Castelul fetei în alb

-Constantin Chiriță-

CAPITOLUL I

1

În orăşel se aciuase liniştea zilelor de vară. Tinerii plecau dis-de-dimineață la scăldat, lăsînd curțile, străzile şi mahalalele pustii, moleşite şi tăcute. Spre seară se pornea un oarecare freamăt care se risipea însă la primele adieri ale nopții, cînd orăşelul îşi aşternea docil străzile la picioarele perechilor visătoare. Era vară şi cald, era vacanță, era un oraş mic, era monotonie, lene, amorțeală, adică tot ceea ce nu se potriveşte tinereții. Pentru că tinerii erau acei care sufereau cel mai mult în orăşel. Şi era cald şi era moleşeală şi nimic neobişnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Un timp, toți tinerii, şi nu numai ei, îşi obosiseră gura tot povestind şi lăudînd isprava Cireşarilor în Peştera Neagră. Dar gloria, cu cît creşte mai repede, cu atît dispare mai repede. Mai ales într-un orăşel unde zgomotul unei ferestre sparte în centru se aude în acelaşi timp în toate mahalalele. S-au spus vrute şi nevrute pe socoteala Cireşarilor, dar se ştie că orice melodie cîntată prea des începe, după un timp, să obosească. Singurul care nu prea părea încîntat de cele spuse cîndva de un mare spirit al omenirii despre glorie era, bineînțeles, Tic. Pentru el gloria nu se asemăna cu acele cercuri pe care le stîrneşte căderea unei pietre în apă, cercuri din ce în ce mai mari, tot mai mari, pînă ce dispar pe nesimțite în luciul apei. El continua să creadă în ea şi de aceea, mai în fiecare zi, spre seară, alerga la frizeria "Higiena" în căutare de admiratori, dar cum frizeria nu prea era vizitată de clienți, strădania lui Tic era cam în van. Îndurerat în adîncul lui, prichindelul cel cîrn şi ciufulit asculta întotdeauna înainte de plecare replica necruțătoare, mereu aceeaşi, pe care o rostea tatăl lui Dan:

— Domnule, oamenii din oraşul nostru au două mari păcate: nu se rad şi nu-şi iubesc copiii.

Şi Tic pleca puțintel mai înviorat spre casă.

Cireşarii sufereau cumplit din cauza căldurii, a moleşelii, a inactivității şi mai ales din cauza unor despărțiri neprevăzute. Victor plecase pentru cîteva săptămîni undeva în străinătate, într-o tabără tinerească, iar Ionel îşi petrecea o parte din vacanță, departe, împreună cu familia. Ursu lua parte la tot felul de concursuri sportive, se pregătea mai ales pentru un meci amical de box cu campionul național de juniori, iar ceilalți, Maria, Dan, Lucia îşi petreceau timpul citind, scriind, visînd.

Şi nimic neobişnuit nu se profila încă în zarea vremii.

Dacă Tic nu s-ar fi dus în ziua aceea la şcoală, să-l caute pe moş Timofte, poate că prietenii noştri Cireşarii ar mai fi lîncezit vreo cîteva zile. Şi se mai poate, cine ştie? ca vizita aceasta întîmplătoare a lui Tic să însemne chiar mai mult decît un strigăt menit să zgîndăre şi să ațîțe pe candidații la lene şi plictiseală.

Tic n-a văzut la început în curtea şcolii decît un bărbat străin plimbîndu-se cu un moş Timofte foarte bucuros, ceea ce, bineînțeles, nu i-a stîrnit nici o exclamație, nici măcar o întrebare, cu toate că nu mai zărise personajul acela niciodată pînă atunci în oraş. Dar puțintel mai tîrziu, Tic a văzut altceva. Ceva care i-a furat toate privirile, emoțiile şi preocupările. Toți cei care au copilărit în oraşe mici de provincie vor înțelege atît de bine reacția prichindelului!

Lîngă cişmeaua din curtea şcolii... era o fată! O fată brunetă, cu părul scurt, ondulat, îmbrăcată într-o rochie foarte albă. Tic n-avea încă vîrsta aceluia care în fața unei asemenea arătări îşi duce mîinile la buze şi-şi şopteşte: "Doamne, ce frumoasă!" Băiatul cîrn şi ciufulit, incarnație perfectă a tot ce e practic şi concret, şi-a pus o singură întrebare: "Cine e?"

Pentru a nu fi descoperit şi a nu fi silit să roşească, Cireşarul a calculat că nu are altceva mai bun de făcut în calitatea sa de iscoadă, — calitate pe care şi-o asumase ad-hoc şi fără consimțămîntul nimănui —, decît să se furişeze în curtea şcolii şi să-şi aleagă cel mai sigur post de observație. Şi pentru că nimeni nu cunoştea mai bine decît el labirintul vizibil şi invizibil al şcolii, precum şi căile de intrare şi de ieşire din labirint, în mai puțin de un minut, după ce sărise gardul la adăpostul unui trunchi de copac şi se strecurase ca un şarpe printre tufe şi tarlale de flori, îşi fixă postul sub scara mare de piatră într-o firidă triunghiulară.

De acolo, din întuneric, urmări cu privirile, cu tresăririle şi cu auzul uimitoarea apariţie albă.

Fata cu păr negru, ondulat rămăsese nemişcată, încremenită, tot acolo lîngă cişmea, cu privirile furate de zarea albastră. Atitudinea ei i-a inspirat puştiului prima remarcă: "Asta seamănă cu soră-mea: pesemne că spune în gînd poezii". Iar cînd fata în alb a început să-şi scuture capul şi să taie cu un gest iute aerul, Tic a făcut o remarcă mai puţin amabilă, pe care însă a atenuat-o imediat: "Asta pare şi puţintel zănate... sau poate că o fi atacat-o vreo viespe". Numai atunci cînd, trecînd pe lîngă scara de piatră, fata în alb a rostit cu voce rea şi sigur înţepătoare: "Ce proşti sînt spionii în oraşul ăsta!", lui Tic i-au îngheţat toate gîndurile, ba chiar şi buzele puţintel deschise, nemaifiind în stare, pentru un moment, să facă altă remarcă. Şi-a revenit însă după cîteva clipe şi, ca să nu se dea bătut cu una cu două, a scos o limbă straşnică în direcţia fetei, după care a adăugat ameninţător: "Las-c-o să vezi tu, deşteapto!"

Nu se poate şti foarte precis ce planuri i-au trecut atunci prin cap lui Tic. Prichindelul avea însă în mîinile lui o tobă de veşti cu care trebuia să scoale şi morţii din morminte. Ceea ce însemna, la urma urmei, o victorie.

Iată cum întîmplarea l-a adus pe băiatul cîrn şi cu părul de aur în situaţia de a semnala, primul, faptul neobişnuit care apăruse în orăşel sub înfăţişarea unei fete negricioase, visătoare, isteţe, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

2

Tic avea nevoie de un prim confident şi în două clipe îl şi alese. Dan. Era o alegere... obligatorie, pentru că avusese grijă dis-de-dimineaţă să se certe cu soră-sa din pricina unei flori; adică, fără încuviinţarea Mariei, rupsese cele mai frumoase flori din grădină ca să-şi întocmească un ierbar, nemaipomenit, şi la mustrările ei, o confundase mai întîi cu o soră invidioasă, apoi, pe măsură ce ea ridica glasul, el se cufunda în tăcere, pentru ca faţa şi limba lui colaborau de minune la naşterea unor strîmbături şi măşti atît de caraghioase că orice caricaturist şi actor ar fi crăpat de invidie. Cu Ursu nu se certase, dar nu ştia de unde să-l ia pentru că în fiecare dimineaţă se antrena în secret, undeva, departe, pe malul rîului.

Dan citea de zor la umbra unui nuc bătrîn în spatele casei.

Tic îl găsi, îşi băgă mîinile în buzunare şi tuşind boiereşte trecu de cîteva ori prin faţa lui. Dan era atît de cucerit de lectură, încît îşi uită obligaţiile de gazdă. Prichindelul dădu însă altă interpretare purtării sale şi se gîndi imediat la răzbunare. Cu cel mai senin aer din lume, rosti ca pentru sine:

— Zău că era foarte simpatic, păcat de el.

Zadarnic. Dan întoarse liniştit fila.

— Poate că n-o să-i taie piciorul. Sau poate c-o să i-l taie numai de la genunchi. Tot ar fi ceva.

Imperturbabil, lectorul se întoarse pe partea cealaltă.

— Şi totuşi e cel mai bun frizer din oraş...

De astă dată, Dan sări în sus ca un resort:

— Cine, mă? Ce s-a întîmplat? şi azvîrli cartea aiurea.

— A, aici erai? Nu te văzusem... Ştii...

— Ce-i cu piciorul, mă? Care frizer? Ce s-a întîmplat?

— Care picior de frizer? întrebă Tic cu o uimire provocatoare.

— Păi n-ai spus că o să-i taie piciorul celui mai bun frizer din oraş. Îţi baţi joc de mine, mă cîrnule?

— Eu? Am spus asta? Poate-ai visat, mă necîrnule. Eu mă gîndeam la căţeluşul lui Ifrim. Şi-a rupt săracul piciorul, şi ştii era atît de simpatic, căţeluşul...

— Şi cu frizerul? N-ai spus tu că frizerul...? Cînd ţi-oi trage un picior...

— Mai întîi — îl întrerupse Tic — încă nu s-a născut derbedeul care să-mi poată trage mie un picior. Şi apoi, cînd am văzut că nici nu-ţi pasă de sărmanul căţeluş, m-am întrebat: cum se poate ca un asemenea băiat nemilos să fie fiul celui mai bun frizer din oraş?... Eu cred că tu ai ceva cu mine dacă mereu îmi iei pe dos spusele şi te răsteşti la mine de parcă... Şi te-aş ruga să nu mă mai faci cîrn. Eu, dacă aş fi în locul tău şi aş vrea să insult un cîrn, aş găsi ceva mai deştept. Mopsule... sau măgarule!...

— Dar ce, măgarul e cîrn?

— Dar ce, tu eşti cîrn?

Dan intrase bine în cursa lui Tic. Fusese întrerupt din lectură, fusese îndepărtat pe nesimţite şi cu artă de la istoria cu tăierea piciorului şi cu frizerul cel mai bun din oraş, ba mai primise, la urmă, şi o insultă straşnică. Să continue conflictul, era fără speranţă. De aceea îşi schimbă atitudinea:

— N-ai venit tu degeaba aici, cîrnule. Trebuie să ai ceva în cap.

De astă dată Tic înţelese porecla ca o manifestare de simpatie, aşa cum era în realitate, şi socoti

încheiată răzbunarea împotriva lui Dan. Era cazul şi momentul să înceapă atacul adevărat:

— Care-i femininul de la Harap Alb?

Dan îl privi zăpăcit. Va să zică musafirul continua să-l batjocorească.

— Dacă-i vorba pe-aşa, zise el supărat, eu ţin să te-anunţ că n-am terminat cartea.

— Pe cinstea mea că nu glumesc. Mă interesează femininul de la Harap alb.

Vocea lui Tic, intonaţia, aerul feţei exprimau atîta seninătate, încît Dan se lăsă convins.

— Dar ce, tu nu ştii?

— Nu ştiu cum să zic: hărăpiţă sau hărăpoaică?

— Cred că-i mai bine hărăpoaică...

— Nu se poate! Sună urît. Nu-i aşa?

— Atunci zi hărăpiţă!

— Nu cred că merge. Sună cam alintat. Alt feminin nu există?

— Dar ce ai tu la urma urmei cu acest feminin? îl întrebă Dan la capătul răbdării. Altul, eu, în capul meu, nu găsesc.

— Hărăpoaică nu merge că nu-i urîtă. Hărăpiţă, la fel, nu merge că-i antipatică... Oare să-i zic Hărăpina albă?

— Zi cum vrei. Poţi să zici şi hărăpina şi hărăpelă şi hărăpoaie, ce mă-ntrebi pe mine? Dar stai, stai... despre cine-i vorba? Ce hărăpina?

— Aha! te-ai trezit. Am întîlnit-o în curtea şcolii. Adică n-am întîlnit-o. Cum să-ţi spun?... Ne-am observat reciproc pe furiş. Dar am crezut că numai eu stau la pîndă.

— Spune o dată! Despre cine e vorba?

— Dac-aş şti... şi Tic se apucă să-i istorisească întîlnirea neaşteptată din curtea şcolii.

Dan îl ascultă cu ochii mari, fără să-l întrerupă, deşi curiozitatea îi era aţîţată la culme.

— Eşti sigur că nu-i din oraşul nostru? Sigur, sigur?

— La fel de sigur cum ştiu că soră-mea e din oraşul nostru şi că e o scîrboasă... Ca şi celelalte. De altfel şi seamănă, continuă Tic amintindu-şi povestea cu florile, sînt amîndouă nişte hărăpoaice şi-s amîndouă împotriva mea. Mai bine să-i zic hărăpoaică albă...

— De ce să-i zici şi albă?

— Dac-ai vedea ce rochie albă are... Ca zăpada...

— Ţi s-a părut ţie, pesemne că ea e negricioasă.

— Ei şi! Eu tot Hărăpina albă o să-i zic.

— De cît timp e în oraş?

— Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că de cîteva zile...

— Ce te face să crezi asta?

— După felul cum calcă prin curtea şcolii şi pe stradă. Se vede că nu merge pentru prima oară.

— Aha! Va să zică, e de cîteva zile aici şi nici nu s-a gîndit să ne cunoască, descoperi Dan imediat. Trebuie să aibă ea ceva fumuri în cap.

— Ba a şi încercat să-şi bată joc de noi cînd a spus că în oraşul nostru spionii sînt proşti.

— Ceea ce înseamnă că te-a observat, că a auzit despre noi şi într-adevăr a vrut să-şi bată joc de tine, făcîndu-te iscoadă nătîngă. Vorbeşte cu două înţelesuri. Ceea ce înseamnă că nu e proastă.

— Ba e proastă şi-i arăt eu! se înfurie Tic.

— Ce să-i arăţi? Trebuie să procedăm diplomatic, s-o punem uşurel la punct şi dacă-i fată de treabă...

— E-o îngîmfată fără pereche, am văzut eu, se înfurie prichindelul, dar imediat se domoli. Şi cum am putea oare să ne batem puţintel joc de dînsa?

— Hai să-i facem o scrisoare, propuse Dan. Dar cine i-o dă? Cine face pe factorul nevăzut?

— Cine altul? Eu! Mă deghizez în oficiu P.T.T dacă vrei.

— Ştii unde stă?

— Aflu eu înainte ca tu să termini scrisoarea.

Dan primi fără mofturi invitaţia subînţeleasă de a compune scrisoarea, iar Tic îşi asumă imediat sarcina de detectiv.

3

Aşa se face că, în faptul serii, o arătare ciudată, un băiat îmbrăcat în nişte haine rupte, cu un bandaj alb peste un ochi, cu un basc ţuguiat pe cap şi cu un băţ gros în mînă, mergea şchiopătînd pe străzile din preajma liceului, cercetînd cu ochiul liber fiecare curte, fiecare cerdac, fiecare grădină. Rănitul se aşeză, în

sfîrşit, obosit pe bordura unui trotuar şi începu să mănînce seminţe iscodind cu amîndoi ochii, bineînţeles după ce-şi ridicase o idee bandajul, ceea ce se petrecea pe cerdacul casei din faţa lui.

Acolo, pe cerdac, o fată negricioasă, îmbrăcată într-o rochie foarte albă, vorbea cu o bătrînă înaltă şi uscată. Rănitul care mînca de zor seminţe înţelese destul de repede, mai ales din gesturile fetei, că discuţia de pe cerdac nu era amicală. Dar pentru că nu auzea nici o vorbă şi murea de curiozitate să audă totul, îşi trase din nou bandajul peste ochi şi şchiopătînd cumplit traversă strada. Se aşeză fără zgomot pe bordura trotuarului din faţă. Apoi îşi reluă la iuţeală ocupaţia de mîncător de seminţe, ciulindu-şi teribil urechile. Şi înregistra totul ca pe bandă de magnetofon.

— Ţi-am mai spus, Laura! ameninţa cu voce aspră bătrîna. N-ai ce căuta printre haimanalele de aici... Înţelege o dată pentru totdeauna!

"Ce bătrînă scîrboasă", reflecta rănitul în sinea lui.

— Bunicuţo, dar te rog, te rog foarte mult... răsună o voce făcută parcă din clinchete de clopoţei.

— Poţi să te plimbi unde vrei, continuă bătrîna cu o voce obişnuită dar pe care rănitul o califică imediat urîcioasă şi scîrţîită, dar nu-ţi dau voie să faci cunoştinţe. Taică-tău te-a lăsat în seama mea... Eu hotărăsc, Laura. Eu nu rog şi nu sfătuiesc.

— Dar tăticul spunea...

— Lasă-l în pace pe tăticul. Ştiu eu mai bine cum se cresc copiii. Eu l-am făcut şi pe dînsul om... Deşi ar putea să-i fie ruşine... N-a mai dat pe la mine de cînd erai atîtica...

Rănitul nu văzu gestul bătrînei, dar auzi în schimb vocea fetei în alb: aceeaşi voce de clopoţei.

— Zău, bunicuţo, gîndeşte-te, singură, atîta timp. Asta e o tortură. Mai bine mă duceam cu tăticul...

— Dar eu cum stau de atîta timp singură şi nu mă vaiet. Şi să nu-mi mai spui că era mai bine să te duci cu tăticul, că mă supăr rău... Ştii foarte bine unde e el.

— Bunicuţo, iartă-mă, n-am vrut să te jignesc, zău, bunicuţo... Ţi-am spus, fiindcă tăticul m-a învăţat să fiu sinceră...

"Asta, bunicuţă! reflectă din nou rănitul. Buniloaie sau mai bine babă împieliţată..."

Băiatul cel atît de nenorocit de soartă, lovit la ochi şi la picior, nu mai auzi o bucată de vreme nimic. Dar nici nu întoarse capul, aşa că nu văzu privirea iscoditoare a fetei în alb cercetîndu-l. Oare ce-o fi acolo? se întrebă dînsul, dar nu mai avu timp să-şi dea răspunsul pentru că o javră cîmă şi crudă ieşi din curte, se postă în faţa lui şi începu să-l latre şi să-l ameninţe cu colţii fără să-i pese cîtuşi de puţin de starea lui jalnică. Schilodul se blestemă groaznic, în gînd, că din anumite motive nu poate să-i altoiască javrei vreo cîteva ciomege bune pe spinare.

Vocea fetei în alb îl scoase din gîndurile lui războinice.

— Bunicuţo, n-ai o bucată de pîine, că văd un pui de cerşetor în faţa casei. Săracul e orb şi olog, şi cred că e şi idiot...

Rănitul era pe drept cuvînt nenorocit. Javra îl lătra fără întrerupere, fata în alb îi remarcase prezenţa... Aşa că procedă cum ar fi procedat orice alt băiat foarte deştept aflat în situaţia lui. Se sculă încet, făcu doi paşi şchiopătînd pe trotuar, apoi atinse cu o lovitură fulgerătoare javra cîmă şi antipatică. Îi mai arse una cu piciorul şi abia după ce javra începu să schelălăie amarnic se azvîrli într-o goană atît de năprasnică, încît nici sănătoasă şi cu curajul întreg jigodia urlătoare nu l-ar fi putut ajunge.

Singura lui părere de rău era că nu mai putea să înceapă discuţia cu Dan amintind despre un cîine simpatic căruia, cine ştie, va trebui să i se taie piciorul de la genunchi. Mai întîi pentru că javra nu era simpatică. Apoi pentru că nici Dan n-ar mai fi crezut povestea spusă a doua oară şi, în sfîrşit, pentru că nu pocnise cîinele la picior, ci undeva mai sus, într-un loc mai puţin fragil, dar în schimb foarte dureros.

4

Tic se pomeni atît de repede în faţa casei lui Dan încît n-avu vreme, sau poate uită să-şi scoată bandajul de pe ochi şi să-şi reia înfăţişarea de toate zilele.

— Ce cauţi aici, haimana? îl întîmpină în poartă vocea mamei lui Dan. Vrei să asmut cîinii după tine...?

— Lasă, mamă, ştii... interveni Dan cam cu întîrziere, descoperind abia după cîteva clipe de uimire identitatea vagabondului care pătrundea atît de nestingherit pe poartă.

— Ce să las! Te-ai înhăitat cu derbedeii! Ieşi afară, golane! Grivei? Azor? Ia luaţi-l!

Tic n-avea ce face. Se retrase, deşi ştia că dulăii chemaţi sînt imaginari, dar după cîteva clipe era din nou în curtea pe care o părăsise, pe undeva prin spatele casei, fără bandaj, în schimb cu gaura de la pantaloni mărită din pricina unui ciot pe care nu-l observase cînd sărise gardul. Dan îi ascultă păţania cu

baba şi javra, îl consolă pentru ghinionul care se ținea scai de capul lui cînd îşi asuma rolul de detectiv, apoi îi citi cu voce înflăcărată, deşi se făcuse destul de întuneric, scrisoarea la care lucrase toată după-amiaza:

— *Stimată necunoscută. Dacă aş fi poet, scrisoarea aceasta ar fi compusă toată în versuri. Iartă-mă, deci, pentru faptul că natura nu m-a înzestrat cu acest dar. Îți ofer, în schimb, toate celelalte daruri cu care poate fi înzestrat un tînăr. Chipul tău nu mă părăseşte nici o clipă...*

— Doamne, dar mare mincinos mai eşti, îl întrerupse Tic. N-ai văzut-o niciodată...

— Nu înțelegi că-i vorba de o scrisoare. Ascultă mai departe... Î*n visuri îmi apari ca o zînă albă.*

— Nu ți-am spus că-i negricioasă?...

— Sssst... *plutind în lumi ireale şi adunînd în jurul tău feți frumoşi neînfricați cu care mă lupt pînă la istovire pentru a avea eu singur fericirea să te văd, fericirea să mîngîi urmele paşilor tăi, să sărut florile care ți-au alintat obrajii şi părul de* aur...

— Ce păr de aur? Nu ți-am spus că are un păr ca smoala...

— Da, ai dreptate, trebuie schimbat, admise Dan. Păr ca smoala însă nu merge. Nu-i poetic. Să găsim altceva.

— Negru, negru, negru - se gîndi Tic. Cioară!... Nu! E jignitor... Ce mai este negru?... Coada lui Țombi... Cerneala! Tuşul lui tăticu`! Negru ca tuşul... Ce zici?

— Nu, nu sună, spuse Dan. Ca tăciunele...

— Zău că nu-mi place!... Cum dracu' de nu găsim noi ceva negru?

— Ştii ce? Facem ca poeții. Cînd nu găsim cuvîntul care trebuie punem ceva care merge ca un şperaclu oriunde şi oricînd, un şperaclu poetic. De pildă: *minunat...* sau *fantastic. "Părul tău fantastic."* Merge fantastic! Mai departe... *Dar sosirea dimineții care pe alții îi fericeşte, pe mine mă duce într-o lume tristă, adică în lumea adevărată, care-mi ascunde chipul tău, care-mi opreşte îndrăzneala şi-mi amplifică tristețile.*

— Stai oleacă. Nu ți se pare că *"amplifică"* sună puțin a megafon... zău, Dan, nu te supăra...

— Ssst... *Cred că eşti o ființă generoasă, nobilă, cu sufletul încărcat de sentimente înălțătoare şi calde. Gata oricînd să alini marile suferințe... Aruncă deci o privire încîntătoare tînărului enigmatic care tresare cînd îți aude paşii...* asta e inspirat din Eminescu, ştii?

— Nu! luă Tic întrebarea în serios. Dar chestia cu enigmatic...

— Sssst! *redă-i veselia care înainte nu-l părăsea nici o clipă, insuflă-i mai ales nădejdea că poate zbura spre cuibul inimii tale. Iar dacă dorințele mele ți se par prea îndrăznețe, oferă-i măcar putința să-ți atingă o dată mîna, să te audă şoptindu-ți numele cu clopoței din glasul tău...*

— De unde ştii tu că-i sună vocea cum sună clopoțeii? Zău, că-i adevărat...

— Suflet de poet, ce vrei...

— Daaaa... se îndoi Tic. Cînd a fost vorba de păr n-ai mai avut suflet de poet...

— Lasă şi tu critica şi mai bine ascultă... şi să se *despartă cu icoana ființei tale pentru totdeauna păstrată în inima sa mare şi bună. Iar atunci cînd vei voi, peste un an, peste zece, sau mai tîrziu să vii din nou în fața mea...*

— Mi-e teamă că atunci o să se semene cu bunică-sa, spuse Tic în sinea lui.

— *...mă vei găsi în acea veşnică aşteptare pe care un singur sentiment e în stare s-o păstreze. Încîntătoare necunoscută, acceptă, te rog, propunerea de întîlnire pe care cu atîta teamă şi speranță ți-o fac şi vino mîine la orele 6 după-amiază, în grădina publică, pe banca din fața statuii aceluia care a cîntat ca nimeni altul dragostea, marele Eminescu.* Ce zici, Tic? Cu scrisoarea asta atrag la întîlnire şi... arborii...

— Asta nu mai cred.

— De ce, cîrnule?

— Pentru că arborele e de genul masculin. Poate sălciile, că sînt feminine şi plîng. Cunosc însă o fată pe care scrisoarea ar lasa-o, sigur, indiferentă şi rece.

— O fată?! se miră Dan. Crezi că există o fată care ar rezista la scrisoarea asta?

— Lucia. Aia ți-ar face o demonstrație că inima n-are cuib, că în gură nu pot să existe clopoței, decît poate la bîlci, că nu se pot săruta toate florile, pentru că unele-s amare, ca să nu mai vorbim de urzici şi altele. O cunosc eu bine.

— Hărăpina ta vine la sigur, Ticuşor. Gîndeşte-te şi tu, singură aici şi-i soseşte o scrisoare, dar ce scrisoare!... Vine sigur! Cum i-o trimitem?

— Asta-i treaba mea. Cînd mi-o dai?

— Dacă mă aştepți, şi-acum. Dacă nu, mîine dimineață. Dar vezi să nu afle de la cine e. Să i-o dai în mare secret.

— Şi dacă vine, cum scoatem cămaşa? Adică înțelegi tu...

— Dacă vine? Ştii ce facem? Ne ascundem în stejarul ăla gros din spatele statuii. Şi-i pregătim un bileţel. După ce-o lăsăm să aştepte vreo jumătate de oră îi aruncăm băieţelul drept în poală.

— Şi ce vrei să-i scriem în bileţel?

— Ceva cam aşa: ...*Urîcioasă şi îngîmfată necunoscută. Am vrut să ne batem joc de tine ca să-ţi mai scadă puţin nasul şi să-ţi mai iasă ceva fumuri din cap. Dacă vrei, însă, te primim în cercul nostru. Doi Cireşari.* Ce zici?

— Grozav!... Să-ţi spun ceva, Dan. Odată mi-a trecut prin cap că eşti, ştii tu, aşa cum zice profesorul de chimie despre tîmpiţii ăia... cam neajutorat, dar acum îmi dau seama că în fond eşti un băiat deştept. Mîine dimineaţă sînt la tine.

Dan ascultă cu gura căscată spusele lui Tic. N-o fi vrut cumva puştiul să-ţi bată joc de el? Dar vorbise cu atîta naivitate...

5

Tic avu grijă să nu intre în casă decît după ce-şi lepădă zdrenţele, aşa că ţinuta lui nu atrase nici o atenţie deosebită şi mai ales nici un reproş din partea părinţilor. Răspunse în doi peri maică-si la întrebarea pe unde hoinărise, iar atunci cînd taică-său îi spuse că Maria are oaspeţi, puştiul se îndreptă cu un tremur în inimă spre camera albastră, cu ferestre mari şi pian. Dar pentru că nu văzu înăuntru nici o fată cu rochia foarte albă, aşa cum îi fulgerase un gînd de o clipă, dădu un "bună seara" morocănos, şi strîmbă plictisit din nas, gest care lăsă indiferente pe Maria şi Lucia, dar care nelinişti oarecum pe Ursu.

— Ce-i cu tine, Ticuşor? îl întrebă vlăjganul. Aţi luat bătaie la fotbal?

Întrebarea lui Ursu îl desmetici pe Tic şi-i readuse într-o secundă vioiciunea.

— Ce?! Aoleu! I-am bătut de i-am rupt. Am băgat trei goluri în cinci minute. Şapte la doi, şi-ncă s-antrerupt meciul din cauza întunericului.

— Te pomeneşti c-ai băgat două goluri dintr-un şut! îl înţepă Lucia.

— Nu, că mi-a fost milă de tine. În poartă apăra pîrlitul ăla de văru-tău, ştii tu care: ăla cu ventuză sub barbă.

— Pîrlitul de văru-meu a plecat de ieri la băi. L-ai confundat poate cu vărul tău care e plecat la munte.

— Ia spune drept, Tic, pe unde-ai fost? îl luă din scurt Maria.

— După plante, pentru ierbar... Cioboţica pupezii, ferigi, ciuperci, urzici de baltă...

— Şi unde-s plantele? Măcar urzicile, o ferigă...

— Unde-s? Tic se gîndi la numele unui coleg dar, amintindu-şi ce i se întâmplase cu vărul Luciei, găsi un alt răspuns: M-am întîlnit pe drum cu un miel şi cum era flămînd, săracul, i le-am dat să le mănînce. Să-l fi văzut mititetul... De-abia se născuse...

— Grozavă oaie trebuie să fie maică-sa dacă l-a făcut acum în iulie - interveni Lucia. Tu nu ştii că mieii zburdă cam pe la începutul primăverii.

— La urma urmei, ce tot îmi cereţi socoteală. Le-am mîncat eu şi erau bune, mai ales urzicile, şi n-am nimic, ca să terminaţi o dată cu întrebările.

Ceilalţi, într-adevăr, nu-l mai întrebară pe Tic, dar cam toţi pricepură că prichindelul le ascunde ceva. Cîrnul cu ochii sărăciţi de argint înţelese că făcuse o greşeală la început şi căuta să schimbe vorba.

— Dar voi de ce v-aţi adunat aici? E ziua lui Ţombi?

— Am primit o scrisoare de la Victor, din Salzburg, îi răspunse Ursu. Adică Maria a primit-o. Îţi trimite şi ţie salutări şi spune că ţi-a cumpărat o lanternă grozavă.

Tic smulse scrisoarea din mîna Mariei, o citi pe nerăsuflate şi cînd ajunse la lanternă îi veni să sară în sus:

— Psst! O să vedeţi voi. Cu lanterna asta îţi fac şi ţie faţa albă. .. i se adresă Mariei şi atunci îşi aminti o altă fată negricioasă îmbrăcată în alb. Şi chiar... Dar vocea i se rupse la timp.

Nu mai era o simplă impresie; purtarea lui Tic devenea de-a dreptul ciudată. Ursu se repezi să-l scoată din încurcătură.

— Vii mîine după-amiază, la şase, la ultimul antrenament? Poimîine am meci, Ticuşor, cred că ştii...

— Şi de ce-ţi mai trebuie antrenament? primi Tic ajutorul. Parcă ai tu cu cine să te baţi?

Într-adevăr, aşa cum era îmbrăcat în maiou, cu umerii goi, cu pielea bronzată, Ursu părea întruchiparea forţei şi supleţei. La cea mai mică mişcare muşchii i se zvîrcoleau ca o îngrămădire de şerpi.

— Nu fi chiar atît de optimist, răspunse Ursu prichindelului. Individul ăla e şi mai înalt şi mai greu decît mine. De doi ani e campion la juniori.

— L-ai văzut?

— L-am văzut anul trecut. În repriza a doua şi-a făcut adversarul knock-out. Are un pumn cumplit. Pocneşte ca un ciocan şi se mişcă foarte iute, Ticuşor.

— Chiar eşti obligat să-l înfrunți? se interesă Lucia. Ştiam că sînt nişte categorii după greutate...

— Nu-ți fie frică, încercă Tic s-o consoleze. Îi vine Ursu de hac. Croşeul lui de dreapta! Cred că nu-i om pe lume să-i reziste. Te-am văzut eu la sacul de nisip. Brrrr! Ştii, Ursule... simulezi lovitura cu stînga, te deplasezi un pas spre stînga, te roteşti cu tot corpul şi-ți trimiți dreapta. Exact cum te învăța antrenorul. Eu pun rămăşag...

— Antrenorul lui crede că-i viitorul campion național la grea... spuse Ursu cu un glas cam nesigur.

— Dacă te vedea pe tine spunea că e fostul viitor campion național. Tu să-l atingi cu dreapta şi-şi schimbă el cariera şi cîțiva dinți.

— Atunci, vii mîine!

Tic se frămîntă un moment, apoi avu impresia că spune prima minciună din viața lui:

—Vin! Şi minți cu atît mai mult cu cît spuse un "vin" categoric.

Puştiul ieşi din camera Mariei o dată cu Lucia şi cu Ursu, dar nu mai avu putere să-şi conducă oaspeții, lăsîndu-i în

grija soră-si. Se duse direct în camera lui, se trînti în pat şi începu să mediteze asupra tuturor faptelor rele şi minciunilor pe care le făcuse şi le scornise în ziua aceea. Cînd maică-sa îl chemă la masă, se grăbi să răspundă că mîncase nişte prăjituri la Dan, cu un ceas înainte, ceea ce îi aduse cîteva reproşuri de ordin medical, cum că nu e bine să mănînci dulciuri înainte de masă, pentru că piere pofta de mîncare şi se deranjează stomacul, şi...

— Lasă, mămico, tu şi acasă vorbeşti ca un medic, dar ştii, copiii...

În fața acestui răspuns ea nu găsi altceva de făcut decît să zîmbească şi să dea îngăduitor din cap. Gest care-i stîrni mare plăcere prichindelului, îi readuse liniştea, sau, dacă e să vorbim drept, neliniştea unor gînduri şi apoi a unor visuri foarte agitate cu boxeri, emoții, spectatori urlînd, cu nişte babe urîcioase şi cu o fată în alb.

CAPITOLUL II

1

Ursu se sculă iarăşi o dată cu zorii, răsuflă adînc de cîteva ori şi se dădu jos de pe prispă. Dormise, ca întotdeauna în timpul verii, afară. Patul făcut din scînduri solide, cu cîteva pături deasupra, un pat tare, cazon, îi asigura trupului o odihnă desăvîrşită în timpul somnului. Nu departe, în spatele casei, Ursu îşi instalase un duş original. Doi pari puternici prindeau ca un cleşte un butoi, sau mai bine zis o putină, la gura căreia aplicase un acoperiş de tablă perforat în sute de locuri. După ce turna trei căldări de apă în putină, printr-o simplă smucitură de sfoară, Ursu o prăvălea cu gura în jos. Cîteva minute se încingea în locul acela o adevărată ploaie artificială. Întotdeauna înainte de a se culca şi imediat ce se scula, Ursu se băga sub duş.

Apa rece, apă de fîntînă adîncă, îl trezi de-a binelea pe Ursu. Se agită sub duş ca un drac iar cînd putina îşi goli conținutul se scutură de apă, făcu de cîteva ori înconjurul casei, apoi se opri sub bara fixă. Cîteva ridicări gigantice în față şi pe spate, alte ridicări, flexiuni, apoi din nou de cîteva ori înconjurul casei şi Ursu era gata pentru datoriile şi întîmplările neprevăzute ale zilei. Se îmbrăcă sumar: pantaloni scurți, maiou, tenişi, îşi luă de pe o grindă pachetul cu mîncare agățat încă seara de maică-sa, apoi porni cu paşi mari şi sprinteni pe străzile încă pustii ale orăşelului. De cîteva săptămîni, Ursu făcea cu regularitate acest drum. Antrenamentele pe cîmp i se păreau cele mai pline şi mai frumoase. Acolo nu-l tulbura nimeni, nu-l urmărea nimeni, se simțea liber, nestingherit.

Cînd ajunse pe cîmp, soarele se ridicase cu cîteva palme deasupra orizontului. Îşi prinse pachetul de mîncare de creanga unui copac, tot de o creangă îşi agăță pantalonii şi maioul şi îşi începu goana obişnuită. Oricine l-ar fi văzut alergînd aşa, în neştire, l-ar fi luat poate drept un zănatec. El însă simțise şi apoi înțelesese că această goană, care uneori ținea două şi trei ore, era cel mai bun antrenament pentru un atlet şi pentru un boxer. Mai ales pentru un boxer. Fuga tenace, dură şi dezordonată pe o cîmpie plină de gropi şi povîrnişuri, cerea corpului forță şi rezistență, mişcări spontane, neregulate, îl obliga la reflexe, la eforturi subite, îl trecea printr-o adevărată scară a eforturilor, adică obişnuia corpul cu cele mai variate şi mai nefireşti mişcări. Suflul se adapta astfel efortului brusc şi Ursu ştia că nimic nu e mai necesar unui boxer decît menținerea respirației, a suflului în acel haos de mişcări violente şi neregulate care este un

meci de box.

Ursu îşi cunoştea adversarul, îi cunoştea calităţile: forţa, rezistenţa, iuţeala şi ştia că nu poate să-l învingă, aşteptîndu-l cu o lovitură puternică, pentru că tot atît de bine putea el să primească lovitura pe care voia s-o dea, ci opunîndu-i aceleaşi calităţi la un nivel superior.

Goana neregulată îi plăcea lui Ursu şi pentru că-i încerca reflexele, pentru că, aşa avea el senzaţia, îi obliga corpul să gîndească. Sărea peste o groapă şi i se ivea în faţă o tufă de scaieţi. Sărea peste ea şi după cîţiva metri de teren neted se înălţa o movilă. O urca şi o cobora în goană apoi se îndrepta spre o adunătură de copaci, trecînd fulgerător printre ei, în cele mai ciudate figuri geometrice, ca liliecii, noaptea, fără să-şi atingă, fără să-şi lovească braţele sau corpul. Uneori se agăţa cu mîinile de creanga vreunui copac şi se arunca la cîţiva metri mai departe. Acesta era secretul forţei lui Ursu, secretul supleţei sale, a fenomenalei sale rezistenţe.

După două ore de goană, Ursu se aşeză undeva la umbră, îşi deschise pachetul cu mîncare, sorbi aproape dintr-o înghiţitură ceaiul din termos şi începu să înfulece de zor. Imaginea adversarului nu-l părăsea nici o clipă. Era înalt, puternic, foarte mobil şi mai ales avea rutină şi aceasta îi dădea siguranţă şi încredere în sine. Nu era genul bătăuşului orb, pe care l-ar fi liniştit foarte repede. Ca să-l învingă, se gîndea Ursu, trebuia să atace în permanenţă, să nu-i dea posibilitatea să-şi pună în aplicare nici un plan de atac, să-l forţeze să fie mereu în apărare şi în repriza a doua sau a treia să încerce lovitura lui secretă, cea pe care o amintise Tic: simularea atacului de stînga cu acea întoarcere şi înaintare laterală care făcea din croşeul său, după spusele antrenorului, "cea mai formidabilă lovitură pe care o văzuse în viaţa lui!" Ursu exersase îndelung mişcarea şi lovitura, antrenorul le perfecţionase şi se convinsese de eficacitatea croşeului pe pielea lui, la un antrenament, cînd îndemnîndu-şi elevul să-l pună în practică şi pregătindu-se să-l eschiveze îl primise, din cauza fulgerătoarei aplicări, în plină figură, ceea ce avu ca rezultat un knock-out discret şi mai îndelungat.

Dar dacă şi adversarul va folosi aceeaşi tactică? Dacă va ataca şi el mereu? Atunci va hotărî numai rezistenţa. De aceea Ursu se sculă din nou, îşi dezmorţi membrele, apoi îşi reluă goana sa fără ţintă.

2

Tic se înfiinţă dis-de-dimineaţă la Dan, recitiră scrisoarea, compuseră bileţelul de răspuns, exact aşa cum îl "sugerase" Dan cu o seară mai înainte, şi porniră amîndoi, în recunoaştere, spre grădina publică. În spatele statuii lui Eminescu, la vreo douăzeci de metri, se afla un stejar mare, stufos, care putea deveni la nevoie un post ideal de observaţie. Lui Dan nu prea-i convenea să cucerească arborele apelînd numai la mijloacele riscante ale omului primitiv: mîinile şi picioarele, dar negăsind altă soluţie problemei numărul unu a zilei: a observa fără să fii observat, se strădui să-şi caute însuşiri ancestrale. Urmări atent încercările pline de reuşită ale lui Tic şi se hotărî, după mari confruntări cu sine însuşi, să treacă şi el la atac. Tic deveni stat major şi Dan se mulţumi doar să-i urmeze ordinele: adică se prinse mai întîi de o cracă, apoi băgă piciorul într-o scobitură, apoi se agăţă de altă cracă, apoi îşi sprijini genunchiul într-un ciot şi în sfîrşit ajunse în mijlocul coroanei. E drept, puţin cam julit, răsuflînd greu, dar oricum era sus în postură de cuceritor.

— Să ştii că mă fac acrobat. Tii, dar bine se mai vede!

Într-adevăr, la adăpostul coroanei stufoase, puteau să vadă ca-n palmă aproape tot parcul, adică jumătatea din faţa lor. Mai ales banca de lîngă statuie, care căpătase rol de complice, li se părea, de-acolo din înălţimi, la doi paşi de ei.

— Grozav! se bucură Tic. O lăsăm jumătate de oră s-aştepte şi pe urmă îi trimit cu paraşuta, bileţelul. Dacă vrei i-l plasez chiar în poală. Zău, Dan, în tirul ăsta cu praştia nu mă întrece nimeni.

Dan încuviinţă vesel şi după ce puseră la punct ultimele amănunte cei doi strategi coborîră din stejar şi se despărţiră, fiecare cu gîndul la treburile lui. Adică Dan urma să-şi continue lectura, ceea ce era un lucru plăcut, iar Tic trebuia să facă pe dracul în patru pentru ca o anumită scrisoare să ajungă la o anumită destinaţie. .. În alb, ceea ce era, discret vorbind, şi mai plăcut.

Puştiul se duse mai întîi la "Alimentara" de pe strada Babei împeliţate, cu gîndul de a culege noutăţi despre evenimentele din cartier, cel mai de seamă fiind, fără îndoială, apariţia fetei în alb. Cu o mişcare şmecherească din ochi, îl scoase afară pe vînzătorul lui preferat, sau mai bine zis pe vînzătorul al cărui client preferat era el, şi cum nu se prea îmbulzeau cumpărătorii în dimineaţa aceea, avu vreme să sporovăiască mai pe îndelete cu dînsul. Bineînţeles că prichindelul îşi începu noul asalt prin cîteva manevre ocolite; întrebă mai întîi ce mărfuri noi sînt pe cale să sosească, vorbi apoi despre ingratitudinea şi mojicia unor clienţi, mai ales a unor babe uscate şi scîrţîite, apoi despre obrăznicia unor fete "care mai au şi tupeul

să se îmbrace în alb", dar crezînd că spusese prea mult şi că, într-un fel, îşi trădase intențiile, făcu greşeala să amintească în treacăt şi despre gala de box de a doua zi. Îşi închipuise că o să poată reveni imediat la subiectul în alb. Cînd auzi însă de box, vînzătorul, un băiat de vreo şaisprezece ani, îşi transformă gura într-o asemenea moară de pronosticuri, aprecieri, subtilități tehnice şi previziuni tactice încît ai fi crezut că el o să boxeze în locul lui Ursu. Tic îi întrerupse elanul de specialist sportiv propunîndu-i un rămăşag: o ciocolată contra cinci sticle de bere că Ursu cîştigă prin knock-out în repriza I-a. Vînzătorul susținea că în cel mai bun caz Ursu poate să bată la puncte, dar de fapt era absolut sigur că va fi învins. Spre a nu-şi periclita pariul, Tic propuse un al doilea rămăşag: două ciocolate contra zece sticle de bere că Ursu învinge. Celălalt primi cu plăcere gîndindu-se că-l va aduce la ruină pe Tic, dar fără să-i treacă prin cap că şi prichindelul are aceleaşi şanse.

— Va să zică două ciocolate contra zece sticle de bere. Să-mi sară ochii că țin! se bucură vînzătorul.

— Să-ți spun drept, căută Tic un pretext, nici nu ştiu ce-o să fac cu atîta ciocolată. Dac-aş cunoaşte vreo sgripțoroaică uscată şi înaltă i-aş da-o ei, că babelor le cam place să morfolească dulciuri. Dar parcă fetelor îmbrăcate în alb nu le place şi mai mult ciocolata... Ce zici?

— Stai, stai puțin, se rugă vînzătorul căruia Tic îi desconsidera, şi nu chiar pe nedrept, inteligența. Avem noi aici pe stradă o sgripțoroaică înaltă şi uscată la care stă de cîteva zile o fată îmbrăcată în alb. Să-mi sară ochii.

— Zău?

— Zău! Cică baba are nişte băieți, oameni mari. Din ăia care fac chestii cu cărți şi cu un fel de icoane. Da-i tare a dracului bătrîna. Am auzit-o spunîndu-i fetei că n-are voie să-şi facă prieteni aici, în oraş la noi. Fata-i din Bucureşti, o cheamă Laura, mi se pare că mai are doi sau trei ani pînă termină liceul. Chiar pe la ora asta vine bătrîna după tîrguieli la noi. Să-mi sară ochii. Vrei să le dai lor ciocolata?

— Care ciocolată?

— Păi n-ai spus că...

— Dar tu cînd spui "să-mi sară ochii" chiar te gîndeşti să-ți sară?

Vînzătorul nu mai avu timp să răspundă, pentru că îl chemă şeful înăuntru. Tocmai în acel moment, Tic zări venind spre "Alimentara" o bătrîna înaltă şi uscată cu un paner în mînă. Fără să se intimideze, puştiul o lăsă să intre în magazin, şi în timp ce ea îşi făcea cumpărăturile, care prevesteau vreme lungă pentru că era mereu nemulțumită, se gîndi cum să se prefacă în poştă clandestină. Să trimită pe cineva cu scrisoarea? Tic n-avea încredere în necunoscuți, iar prichindeilor din ceata lui nu avea voie să le încredinţeze un secret. "Aia-s mult mai curioşi decît fetele, n-aş mai scăpa de ei în vecii vecilor". Să strecoare scrisoarea în panerul bătrînei ar fi însemnat o imprudență de neiertat, deoarece bătrîna îşi va controla măcar de cîteva ori, în drumul spre casă, mărfurile şi va da peste ea, ceea ce va declanşa o catastrofă generală. Atunci!? Abia îşi reținu un strigăt de bucurie. Băiatul cu păr blond şi ciufulit simțea că zboară. Găsise în sfîrşit dezlegarea. Intră glonț în magazin, trecu înaintea celorlalți clienți şi ceru de un leu ace cu gămălie.

Bineînțeles că obrăznicia şi necuviința lui atraseră imediat curiozitatea, nemulțumirea, uimirea şi mînia cumpărătorilor şi vînzătorilor.

— Dar ce, ne-am mutat în junglă, ne-am reîntors în codru? răsună vocea scîrțîită a bătrînei. Auzi, domnule! Am avut şi eu copii, slavă Domnului, îmi mai trăiesc şi astăzi, sînt oameni mari, dar...

Tic încercă s-o îmbuneze rostind cu multă înțelegere:

— Parcă nu ştiți cum sînt copiii... Dar să ştiți că ajung toți oameni mari...

— Asta-i culmea! E nemaipomenit! Auzi, tupeu, madam!?

— Ieşi afară! Că nu-i prăvălia lui tac-tu! Ieşi, derbedeule!

— Dac-ar fi asta prăvălia lui tăticu, nu m-ați mai certa acum pe mine. Ştiu eu...

— N-avem bolduri! La ferometal. În centru, sub cinematograf.

— Dar pentru ce-ți trebuiesc bolduri, nătărăule?

— Mi-au intrat nişte ghimpi în picior şi n-am cu ce să-i scot. De cînd mă chinuiesc...

— Sărmanul băiețaş. Şi noi îl ocărîm.

— Săracul! Ia căutați un bold. Sau chiar un ac de siguranță...

— Na, ține un ac, băiețaşule... E mai bun ca boldul la aşchii...

— Săru-mîna, mătuşico — mulțumi Tic. Să vă trăiască nepoții... şi oamenii mari...

— Să te-audă Dumnezeu! Da-n care picior ți-a intrat?

Tic însă o zbughise pe uşă. Şi abia atunci bătrînele îşi dădură seama că era ferecat la picioare.

— Ne-o fi amăgit puşlamaua... Ai văzut, madam!?

— Am mai întîlnit eu derbedei din ăştia... Ştiu eu ce le trebuie!

— Ferească Dumnezeu, unii îți bagă mîinile în buzunare... Şi nu ca să şi le încălzească...
— Aoleu, unde mi-i punga cu bani? Săriți, mi-a furat-o hoțul. Mînca-l-ar focul! Ală micul cu boldul...
— Auzi, prefăcutul! Chemați sergentul!
— Da' a cui e punga asta? Asta de lîngă tejghea?
— Mulțumescu-ți Doamne, e-a mea. Şi l-am blestemat, săracul, degeaba. Ptiu, ptiu... Iartă-mă, Doamne...
— Te pomeneşti că chiar i-or fi intrat nişte ghimpi în picior. Şi băiatul meu, mai acu' vreo treizeci de ani...
— Şi de ce să nu-i intre? S-o fi încălțat pe urmă şi l-au apucat durerile...
— Săracul băiețaş, n-ați văzut ce respectuos era...
Tic nu auzea însă nimic din sporovăiala nestatornică... El se ascunsese după un colț de stradă, nu departe de casa în care locuiau bătrîna şi fata în alb. Pîndi la colț şi o zări pe sgripțoroaică apropiindu-se. O lăsă să treacă şi, cînd o văzu oprindu-se în apropierea porții, fugi repede spre ea, o înghionti parcă fără să vrea, îşi ceru iertare, dar totul se întîmplă fără să-şi potolească o clipă goana.
— Bestemeticule! îl afurisi bătrîna. Ce, n-ai alt loc de fugă decît pe trotuar? Dumnezeule! Parcă-ar fi tot derbedeul ăla. Te pomeneşti că mi-a furat ceva!
Se convinse însă repede că nu-i lipseşte nimic. Dar nici nu-i trecu prin cap gîndul că ar putea să aibă ceva în plus. Cine ştie? atunci poate că ar fi descoperit agățat de fusta ei un plic pe care se putea citi: "Prizonierei în alb". Plicul nu rămase însă multă vreme agățat de fustă, pentru că o mînă subțire, delicată, îl desprinse fără zgomot şi-l purtă către sîn. Prizoniera în alb primise mesajul.

3

Exact la ora 5, Ursu sosi în sala de antrenament. Ştia că maestrul său ține foarte mult la punctualitate. Antrenorul, un bărbat trecut de 50 de ani, cu o statură impunătoare, cu umeri largi şi ceafă puternică, îşi primi ca întotdeauna zîmbind elevul său preferat. Deşi se putea lăuda cu o carieră îndelungată în ring, figura lui nu prea aducea a boxer. Părea mai degrabă a unui om obişnuit, a unui intelectual deprins cu mişcarea şi sportul, decît a unui fost as al categoriei grele. De altminteri, întreaga sa concepție despre box era foarte mult diferită de a altor maeştri ai sportului cu mănuşi, mai ales de cei care susțineau că boxul este prin definiție şi exclusiv un sport al forței şi rezistenței. Antrenorul lui Ursu nu nega valoarea calităților fizice, dar predica fără încetare elevilor lui ideea că în lupta cu pumnii contează, cel puțin în aceeaşi măsură, inteligența şi psihologia. Adversarul trebuie cîntărit, judecat, susținea el, stilul său trebuie studiat cu atenție, de asemenea şi loviturile sale specifice şi, în raport cu rezultatul acestui studiu, boxerul angajat trebuie să-şi organizeze lupta. El nu propovăduia o singură tactică de luptă dusă pînă la desăvîrşire de un boxer, ci o multitudine de tactici, fiecare prilejuită de adversarul dat, de specificul boxului său. Uneori îşi îndemna elevii să-şi schimbe nu la fiecare repriză, ci la fiecare minut tactica în ring: atac sau dans în jurul adversarului, corp la corp sau lovituri de la distanță, apărare simulată cu contre dure şi oportune, retragere directă care să faciliteze plasarea unei lovituri decisive. Luptătorul trebuie să judece tot timpul, să simtă momentele adversarului, să-l enerveze sau să-l calmeze, să-l înghesuie sau să-i dea satisfacția unor succese uşoare. Clipele decisive, fie pentru acumulare de puncte, fie pentru plasarea unor lovituri puternice, trebuiau alese fără greşeală. Provocarea unui asemenea moment şi fructificarea lui era, la urma urmei, o problemă de psihologie şi de inteligență.
Antrenorul îi aminti lui Ursu toate aceste idei însoțindu-le cu exemple multiple din cariera lui şi din cariera altor boxeri care făcuseră faimă sportului cu mănuşi.
— Ce ştim despre adversarul tău? îl întrebă antrenorul pe Ursu. Că e puternic, mai puternic decît tine, că e tot atît de agil ca tine, că are mai multă experiență decît tine. Două plusuri şi un egal în fişa lui, două minusuri şi un egal în fişa ta. Rațional şi psihologic, aceasta duce la o anumită concluzie: siguranța. Adversarul e sigur de el. Adversarul e sigur de victorie. Nu se îndoieşte nici o clipă că va obține victoria. Ei, eu cred că aici trebuie să căutăm ceva, aici trebuie să acționăm noi. Adică, în raport cu această încredere în el, cu această siguranță a victoriei să ne făurim tactica de luptă, toată concepția noastră de luptă. Înțelegi, Ursule?
Ursu prinsese tîlcul celor spuse dar i se părea că ideea antrenorului nu se potrivea cu ideea pe care şi-o făcuse el despre meciul de a doua zi. De aceea se mulțumi să clatine din cap, dar gestul lui aducea mai degrabă a nedumerire.
— Adversarul e sigur pe el. Întăreşte-i siguranța. Acordă-i cîteva succese uşoare. Fă-l să se autoliniştească, să te desconsidere, atrage-l în atac, apără-te mereu cu şovăieli, şi în repriza a doua cînd va

încerca, sigur, să pună capăt luptei plasează-i croşeul de dreapta. Te asigur că-l faci knock-out! Fără discuţie!

Ursu îşi privi gînditor profesorul. Tactica pe care acesta i-o predica era într-un fel opusă celei la care reflectase el. Logica profesorului i se părea însă cu neputinţă de atacat. Maestrul nu-l lăsă prea multă vreme să mediteze; era vremea să înceapă antrenamentul. Frămîntările şi întrebările lui Ursu nu dispăruseră, nici măcar nu se atenuaseră. Simţea nevoia să se destăinuiască cuiva. De aceea îl şi chemase pe Tic la antrenament. Voia să-i vorbească puştiului ca unui prieten, să se uşureze măcar, pentru că la alt sprijin nu se putea aştepta de la el. Şi nu înţelegea ce se petrece cu Tic de întîrzie atît de mult.

Mai era însă cineva căruia Ursu putea să i se destăinuie, dar la care nu îndrăznea să se gîndească: Lucia. După întîmplările din Peştera Neagră, prietenia dintre cei doi se răcise. Dacă acolo, pe munte, în mijlocul primejdiilor, firile lor deosebite se întîlniseră şi se atinseseră plăcut, dacă în noianul de spaime şi emoţii îşi trimiseră unul altuia unde calde, duioase, necesare, uneori aproape imperceptibile, reîntorşi în liniştea şi monotonia orăşelului, simţiseră amîndoi un fel de teamă şi apoi nişte valuri de gheaţă peste ceva ce fusese blînd şi cald. Ursu îşi amintea cu un tremur care-i zguduia tot trupul clipele cînd o purtase, leşinată, în braţe, cînd îşi lipise obrazul de părul ei, cînd îi atinsese cu fruntea faţa şi buzele. Sentimentul că făptuise un sacrilegiu nu-l părăsea nici un moment. Timiditatea lui faţă de Lucia se accentuase, se amestecase cu un sentiment de teamă şi ruşine. Din cauza aceasta, uneori se purta prea băieţeşte cu dînsa. Atitudinea lui Ursu, atît de diferită de cea pe care o avusese pe munte, o readusese pe Lucia în starea veche de superluciditate, de răceală şi indiferenţă, fără să-şi dea seama că ascunde în carapacea ei voluntară durerea unei adolescente care ar dori să privească altfel florile şi culorile. Nu-l înţelegea pe Ursu sau poate fiorii aceia necunoscuţi care reînviau o dată cu amintirile o obligau să nu încerce să-l înţeleagă.

Ursu se simţi trăznit cînd o văzu pe Lucia pătrunzînd pe uşa sălii de antrenament. Nici nu-i trecea prin cap că apariţia neaşteptată fusese determinată de zvîcnetul unui al şaselea simţ feminin care-o făcuse pe Lucia să intuiască, să descopere că Ursu are nevoie de un confident înaintea întîlnirii de mîine. Fata simţise că prezenţa ei în preajma lui Ursu îl va linişti, îi va spori încrederea în propriile forţe. Simţise totul?... Nu, judecase totul şi ajunsese la această concluzie, sesizase cu nevinovăţie, fata.

Apariţia Luciei declanşa însă în Ursu un noian de gînduri şi întrebări şi emoţii... Muntele, peştera, prăpastia... Şi dintr-o dată nu mai văzu în faţa ochilor decît chipul acela blond, cu ochii puţin oblici, cu buze subţiri, cu obrajii pudraţi de o uşoară paloare. Alergă spre Lucia, o prinse de umeri cu mîinile sale deformate groaznic din cauza mănuşilor şi aproape o sfărîmă la pieptul său. Lucia deveni lividă... Se uită în ochii agresorului cu priviri speriate... Ursu îşi retrase mîinile. Se îngrozi. Se dădu un pas înapoi şi Lucia, speriată şi ea, şi cu convulsii în piept, fugi pe străzi fără să mai vrea să se gîndească la ceva.

4

Tot cam pe la ora aceea, alţi doi cireşari, cocoţaţi în stejarul din spatele statuii lui Eminescu, trăiau clipe grele şi-ncepeau *să* simtă gustul amar al înfrângerii. Se urcaseră în stejar pe la cinci şi un sfert. Aşteptaseră în linişte jumătate de oră, dar minutele care urmară erau pline de emoţii. Unul din ei întrebă cu frică:

— E şase?

— Fix. Să ştii că nu vine. Eu în locul ei eram aici înainte de şase. Hărăpina dracului.

— Ssst! Vine cineva din dreapta.

Se lăsă din nou linişte în stejar. De pe o alee din dreapta veneau doi îndrăgostiţi. O pereche din familia celor care fac senzaţie pe la baluri. Mergeau dansînd şi frecîndu-şi obrajii, dar deodată se opriră şi se aşezară pe banca din faţa statuii. Cîteva clipe de ritm din umeri şi călcîie apoi începură să ciripească.

— Ce le-a venit ăstora să se aşeze tocmai pe banca noastră? întrebă înfuriat Dan.

— Tu eşti de vină, răspunse Tic. Trebuia să lipeşti un bileţel "ocupat" pe bancă. La asta de ce nu te-ai mai gîndit?

— Dar ce, crezi că sîntem la teatru?

— Eu îi scol de pe bancă, se înfurie brusc prichindelul.

— Cum? Vrei să ţipi la ei şi să trădezi ascunzişul?

— Aiurea!... cu praştia! în mai puţin de un minut.

Tic scoase praştia, puse în aruncătoarea de piele o ghindă, întinse elasticul şi ţinti spre bancă. Nu slobozi însă imediat proiectilul. Aşteptă. Pe bancă, tînărul cu plete feminine savura tacticos o ţigară. Cu un gest larg îşi sprijini mîna cu ţigara de speteaza băncii. Dar numai după o clipă sări ca ars. Ţigara îi fusese pur şi simplu smulsă din mîna.

— Ce s-a întîmplat, greieraşule? îl întrebă speriată fata cu buze foarte roşii şi cu sprîncene de catran.

— Nu, nimic, se încuraja greieraşul, mă uitam, ştii, nişte fluturi formidabili.

Tic pregăti o a doua aruncătură. "Greieraşul" îşi căuta o poziţie cît mai comodă. Stătea picior peste picior însă cu spatele atît de lăsat, că parcă stătea cu picioarele în sus. Cireşarului ţintaş i se păru prea indecentă poziţia, aşa că a doua lovitură i-o trimise în talpa pantofului. Pocnitura se auzi bine în jur. "Greieraşul" sări de pe bancă atît de iute şi o luă atît de cavalereşte din loc, că însoţitoarea cu buze roşii se văzu nevoită să alerge după el pentru a-l ajunge.

După cîteva minute de la retragerea greieraşilor îşi făcu apariţia, de astă dată din stînga, un nou cuplu: o bătrînică grasă şi scundă şi un băieţaş molîu cu ochelari. Tic îşi pregăti din nou praştia:

— Dacă se aşază pe bancă, îl transform pe molîul ăla cu patru ochi în campion de fugă cu obstacole. Ia uite, tîmpitul!

Într-adevăr, molîul se împiedicase chiar în faţa băncii şi era cît pe-aci să-şi întindă oasele pe jos. Noroc că se prinsese de bancă.

— Aoleu, maică! Ţi s-a întîmplat ceva? auziră cei doi vocea bătrînei.

— Dă, Doamne, să se aşeze! se ruga Tic, cu praştia pregătită. Zău că-l prefac în popîndău.

Cireşarul cel blond era înfuriat. Simţea nevoia să se descarce, să tabere asupra cuiva. Dar pentru că bătrînică se cărăbăni trăgîndu-şi molîul de mînă, îşi amînă explozia. Mai trecură pe alee doi oameni serioşi, apoi un ofiţer, apoi două ţărănci, un popă, un lungan cu nişte mîini pînă la genunchi şi cu un nas de Pinochio, căruia Tic îi pusese gînd rău, mai ales vîrfului roz, o fetişcană înaltă cît o prăjină, ţinînd de mînă două fetiţe care urlau după maică-sa, acelaşi ofiţer, doi colegi de-ai lui Tic, dintre care unul fu gratulat cu un proiectil, într-un loc cărnos şi usturător, o bătrînă cu părul alb ca zăpada, aplecată deasupra unui cărucior, şi şoptind fără încetare: "Ţuguloi, ţuguloi, ţuguloi", o servitoare oacheşă cu un borcan în mînă, din nou ofiţerul...

— E şase şi jumătate, spuse Dan. Ce facem? Mi se pare că n-a ajuns scrisoarea la destinaţie. Sau o fi pus bătrîna mîna pe ea.

— Dac-o fi enervat-o scrisoarea şi-o fi citit-o numai pînă la jumătate?

— Imposibil! N-a citit ceva asemănător în viaţa ei.

— Poate că ai şi tu dreptate... spuse rar şi cu subînţeles Tic.

— Adică ce vrei să zici? Că n-oi fi scris aşa la înălţime?

— Mai stăm? îl întrerupse mînios ţintaşul.

— Eu unul nu mai stau. Dacă tu vrei...

— Nici eu! M-am săturat. Gata! Las' că... .

Tic sări repede jos, iar Dan şi mai repede... pentru că-şi pierduse echilibrul. Arătau amîndoi ca nişte învinşi. O oră şi mai bine stătuseră cocoţaţi în stejar, de pomană.

— Hărăpina ta e-o fricoasă fără pereche, încercă Dan să se consoleze. Şi n-are nici un pic de romantism în ea. Dacă nu acceptă dînsa riscul şi surpriza unei întîlniri...

— Numai zgripţoroaica e de vină. Ştiu eu. Cred că o ţine legată în lanţuri. La mîini şi la picioare.

Cei doi învinşi se apropiară de bancă. Lui Dan îi veni ideea să se aşeze. Dar nici n-apucă să atingă speteaza de lemn, că se azvîrli în sus de parcă îi intrase un cui în spate:

— Ia uită-te, Tic! Ce-i asta? Cine-a adus-o? Cînd?

Tic se uită spre mîna lui Dan. Pe speteaza băncii, la mijloc, era lipit un bilet. Îl smulse într-o clipită şi-l citi cu voce tare:

— *...Stimaţi copilaşi! Am primit mesajul vostru care mi-a declanşat într-adevăr un sentiment... de milă faţă de voi. V-am făcut şi cinstea de a vă arunca o privire încîntătoare, plină de admiraţie cînd am văzut cu cîtă uşurinţă v-aţi căţărat în copac. Îmi pare totuşi rău că nu veţi putea mîngîia urmele paşilor mei şi mi-e teamă că din această cauză veţi crede că sînt o zînă, ceea ce pentru vîrsta pe care presupun c-o aveţi n-ar fi deloc de mirare. Sfatul meu este să vă găsiţi preocupări mai apropiate de vîrsta şi posibilităţile voastre. Ce-aţi zice să participaţi la un concurs de trotinete sau triciclete? Dacă nu-l veţi cîştiga, fiinţa mea generoasă se va strădui să aline marile voastre suferinţe. Acesta este răspunsul "Prizonierei în alb". P.S. Pariez că veţi sta în copac cel puţin pînă la şase şi jumătate şi că veţi face nişte mutre cînd veţi citi aceste rînduri..."*

Fata în alb nu greşise cu nimic în ultimele presupuneri. Mutrele celor doi erau jalnice. Niciodată un cireşar nu primise o insultă asemănătoare. Se uitau unul la altul şi nu ştiau cu ce să înceapă. Dan era înfuriat că ideea lui cu scrisoarea fusese falimentară şi că îl luase în derîdere o fiinţă pe care nici n-o cunoştea şi care, după spusele lui Tic, nu depăşea vîrsta Mariei şi Luciei. Pe Tic îl scoteau din sărite întrebări mult mai concrete. "Cine şi cînd lipise biletul pe bancă?" Îi venea să plîngă de ciudă că fusese dus de nas ca un ţînc.

Ca să nu mai vorbim de chestia cu trotinetele şi tricicletele.

— Numai băboaica e de vină! scrîşni puştiul. Dac-aş putea să aranjez să i se plimbe un şoarece pe spate... Las-că tot i-o fac eu!

Dan nu înțelese care putea fi rolul babei în lovitura pe care o primiseră. Şi, dacă e să vorbim drept, nici Tic nu ştia ce rol jucase bunica în piesa care-i ridiculizase, ci vorbise, aşa, ca să-şi reverse mînia asupra cuiva. Isteţimea fetei, deşi îl enerva la culme, îi stîrnea parcă un anumit sentiment de respect şi de admiraţie, pe care bineînţeles îl ascundea cît putea mai bine. Astfel se explică de ce paratrăsnetul descărcărilor lui îl constituia bătrîna.

— Şi totuşi cum a ajuns biletul aici? întrebă Tic. Cine şi cînd l-a adus? E nemaipomenit!

— În orice caz nu înainte de venirea noastră în parc, pentru că l-am fi găsit atunci. Ticuşor! Sînt sigur că bileţelul a fost scris după ora cinci şi jumătate. Adică în loc s-o observăm noi pe ea, ne-a observat ea pe noi. Şi să-şi bată joc în aşa hal de scrisoarea mea! N-o iert toată viaţa!

— Ia să ne gîndim cine a trecut pe alee şi cine a stat pe bancă, reveni la concret fostul ţintaş.

— "Greieraşul"! imposibil!

— Baba cu molîul ăla cu ochelari şi mai imposibil.

— Păi alţii nici nu s-au mai aşezat pe bancă.

— Atunci cine dracu' a lipit biletul? Cu praştia n-a fost asvîrlit.

Dacă Tic ar fi avut inspiraţia să iscodească în acel moment casa în care locuia fata în alb, ar fi dezlegat repede enigma. Bătrîna înaltă şi uscată îşi căuta de zor ochelarii pe cerdac în timp ce, într-o cameră în fund, o fată negricioasă şi obosită îşi aranja în faţa oglinzii rochia cea albă. Pe un scaun, alături, zăceau aruncate: o pereche de pantaloni scurţi de excursie, o bluză groasă băieţească şi un basc decolorat, caraghios. Costumată în vestmintele de pe scaun şi mascată cu ochelarii pe care-i căuta bunica, luase înfăţişarea unui băiat molîu şi prostuţ, într-atît de molîu încît reuşise să convingă o babă fără ocupaţie să-i arate ieşirea din grădina publică şi chiar s-o conducă pînă la poartă. Dar pentru că Tic nu avu această inspiraţie, rămase mai departe cu întrebarea pe buze şi mai ales cu sentimentul unei înfrîngeri cum nu se poate mai ruşinoase.

Cei doi ciresari descoperiseră totuşi ceva foarte important şi anume că au avut de-a face cu un adversar greu de bătut, înfrîngerea le aduse mintea la cap şi astfel într-un moment de luciditate căzură de acord să discute despre fata în alb şi cu ceilalţi ciresari. Chiar în cursul serii. De aceea plecară amîndoi în căutarea prietenilor: Tic spre Ursu, mai ales că trebuia să-şi ceară scuze pentru întîrziere, iar Dan spre Lucia şi Maria. O bună bucată de drum merseră împreună, tăcuţi, numai cînd ajunseră pe strada pe care locuia fata în alb, amîndoi parcă se treziră. Aceasta cu atît mai mult cu cît chiar în apropierea locuinţei inamicului, cam pe la centrul străzii, acolo unde Tic prinsese mesajul pentru prizonieră de fusta bătrînei, se afla chiar fiinţa pe care în acea clipă cei doi ciresari doreau cel mai puţin s-o întîlnească.

Hărăpina lui Tic discuta veselă, mişcîndu-şi braţele ca o balerină, cu un tînăr impunător, foarte înalt şi solid. Şi Dan şi Tic fură năpădiţi de emoţie, dar imediat îi trăzni uimirea pe amîndoi, pentru că descoperiseră în însoţitorul fetei un alt redutabil inamic: adversarul lui Ursu, cel care de doi ani deţinea titlul de campion de juniori.

— Mă, da frumoasă-i! se minună totuşi Dan.

Tic nu dădu nici o atenţie vorbelor scăpate de prietenul lui. Pe el îl chinuiau amarnic, ca întotdeauna, întrebările concrete: De unde cunoaşte vlăjganul pe fata în alb? De ce dacă voia şi putea să aibă prieteni, fata în alb în loc să-i caute pe ciresari se împrietenise cu "individul ăsta urît" care nici măcar nu era din oraşul lor? Şi cum de i-a dat voie babornița să se întîlnească seara cu el?

— Zău, Dan, dacă mai înţeleg ceva! se plînse Tic.

— Nici eu. Doar atît: că are o gardă personală cumplită.

Amîndoi se opriseră în mijlocul străzii. Fără să se destăinuie unul altuia, amîndoi încercară aceeaşi manevră: să se întoarcă din drum pentru a nu da cu ochii de inamicii lor. Tocmai cînd să-şi pună în aplicare gîndul, fata în alb îşi întoarse fără voie capul şi-i zări. Tic avu fericita inspiraţie să se aplece şi să-şi deslege şiretul pentru ca să aibă motiv să-l lege la loc. Fără această inspiraţie, îşi imagină el, s-ar fi făcut de rîs! Dan nu înţelese imediat şi-l întrebă:

— Ce-ai păţit? Cînd te-ai lovit?

— Vrei să-şi închipuie că sîntem laşi? întrebă la rîndul său Tic. Scapă ceva jos şi apleacă-te să-l iei.

Dan scăpă o batistă scoasă în fugă din buzunar şi abia pe urmă se simţi caraghios.

— Nu cumva ai de gînd?... Ne-am făcut de rîs!

— Ne-a zărit! Sînt sigur că acum îşi bate joc de noi.

— Bineînţeles! mormăi Dan. Dacă facem mătănii în mijlocul străzii ca doi caraghioşi.

— Hai să mergem chiar pe partea lor! se îmbăţoşă subit prichindelul.

Înțeleşi parcă, amîndoi luară un aer cît se poate de senin şi de nepăsător şi se îndreptară cu paşi foarte obişnuiți spre cei doi inamici. Dan îşi aținti privirile asupra fetei în alb şi observă că e puțintel cîrnă şi are ochi verzi, foarte mari, iar Tic îl privi pe vlăjgan cu fulgere în ochi. Fata rîdea cu toată fața. Îi povestea ceva vesel însoțitorului ei. Cu toate strădaniile sale, Tic nu prinse decît o frază:

— ...nişte copilaşi! le place să joace roluri de cerşetori, de spioni, de prostănaci..." care-l înfurie atît de cumplit, mai ales cînd auzi hohotele de rîs ale lunganului şi remarca lui idoată: "ce tîmpiți", încît aproape că răcni la Dan:

— Ah, dacă i-ar muta Ursul nasul, măcar cu cîțiva centimetri mai sus...

— Mă hahaleră! auzi Tic o voce groasă şi rea în spatele său.

Spre surprinderea lui Dan, Tic se deslipi de lîngă el şi se îndreptă spre vlăjgan. Îşi înfipse mîinile în buzunare cînd ajunse în dreptul acestuia şi-l măsură din cap pînă-n picioare:

— Ce doriți, mă rog?

Întrebarea şi aerul lui Tic îl uluiră pe vlăjgan. Chiar şi fata în alb rămase descumpănită. Cireşarul profită de aceste clipe de uluire şi porni atacul:

— Spuneți-i, vă rog, domnişoarei că atunci cînd vom avea nevoie de roluri de măgari, ne vom adresa dumneavoastră...

După care se întoarse, merse liniştit cîțiva paşi, apoi se lansă într-o goană nebună. Cireşarul calculase exact. Abia în clipa cînd Tic îşi începu goana, vlăjganul înțelese că insulta îi fusese adresată şi vru să se ia pe urmele lui, dar fata în alb îl opri reținîndu-şi o furtună de hohote de rîs. Vlăjganul agită pumnul şi răcni după Tic:

— Golan!

Puştiul se opri undeva în mijlocul străzii, făcu şi el un semn cu mîna, apoi rosti cu voce tare:

— Iar eu mă numesc Tic! încîntat de cunoştință.

De astă dată fata în alb nu mai izbuti să-şi stăpînească rîsul. O adevărată cascadă. Tic, în schimb, căuta să-l convingă pe Dan că se aşteptase dinainte la insulta adversarului său şi-şi pregătise replica.

— Zău, Ticuşor? Dar dacă accentua, dacă spunea: golanule?! întrebă Dan.

— Atunci îl puneam în conflict cu un cetățean de pe stradă. De pildă cu bătrînul ăsta. Îi spuneam: Domnule, auziți, derbedeul ăla vă face golan... Era şi mai grav.

Istețului îi scăpase însă ceva. Nu se gîndise că vlăjganul nu va primi cu aceeaşi indiferență şi cea de a doua insultă, şi nici nu-şi închipuise că fata în alb va rîde cu atîta poftă încît nu va mai avea timp să-şi domolească prietenul. De aceea nu se mai uită în spate şi nu-l văzu pe vlăjgan pornind în goană spre el. Cînd întoarse capul era prea tîrziu. Vlăjganul se afla la doi metri de el. E drept că startul lui Tic putea fi invidiat de orice campion de 100 metri plat. Şi numai acest start de săgeată îl scăpă de-o chelfăneală cruntă. Totuşi piciorul vlăjganului întins pînă la limită atinse cu vîrful bombeului fundul cireşarului grăbit.

După vreo sută de metri de goană inutilă, pentru că vlăjganul satisfăcut se întorsese de mult la locul de unde plecase, Tic se opri, îl aşteptă pe Dan, şi cînd acesta ajunse lîngă el îi spuse cu un calm năucitor:

— Ai văzut cum m-a atins?

Dan, cu toată mila pe care o simțea față de prietenul lui, nu reuşi să-şi rețină rîsul:

— Parcă spuneai că încă nu s-a născut omul care să-ți dea ție un picior în spate.

Tic îl privi oarecum disprețuitor pe Dan:

— Mai întîi că abia, abia m-a atins cu vîrful piciorului, ca să ştii. Şi în al doilea rînd îți jur că pentru această "încercare", îl fac knock-out, chiar dacă-ar trebui să mă antrenez zece ani la sacul cu nisip şi să-mi schimb cariera de băiat deştept în cea de boxer. Puştiul vorbea cu atîta calm şi cu atîta siguranță, că Dan îl ascultă cu gura căscată. Şi culmea e că nu avu nevoie să se antreneze zece ani şi nici să-şi schimbe cariera pentru a-şi duce la capăt teribila răzbunare.

5

În sala de antrenament, Tic îl găsi pe Ursu singur şi foarte abătut şi parcă ascuns într-un colț. Purtat de elicea răzbunării, ciufuliciul se miră enorm de starea în care era Ursu. De unde să ştie el că Lucia fusese pe-acolo cu aproape o oră înainte şi că se petrecuse o scenă care ar fi avut altă desfăşurare şi alt desnodămînt dacă el n-ar fi întîrziat? Ursu se simțea distrus. Aproape un ceas rămase nemişcat în colțul în care-l găsi Tic, sub povara unor gînduri şi sentimente sfîşietoare.

— Ce-i cu tine, Ursule? îl întrebă Tic. Nu cumva ți-e frică? Sau te-a pocnit şi pe tine cineva cu piciorul în spate?

Cel întrebat nici măcar nu îndrăzni să-i arunce o privire lui Tic. Ciufuliciul deveni dintr-o dată

înflăcărat:

— Ursule, zău să-l bați! Dar știi... așa... să nu-i mai ardă toată viața de box. Dac-ai ști ce mi-a făcut...!

Și se apucă să-i povestească ceea ce i se întîmplase pe strada fetei în alb. Ursu însă nu auzea și nu înțelegea nimic. Se gîndea mereu la ceea ce se petrecuse între el și Lucia, îl scăpărau emoțiile cu duiumul, iar pe spate parcă i se urcau reptile. Ce mai, era nenorocit! Tic își isprăvi istorisirea cu un of! greu și amenințător apoi, aducîndu-și aminte că întîrziase, îi ceru iertare lui Ursu. Abia atunci își auzi prietenul rostind primele cuvinte:

— Ah, Ticușor, dacă n-ai fi întîarziat! Uf! Doamne! De ce-ai întîrziat?

— Zău, iartă-mă, te rog din tot sufletul să mă ierți... Te rog să mă ierți și pentru altceva... Ceva mult mai grav... Ți-am ascuns un lucru...

— Ticușor dragă... am... am jignit-o groaznic pe Lucia, se destăinui pe neașteptate și fără să vrea Ursu.

— Și de-aceea ești trist? Nu cred...

— Da... nici nu poți... Nici nu poate să-ți treacă prin cap! Mai bine să tac.

Tic se porni pe un rîs nebun.

— Ha, ha, ha! Lucia jignită! Ești un prost! N-o cunoști. Pe Lucia poți s-o bați cu varga la spate o zi întreagă și nu se simte jignită. O face pe nebuna.

— Nu, Tic, nu poți să înțelegi... e altceva.

Tocmai atunci pătrunse pe ușă antrenorul:

— Ei, cum a mers? Bagă de seamă, Ursule! Tactica e clară. Întărește-i adversarului siguranța. Acordă-i cîteva succese ușoare. Fă-l să te desconsidere, să se autoliniștească, atrage-l în atac, apără-te mereu, fă-l să creadă că ți-e frică și în repriza a doua, cînd va căuta să-ți plaseze lovitura decisivă, azvîrle croșeul. N-are nici un rost să fii abătut. Dacă nu-l faci knock-out, îmi dau cuvîntul de onoare că mă retrag din box. Înseamnă că habar n-am ce-i boxul. Haide, nu mai fi abătut! Niciodată în viața mea n-am fost mai sigur de o victorie. Ai tot ce-ți trebuie pentru victorie și în primul rînd tactica!

— Da, da, rosti Ursu cu o voce foarte puțin convingătoare.

— Îmbracă-te repede că trebuie să lăsăm sala liberă pentru adversarul tău.

Ursu urmă sfatul antrenorului, se îmbrăcă și ieși din sală împreună cu Tic. După cîțiva pași se opri rușinat:

— Tic, nu te supăra, dar...

— Aaaa! descoperi puștiul. Vrei să fii singur. Tocmai mă gîndeam cum să fac ca să nu te superi... Știi, vreau să mai rămîn puțin, să-ți văd adversarul. Aoleu! Era să uit. Am hotărît să ne-ntîlnim la opt, la mine, să discutăm ceva... extraordinar. Toți cireșarii...

Ursu dădu din cap, afirmativ, iar Tic se întoarse cu pași tăcuți, spre sală. Pătrunse cu băgare de seamă înăuntru, se ascunse lîngă ușă, după niște bănci, și rămase în așteptare.

Cînd găliganul păși pragul ușii, Tic simți un fior de spaimă în ceafă. În costumul său sumar de sportiv vlăjganul era și mai fioros. Înalt, cu umeri lați, cu mîini lungi, musculoase, cu gît puternic, cu figură specifică de boxer, părea că-și petrecuse toată viața în ring. Antrenorul îi indica mișcările, îl îndruma ca pe un copil:

— Va să zică, mîna stîngă în sus cu pumnul strîns înseamnă să te bagi în corp la corp. Mîna dreaptă în sus cu pumnul strîns înseamnă retragere. Palma stîngă deschisă înseamnă atac furios. Palma dreaptă deschisă înseamnă contrare. Amîndouă mîinile în sus cu pumnii strînși înseamnă eschivă. Amîndouă mîinile în sus cu palmele deschise înseamnă plasarea loviturii decisive. Ia să încercăm.

Și astfel, Tic avu prilejul să asiste la cea mai perfectă dirijare a unei lupte pe care ar fi putut s-o vadă vreodată în viața lui. Elevul realiza aproape instantaneu semnalele maestrului său. Uneori aplica două indicații în mai puțin de-o secundă: eschivă-contrare sau atac furios-retragere. Era o plăcere să vezi cum un simplu semn cu mîna declanșa o imagine de corp la corp cu zeci de lovituri în cîteva secunde, sau cum un alt semn transforma dreapta găliganului într-un piston formidabil.

— Perfect! spuse antrenorul. Sînt mai sigur de victoria ta decît de faptul că exist. Aici greșesc, dragul meu, o mulțime de antrenori. Ei își închipuie că în toiul luptei un boxer mai poate să-și păstreze luciditatea și judecata. Ei uită că nimeni nu e în stare să aprecieze mai bine lupta decît cel din afara ringului. Numai cel din afară vede ceea ce nu văd boxerii și simte ceea ce ei nu simt. Totul este să știi să-ți conduci luptătorul! Ei, și-acum treci la sacul de nisip! Adversarul tău e puternic. Trebuie lovit tare ca să cadă.

Antrenorul părăsi sala cu chipul scăldat într-un zîmbet de mulțumire, iar elevul său începu atacul sacului de nisip. Lui Tic i se încrîncenă carnea cînd văzu cu cîtă forță izbește în sac. Unei asemenea lovituri nu-i poate rezista nimeni, gîndi ciufuliciul. La fiecare lovitură sacul de nisip făcea un arc de aproape 90 de

grade. Se mişca sacul de nisip ca un pendul besmetic, parc-ar fi fost umplut cu puf, "Doamne, zău că mi-e frică de Ursu!" Găliganul lovea din ce în ce mai cu sete, mai vîrtos. Oscilația sacului creştea. Scoase încet capul de după bancă, se apropie cu paşi neauziți de uşă, aşteptă cîteva clipe...

Vlăjganul trimise un pumn ucigător în sacul cu nisip. În aceeaşi clipă acționă şi Tic. Scoase un țipăt, scurt: "Aaaa!" Surprins, boxerul întoarse capul în direcția sunetului. Dar nu mai apucă să vadă cine strigase. Pentru că, revenind din oscilație sacul îl pocni năpraznic în falcă. Găliganul se prăbuşi ca o şubă grea în primul knock-out din viața lui. Cireşarul îşi respectase întocmai cuvîntul.

6

În camera albastră, cu ferestre mari şi pian, Maria îl iscodea pe Dan:

— Nesuferitule, spune odată! Nu-ți dai seama că m-ai făcut curioasă?

— Numai cînd o să vină Tic şi Ursu. Ai puțintică răbdare...

— Dac-ai şti cît de urîcioşi îmi sînt băieții care se prefac discreți. Vor să-şi dea şi ei aere de bărbați. Să-ți spun un secret, Dănel. Cu fetele nu-i bine să fii discret. Între băieți mai merge...

— Şi de ce nu e bine să fii discret cu fetele?

— Pentru că, pînă la urmă, tot nu poți rezista insistențelor lor şi devii cu atît mai mult un caraghios... şi pentru că... fetele ştiu aproape întotdeauna care e obiectul "marii discreții".

— Eu sînt sigur, de pildă, că nici nu poate să-ți treacă prin cap despre ce e vorba!

— Vrei să încercăm? Eu îți pun întrebări şi tu răspunzi prin da sau nu. Atît: da sau nu. Nimic altceva.

Dan se codi o clipă, apoi i se păru nostim jocul.

— Hai! M-ai făcut şi tu pe mine curios.

— Bine! 'ncep... E vorba de o fată...

— Asta-i culmea! De unde ştii? Aha! Cam înțeleg eu: ți-a spus Tic?

Maria pusese întrebarea numai pentru încercare. Dacă i s-ar fi răspuns simplu, cum era jocul, prin da sau nu, ar fi fost în mai mare încurcătură. Răspunsul întrebător al lui Dan îi dădu însă certitudinea. Şi încercă să-l imite pe Victor: "E deci vorba de o altă fată decît Lucia. E deci vorba de o fată cu care nu pot veni în contact. Altfel nu s-ar putea explica uimirea lui Dan. Şi nu pot veni în contact decît cu o fată pe care n-o cunosc... Acesta trebuie să fie al doilea salt."

— Tic? nu mi-a spus nici un cuvînt. Dar să continuăm.

Şi Maria continuă cu un ton în care plutea oarecare siguranță şi încredere, chiar puțină zeflemea:

— Nu-i aşa că n-o cunosc?

Dan o privi cu ochii mari:

— Să nu mă minți! Ți-a spus Tic. Fir-ar să fie de guraliv! Las-că-i arăt eu!

Maria, cu o mască zîmbitoare, îşi continuă raționamentul: "Nu-i deci vorba de o prietenă, nu-i vorba de o colegă, dar trebuie să fie o fată de vîrsta mea, altfel n-am discuta despre dînsa. Şi eu n-o cunosc!... Dar pe care fată din oraş n-o cunosc eu? Deci nu e o fată din oraşul nostru! Sigur!"

— Ți-am mai spus o dată că n-am aflat nimic de la Tic... Îi răspunse Maria cu un ton ciudat în voce, pentru a-i strecura îndoiala că ar fi putut afla anumite amănunte de la altcineva: Nu-i aşa că nu-i din oraşul nostru?

— Tu îți bați joc de mine, Maria. Cine ți-a spus? Ea?

"Va să zică nu-i din oraşul nostru, gîndi Maria, fără să ia în seamă întrebarea lui Dan: Atunci cum de n-am aflat despre dînsa? Înseamnă că e de puțin timp în oraş. Precis!

— Nu-i aşa că a sosit numai de cîteva zile în oraş?

Dan răspunse de astă dată sec:

— Da!

Maria îşi ascunse nemulțumirea față de răspunsul zgîrcit al lui Dan sub masca unui zîmbet atotştiutor. "Dacă a sosit totuşi de cîteva zile şi eu n-am aflat de ea, înseamnă: a) că stă în altă parte a oraşului; b) că stă toată ziua în casă; c) că nu are nici un prieten; d) că familia unde stă nu e numeroasă, dacă n-a putut răzbate în rîndul fetelor din oraş vestea sosirii unei străine". Îl privi scrutător pe Dan şi spuse cu voce sigură:

— Să-mi răspunzi prin da sau nu cum ne-am înțeles: Dar repede, fără ezitări: Stă în cealaltă parte a oraşului?

— Da!

— Stă toată ziua în casă?

— Da! răspunse Dan din ce în ce mai uluit.

— Nu-i aşa că n-are nici un prieten în oraş?

— N-are!
— Fiindcă o ține de scurt, acasă, nu?
— Da.
Maria puse atunci întrebarea cea mai primejdioasă, întrebarea de care atîrna tot succesul "jocului" ei.
— Crezi că e cazul să mai continuăm întrebările? Şi după o pauză cu subînțeles: îmi închipui că te-ai convins...
— Da de unde dracu' ştii? se prinse Dan. Cine a putut să-ți vorbească despre fata în alb? Cine altul decît Tic?
— Tu!
— Eu? Îți bați joc de mine? N-am obiceiul să vorbesc în vis şi chiar în cazul ăsta nu prea văd cum ai putea tu să-mi supraveghezi visele.
— Tu mi-ai spus!
— Cînd?
— Acum!
— Ştii ceva, Maria... dar cuprins de o bănuială, nu-şi mai duse la capăt insinuarea. Zici că eu ți-am spus? Chiar acum? Adică...
— Da! Şi te-am avertizat că n-o să poți ține secretul. N-am procedat ca alte fete cu linguşiri, cu promisiuni, cu dezmierdări sau cu amenințări. Am jucat corect. Şi tu te-ai lăsat prins în joc. Tot nu înțelegi?
— Explică-mi mai clar. Ştii tu că m-am născut cu o anumită debilitate în chestia asta care-mi stă pe umeri.
Maria îi explică lui Dan tot raționamentul. Autoindiscretul se cam înfurie la început, apoi se lăsă prins de frumusețea jocului, deveni chiar cavaler şi o felicită pe Maria. Bineînțeles în felul lui:
— Eşti o drăcoaică şi jumătate şi... vorba lui Tic, am impresia că te-am subestimat pînă acum. Dac-aş fi ştiut... ai fi avut şanse mari să mă îndrăgostesc turtă de tine. Păcat...
Astfel se face că, atunci cînd Tic pătrunse bosumflat în cameră, Maria cunoştea în toate amănuntele misterul fetei în alb. După ce se însenină puțin istorisind povestea knock-out-ului, Tic le mărturisi celor doi că Ursu nu vine la sfat şi că-l lăsase la despărțire cam abătut, "probabil din cauza meciului, deşi el a vrut să mă convingă că ar fi altă cauză la mijloc".
— Am trecut pe la el pe acasă, să-l iau, după ce l-am făcut pe ăla knock-out, dar nu vrea în ruptul capului, spuse Tic nu fără părere de rău.
— Nici Lucia nu vrea să vină, anunță Dan. Şi, ştiți voi, ea cînd spune ceva...
— Nici Lucia! se miră Tic. Ce dracu i-o fi apucat pe amîndoi? Să vezi că din cauza lor rămîne hărăpina albă nepedepsită. Dar eu tot nu mă las.
— Ați putea să-mi spuneți şi mie de ce vreți s-o pedepsiți? întrebă Maria.
— Urîcioasa! Scîrboasa! Spioana! Parcă nu ştii ce ne-a făcut? sări ca fript prichindelul. Şi-a bătut joc de noi!...
— Şi pentru asta vreți s-o pedepsiți? continuă Maria. Voi de ce n-ați reuşit să vă bateți joc de ea? Sau poate că nici nu v-a trecut prin cap s-o ridiculizați?
— Nu cumva îi iei apărarea? se miră Dan. Maria! Mi se pare că pînă la urmă tot ai făcut cunoştință cu ea...
— N-o cunosc deloc! O cunosc numai din spusele voastre şi oricît ați căuta voi s-o înnegriți nu reuşiți decît s-o faceți şi mai albă. Ştiți cum vă purtați voi? Ca un coleg de-al nostru, Pompilică sau Sergiu care vorbeşte cam aşa despre Ionel sau despre Victor: "Mă ce tîmpit e, mă; ştie toate rîurile la geografie parcă s-ar găsi pe moşia lui. Şi la istorie, mă, să-l vezi, tocilarul, ştie toate datele şi toți domnii, mă, auzi ce bou, dacă pînă şi la botanică, unde toți îl copiază pe profesor, învață pentru teză de-i ies ochii din cap. Spune şi tu, mă, nu-i un tîmpit?" Ei, acu, spuneți şi voi care-i de fapt tîmpitul?
— Adică vrei să insinuezi că noi sîntem tîmpiți? se ofensă frățiorul cu cîrlionții zburliți.
— Nu fi chiar atît de categoric. Dar nişte prostuți... ați cam fost... Nişte neajutorați...
Tic se uită la soră-sa, apoi la Dan. N-avea nici un rost să se mai ascundă. Simțea şi el că ar fi momentul să înceteze jocul:
— Dan poate c-a fost un prostuț. Dar eu am fost tîmpit mare. Auzi! Să mă ducă de nas o fată!... Dar eu tot îi fac babornișei ceva! O prind eu pe stradă o dată, o opresc şi-i spun: Sărut mîna. Nu vă supărați, vă rog, dar am impresia că sînteți surdă... Sau tot îi fac eu rost de un şoarece frumuşel care ştie să umble pe spate.
Şi Dan şi Maria rîseră cu poftă la gluma serioasă a lui Tic. Cam mirat, prichindelul îi lăsă să-şi termine rîsul, apoi întrebă nevinovat:

— Şi cu fata în alb cum rămîne? Chiar să n-o pedepsim deloc?

— Eu zic că după faptele ei merită s-o atragem în cercul nostru... Îşi spuse Maria părerea. Cred că şi Ursu ar fi de acord. Şi Lucia...

— Lucia?! oftă Tic. Aia pînă nu-i pipăie toate încheieturile, pînă nu-i află toate notele, la toate obiectele, în toţi anii de şcoală prin care a trecut, nici n-o să vrea să audă de ea. Las-c-o ştiu eu... Exact ca babornița o să arate şi Lucia cînd o să fie bătrînă.

Tic era într-unul din momentele sale de exagerare. Era înfuriat pe Lucia pentru că o bănuia vinovată de tristețea şi nepăsarea lui Ursu chiar înaintea meciului. Nu că se gîndea la pariu "cîţiva lei acolo", dar înfrîngerea lui Ursu ar fi dărîmat toată autoritatea lui în materie de sport şi de pronosticuri sportive. Şi de cînd, vrînd să-şi bată joc de un terchea-berchea care-i ceruse părerea la întocmirea unui buletin pronosport indicîndu-i cele mai aiurite pronosticuri, buletinul respectiv obținuse singur 12 rezultate exacte, Tic devenise un adevărat rege al pronosticurilor în oraş. O să întrebaţi: dar ce s-a întîmplat cu buletinul acela? Dacă vreţi să aflaţi, duceţi-vă în piaţa orăşelului, lîngă biserica Sf. Ilie, e acolo o dugheană cu mărunţişuri, cereţi de un leu nasturi, unui individ scurt, gros, cu nişte urechi mari, blegi, care-i atîrnă ca urechile unui elefant, şi o să-l auziţi spunînd: Să vă dau de doi lei... Cine ştie, poate mai pierdeţi unul... Să vă dau şi de un leu agrafe? Cine ştie, poate vă cade nasturele pe stradă şi n-aveţi cu ce să vă prindeţi imediat pantalonii... Decît să-i ţineţi cu mîna... Să vă dau şi nişfe şireturi? Cine ştie, poate sînteţi c-o fată, vi se rupe şiretul... V-aş sfătui să luaţi şi-un stilou. Un stilou modest dar garantat... Costă nouăsprezece lei... Nu!!!? Păcat! Eu din cauza unui stilou am ajuns nenorocit, vînzător de mărunţişuri. Nu rîdeţi, un stilou m-a nenorocit. Ah, Doamne... dac-aş fi întîlnit în ziua aceea un vînzător, aşa cum aţi întîlnit dumneavoastră azi, care să-mi ofere un stilou!... Oooof... Ştiţi! Jucam la "Pronosport"... Am făcut un buletin... Uitaţi-l! l-l-X-2-l-X-2-2-2-X-X-2... Concursul 27, uitaţi-vă bine... Asta s-a întîmplat duminică dimineaţa. M-am dus la agenţie... Ştiţi, pe strada principală, unde-a fost înainte bodegă... Era o lume, mai ceva ca la circ... Şi nici un loc liber... Ce să fac? Mă uit la buletin. Zic: dă-l dracului. E prea aiurit. Un copil mi-l dictase: Tic, băiatul inginerului Florescu. Un pezevenghi fără pereche... Am băgat buletinul în buzunar. Mai jucasem zece. Am zis: Unul în plus sau în minus ce contează? Of, Doamne... Dacă aş fi avut un stilou la mine, l-aş fi completat repede şi l-aş fi dat. Doi lei? Ce contează! Seara am auzit la radio: l-l-X-2-l-X-2-2-2-X-X-2. Poftiţi şi ziarul. Vedeţi? Concursul douăzeci şi şapte. Nici un buletin cu douăsprezece rezultate... Mi-am luat la bătaie nevasta. Şi i-am dat pîn-a-nceput să zică fără-ncetare: unu, unu, ies, doi, unu, ies, doi, doi... M-am dus la Iacob, vînzătorul de stilouri, criminalul!, i-am spart vitrina, i-am rupt coastele şi nu l-am lăsat pînă ce n-a spus: unu, unu, ies, doi, unu, ies, doi, doi, ies, ies, doi... tot buletinul, off... M-am dus la Pronosport... am spart toate călimările şi-am urlat la neghiobii ăia că dacă nu aduc pînă într-o oră o sută de tocuri şi de călimări îi omor pe toţi... M-am dus acasă şi m-am băgat sub pat cu gîndul să mor acolo... Ca să vezi! Nici un buletin cu douăsprezece rezultate. Of, Doamne! Cel puţin două sute de mii de lei... Ce să mai fac?... M-am apucat să vînd mărunţişuri... stilouri... stilouri... zău luaţi un stilou. Optsprezece lei... Poftim! Nu doriţi şi-o pereche de papuci de casă?... Ieftini, buni... ca la comandă"...

Şi cum nu era om în orăşel şi în împrejurimi căruia vînzătorul cu urechile de elefant să nu-i fi istorisit păţania, e lesne de închipuit ce popularitate şi autoritate avea Tic în domeniul pronosticurilor sportive. Tocmai această autoritate nu voia să şi-o piardă prichindelul. In afară, bineînţeles, de faptul că înfrîngerea lui Ursu ar fi însemnat pentru dînsul o durere căreia nu i-ar fi putut găsi niciodată leacul.

— Atunci, încercă Maria să clarifice situaţia, chiar dacă Lucia ar fi împotrivă, tot am avea majoritatea. În cel mai rău caz, trei voturi pentru şi două contra, deşi nu-mi închipui că Ursu ar fi contra.

— Şi cum crezi c-am putea s-o atragem spre noi? se interesă Dan. Cam ce metodă ar prinde?

— Cea mai simplă, răspunse Maria. Discutînd cu ea totul pe faţă.

— Cine să discute? se sperie Tic.

— În nici un caz voi. Voi v-aţi compromis în ochii ei. Va trebui să încerc eu!

— Cum?

— Mîine dimineaţă îi voi face o vizită...

CAPITOLUL III

1

A doua zi dimineaţa, Maria se duse într-adevăr la locuinţa fetei în alb. Era o zi frumoasă de vară,

bîntuită de o adiere răcoroasă. Maria bătu de cîteva ori în poartă, îmblînzi cu un "cuțu", "cuțu" javra care nu descoperise în ea pe sora celui care-i ciomăgise spatele, şi aşteptă cu o undă de emoție apariția necunoscutei. După cîteva momente de linişte, ieşi pe cerdac o bătrînă înaltă şi uscată. Apariția nedorită o cam puse în încurcătură pe Maria.

— Pe cine cauți dumneata? întrebă bătrîna cu voce supărată şi mai ales indignată că fata din fața ei nu rostise nici un cuvînt de salut.

Maria descoperi însă repede greşeala comisă şi căută s-o îndrepte:

— Sărut mîna, nu vă supărați că vă deranjez... Aş vrea să împrumut o carte...

Bătrîna îşi puse ochelarii pe nas, o măsură cu atenție şi-i spuse cu voce posacă:

— Nu cred că te pot interesa pe dumneata cărțile mele. Cunoşti alfabetul chirilic?

Neprevăzutul răspunsului şi al întrebării o fîstîci din nou pe Maria. În sinea ei încerca să-i dea dreptate lui Tic sau mai bine zis începea să înțeleagă pornirea lui împotriva bătrînei. Deodată Maria văzu la una din ferestre cum se mişcă o perdea şi, o clipă mai tîrziu, zări chipul unei fete negricioase şi ochii ei mari, uimiți, privind-o. Încurajată parcă, răspunse fără ezitare bătrînei:

— Poate că are Laura cartea de care am nevoie...

— Dar de unde o cunoşti dumneata pe Laura?

În clipa aceea, uşa casei bătrîneşti se deschise şi cerdacul umbrit se lumină la erupția fetei îmbrăcată într-o rochie albă ca zăpada. Apariția albă o privi pe Maria fără să clipească, dar în afară de curiozitate şi o urmă de uimire, fața ei nu exprima nimic altceva.

— Ne cunoaştem de la Bucureşti... mi se pare de la un concurs... minți înroşindu-se Maria.

Bătrîna se uită cercetătoare la Laura. Fata în alb se uită iarăşi uimită la Maria:

— La ce concurs ne-am întîlnit?

Maria îşi învinse cu ultimul dram de rezistență emoția pe care o simțea în gît, şi astfel răspunsul născocit se auzi:

— La concursul de literatură... anul trecut.

Fata în alb tresări şi se uită iarăşi fix la Maria. Pe fața ei apăru mai întîi un val de roşeață, apoi o paloare dureroasă. Parcă îşi amintea ceva, vag... O masă mare îmbrăcată în roşu... În sală elevi şi eleve, şi teamă şi emoții şi speranțe... Auzea parcă vocea aceea groasă anunțînd: ..."Premiul întîi pentru compoziție"... Şi parcă vedea înaintînd lin prin sală o fată negricioasă, cu cozi, cu sîngele în obraji...

— Dumneata eşti Maria Florescu? întrebă de-a dreptul tulburată fata în alb.

— Da! răspunse Maria tulburată şi ea.

Fata în alb se lăsă din nou năpădită de amintiri. Abia ieşise de cîteva zile din spital: meningita o ținuse în pat aproape două luni. Era slăbită... capul o mai durea uneori... Venise totuşi la concurs... Îl aştepta de un an de zile... O sală mare... Băncile pline cu fete şi băieți... Într-o bancă stătea ea... Scria... scria... Despre păduri şi castele... despre săli mari, întunecoase... despre o fată îmbrăcată în alb care se plimba maiestoasă pe lespezi de marmoră... Auzea parcă zbîrnîitul unei sonerii... Auzea foşnetele caietelor care se închid... O profesoară bătrînă, cu părul alb, lipită de banca ei... Dar ea continua să scrie... Profesoara îi cerea caietul... I-l întindea cu mîna tremurîndă... Apoi din nou amfiteatrul acela... O voce groasă: "...Premiul doi, pentru lucrare excepțională, din nefericire neterminată..." Dar în sală nici o mişcare... Din nou vocea aceea groasă, strigînd un nume... Dar nimeni nu răspundea... Ea plîngea undeva într-un colț, plîngea adînc, fără zgomot... Era prima înfrîngere din viața ei...

— Dumneata eşti Maria Florescu? Dar nu ne-am cunoscut niciodată...

Speriată, Maria îşi duse mîna la piept. Bătrîna părăsi imediat starea de muțenie şi aşteptare la care o condamnase convorbirea nesigură:

— Atunci ce cauți dumneata aici?... Şi cum poți să minți în asemenea hal?... Te rog să pleci imediat!

Vorbele grele ale bătrînei trecură pe lîngă Maria fără s-o atingă. Toate gîndurile, toate simțurile ei învrăjbite ținteau numai apariția albă uimită, speriată şi palidă. Se uită drept în ochii Laurei şi-i spuse tăios:

— Eşti rea! Eşti fricoasă! Cîtă laşitate!

Maria nu mai privi în urmă. Plecă iute, aproape fugind, aproape plîngînd.

2

Fata în alb veni totuşi la meci. Se aşeză într-un rînd de scaune care i se păru mai liber, nu departe de ring, şi îşi roti ochii prin sală, căutînd parcă o anumită persoană. O descoperi undeva pe Maria şi-şi aținti privirile asupra ei, ba simți şi impulsul de a fugi spre ea. Dar privirile Mariei erau prea disprețuitoare. Îşi reteză mişcarea. O clipă căzu pe gînduri, dar deodată îşi scutură capul şi alungă ceva cu mîna, parcă ar fi

alungat o viespe.

Tic şi Dan aflaseră ce se întîmplase, dimineaţa, pe cerdacul babornitei, dar erau amîndoi atît de frămîntaţi de starea lui Ursu, încît se mulţumiseră doar să ridice din umeri neputincioşi şi să amîne pentru a doua zi discutarea "cazului fetei în alb". Tic, mai ales, era foarte neliniştit, şi simţise prichindelul că şi antrenorul lui Ursu se scaldă în ape străine. Îl auzise de prea multe ori dăscălindu-şi elevul:

"Nu-ţi fie teamă, Ursule! Gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Victoria e în mîna ta, în tactica ta şi în croşeul tău".

Iar Ursu răspundea prea stereotip, înclinîndu-şi capul şi refuzînd să scoată o singură vorbă. Mişcarea lui din cap şi mutismul care o însoţea, numai convingere nu însemna.

Antrenorul repeta întruna aceleaşi vorbe. Ursu răspundea cu acelaşi gest... Nu prea-i convenea lui Tic ce se petrecea în cabină.

Prichindelul se convinse că lui Ursu i se întîmplase ceva neobişnuit. Îl cunoştea bine, ştia cu cîtă răbdare aşteptase întîlnirea, ştia cît de minuţios se pregătise pentru ea, şi iată că numai cu un ceas înaintea meciului înfăţişa tuturor o mutră de înmormântare, nu emoţia şi nerăbdarea omului care se pregăteşte să urce o mare treaptă în viaţa lui.

O clipă lui Tic îi flutură în minte ideea de a-i destăinui lui Ursu ceea ce aflase la antrenament: semnalele cu care antrenorul celălalt îşi va dirija elevul. Ursu ar fi cunoscut astfel în orice clipă intenţiile adversarului, pentru că prichindelul reţinuse absolut totul, poate chiar mai bine decît găliganul cel antipatic. Dar era un gînd de o clipă, un gînd speriat. Cu toate năzbîtiile şi şotiile sale, Tic era un spirit loial, un adevărat spirit de sportiv. Ar fi fost o faptă josnică, pentru că ar fi strecurat unuia din luptători o armă în plus, o armă mişelească. Ce deosebire între a-i destăinui lui Ursu semnalele de luptă ale adversarului sau a-i ascunde o bucată de plumb în mănuşă?... Dar totul nu s-ar fi oprit numai aici. Ursu l-ar fi refuzat fără nici o ezitare şi l-ar fi privit apoi toată viaţa cu dispreţ.

Tic se mai duse o dată în cabină. Antrenorul îşi masa elevul fără să-i vadă faţa, dar Tic o vedea şi faţa lui Ursu exprima aceeaşi stare jalnică, ba parcă mai agravată. Încercă să facă o glumă; spuse, clipind din ochi, că găliganul se laudă în toate părţile că-l va face knock-out înainte de începerea meciului, dar Ursu nu schiţă nici un zîmbet, nici măcar o strîmbătură de dezgust. Abia după ce antrenorul părăsi cabina pentru a pune la punct cîteva detalii tehnice, Ursu scăpă, în sfîrşit, primele vorbe:

— Lucia a venit?...

Tic răspunse bineînţeles cu o glumă, închipuindu-şi că e cel mai bun moment pentru a-şi înveseli prietenul:

— Aia să vină?!... Eu pun pariu că în momentul ăsta Lucia calculează în ce ritm se schimbă conformaţia oaselor feţei la un boxer care are douăzeci de întîlniri pe an şi patru înfrîngeri prin abandon... Parcă n-o ştii!

— Chiar n-a venit?...

— Ce tot te gîndeşti la ea?! se enervă prichindelul. Dacă ţi-a făcut ceva, uite, mă jur că o oblig să înveţe boxul sau luptele pentru a se apăra de răzbunarea mea...

— Zău, Ticuşor... E ceva foarte serios...

— Zău, Ursule, că tu nu eşti serios dacă îţi închipui că poate fi ceva serios...

— Nu, Ticuşor... Nu poţi să înţelegi... Am jignit-o...

— Ei, na! Dă-o dracului! Las-c-o ştiu eu...

Din păcate, Tic nu mai avu timp să-şi liniştească prietenul. Antrenorul se înapoie în cabină pentru a anunţa că în cîteva minute va începe meciul:

— Ursule, ne-am înţeles! Întăreşte-i încrederea! Fă-l să-şi piardă orice teamă... Lasă-i cîteva succese uşoare, atrage-l... Şi cînd l-ai plasat în zonă deschisă, azvîrle croşeul...

Altceva prichindelul nu auzi. Pentru că se grăbi să părăsească mica încăpere, spre a-şi ocupa locul din spatele fetei în alb. Avusese el grijă să lase pe scaun un bileţel pe care scrisese cu litere mari un nume scurt: TIC. Înainte de a se aşeza pe scaun, avu grijă să-i facă un semn energic de încurajare lui Ursu. Cireşarul din ring parcă se mai trezise puţin. Îl auzea pe antrenor vorbind şi se străduia să priceapă tîlcul spuselor lui. Vorbea de raţionament, de logică, de tactică, de psihologie... Ursu, într-o clipă de încordare, îşi dădu răspunsul: "Tactica asta e foarte logică, dar nu poate duce decît la înfrîngere. Mă voi supune..." Cu această concluzie îngrozitoare se urcă Ursu pe ring.

Apariţia celor doi boxeri stîrni o larmă de nedescris în sala tixită de tineri, mai ales elevi şi studenţi. Chiar în jurul lui Tic, vreo douăzeci, treizeci de puşti alcătuiau o galerie formidabilă, condusă cu o energie neobosită de cireşarul cîrn şi ciufulit.

"Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!... răsunau ca nişte bubuituri vocile adunate ale puştilor.

Tic, bineînțeles, striga mai tare decît toți, şi de cîte ori se simțea în formă supremă, își apropia, ca din greşeală, buzele de urechile fetei în alb. Dar Laura parcă era de marmură. Nu scăpă nici un gest, nici o mişcare. Avea în mînă o pungă cu bomboane de care nici nu se atinsese. Calmul şi nemişcarea ei îl cam enervau pe prichindel. Într-o clipă de mare curaj, atinse uşor cu mîna umărul fetei şi cînd ea se întoarse îi spuse cu o voce care provoca şi amenința în acelaşi timp:

— Ați cîştigat un pariu... Știți, cel cu copacul... De fapt din pricina unui prieten de-al meu cam neajutorat... Nu vreți să-mi acordați posibilitatea unei revanşe, chiar acum...

— Nu pariez decît la concursuri de trotinete, răspunse ea prompt.

— Păcat că nu pariați şi la concursuri de înfrumusețare, nu se lăsă Tic mai prejos. Sînt sigur că prietenul dumneavoastră va arăta mult mai frumos după meci...

Dar fata în alb se prefăcu că nu mai aude vorbele care-i zbîrnîiau la ureche. Şi Tic se răzbună trimițînd o nouă salvă spre timpanele rezistente:

— Ur-su Ur-su! Ur-su!

Galeria puştilor, confundînd gestul lui de răzbunare cu semnalul convenit, declanşa canonada:

— Ur-su!... Ur-su!... Ur-su!

De pe ring, Ursu făcu un semn cu mîna spre galeria înfierbîntată, ba chiar îşi schimonosi fața într-un zîmbet. Fericiți că fuseseră descoperiți, barbăcoții se umflară în pene şi începură să se sfădească între ei, fiecare considerîndu-se destinatarul salutului şi zîmbetului viitorului învingător.

Ursu îi uită repede. Îşi roti ochii prin toată sala căutînd cu disperare ceva. Dar nu găsi ceea ce căuta. Pentru că privirile care se opriră o clipă asupra lui Tic erau triste şi abătute. Prichindelul se simți învăluit de nelinişte şi neliniştea lui aduse linişte în întreaga sală. Puştii cu blazonul lui Ursu pe revere, un blazon simplu: desenul unui urs cu mănuşi de box în labe, aveau un consemn foarte strict: să nu facă galerie decît la semnalele dirijorului cu părul încîlcit. Şi cum ei erau cei care dădeau tonul şi iscau tumult în sală...

Liniştea continuă... Şi deodată o voce amplificată anunță numele boxerilor, categoria, greutatea, durata meciului, numele antrenorilor, poziția în ring...

Iar linişte... Apoi gongul!

Găliganul porni fulgerător la atac. Ursu se retrase, eschivă cu măiestrie primele lovituri, ceea ce îl făcu pe Tic să se învioreze şi să dea semnalul convenit. Vocea galeriei însuflețite sparse pereții sălii. Conducătorul nucleului gălăgios privi spre antrenorul găliganului şi-l văzu ridicînd mîna stîngă în sus, cu pumnul strîns. "Corp la corp", şopti el. Schimbarea tacticei, cu totul neaşteptată, îl surprinse pe Ursu. Pumnii găliganului nu mai loveau umbrele şi aerul. Ursu se strădui să iasă din înghesuială cu o retragere mascată, urmată de un atac fulgerător. Dar antrenorul găliganului parcă-i ghicise gîndurile. Ridică mîna dreaptă cu pumnul strîns: elevul său se retrase imediat, anihilînd intenția dură de atac a lui Ursu. Apoi ridică mîna dreaptă cu palma deschisă. Ca un automat, găliganul împinse o contră de stînga care-l nimeri pe Ursu în plină bărbie.

Tic închise ochii şi scrîşni din dinți. Parcă în falca lui se oprise cumplita lovitură. Cînd deschise ochii văzu mîna stîngă a antrenorului cu palma deschisă: atac furibund! Şi nu se mai putu stăpîni:

— Fereşte-te, Ursule! țipă el din toate puterile.

Dar cine-l putea auzi în vacarmul de nedescris al sălii? Mai ales că, înainte de a-şi termina fraza, găliganul deslănțuise atacul comandat. Ursu se retrăgea mereu, eschiva, para, bloca, făcea adevărate minuni, se lăsa foarte greu nimerit de o lovitură mai puternică, dar adversarul era mereu peste el, ca o maşină care nu poate obosi niciodată.

În colțul albastru, antrenorul lui Ursu nu părea deloc speriat sau neliniştit. Elevul îi urma întocmai indicațiile.Îi întărea adversarului siguranța victoriei şi încrederea în sine, îi oferea succese uşoare, îl ducea spre autoliniştire, spre calm, spre momentul cînd îşi va pregăti o lovitură îngrozitoare. Dar pînă atunci, pînă la lovitura aceea de final, va ţîşni surprinzătoare şi cumplită reacția lui Ursu...

În retragerea sa, în rolul său de luptător care se apără, Ursu simțea din ce în ce mai sigur că tactica pe care i-o indicase antrenorul îl va duce la înfrîngere. Dar nimic din el, nici un gînd, nici un simțămînt, nici un reflex nu se împotrivea presimțirii rele şi colțuroase. Bloca, para, eschiva, se apăra cu îndîrjire... Încerca uneori să simuleze lovituri cu stînga sau cu dreapta, dar întotdeauna adversarul lui era pregătit pentru eschivă.

Sus, în lumea galeriei, în mijlocul ei, Tic urmărea cu sufletul la gură nenorocirea din ring, pentru că îl înțepa mereu gîndul unei nenorociri. Şi deodată observă semnalul antrenorului dirijor şi groaza îi strangula vocea. Văzuse două brațe ridicate cu palmele deschise. În aceeaşi clipă, găliganul îl fulgeră pe Ursu la bărbie. O lovitură cumplită, o lovitură în plin, o lovitură sonoră care amuți sala. Ursu se clătină, se îndoi, se sprijini în genunchi... Arbitrul începu să numere. Antrenorul găliganului ținea mereu amîndouă mîinile

ridicate cu palmele deschise. Elevul lui aştepta în colţ, cu mîna dreaptă încordată, ca de oţel, plasarea celei de a doua lovituri de ciocan. Descifrase întocmai semnalele maestrului său: lovitură după lovitură, fiecare cu toate puterile. La "opt", Ursu se ridică. Găliganul porni ca o săgeată spre el şi-şi azvîrli dreapta. Ursu, încă buimăcit, mai avu totuşi puterea să eschiveze scurt. Pumnul de oţel aproape că-i şterse faţa. Forţa loviturii, dar mai ales eschiva de miracol îl răsuciră pe găligan, îi transmiseră chiar o spaimă de cîteva clipe. Antrenorul nu-şi coborîse însă braţele şi nici nu-şi închisese palmele.
Ursu resimţea încă lovitura. Nu-şi revenise pe de-a întregul. Directa adversarului fusese îngrozitoare, ca un ciocan de fier încins la roşu. Şi faţa îi ardea. Pe un altul l-ar fi aruncat dincolo de corzi. Împins de disperare încercă un corp la corp salvator, un paleativ de moment care ar fi întîrziat poate deznodămîntul. Antrenorul dirijor îi ghici iarăşi gîndul şi ridicase mîna dreaptă cu pumnul strîns, adică îi ordona elevului retragere grabnică, în plină retragere mai primi o indicaţie: palma stîngă deschisă, şi aproape în aceeaşi clipă alta: îşi deschisese şi palma dreaptă: atac furios încheiat cu lovitura decisivă!

Ursu primi un upercut de stînga care-l trimise în corzi. Antrenorul găliganului răsuflă uşurat şi-şi desfăcu braţele într-un gest de triumf: era sfîrşitul! Nu exista om care să poată rezista la o asemenea lovitură. Dar mai era şi gongul... Răsună puternic în liniştea sălii, în clipa cînd Ursu se sprijini pentru a doua oară în genunchi. Dar auzind vibraţiile gongului, mai avu putere să se ridice şi să păşească năucit, ameţit spre scaunul lui. Căzu pe scaun şi închise ochii.

În colţul ringului, alături de el, antrenorul îl masa, îl înviora, sau încerca să-l învioreze, dar parcă în neştire. Era şi el neliniştit. Simţea că-i scăpase ceva, dar nu descoperea ce anume. În timpul primei reprize îşi revăzuse întreaga tactică dar parcă nu-i găsea nici o fisură. Şi cu toate acestea undeva se strecurase ceva şubred.

După cîteva secunde, sub efectul unei salve de apă rece ca gheaţa, Ursu se trezi. Răsuflă adînc, clipi de cîteva ori din ochi, apoi roti privirile prin sală. Nu întîlni decît figuri triste, îl zări pe Tic şi-i făcu un semn moale din ochi. Cele două lovituri fuseseră cumplite... Nu-şi închipuise că un om poate lovi cu atîta forţă. Îşi mai aruncă o dată privirile în sală, şi iarăşi toată jalea lumii se adună în ochii lui.

Minunea se petrecu în galerie, în mijlocul ei, acolo unde se găsea conducătorul. Tic se uită la ceas. Mai erau treizeci de secunde pînă la începerea reprizei. Cel de al doilea ocol pe care îl făcuseră privirile lui Ursu îl lămuriseră definitiv. Scoase iute carnetul, creionul, scrise cîteva cuvinte pe o foaie ruptă cu violenţă, dar pe care o împături cu grijă. Mai rămăseseră 20 de secunde. Nu mai avea timp să ajungă în colţul lui Ursu. Avea prea multe obstacole în faţă şi trebuia să mai înconjoare şi ringul. Scoase praştia din buzunar. Mai rămăseseră 15 secunde. O întrebare rea îi opri răsuflarea: Cu ce?... În faţa lui, fata în alb, cu punga de bomboane neatinsă, privea absentă ringul. Tic tresări. Găsise. Se aplecă spre Laura şi îşi băgă mîna în pungă, spunînd cu voce grăbită:

— Nu vă supăraţi... Am nevoie de o bomboană...

— Cu plăcere... i se răspunse foarte prompt. Sînt cu lapte...

Tic lăsă ofensa fără replică. N-avea timp. Înfăşură bomboana în hîrtia pe care scrisese cele cîteva cuvinte misterioase, pregăti praştia, puse ghemotocul în aruncător şi întinse. Mai erau şapte secunde. Multe, multe ţinte extraordinare ochise prichindelul în cariera lui de campion al praştiei începînd cu vrăbii şi terminînd cu ţigările de pe buzele unor tinerei care făceau pe emancipaţii. Odată, încheiase un pariu fabulos cu zece colegi: va sparge un bec într-o cameră fără să spargă geamul! Pentru că geamul în cauză avea o crăpătură lată cît unghia. Fusese cea mai mare victorie din cariera lui, prin ea îşi cîştigase titlul de zeu al praştiei... şi pariul: o minge de fotbal, o minge adevărată. Dar niciodată nu dorise mai fierbinte ca în acea clipă să nu greşească ţinta. Întindea elasticul rugîndu-se. Mai erau 6 secunde. Tic ţinti. Îşi opri răsuflarea şi slobozi proiectilul neobişnuit.

Ghemotocul îl lovi pe Ursu drept în piept. Prichindelul întinsese elasticul pînă la limită. Ursu tresări de usturime. Ghemotocul căzu la picioarele lui. Se uită în sală, aiurit, şi văzu semnele disperate ale lui Tic, şi mai ales îi văzu praştia în mînă. Înţelese. Mai erau 3 secunde. Desfăcu hîrtia, o netezi şi citi: "Trebuie să învingi! Lucia". Mai era o secundă...

Exact în acea clipă antrenorul lui Ursu se repezi asupra elevului, voind parcă să-l reţină, să-i spună că întreg raţionamentul lui se baza pe o eroare profundă, că trebuie totul schimbat, dar gongul îi azvîrli elevul de pe scaun. Ursu hotărîse să înceapă şi să termine noua repriză cu altă tactică, cea la care se gîndise de mult timp.

Şi porni la atac o dată cu sunetul, o dată cu ultimele lui vibraţii, întocmai ca adversarul său care-l credea încă buimăcit, înfruntarea trează şi dură iscă momente de o frumuseţe fără egal. Lovituri, eschive, contre, blocaje, simulări, reveniri, dans, forţă, supleţe, eleganţă. Un timp antrenorul găliganului mai avu putinţa să-şi dirijeze elevul. Iuţeala luptei, dar mai ales surprizele în lanţ pe care le născocea Ursu îl lăsau în

întîrziere. Mai mult asuda el, acolo, afară, decît elevul din ring.

Atacul lui Ursu îl surprinse pe campion. Îl crezuse sfărîmat şi deodată... Ursu dansa mereu în jurul lui. Şi trimitea la momentul oportun lovituri seci la corp şi la figură, eschiva orice contră, lansa upercuturi dure şi refuza prin fente uluitoare orice încercare de corp la corp. Era un dans de o eleganță şi într-un ritm cum nu se mai văzuseră pe un ring de box. Sala se trezise. Galeria puştilor parcă fusese împroşcată cu apă vie. Strigătele şi exclamațiile nu mai conteneau. Nu le mai dirija nimeni, pentru că nici Tic nu mai ştia ce se întîmplă cu el. Aproape că-şi smulgea părul de bucurie. La un moment dat îl văzu pe Ursu pregătindu-se să atace cu stînga. Văzu rotirea corpului, deplasarea laterală spre dreapta, înainte, îi simți brațul drept încordat şi de oțel, şi stîngul ridicîndu-se amenințător. Găliganul îşi duse ambele mănuşi pentru a para o lovitură pe care o simțea cumplită în partea dreaptă a feței. Dar nu acolo urma să fie lovit. Celebra simulare a lui Ursu... Şi cînd văzu brațul drept smucindu-se scurt, înapoi, apoi plecînd ca un fulger, prichindelul închise ochii. Zgomotul loviturii se auzi pînă la el. Cînd deschise ochii, Tic nu mai văzu în picioare decît un singur luptător. Celălalt zăcea, pe podea, nemişcat.

Arbitrul numără rar şi inutil, apoi ridică brațul lui Ursu. Învingătorul coborî treptele ringului în urale care nu mai conteneau. Adversarul începea să se mişte, dar cine se mai putea uita la el! Toate privirile şi toate vorbele şi toate respirațiile erau ale lui Ursu. Antrenorul îşi felicita elevul cu un aer de vinovăție pe față:

— Ursule, cum de m-ai înțeles?... N-am mai avut vreme să-ți spun că trebuie să schimbi tactica. Chiar cînd am vrut...

Ursu îi răspunse cu capul plecat:

— Mi-ați spus, mi-ați spus altădată... M-ați învățat că psihologia contează enorm la un boxer. De la asta am plecat.

Raționamentul dumneavoastră pornea de la certitudinea adversarului în victorie. Şi al meu pleca tot de aici. Dar dumneavoastră spuneați să-i acord cîteva succese uşoare ca să-i întăresc siguranța şi să-l duc la autoliniştire. Dar dacă în loc să-l ducă la autolinistire această tactică l-ar fi dus la hotărîrea de a termina cît mai repede cu mine? Mai ales cînd va vedea că totul îi merge uşor... De ce să nu evite de la început orice surpriză, orice pumn norocos? Eu am simțit tot timpul că raționamentul dumneavoastră şi aplicarea lui va obliga adversarul la această reacție, nu la autoliniştire.

— Şi raționamentul tău? întrebă uimit antrenorul.

— Pleca tot de la certitudinea adversarului în victorie. Numai că-l continuam altfel. Mi-am spus că dacă aş ataca de la început, i-aş zdruncina certitudinea, i-aş inspira teama că ar putea să piardă meciul. Şi cred că asta ar fi dus la un anumit dezechilibru, cred că adversarul, cu teama şi nesiguranța în el, ar fi rămas la discreția mea. Aşa cum s-a întîmplat în repriza a doua. Vă mulțumesc pentru că m-ați învățat să gîndesc... dar să ştiți că a mai fost un factor care a contribuit la victoria mea...

Celălalt factor intră tocmai atunci în cabina lui Ursu sub înfățişarea unui băiat blond, cîrn, cu părul de aur răvăşit, care se prinse dintr-un singur salt de gîtul învingătorului. Aproape plîngea de bucurie:

— Iartă-mă, Ursule, dar nu ştiu cum ai cîştigat. Cînd am văzut cum îți pleacă dreapta am închis ochii. Mi-era milă să-l văd a doua oară knock-out.

— Unde-i Lucia? întrebă imediat Ursu.

— Care Lucia? se miră Tic cu un aer foarte sincer.

— Păi biletul... biletul pe care l-ai...?

— Aaaaa! Biletul! L-am scris eu! Crezi că eram nebun să te las să pierzi meciul din cauza ei? Dar ce-i cu tine?

Ursu se lăsă moale pe canapea. Ar fi dorit din tot sufletul să mai primească o lovitură cruntă de la găligan, cea de a treia, iar Lucia să fie de față.

3

Fata în alb încremenise în cadrul ferestrei. Pe strada slab luminată trecătorii erau rari. În casă se lăsase de multă vreme liniştea. Gîndurile ei puteau să zboare libere. Se simțea singură, prea singură, revoltător de singură. Cînd tatăl ei îi spusese că-şi va petrece vacanța la bunica, sărise în sus de bucurie. Orăşelul pierdut undeva pe harta țării o atrăgea ca un magnet. Amintirile unei copilării vesele, cam nebuloase ele şi foarte îndepărtate, chipul bunicii, casa mare, cu cerdac, ograda fără sfirşit cu iarba aceea mătăsoasă care-i alinta picioarele, cînd bunica o lăsa să umble desculță, toată vraja unor zile însorite, de demult, îi suna în urechi ca o melodie luminoasă, albastră. Dar în afară de toate amintirile, orăşelul o chema şi o ispitea şi prin cireşarii lui. Ascultase multe istorisiri despre cireşari, dar cea mai bogată şi cea mai

adevărată o auzise chiar din gura unuia dintre ei.

...Nici nu-i trecuse prin minte, la început, că băiatul acela slăbuț și stîngaci, pe care-l întîlnise cu cîteva săptămîni înainte în biroul tatălui ei, era unul dintre cireșari. Îl găsise cam stingherit, plimbîndu-și ochii peste cărțile care se înșiruiau cu miile în rafturile bibliotecii, în timp ce tatăl ei discuta aprins cu un bărbat înalt și blond, un fost coleg de liceu. Cînd, în sfirșit, se făcuseră prezentările, tînărul roșise pînă în vîrful urechilor, ceea ce adusese un zîmbet superior pe fața ei.

Mai mult din politețe, și fără îndoială sub influența cărților din rafturi, tînărul o întrebase, timid, dacă-i plac călătoriile. Ea afirmase cu o mișcare a capului și-i aruncase, repezit și indiferent, aceeași întrebare. El răspunse la fel: clătinîndu-și capul, pentru a se retrage apoi în muțenia în care îl găsise. Rămăseseră singuri în bibliotecă. Părinții lor ieșiseră în grădină. Îl întrebase brusc:

— Ți-e frică de mine?

Întrebarea, prin cruzimea ei, îl scosese pe tînărul musafir din carapacea în care prefera să stea. O privise în ochi, încruntase din sprîncene a dojana, dar dintr-o dată lovise fără ocol:

— Îți place să faci pe emancipata?! Să știi că nu-ți stă bine. Caută-ți alte roluri care nu se bizuie pe ifose și pe dorinți, ci pe inteligență, pe sinceritate...

— Nici ție nu-ți stă bine ca psiholog. Vrei să-ți spun cine ești?... Ești un timid, înțepat de spaime. Eu, să fi fost în locul tău, de multă vreme aș fi știut cu cine stau de vorbă...

— Aaaaa, sigur... Dacă în locul tău ar fi fost o fată mai... În sfârșit...

Negăsind cuvîntul potrivit, sau prefăcîndu-se că-l caută, se mulțumise să țuguiască buzele.

— Eu sînt Laura...

— Eu aș fi Ionel...

— Mie-mi place să călătoresc, să fiu singură și regină, îmi plac munții, castelele, pădurile, îmi place să beau apă din izvoare și să fiu mai deșteaptă decît toți!... Și să scriu... Îmi place să scriu, să scriu, să scriu despre orice... despre păduri, despre castele...

— Teribilă mai ești! se mirase Ionel, propunîndu-și s-o scoată pe Laura din reverie. Dar peșterile de ce nu-ți plac?

— Nu-mi plac peșterile? Cine ți-a spus? Ba îmi plac!

— Dacă erai simpatică aș fi putut să-ți povestesc o întîmplare adevărată petrecută într-o peșteră fantastică...

— Aaaaa! Despre cireșari! Am auzit-o! Nu mai țin minte de cîte ori am auzit-o și de la cine am auzit-o. Știu totul! Victor, Ursu, Maria, Lucia, Tic, Ionel, Dan... De ce ai roșit?

— Nu!... N-am roșit... Adică... Ei bine! Nu știi nimic! În primul rînd nu știi cine sînt eu. Eu sînt Ionel! De ce ai roșit?

— Tu?! Ionel?... Ești cireșar?... De ce nu mi-ai spus de la început?... Să nu te lauzi, că...

Ionel îi răspunsese cu un zîmbet. Apoi își dusese mîna dreaptă undeva la ceafă și o chemase lîngă el.

— Dacă vrei să te convingi, pune mîna aici. Aici m-a pocnit Petrăchescu cu tocul pistolului. Aoleu! Cît m-a mai durut! Dacă nu era Maria...

— Știi ceva?... Haidem în grădină, într-un colț cu iarbă și povestește-mi totul. Dar dacă uiți ceva, îți las și eu un semn...

Și fugiseră amîndoi în grădină, și acolo, la umbra gutuiului, Ionel îi povestise de-a fir-a-păr extraordinara expediție a cireșarilor din Peștera Neagră. Îi făcuse portretul fiecăruia, îi vorbise despre curajul și forța neasemuită a lui Ursu, despre energia și clarviziunea lui Victor. Mai ales despre Victor, față de care încă se simțea vinovat, îi vorbise în culorile cele mai frumoase.

Uimirea și admirația pătrunseseră pe nesimțite în sufletul ei. Seara, se despărțiseră amîndoi ca niște prieteni vechi și foarte buni. Își făgăduiseră să-și scrie, să se viziteze, să-și cunoască prietenii. Și se simțise dintr-o dată atît de apropiată de cireșari, încît făcuse o groază de încercări pe lîngă tatăl ei, să-și petreacă o parte din vacanță la bunica ei, în orășelul cireșarilor. La început, tatăl ei nici nu voise să audă: va veni cu el, ca și în alte vacanțe. Dar pînă la urmă, rugămințile și rugăciunile ei învinseseră...

Încremenită în cadrul ferestrei, Laura își aduna amintirile. Venise în orășel cu gîndul să-și caute prietenii pe care îi visa de atîta vreme, dar bunica o ferea din calea oricui, o obliga să stea mereu în casă sau să se plimbe numai cu dînsa... Și Laura se simțea și era singură, prea singură, revoltător de singură.

Un zgomot de pași apăsați pe caldarîm o trezi din gînduri. Pe strada pustie zări o siluetă înaltă. Parcă venea spre dînsa. Cînd ajunse în dreptul felinarului, silueta căpătă o identitate care o bucură pe Laura. Era Ursu. Și parcă o cuprinse un vîrtej. Zeci de gînduri și simțăminte o încolțeau și mai ales unul: să vorbească imediat cu Ursu, să-și ceară iertare pentru întîlnirea cu Maria, care-i aprinsese o amintire foarte dureroasă, să-i spună fără ocol că vrea să se împrietenească și să se alăture cireșarilor, să le propună o mare, o

extraordinară aventură...

Într-o clipă de înflăcărare, Laura sări geamul chiar cînd Ursu ajunse în dreptul casei.

Vlăjganul rămase nemişcat ca un stîlp în faţa arătării albe. Nu putea să înţeleagă ce se întîmplă. Chiar făcu un pas înapoi. Şi auzi o voce şoptită:

— Eşti Ursu, nu? Eu sînt Laura...

Ursu mai făcu un pas înapoi, dar arătarea albă se apropie şi mai mult de el:

— Nu te supăra şi nu-ţi fie teamă... vorbi ea cu şoapte tremurînde. Vreau să-ţi spun ceva foarte important...

Dar chiar în aceeaşi clipă becul de pe cerdac se aprinse împrăştiind o lumină orbitoare, se auzi zgomotul unei chei care se învîrteşte în broască, şi în deschizătura uşii apăru chipul îngrozit al bătrînei. Cînd îi zări pe cei doi tineri faţă în faţă, aproape atingîndu-se, bătrîna din cadrul uşii abia mai avu putere să se rezeme de pervaz şi să îngîne un singur cuvînt:

— Intră...

Laura se supuse ca hipnotizată.

Ursu mai auzi uşa închizîndu-se, cheia răsucindu-se furioasă în broască şi, încă uimit, îşi îndreptă paşii spre casă.

Bătrînei îi trecuse uimirea. O cuprinsese spaima şi furia. Ochii ei scăpărau fulgere.

— Cum se poate asta? La vîrsta ta? Să sari geamul?

Laura nu izbuti să-i explice nimic. De cîte ori deschidea gura, bătrîna o oprea după primele cuvinte, pentru a tăbărî asupra ei:

— E nemaipomenit! O ruşine! O oroare! De mîine nu mai ai voie să ieşi din casă. Gata!

— O să fug!... se încăpăţînă Laura şi o podidi un plîns amarnic, care lăsa să se audă printre sughiţuri aceleaşi cuvinte: o să fug!... o să fug!...

— De mîine nu mai ai voie să ieşi din casă. Te voi încuia cu cheia!

— Bunico! sări Laura. De ce nu vrei să mă asculţi? Măcar ascultă-mă dacă nu vrei să mă înţelegi!

Bătrîna părăsi însă încăperea fără să se mai uite la nepoata ei. Laura se aruncă pe pat şi în timpul plînsului liniştitor îşi făcu un plan temerar.

CAPITOLUL IV

1

Nu există elev, şi poate că nu există om în tot oraşelul, căruia un costum să-i poată schimba atît de mult înfăţişarea, cum se întîmpla cu Tic atunci cînd îşi îmbrăca hainele de sărbătoare. Cămaşa albă ca zăpada, cravata maron cu dungi negre, hainele călcate cu migală, pantofii lustruiţi ca oglinda, un vîrf timid şi alb de batistă în buzunarul de deasupra inimii, îi dădeau celui mai nebunatic băieţaş de pe acele meleaguri o înfăţişare îngerească. Prichindelul ştia bine acest lucru; de aceea îşi păstra costumul de sărbătoare numai pentru cazuri excepţionale. De fapt nici nu prea îl îmbrăca sărbătoarea.

Întotdeauna cînd comitea vreo şotie cu răsunet şi trebuia să apară în faţa unui judecător sever din afara familiei, prima apărare a lui Tic era costumul de sărbătoare.

Într-o zi, la ora de geografie, venise un suplinitor care, după ce se bîlbîise amarnic şi absolut inutil încercînd să predea lecţia viitoare, chemase cîţiva elevi pentru examinare. Printre ei şi pe Tic... pentru că-l zărise făcînd nişte scamatorii în bancă. Prichindelul răspunsese corect la început, dar cînd suplinitorul întrebase: "Unde se află vulcanul Popocatepelt?" nu mai putu să rabde. Şi pînă atunci suferise. Suplinitorul mutase Aconcagua în Peru, dar pentru că era o epocă de revoluţie în America Latină, tăcuse. Cine ştie? Poate că se modificaseră graniţele. Apoi schimbase cursul lui Mississippi, făcîndu-l să treacă prin Colorado. Iarăşi nu zise nimic. Poate că se săpase în ultimul timp vreun canal de care el nu aflase. Îl auzise apoi pe suplinitor plasînd Huronul înaintea Michiganului. Îşi duse repede mîna la gură. Poate că avea el un sistem original de a parcurge apele de la vărsare spre izvor. Dar cînd îl auzi mutilînd numele unuia din cei mai mari vulcani de pe glob, nu mai putu să rabde:

—Vreţi să spuneţi Popocatepetl...

Suplinitorul îl privi cam cu mînie:

— Ei! Răspunde unde se afla Popocatepeltul!

— Vreţi să spuneţi Popocatepetlul...

— Să ieşi imediat afară, obraznicule! se înfurie de-a binelea pedagogul.
Tic se supuse ordinului categoric, dar în uşă se opri şi spuse cu un ton naiv şi rugător:
— Dacă ar fi fost un pîrlit de vulcan, aş fi tăcut ca un melc. Dar gîndiţi-vă şi dumneavoastră... Unul din cei mai mari vulcani de pe glob...
— Nota doi! decretă suplinitorul.
Nedreptatea era prea din cale afară. Şi asta îl făcu pe Tic să-şi piardă cumpătul:
— Vreau să vă spun, adică să le spun lor, că Aconcagua se află în Chile, că Mississippi nu trece prin Colorado, că Michiganul n-are nici o vină că e înaintea Huronului şi că în America nu există lei decît la circ sau la grădinile zoologice... Şi că Parisul e capitala Franţei nu a Japoniei... Asta v-o spun dumneavoastră...
Ultima remarcă era bineînţeles opera lui Tic. Prichindelul se auzi chemat la cancelarie imediat. Dar întârzie un ceas, atît cît îi trebuise ca să ajungă acasă, să-şi îmbrace costumul de sărbătoare, şi să se înapoieze la şcoală. Directorul, suplinitorul, dirigintele şi încă vreo cîţiva profesori îl aşteptau în cancelarie. Mai întîi îşi băgase capul pe uşă şi simţise dintr-o privire cît de ostilă era atmosfera. Suplinitorul fierbea, iar dirigintele şi directorul aşteptau încruntaţi, unul plimbîndu-se cu mîinile la spate, altul sprijinindu-şi capul în pumni. I se făcu semn să intre. O secundă în care-şi insuflă curaj şi-şi mai potrivi o dată cutele pantalonilor, apoi pătrunse în încăperea de judecată.
Apariţia lui cu înfăţişarea aceea îngerească îi puse în mare încurcătură pe judecători. Mai mult ca să spună ceva, dirigintele îl privi încruntat de sus:
— De ce ai întîrziat atîta?
— Nu puteam să mă prezint în faţa dumneavoastră...
— Bine, bine... interveni directorul. Nu despre întîrziere e vorba. Cred că-ţi aminteşti.
Făcu un semn către suplinitor, ca şi cum ar fi invitat procurorul să-şi înceapă rechizitoriul. Dar şi procurorul se simţea puţintel cam încurcat:
— Ştii foarte bine... Începu el. Ştii că nu e frumos ca un elev care... care nu e un elev rău...
— Nu vă supăraţi... spuse Tic cu voce mieroasă. Numai din cauza Popocatepetlului... Dacă n-ar fi unul din cei mai mari vulcani de pe glob...
— Cum vine asta? se interesă directorul.
Tic îşi spuse încă o dată păsul şi directorul pricepu imediat totul. Îi administra însă o mustrare foarte severă prichindelului sub formă de înger.
— Dacă n-ar fi fost Popocatepetlul... se apără el.
— Dar chestia cu Parisul? sări din altă boxă şi foarte aspru dirigintele.
— E vina mea... dar ştiţi... tot din cauza Popocatepetlului. Dacă n-ar fi unul dintre cei mai mari vulcani de pe glob...
Directorul îl invită pe Tic, cu un gest oarecare, să părăsească încăperea. Dar prichindelul trase o clipă cu urechea la uşă, aşa că izbuti să-l mai audă pe director spunîndu-i suplinitorului:
— Bine, domnule, tocmai Popocatepetlul să-l mutilezi? N-ai găsit şi dumneata în toată America alt vulcan, mai mic...

2

Tic era îmbrăcat în costumul de sărbătoare, ceea ce însemna că se întîmplase ceva deosebit. De fapt, fata în alb era cauza neaşteptatei lui transformări.
Imediat după victoria lui Ursu, Maria se dezmeticise, într-o singură clipă înţelese că se purtase urît cu Laura. Vorbele care o înfuriaseră pe ea: "dar nu ne-am cunoscut niciodată" conţineau mai degrabă o undă de uimire. Nu sunau nici pe departe a reproş sau a fugă... Maria se frămîntase toată noaptea, mai ales după ce-şi descoperise greşeala, şi îl sculă pe Tic o dată cu zorii spre a i se destăinui. Tic o înţelese, dar nu uită s-o facă urîcioasă, apoi primi fără şovăire rugămintea ei de a se duce la locuinţa fetei în alb, de a o scoate afară din casă cu un pretext oarecare, pentru a-i oferi scuzele Mariei şi propunerea unei întîlniri. Pentru a nu da greş şi de astă dată, frăţiorul îşi îmbrăcă hainele de sărbătoare.
Pînă să ajungă la casa fetei în alb, Tic mai făcu vreo cîteva escale în oraş. Trecu prin parc pentru a-şi felicita galeria, poposi apoi în faţa "Alimentarei" pentru a-şi primi şi a-şi consuma rapid pariul, se opri şi pe la ghereta lui *moş* Timofte dar i se spuse că bătrînul e plecat undeva la ţară. Aşa se face că ajunse la locuinţa fetei în alb către prînz.
Înfăţişarea lui Tic era atît de distinsă că nici javra nu mai recunoscu în el pe ciomăgarul de mai ieri. Dar nici Tic nu-şi pierdu cumpătul văzînd bătrîna pe cerdac. Porni la atac cu o voce suavă, foarte potrivită înfăţişării sale:

— Sărut mîna... Aş vrea să vă dau o veste...

Prichindelul îşi opri vorbele în gîtlej. Bătrîna plîngea. Încercă să se retragă, dar apariţia lui făcuse, pesemne, o asemenea impresie că auzi o voce slabă, aproape rugîndu-l:

— Intră, intră! Pe cine cauţi?

Tic se supuse chemării, urcă în cerdac, sărută politicos mîna bătrînei şi după aceea răspunse:

— Pe fata... adică pe Laura...

La auzul numelui, bătrîna îşi duse din nou batista la ochi. Plîngea cu lacrimi adevărate.

— Am pierdut-o şi pe ea... A plecat... a fugit... Am rămas iarăşi singură... N-am înţeles-o şi nu m-a înţeles.

Lui Tic i se opri inima în piept. Dar nu îndrăzni să dea crezare vorbelor pe care le auzea.

— Soră-mea ar fi vrut... îngînă el.

— A plecat, oftă bătrîna. A fugit... Mi-a lăsat o scrisoare...

Nişte firicele de spaimă atingeau inima prichindelului.

Dacă tot ce auzea era adevărat?

— Parcă e blestemată familia asta... Nu-şi găseşte sălaş şi odihnă decît prin munţi, printre ruine şi sălbăticiuni. Doamne Dumnezeule!... La vîrsta ei să plece singură... Şi voiam atît de tare să am şi eu un suflet lîngă mine... De aceea o ţineam în casă, mereu, în preajma mea...

Bătrîna era prea nenorocită pentru a-şi da seama cui i se jeluieşte. Înfăţişarea îngerească a micului oaspete îi muiase şi-i deschisese inima. Despături o foaie de hîrtie şi începu să citească încet, şuşotit, ca pentru ea:

—*"...Iartă-mă, bunicuţo... ai încredere în mine..,, nu vreau să ne chinuim amîndouă... mă duc la munţii mei, mă duc în castelele mele... printre coloanele mele înalte... Mă cheamă, bunicuţo, toate, totul mă cheamă... Şi plec pentru că te iubesc..."*

Plînsul cutremură din nou trupul uscat al bunicii părăsite, iar Tic se retrase încet, fără zgomot, cu sufletul sfîşiat de spaime şi întrebări.

3

Printr-un defileu îngust, sălbatic, născut din încăpăţânarea unei ape firave, urca un trenuleţ forestier. Pe platformele neacoperite oamenii îşi întinseseră trupurile obosite. Erau bătrîni rezemaţi de desagi încărcaţi, erau femei cu prunci de-o şchioapă în braţe, erau bărbaţi cu toporiştile lîngă ei, erau tineri cu poftă de chiuituri în glas, erau copilandri cu priviri mereu iscoditoare, era şi o fată negricioasă, puţintel cîrnă, îmbrăcată într-o rochie care cu o zi înainte fusese foarte albă. Un rucsac, înnegrit şi el de funinginea locomotivei, purta toată averea fetei. Fata tăcea. Nimic nu-i întorcea privirile de la cerul care i le furase şi căruia nici un nor nu îndrăznea să-i ameţească albastrul. Fata în alb îşi căuta cetăţile şi castelele şi numai cerul fără nori, fără culori şi relief, i le putea dărui.

În jurul ei, oamenii vorbeau. Erau oameni de munte, atît de obişnuiţi cu ciudăţeniile că nu dădeau nici o atenţie străinilor. Oamenii vorbeau vrute şi nevrute.

— Tot la Brazi mergi?

— Tot!

— La pădure sau treci dincolo la uzină?

— Apoi oi vedea şi eu. Cine dă plată mai bună şi cum se poartă omul. Altă lege mai bună nu-i.

— Da' ai auzit? Cică iar iese aur... Amu vreo trei, patru luni, la dezgheţ, cic-o prins unul nişte bani de aur cu plasa.

— Ei na! Poveşti pentru copchii... Am mai auzit eu...

— Dacă-ţi spun... Aici e aur mult, măi băiete, aur greu... E pe undeva o comoară... Cic-aşa scrie în cărţile vechi...

— Da` cîţi ani ai, moşule?

— Apoi dumneata cît mi-i da? Ia-n s-te văd?

— Şaptezeci! aş zice eu, da' cu curaj.

— Mai! Că nu mi-s muiere.

— Şi cinci, dacă nu m-oi fi grăbit.

— Mai!

— Ei na! Optzeci?

— Şi-ncă patru.

— Ei na! Da' te ţii ca un flăcău. De-aceea-ţi dau fetele ocol.

— Apăi la noi e unul în sat, îi zice Costache Titirează. Să-l vezi pe ăla cum aleargă după orătănii. Şi-are opt peste-o sută.

— Ei na! Da' din ce sat eşti dumneata?

— De dincolo, din Tărtăcuţa. Apoi să-ţi spună Titirează cîte-o pătimit el din cauza aurului de pe-aici. Că el viaţa şi-a petrecut-o prin locurile aistea. A fost pîndar. Nu era noapte să nu vină oamenii, acolo sus, la cetăţuie. Răsuna toată noaptea pădurea de bocăniturile lor. Dar el ce putea face? L-ar fi tăiat în bucăţi.

— Şi-au găsit ceva?

— Titirează zicea că taina comorii n-o poate afla nimeni. Numai cînd vrea Dumnezeu sloboade cîte ceva din comoară în apele primăverii. Da' oamenii... ţi-ai găsit. Ei au spart zidurile, au sfărîmat bunătate de podoabe... Unii au dibuit cîte ceva. Acum vreo cinci-şase ani, unul a dus la tîrg, în Bucureşti, acolo la muzău nişte bazaconii de metal. Nu ştiu cîte mii de lei i-au dat pentru ele... Şi de-atunci iar mişună hoţii pe-aici.

— Ia uită-te, domnule, ca să vezi!

— Da, mişună ca iepurii, toamna. Mai anul trecut au prins o bandă, vreo patru tîlhari care atacau prin sate şi mai aţineau şi calea oamenilor. Cică i-a pedepsit tare rău. Da eu zic că trebuie să-i spînzure în faţa oamenilor. C-aşa le trebuie la toţi tîlharii. Ce, ei dacă te prind, crezi că te iartă?

— Tare mi se pare mie toate aestea nişte scorniri, moşule...

— Apoi dacă te-ndoieşti de spusele unui moşneag... Înţeleg dac-aş vorbi de muieri sau de alte bazaconii... Poţi să-ntrebi pe orice copilandru şi-o să-ţi spună la fel.

Oamenii continuau să vorbească. Dar fata în alb nu se despărţise nici o clipă de castelele şi cetăţile ei, de visurile ei, de cerul ei cel albastru. Nu auzise nimic din înfricoşătoarele vorbe care se rostiseră în jurul ei. Îşi urma senină visurile, cu certitudinea că vor deveni repede, repede tot atît de reale ca norii aceia îndrăzneţi care începuseră să ia cu asalt albastrul cerului.

4

În aer se simţea apropierea înserării. În spatele casei lui Dan, sub acelaşi nuc stufos, deşi nimeni nu mai avea nevoie de umbra lui, în pragul serii, stăteau muţi, nemişcaţi trei dintre cireşari: Tic, Dan şi Maria. Asediaţi de atîtea evenimente neprevăzute, tustrei se simţeau incapabili să ia o măsură mai acătării. Fără să spună nimănui nimic, Ursu îşi luase cortul în spinare şi se aciuase undeva pe cîmp; Lucia nu voia să iasă din casă, şi nici nu-i trecea prin cap să dea explicaţii. Fata în alb fugise, dispăruse fără să ştie nimeni unde.

Cel mai trist dintre toţi era Tic. Dispariţia fetei în alb devenise o sursă nesfîrşită de emoţii pentru el. Dar mai era ceva: prichindelului îi părea teribil de rău că îndrăznise cîndva să se gîndească necuviincios la bătrîna înaltă cu ochelari, pe care o găsise şi o lăsase plîngînd pe cerdac. Şi mai era ceva: plecarea lui Ursu, fără să-i spună un cuvînt, absolut de necrezut şi groaznic de dureros. Tic îşi dădea seama şi mai ales simţea că asistă la cîteva evenimente neobişnuite, care nu se vor lămuri prea repede. Şi pentru că nu-i plăcea să stea ca un monument, se lăsă ispitit de o idee: Să pornească în căutarea fetei în alb. Dar cine l-ar fi luat în serios? Maria? Maria simţea doar regretul că nu se împrietenise cu o fată deşteaptă, demnă de grupul cireşarilor. Nu ştia cine e fata, n-o cunoştea şi în adîncul ei nu dădea crezare scrisorii pe care Tic o înregistrase literă cu literă în memorie... Dan? Dan declarase imediat că e vorba de o nouă farsă a fetei în alb.

— Precis că e o cursă! spuse el. Şi-a închipuit că o să ne ducem din nou la ea şi a ticluit scrisoarea.

— Bine, dar bătrîna? îl înfruntă Tic.

— Bătrîna?! Ha! O şmecheră ca Laura ar fi în stare să scoată orice babă din groapă şi să o pună să joace rol de capră sau de moşneag viu, darămite s-o înveţe pe bunică-sa să plîngă. Nu uita cum ne-a dus!

— Eşti nebun? se aprinse Tic. Dacă mergi aşa, n-o să mă mir cînd o să-mi spui că l-oi fi îndemnat şi pe vlăjgan să ia bătaie de la Ursu.

— Ei şi, crezi că nu se poate?

Tic se înfurie de-a binelea. I-ar fi ars una în coaste lui Dan, dar ştia sigur că nu va primi nici o ripostă şi că nu va ieşi motiv de bătaie mai rea.

— Am impresia că te-ai prostit, căută Tic alt mijloc de răzbunare.

— De cînd umblu cu tine, replică celălalt.

— Da, pentru că înainte erai idiot... poate chiar bou!

— Tic! interveni Maria. N-ai voie să vorbeşti astfel!

— Nici tu să-mi porunceşti! De ce nu mă aperi pe mine?

— Pentru că eşti un nesuferit. Cînd o să-ţi iasă neroziile din cap?

— Cînd o să fac bucăţele şi ultimele trei flori care-au mai rămas în grădină...

Era rîndul lui Dan să intervină cu intenții de împăcare:
— Ho! Potoliți-vă! Ce v-a apucat?
— N-o vezi? După ce că din cauza ei a fugit fata din oraş, mai are şi curajul...
— Aaa! Asta te doare?! înțelese Maria. Nu cumva, domnişorule...
Tic simți cuvîntul roşu pe care voia să-l arunce Maria şi i-o luă înainte:
— Vă potriviți ca două picături de apă. La fel de rele şi de urîcioase. Şi la ce să-mi bat eu capul cu voi? De-ai pleca şi tu în vreun castel... De ce nu pleci?
— Ai dori dumneata, şi să nu crezi că nu te-am ghicit... Află, Ticuşorule...
— Mie să-mi zici măgăruş!
— De ce? întrebă surprinsă Maria.
— Pentru că-mi eşti soră mai mare.
— Obraznicule! O să-ți rup urechile!Îți arăt eu!
— Ai mai încercat tu o dată... şi ți-ai potrivit atît de bine urechile tale urîte în mîinile mele...
— Hi! strigă Dan. Luați-vă oriunde la bătaie, dar nu aici. Stați! Am găsit! Numărați pînă la trei. Unu... doi...
În loc de trei se auzi vocea lui Tic:
— Prostule! Adică eşti mai rău decît un prost. Eşti un...
Tic ar fi vrut să spună: "laş" dar îi era frică să nu se trădeze. De aceea, înlocui cuvîntul cu un gest care ascundea ceva foarte dispreţuitor. După care plecă, trist, bosumflat şi mai ales dezamăgit.
Hotărît lucru, cireşarii erau în zodie proastă. Nimic nu le izbutea. Totul le ieşea pe dos. Începuseră şi certurile. Nici nu le trecea prin cap că undeva, departe în munți, se întîmpla ceva care va influența enorm viața lor.

5

Oamenii numiseră muntele acela "Găleata". Şi nu greşiseră cu nimic botezîndu-l astfel. Un lanț muntos, circular, cu pereți abrupți întinzîndu-se pe zeci de kilometri, care închidea în interiorul lui o văgăună uriaşă cu neputință de explorat. În mijlocul văgăunii se mai înălțau cîteva stînci semețe, dar nimeni nu reuşise să ajungă pînă la ele. Singura cale de acces spre Găleata era cea numită a Cetățuiei. O coamă stîncoasă îndrăznise să-şi suie capătul spre Găleata, oferind oamenilor un drum de trecere. În locul unde spinarea se întîlnea cu Găleata, la Cetățuie, se găseau ruinele unei cetăți foarte vechi. Istoricii dovediseră la început că se află acolo ruinele unei cetăți romane din secolul al III-lea al erei noastre. Mai tîrziu însă descoperiseră, sub ruinele romane, altele mai vechi care atestau fără dram de îndoială că în locul acela se înălțase prin secolul I o cetate dacică. Zidurile fără mortar şi alte dovezi de metal şi ceramică sprijineau afirmațiile arheologilor.
Regiunea era sălbatică, greu de străbătut, drumurile erau presărate la tot pasul de primejdii. Viperele mai ales ofereau acolo exemplare rare. Exista o specie cu corn a cărei muşcătură ucidea un adult în mai puțin de două ore. Oamenii de prin partea locului, dar mai cu seamă păstorii care uneori îndrăzneau să urce pînă la Cetățuie, vorbeau şi despre alte primejdii. Urşii nu se sfiau să atace omul, lupii pîndeau în haite, rîşii se azvîrleau asupra oricărei vietăți. Şi mai spuneau păstorii că legenda unor comori ascunse în ruine atrăgea deseori prin văgăunile de la Cetățuie tot felul de oameni şi nu arareori cete de hoți. Cel mai apropiat sat, Strîmba, era la vreo doisprezece kilometri, la capătul dinspre nord la coamei muntoase. Alt sat, Şoimenii, se găsea tocmai în partea cealaltă a masivului Găleata, la poalele lui.
Liniştea era atît de adîncă în părțile acelea, de parcă nici un picior de om sau de fiară nu-şi mai făcuse sălaş. Totuşi, nu departe de Cetățuie, la o aruncătură de piatră de înălțimile jalnice ale unor ruine, stăteau de vorbă cîțiva oameni. Locul pe care şi-l aleseseră pentru sfat le dădea posibilitatea să observe pînă departe singurul drum care urca spre Cetățuie. Erau patru inşi, cu toții, acolo. Trei din ei păreau orăşeni, îmbrăcați aproape la fel, în haine rezistente de bumbac, cu cizme în picioare, cu şepci de doc pe cap. Fiecare purta la brîu o toporişca ascuțită, lucitoare, cu coada foarte lungă. Unul din ei, mai în vîrstă, mai înalt, puțin adus din spate, cu umeri largi şi brațe puternice părea a fi un fel de şef. Figura lui tăiată de cute părea veşnic încruntată. Era greu să-ți închipui că pe fața aceea apăruse vreodată un zîmbet. O cicatrice adîncă pornea de sub ochiul stîng şi aproape se întîlnea cu colțul buzei înăsprindu-i şi mai mult chipul. În stînga omului cu cicatrice, rezemat de un copac, îşi bălăbănea mîinile un personaj scund şi slab, foarte palid la față, ras pe cap şi atît de supt că întîlnindu-l noaptea în vreun loc pustiu te apuca spaimă de cimitir. Mîinile, neobişnuit de lungi, aproape că-i atingeau genunchii şi trădau o forță neobişnuită. Cel de-al treilea personaj, îmbrăcat în straie de oraş, era mai mult gras decît voinic, tot tînăr, cu nişte ochi de viezure ascunşi în fundul capului,

cu buze mari, cărnoase, ieşite mult în afară, cu un aer de om lacom şi hrăpăreț.

Cam aşa îi vedea şi-i judeca pe cei trei orăşeni aciuați la Cetățuie, cel de-al patrulea personaj, un cioban în floarea vîrstei, sprijinit în fața lor într-o ghioagă uriaşă. Statura lui mai că o întrecea pe cea a omului cu cicatrice. Un nas foarte lung şi ascuțit strica însă armonia contururilor sale. Ciobanul părea că posedă în el puterea şi curajul omului în stare să se ia la trîntă cu ursul. Era unul din puținii oameni din regiune care în fiecare an făcea de cîteva ori drumul spre Cetățuie. Cunoştea, poate ca nimeni altul, tainele locurilor de la Găleata şi putea astfel să ocolească şi să preîntîmpine primejdiile care pe alții îi îndepărtau.

Omul cu cicatrice îi arătă ciobanului o creastă stîncoasă, pleşuvă de pe Găleata şi-l întrebă c-o voce groasă pătrunzătoare:

— Pe-acolo ai fost?

— Ehei! Acolo numai caprele negre ajung. Au încercat odată unii, nişte flăcăi, că se spune că acolo ar fi îngropate comorile, dar nici n-au ajuns la jumătatea drumului, că pe unul l-au muşcat viperele şi dus a fost, iară altul s-a rostogolit într-un hău, că l-au scos de-acolo cu picioarele zdrelite.

Omul cu cicatrice clătină din cap şi-şi continuă întrebările. Părea cineva sigur pe el, obişnuit să întrebe scurt şi să i se răspundă prompt:

— În timpul verii mai urcă cineva pe-aici?

— Apoi, pînă pe-aici mai vin oameni. Aşa în cete. Ş-o dată pe lună mai vin şi ostaşi... Tot cîte trei, patru, că de unul singur, nu prea vine nimeni.

Individul cu ochii de viezure îl acostă cu vocea sa pițigăiată pe cioban:

— Cînd au fost ultima dată ostaşii?

— Apoi că n-au trecut nici zece zile. Ba chiar două duminici şi două zile.

— Da, bun... spuse ca pentru el individul cel foarte slab şi cu mîinile lungi.

Tot el scoase dintr-un buzunar de la pantaloni un pachet de țigări "Carpați" şi după ce luă una îl îndemnă şi pe cioban să se servească:

— Ia, ia te rog, că uneori prinde bine o țigară... Şi de ce vin ostaşii pe-aici? întrebă el aşa într-o doară.

— Apoi cică aşa au poruncă de sus. Cică să păzească pe-aici locurile de hoți... Că mulți tîlhari au atras comorile de-aici... Că se şi spune prin lume: cuib mai bun pentru hoți ca la Cetățuie nu se află în toată țara.

Omul cu ochii de viezure se apropie de cioban. Păşea încet, sprijinit în toporişca. Se uită drept în ochii ciobanului:

— Dumneata cobori acum spre sat? Sau urci dinspre sat?

— Da' pentru ce mă-ntrebați?

— Am avea nevoie să ne aduci ceva din sat, interveni omul cu cicatrice.

— Apoi cu părere de rău n-o să vă pot sluji, că o iau tocmai pe drumul dimpotrivă...

— Te-ntorci tot pe-aici?

— Altă cale nici sălbăticiunile nu ştiu... Sau dacă ştiu sălbăticiunile nu poate omul...

— Şi cam pe cînd eşti înapoi? întrebă slăbănogul.

— Apoi după vreo trei amurguri... Da-mi pare mie că m-am luat cu vorba... Şi oricît ai cunoaşte drumul nu-i bine să te prindă noaptea pe-aici...

Ciobanul îşi îndreptă trupul, apoi îşi ridică ghioaga pe umăr. Omul cu cicatrice îi urmări mişcările şi apropiindu-se de el spuse cu glas de laudă:

— Bună bîtă. Cu asta te-ncumeți la drum şi noaptea.

— Pînă-acum opt luni am ucis cu dînsa şi-o ursoaică şi-un urs... Şi şerpi nu mai țin minte. Ia-n vedeți şi dumneavoastră...

Ciobanul întinse ciomagul omului pe care şi-l închipuia şef. Şi spre marea lui mirare văzu cum îl ridică deasupra capului şi cum îl roteşte de cîteva ori.

— Apoi nu mi te credeam atît de voinic! spuse ciobanul foarte a laudă. Ghioaga asta n-o mînuie uşor orişicine. Dumneata trebuie să fi fost odată cioban... Aş pune rămăşag.

Omul cu cicatrice îi înapoie mocanului ghioaga fără să ia în seamă încercarea de rămăşag:

— Să nu uiți, omule, să dai pe la noi cînd te-ntorci. Sau poate ți-om aține noi calea... Drum bun.

După un "rămas bun" cuviincios, ciobanul se îndreptă cu paşi mari spre o potecă ce părea că înconjoară muntele.

— Oare nu se duce spre sat? întrebă omul cu ochii de viezure.

— Nu cred! răsună vocea groasă şi autoritară a omului cu cicatrice. Sculele-s pregătite?

La răspunsul afirmativ al omului cu ochii de viezure, îşi îndreptă privirile spre celălalt:

— Bagă de seamă la provizia de baterii! Să nu ne pomenim că rămînem fără lumină...

— Nici o grijă, răspunse cel întrebat. Sînt la loc sigur.

Omul cu cicatrice îşi aruncă privirile în vale. Tresări.

— Daţi-mi binoclul!

Cel cu ochii de viezure se repezi să i-l aducă de undeva de după o stîncă. Şeful duse binoclul la ochi, fixîndu-l într-o anumită direcţie. Ceilalţi doi îi urmăriră mişcările cu oarecare teamă. Simţeau că şeful descoperise ceva. Într-adevăr în cîmpul binoclului apăruse ceva mişcător... Acum se putea distinge bine... Pe poteca de piatră venea... o fată îmbrăcată într-o rochie albă, cu un rucsac în spate. Faţa omului cu cicatrice deveni brusc teribil de încruntată. Înmînă ocheanul celor de lîngă el şi le spuse poruncitor:

— Pregătiţi pentru noapte! Avem un musafir nedorit şi neaşteptat.

După care se afundă în pădure, dar nu pe potecă ci paralel cu ea, prin desişuri, printre brazi, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot.

6

Oprit pe o movilă ascunsă de o îngrămădire de puieţi, ciobanul scrută cu ochi ageri drumul spre Cetăţuie. Îl zări pe omul cu cicatrice mergînd prin pădure, paralel cu poteca, şi mai zări o siluetă albă, parcă o fetişcană îmbrăcată în rochie albă, urcînd spre ruine. Cercetaşul nevăzut înţelese că undeva, în pădure, cele două fiinţe care mergeau una către alta vor trebui să se întîlnească. Spre mirarea lui, omul cu cicatrice făcu însă un ocol mare, evitînd întîlnirea. După cîteva clipe, silueta albă dispăru într-un desiş. Un minut mai tîrziu, fetişcana ieşi din nou la vedere, în schimb dispăru omul cu cicatrice, parcă înghiţit de pămînt. Reapăru şi el, mai tîrziu, însă în spatele fetei în alb. Omul cu cicatrice făcuse ocolul pentru a ajunge în spatele siluetei albe fără să fie zărit.

Ciobanul îl văzu apoi urmărind fata, cu paşi de lup. Cînd silueta albă ajunse în luminişul Cetăţuiei, omul cu cicatrice grăbi pasul, o ajunse, o prinse de umeri, şi-o răsuci spre el. Ciobanul auzi ţipătul fetei, o văzu clătinîndu-se şi apoi agăţîndu-se cu mîinile de cel care-o ajunsese din urmă. Printr-o mişcare rapidă, omul cu cicatrice o ridică pe umeri, apoi se îndreptă cu povara vie spre ruine. Cîteva clipe mai tîrziu pieri după stînci.

Sprijinit în ghioaga sa uriaşă, ciobanul chibzuia asupra hotărîrii pe care urma s-o ia. Şi parcă se hotărî împotriva inimii, îşi continuă agale drumul. În luminişul Cetăţuiei apăruse omul cu ochii de viezure... Ciobanul îşi continuă liniştit drumul spre crestele pustii din depărtări. Undeva însă coti pe nevăzute la dreapta. Cu paşi mari, parcă l-ar fi gonit cineva, înainta prin pădure, pe un drum ştiut numai de el, un drum primejdios, care îl ducea însă într-un timp foarte scurt înapoi în sat.

7

Omul cu cicatrice lumina cu o lanternă puternică spaţiile întunecoase dintre ruine. La doi paşi în faţa lui mergea fata în alb. Vocea lui era poruncitoare şi nu admitea replică:

— Să nu te abaţi nici un pas din raza lanternei!

Fata în alb încercă să îngîne ceva:

— Nici un cuvînt! şuieră însoţitorul ei.

Drumul ducea către peretele muntelui. Acolo se opreau ruinele cetăţii vechi. După cîteva ocolişuri strîmte şi întortocheate printre stînci, drumul părea că se termină. Dar într-un anumit loc se zărea o gaură în munte, o deschizătură făcută parcă de mînă omenească şi după toate urmele şi semnele din jur de foarte puţină vreme descoperită. Fata în alb îşi întoarse privirile speriate spre omul din spatele ei.

— Apleacă-te şi intră înăuntru! comandă el.

Fata se supuse şi se pomeni într-un coridor lung căptuşit cu plăci de marmură. Uimirea îi aduse pe buzele palide o exclamaţie şoptită. Aţîţată de lumina lanternei marmura arunca sclipiri ciudate. Vocea groasă porunci din nou:

— Drept înainte!

Fata în alb se desmeticise. Mergea nu printre ruinele unei cetăţi ci prin încăperile unui castel prin care, cine ştie de cîtă vreme, nu mai pătrunsese nimeni. Emoţia neaşteptatei întîlniri era mai tare decît orice alte sentimente care încercau s-o domine. Din loc în loc, coloane vechi, solide, de granit, îmbrăcate în marmură, susţineau tavanul lucios.

— La dreapta!

Ajunsese la o răscruce, la o adevărată răscruce; alte trei braţe de marmură se întîlneau acolo. O apucă în direcţia indicată. La dreapta şi la stînga coridorului, faţă în faţă, se zăreau două uşi mari de metal. Fata în alb înregistra în memorie fiecare amănunt al drumului, fiecare coloană, fiecare treaptă pe care o urca sau o

cobora, fiecare uşă pe care o întîlnea.

— Am ajuns!

Se oprise în faţa uşii de fier din dreapta. Uşa uriaşă era acoperită de rugină. Omul cu cicatrice îşi încorda forţele, împinse cu umărul. Uşa se deschise. Fata în alb observase că uşa de fier avea un dispozitiv simplu cu care putea fi încuiată pe dinafară. Acelaşi dispozitiv se afla şi înăuntru. Încăperea în care intrase părea imensă. Ultimele zvîrcoliri ale amurgului pătrundeau pe undeva pe sus împroşcînd cu voaluri colorate pereţii camerei. Îşi ridică încet privirile. Tavanul boltit era departe, sus. Parcă se afla sub cupola unei catedrale înalte. O coloană groasă îşi urca trupul lucitor spre tavan. Camera era goală şi avea ziduri reci, drepte. Podeaua de marmură îşi păstrase întocmai netezimea de odinioară. Cîteva firide spărgeau pe-alocuri zidurile. Într-una se afla o lanternă. Într-alta un ulcior şi un cuţit. Omul cu cicatrice observă privirea fetei... Ea continua să-şi rotească ochii prin încăpere. Într-un colţ se afla un pat. Un pat simplu, de campanie. Era singura mobilă din spaţiul înconjurat de marmură. În lumina amurgului, în răceala zidurilor, lovit de umbra trufaşă a coloanei, patul părea o încercare şi un început de profanare. Cînd îşi întoarse privirile spre firidă, fata nu mai văzu luciul cuţitului.

Omul cu cicatrice se îndreptă spre uşă. Trezindu-se parcă din vis, fata în alb înţelese gîndul lui. Se repezi la el, spre uşa care se deschidea, dar vocea poruncitoare o ţintui locului:

— Nu-mi plac bocetele şi ţipetele. Scurt! Vei rămîne deocamdată aici!...

Uşa se închise în urma lui. Fata în alb auzi zgomotul răngii de fier care transforma încăperea de marmură în închisoare, într-un gest de disperare alergă spre uşă şi lovi cu pumnii mici şi bolnavi în metalul rece. Durerea loviturilor o dezmetici. Se afla prizonieră într-un castel necunoscut! Aproape fără voia ei aşeză drugul de fier de-a lungul uşii. Nu putea să iasă... Dar nici nu putea să pătrundă nimeni în încăperea ei. Obosită, copleşită de emoţii, fata în alb îşi întinse trupul pe patul de campanie... Deodată o trecu un fior rece ... Ceva se mişca în spatele ei... Groaza o paraliza. Auzi şi un zgomot... Văzu o formă mică, întunecată... Apoi închise liniştită ochii... Nu mai era singură în închisoarea albă de marmură... Fiinţa aceea mică şi întunecată se lipi de dînsa, alunecă spre capătul patului, apoi îşi frecă urechile de umărul ei. Fata în alb începu să mîngîie motanul acela prietenos, uitat parcă acolo de sute de ani, apoi rosti primul nume care-i veni în minte:

— Philippe! Dragul meu. Sîntem prizonieri, ştii? Nu te speria! Dar încă avem noroc, Philippe. Să fim cuminţi, să aşteptăm şi... să pregătim în taină un plan de evadare...

Apariţia felinei blînde şi alintătoare parcă o umplea de speranţe. Iar Philippe, înţelegînd-o, simţindu-i tresăririle, începu să-i toarcă lin şi monoton o poveste veche care o adormi repede pentru a i se înfăţişa apoi în chipuri şi culori fantastice.

CAPITOLUL V

1

Dintre toţi cireşarii, Dan era cel mai puţin irascibil şi îşi înmormînta cel mai repede supărările. Ba, aşa cum spunea Ionel, purta veşnic cu dînsul pipa păcii. Dacă se ivea undeva vreo neînţelegere, el era gata să înceapă manevrele de împăcare ajungînd deseori, aşa cum descoperise cu uimire nevinovată Lucia, să devină paratrăznetul descărcărilor, mai mult sau mai puţin electrice, ale celor în cauză. Dar nu-şi blestema nici o clipă acest rol. Dimpotrivă, îi plăcea foarte mult, ba cu timpul chiar uita să-i mai placă, atît de firesc i se potrivea. Victor îi spusese cîndva, într-o perioadă mai moartă, că fără el grupul cireşarilor ar fi de neconceput. Dar nu luase prea în serios remarca lui Victor, o considerase un fel de vorbă bună. Şi fără el cireşarii puteau foarte bine să constituie un grup. Pe cînd fără Victor, sau fără Lucia, sau fără Ursu, sau fără oricare altul, ca să nu mai vorbim de Tic, nu se putea gîndi la cireşari. Dan era foarte sincer cînd reflecta astfel. Era convins că nu aduce grupului nici prea mare pricepere, nici cine ştie ce energie, nici prea multă îndrăzneală, în cele mai optimiste momente se închipuise ca un fel de greutate infimă necesară unei balanţe pentru realizarea şi păstrarea echilibrului. Aceasta era menirea lui în grupul cireşarilor: o piesă de echilibru.

De aceea, cînd simţi primii nori ai furtunii care ameninţa cireşarii: certurile, izolările, hotărîrile de unul singur, supărările, Dan crezu că e momentul să asalteze balanţa. Îi trebuia un aliat. Dar aliatul necesar îi stătea oricînd la dispoziţie: Tic. Astfel porniră amîndoi în misiunea de recunoaştere şi reconciliere pe la ceilalţi cireşari. Se gîndeau amîndoi numai la unitate şi armonie.

Tic îşi începu îndată misiunea cu soră-sa. Prin mijloace greu de destăinuit reuşi să facă rost de nişte răsaduri extraordinare, se sculă dis-de-dimineaţă, cam o dată cu cocoşii, îl chemă pe Ţombi şi-i ordonă discret s-o trezească şi pe Maria. Căţelul primi cu bucurie porunca, iar prichindelul, cu ochii la geam, aştepta numai apariţia unui chip negricios, cu ochii încă legaţi de somn, cu cozi despletite, pentru a începe să planteze rădăcini şi să îmbuneze inimi.

Ţombi sări cu multă atenţie geamul în camera Mariei, se cocoţă pe un scaun dar îl fermeca atît de tare gingăşia fetei care visa încît uită să execute ordinul. Tic, închipuindu-şi că Maria îl priveşte din dosul perdelelor, pentru că avea încredere oarbă în sfetnicul şi supusul său, începu foarte energic să împlînte răsadurile în pămînt. Convins că i se urmăreşte fiecare gest, puştiul transformă mica îndeletnicire horticolă într-o adevărată conspiraţie, într-un ritual tainic; după ce termină răsadurile se uită în toate direcţiile şi numai după ce se convinse că nu fusese văzut de nimeni, răsuflă uşurat şi plecă în altă parte a grădinii. .. dar cu coada ochiului la geam.

Abia mai tîrziu, cînd Maria îşi mişcă întîmplător braţul în somn, Ţombi îşi aduse aminte despre misiunea sa. Sub teroarea unor presimţiri negre, căţelul făcu un asemenea tărăboi încît Maria nu numai că se trezi, dar mai şi trimise doi papuci pe urmele lui şi vreo cîteva epitete dintre care cel de "jigodie scîrboasă" îl jigni cel mai mult.

Bănuind însă cine a pus la cale manevra acelei treziri prea brutale şi prea matinale, Maria se îmbrăcă repede şi porni furioasă în căutarea lui Tic. Frăţiorul o întîmpină cu cea mai senină şi mai nevinovată mutră din ultimele săptămîni, ceea ce mări furia Mariei.

— Nesuferitule! Să-ţi fie ruşine! Dacă-ţi mai prind o dată jigodia, îi tai coada şi ţi-o lipesc ţie la spate...

Provocarea Mariei era prea puternică şi prea plină de "posibilităţi" ca să-şi mai respecte făgăduiala luată în faţa lui Dan. Îi spuse lui Ţombi cu calmul său de zile mari:

— Am avut odată o soră... Dar s-a dus repede la dracu!... Hai, Ţombi!

— Mişelul!

— Ciumafaie!

— Ingratule!

— Coţofano!

— Stereotipule!

— Burbalabando!

— Ce-ai spus?

— Ce te interesează? Tu nu m-ai făcut stereotip? Am şi eu dreptul să spun ce-mi trece prin gînd. Hai, Ţombi!

Aşa se face că numai la cîteva minute după ce se înapoie în cameră, Maria se pomeni cu o ploaie de răsaduri, pline de pămînt, în cap. Şi auzi de afară vocea frăţiorului furios:

— Dacă te-ai fi zburlit mai de dimineaţă le-ai fi primit tot în cap, dar fără pămînt. M-am chinuit să le scot din grădină...

Ţombi zburda vesel că totul s-a terminat cu bine, în ceea ce-l priveşte. Era chiar prea vesel, ceea ce-l făcu pe Tic să-i ardă un picior energic în dos.

2

Nici "operaţiunea Ursu" pe care o manevra Dan nu se efectua mai uşor. Mai întîi pentru că Dan nu-l găsi pe Ursu acasă. Şi astfel se văzu nevoit să pornească solitar, pe cîmp, în căutarea bolnavului de solitudine. Se întîmplă uneori să ascunzi o hîrtie oarecare, poate chiar o scrisoare de dragoste, într-o carte şi să uiţi în ce carte ai ascuns-o. Ai nevoie de ea şi începi să cauţi. Iei carte după carte din raft, răsfoieşti filă după filă şi pînă la urmă găseşti hîrtia în primul volum dacă ai început cu ultimul, şi în ultimul dacă ai început cu primul. Sau o găseşti în buzunar. Cam aşa se întîmplă şi cu Dan. Îl căută pe Ursu prin toate coclaurile, înconjură oraşul, trecu prin băltoace, enervă oamenii cu tot felul de întrebări şi cînd se întoarse în sfîrşit acasă obosit, murdar, prăfuit, moleşit, îl găsi pe Ursu în grădină, sub nucul acela stufos. Lui Dan îi venea să-şi ia lumea-n cap.

— De cînd m-aştepţi? întrebă el cu ultimele puteri.

— De dimineaţă. La fiecare jumătate de oră mă gîndeam: în jumătate de oră vine, cu siguranţă. Pînă la urmă tot ai venit. Dar după cîte jumătăţi de oră, Dumnezeule! Tu unde-ai fost?

— Te-am căutat!

— Unde m-ai căutat?

— Vrei să spui: unde nu te-am căutat? Numai aici nu te-am căutat. Încolo, în tot oraşul, şi de jur împrejurul oraşului...

— Şi pentru ce te-ai obosit atît? întrebă cu teamă Ursu.

— Dar tu pentru ce m-aştepţi de-atîta timp?

Amîndoi tăcură... Ursu înţelese că tăcerea îl stinghereşte şi mai rău:

— A mai scris Victor? Cînd se-ntoarce?

— Ai mai văzut-o pe Lucia?

Vlăjganul simţi că se înroşeşte pînă în vîrful urechilor:

— De ce mă-ntrebi? Ce ţi-a venit?

— Pentru că te caută...! minţi Dan.

Ursu se trezi ca dintr-un somn rău. Îl prinse pe Dan de umăr şi-l strînse cu atîta putere, că sărmanul mincinos se simţi pedepsit de un iad întreg.

— M-a căutat? Zău? E-adevărat?

— Nu te-a căutat! îşi reveni Dan. Dar ce dracu' s-a-ntîmplat între voi? Aţi înnebunit? Parcă nu mi-ar ajunge certurile dintre Tic şi soră-sa! Azi, în loc să se împace, s-au luat şi mai rău la harţă. Dar de bine de rău, ei se ceartă ca oamenii. Nu ca voi... Voi o luaţi razna, nu vă mai uitaţi nici în dreapta, nici în stînga... Dacă nu te duci acum la Lucia…

Tocmai în clipa aceea se iviră de după colţul casei... Maria şi... Lucia. Apariţia neverosimilă a Luciei produse asupra lui Ursu un efect uluitor. Vlăjganul se desprinse de lîngă Dan şi porni în goană către gard. Dan îşi duse palma la gură ca să-şi oprească un răcnet cumplit. Ursu zbură însă peste gard fără să-l atingă şi fără să se sprijine în ceva. Dan alergă după el pînă la gard şi mai făcu o încercare de salvare:

— Gata, Ursule! Ai cîştigat pariul! L-ai sărit fără să-l atingi. Gardul era aproape cît Dan de înalt. Dar din Ursu nici urmă nu se mai vedea.

Cam la fel reacţiona şi Lucia care, trezindu-se faţă în faţă cu Ursu, se retrase şi ea, în alt ritm, bineînţeles, primul obstacol întîlnindu-l la poartă, întruchipat de Ursu care ocolise în goană colţul străzii. Cei doi se opriră ca trăzniţi. Lucia îşi învinse atunci toate emoţiile şi îndreptîndu-se spre Ursu cu îndrăzneala disperatului îi spuse:

— Şi la urma urmei ce-a fost? Poftim!

Şi-l sărută pe Ursu chiar acolo în faţa porţii.

Din fericire, scena nu avu decît un singur spectator, pe Tic. Prichindelul întoarse ruşinat capul şi se uită undeva spre munţi. Sosise tocmai atunci la Dan şi fără să vrea fusese martorul primului sărut înfiorat al Luciei. Inima i se strînse şi gîndurile îi zburau stol spre o fată negricioasă cu nasul puţintel cîrn, îmbrăcată într-o rochie foarte albă.

CAPITOLUL VI

1

Prin cupola largă, spartă în zeci de locuri de ferestruici adînci se strecura din ce în ce mai îndrăzneaţă lumina zilei. Repede, repede, întreaga încăpere se lăsă cucerită de lumină. Fata în alb deschise ochii şi privirile sale încă ameţite se loviră de cupola spartă de simetrii. Oare visa? Amintirile începeau să se adune, să se apropie, să-i lumineze realitatea. Era prizonieră!... Era închisă într-unui din castelele pe care nici prin vis nu le străbătuse... Îşi amintea cu limpezime toate clipele prin care trecuse, îşi amintea fiecare amănunt... Tresări şi căută cu privirile cotoiul care-i ţinuse tovărăşie toată noaptea.

— Philippe! Philippe! chemă ea cu voce înceată.

Dintr-o firidă se desprinse într-un salt prelung motanul alb cu pete gri şi începu să-şi frece trupul moale, alunecos de gleznele ei. In firida pe care o părăsise motanul se afla o cutie mare de carton. Înainte de a se culca, îşi amintea ea foarte precis, firida fusese goală. Fata în alb se cutremură. Drugul de fier rămăsese nemişcat de-a latul uşii. Nimeni nu putuse să pătrundă pe-acolo în cameră...

Intrigată, prizoniera începu să cerceteze cu atenţie încăperea. Era o cameră mare, perfect pătrată, cu latura de zece metri şi cu înălţimea tot cam de zece metri. Se afla deci în interiorul unui cub a cărui suprafaţă de deasupra era însă boltită şi presărată cu ferestruici. Coloana din mijloc era groasă, cît trunchiul unui stejar secular, şi se lipea chiar de centrul cupolei. Bolta şi coloana formau împreună o ciupercă uriaşă. Zidurile şi coloana erau acoperite peste tot cu plăci mari de marmură albă. Nicăieri însă nu se vedea altă

uşă. Şi totuşi cineva pătrunsese în cameră în timp ce ea dormea. Cutia de carton nu era o simplă dovadă, ci de-a dreptul o provocare.

În cutie se găseau de-ale gurii. Mîncare rece, aspră. Pîine, brînză, ouă. Prizoniera împărţi totul cu Philippe şi înfulecă partea ei cu poftă zdravănă. Sorbi cîteva înghiţituri de apă din ulcior şi abia atunci îşi dădu seama că şi ulciorul fusese mutat din loc. Rucsacul îi era deschis... I se cotrobăise prin el. Nu i se luase nimic?... Nu! Ba da! I se smulseseră cîteva foi din caiet. Se vedeau chiar urmele foilor smulse de la jumătatea caietului. Enigma vizitei îi atrase toate preocupările. Se hotărî să cerceteze camera, metru cu metru, metodic şi calculat. Începu cu podeaua. Podeaua era acoperită cu plăci de marmură: nişte pătrate cu latura de un metru. Erau în total o sută de plăci. Lovi cu piciorul în fiecare placă în parte, dar nici una nu scoase sunetul acela prin care se recunoaşte un gol dedesubt. Îşi scoase pantofii şi ciocăni cu ei în coloana din mijloc, pînă unde putea să ajungă, dar îi răspunse acelaşi zgomot greu, înfundat. Se gîndi cîtva timp că uşa secretă ar putea fi ascunsă în firide, dar nici acolo nu descoperi nimic. Era vremea să treacă la cercetarea amănunţită a celor patru pereţi. Fiecare părea aidoma podelei: construiţi din acelaşi material, înveliţi cu acelaşi număr de plăci. Încăperea era o veritabilă închisoare, cu neputinţă de părăsit.

În peretele din dreapta uşii nu descoperi nimic. Pipăi suprafeţele de marmură, ciocăni în ele. Acelaşi răspuns fără speranţă. Continuă cercetarea la peretele din faţa uşii. Întîia, a doua, a treia placă... Nici o uşă secretă. Ciocăni mai departe şi deodată tresări. Ciocăni din nou. Placa lovită răspundea altfel. Un zgomot desfundat. Ultima placă din cel de al doilea şir. Prizoniera reflectă o clipă. Apoi se hotărî. Îşi continuă cercetările, pipăi cu degetele muchiile plăcii de marmură. N-ajungea pînă sus. Trase repede patul în colţul speranţelor şi se urcă pe el. Îşi strecură apoi degetele prin şenţuleţele care despărţeau plăcile. Philippe, curios, o privea dintr-un ungher întunecat cu pupilele dilatate. Sus, chiar la întîlnirea cu cea de a treia placă, degetele fetei pătrunseră într-o crăpătură subţire care nu putea fi observată de jos, sub reflexele marmurii. Îşi afundă degetele, prinse marginea plăcii şi trase. Placa începu să se mişte. Se dezlipea de zid, se deschidea ca o uşă obişnuită. Prin spaţiul albastru care se mărea fata vedea cerul, simţea libertatea.

Philippe sări înaintea ei afară. Ea îl urmă coborînd prudent fără zgomot. Închise încet uşa secretă, apoi se întoarse tot în vîrful picioarelor şi-şi plimbă privirile în lumea în care evadase. Bucuria i se transformă repede în furie. Lumea în care evadase era tot o închisoase!

Prizoniera se afla în mijlocul unei imense curţi interioare înconjurată de ziduri înalte, abrupte, împroşcate cu insuliţe de muşchi. Zidurile erau săpate direct în munte, dar cu atîta grijă şi iscusinţă fuseseră netezite şi întărite încît chiar după secole rămîneau reci şi inaccesibile. Fata zări în zidul din dreapta o uşă mare de metal. Parcă şi-o amintea. Da, era sigură... O văzuse cu o zi înainte... Îi văzuse însă cealaltă faţă, pe coridor, în timp ce păşea înaintea celui care o făcuse prizonieră. Alergă imediat la uşă şi înţelese dintr-o privire că era încuiată. Dar chiar dacă ar fi fost descuiată oare ar fi avut ea puteri pentru a o desprinde din sudura ruginei? N-avea ce face. Trebuia să accepte închisoarea cu cer. Dar mai întîi s-o cerceteze.

Se învîrti fără grabă prin curtea de stîncă. Goliciunea şi răceala ei o oboseau, o speriau, o alungau parcă înăuntru, în închisoarea fără cer. Dar trebuia să vadă totul... Cine ştie?... Zidul din faţă avea nişte deschizături în creastă care semănau perfect cu nişte crenele. Dar cum se putea ajunge acolo, la o înălţime de aproape zece metri? în zidul din stînga descoperi cîteva scobituri afunde, ca nişte cotlonaşe, iar spre capătul lui un izvor tras parcă de mîna omului acolo. Apa rece, cristalină, o învioră, îi şterse încruntarea şi teama. Prizoniera îşi aţinti din nou privirile asupra zidului şi crenelelor. O idee îi fulgeră mintea. Dacă scobiturile de pe creastă erau nişte crenele, înseamnă că existase cîndva şi o cale care ducea la ele. Aţîţată şi nervoasă şi nerăbdătoare se îndreptă spre zidul cu pricina şi începu să-l cerceteze centimetru cu centimetru.

Într-adevăr, undeva, la baza zidului se afla o scobitură abia vizibilă. Scobitura foarte strîmtă era umplută cu muşchi. Fata îşi înfipse degetele în catifeaua verde, adînc, fără să întîlnească vreun obstacol. Scoase muşchii afară şi scobitura deveni o gaură ovală, şlefuită în care i-ar fi încăput uşor picioarele sau mîinile. Îşi continuă căutările cu febrilitate. Zidul era presărat cu insuliţe de pluş verde, unele mai mari, altele mai mici, unele supte de stîncă, altele ca nişte excrescenţe. Dacă erau toate, asemenea primei insuliţe, scobite de mîna omului? Le urmări cu atenţie, le ordonă după un plan care i se ivise în minte şi deodată totul căpătă altă semnificaţie. Insuliţele de muşchi nu erau altceva decît o scară săpată în piatră, o scară dublă şi pentru mîini şi pentru picioare. Fără să mai şovăie, începu escaladarea zidului. Dorinţa de a ajunge cît mai repede pe creastă, la crenele, îi învinse teama şi-i mări îndrăzneala. Se căţără cu o siguranţă uimitoare. Pe măsură ce urca scobiturile pentru picioare deveneau mai largi, iar în cele pentru mîini descoperi inele de fier. Prinzîndu-se cu mîinile de inele, urcuşul deveni o jucărie. Încă o treaptă... Încă una... ultima.

Prizoniera ajunse teafără şi veselă chiar în scobitura mare din mijlocul crestei. Era un veritabil crenel. Din interiorul lui se vedea o mare parte din regiunea Cetăţuiei. Plecîndu-şi însă privirile se simţi atacată de

un val rău care o ameți. O prăpastie hidoasă, înspăimîntătoare își căsca gura. Era imposibil ca o ființă să poată urca sau coborî pe acolo. Își învinse amețeala și privi mult, pînă simți că se satură, peisajul sălbatic al Cetățuiei. Cîteva clipe rămase cu ochii închiși, încredințîndu-se unui vis, apoi, prudentă începu să coboare. Iar cînd ajunse jos luă motanul în brațe și mîngîindu-i blana moale îi spuse:

— Dragă Philippe, n-avem ce face! Trebuie să rămînem niște prizonieri cuminți. Ce frumos ar fi totul dacă am fi liberi!

Philippe o privi cu atîta tristețe că fetei i se sfîșie inima, încercă să-l liniștească:

— Nu dispera, prostuțule, de evadat tot evadăm noi pînă la urmă. Fii mulțumit că nu ni s-a întîmplat ceva și mai rău. Să vezi cît de repede ne recucerim libertatea...

Și tăcu. Numai mîinile i se lăsau topite și alintate de blana moale, plină de tresăriri. Un vîrtej de gînduri o cuprinse, dar vîrtejul se liniști. Era foarte trează. Își aduse caietul, stiloul, se așeză pe un bolovan și încercă să-și imagineze planul castelului, încă de la început o frapase simetria desăvîrșită a camerei de marmură. Arhitectul castelului fusese pesemne obsedat de legea simetriei. Fiecare perete era pătrat și era suma unor pătrate, iar ușile și coloana se încadrau perfect în simetria camerei. Fata în alb socoti latura pătratului de bază din care se compuneau celelalte pătrate cam de un metru. Și folosi această convenție în planul ei, deși știa că pe vremea construcției castelului nu exista sistemul metric. Dacă întreaga concepție arhitectonică pornea de la un pătrat de bază și continua spre pătrate mai mari, spre cuburi cum era camera ei, era foarte posibil ca tot castelul să aibă forma unui pătrat uriaș, format din patru mari încăperi despărțite de un coridor în formă de cruce. Și schiță pe hîrtie planul castelului, adăugind detaliile pe care le observase, în camera ei, și celorlalte trei camere. Cu schița în față planul castelului i se părea de o simplitate uimitoare. Cele patru camere, coridorul în formă de cruce... În formă de cruce.., în formă de cruce...

— Philippe! țipă fata ca ieșită din minți. Philippe! Prostule! Știi tu unde ne aflăm? Prostuțule! dac-ai ști!... E castelul meu! Castelul meu, Philippe! De cînd îl visez!... Am fost în el o singură dată, în spital... dar atunci era un vis... Și-am mai fost o dată... la un concurs, am scris despre el... dar era altfel...

Fata în alb părea cuprinsă de febră. Ochii îi luceau ca sticla.

— E castelul meu, Philippe! șopti ea. Castelul din visele mele. Îmi voi pune cea mai frumoasă rochie albă pentru a-mi primi invitații...

Tăcu brusc și deschise caietul. Amețită de vis și de exaltare, nu observase chipul omului cu cicatrice și mai ales expresia feței lui în clipele cînd îi vorbise motanului. Omul cu cicatrice o privise prin deschizătura ușii de metal. Cînd prizoniera începu să scrie își retrase capul și închise fără zgomot ușa.

Fata în alb scria fără să se oprească. La picioarele ei, Philippe torcea monoton.

2

În altă încăpere a castelului care semăna în toate detaliile cu cea a prizonierei în alb, omul cu cicatrice, ajutat de individul foarte slab și cu mîini neobișnuit de lungi, se îndeletnicea cu o treabă foarte ciudată. Amîndoi erau cocoțați pe scări înalte de lemn și loveau metodic și atent în plăcile de marmură cu un ciocan înfășurat în cîrpe. După un număr fix de lovituri se opreau și schimbau păreri.

— Nimic... Nici un gol. Numai rezistență.

— Nici eu n-am izbutit...

— Înseamnă locul cu o cruciuliță roșie.

— Nici o grijă. Fiecare placă.

Și iar începură ciocănelile. Cercetau amîndoi același zid. Dar toată truda lor acrobatică părea zadarnică. Coborîră în același timp de pe scările subțiri și fragile și amîndoi erau osteniți și mînioși.

— Nu se poate să nu mai găsim! spuse omul cu cicatrice. Să mai controlăm o dată firidele.

Se opri în fața unei firide, își băgă degetele într-o scobitură, deschizînd prin simplă apăsare o ușiță secretă. În gaura strîmtă, căptușită cu marmură, se afla un vas mic de pămînt. Răsturnă conținutul vasului pe placa albă a firidei. Sunetul care se împrăștie în cameră, deși strident, metalic, ascuțit, părea că place mult auzului celor doi. Pe suprafața de marmură se împrăștiară o mulțime de monezi galbene-arămii. Razele care ajungeau pînă acolo și reușeau să atingă cu vîrfurile lor luminoase monezile precum și sunetul rostogolirii nu mai lăsau nici un dubiu nimănui.

— Aur, aur, aur pur! O avere... o bogăție, rosti slăbănogul. Omul cu cicatrice îl întrerupse:

— Le lăsăm tot acolo. E cel mai sigur ascunziș. Să cercetăm și cealaltă firidă... deși am mai căutat o dată... Oare unde s-au mai putut ascunde?

Pe fața lui mereu încruntată, apăru o lumină.

— Stai! S-ar putea...

Celălalt se întoarse şi-l urmări mirat. Omul cu cicatrice se oprise în fața firidei părăsite, deschise din nou uşița secretă, apoi scoase vasul cu monezile de aur. Privea țintă interiorul gol. Cu mişcări lente scoase din buzunar un ciocănel şi începu să lovească în pereții din interiorul tainiței. Din fund se auzi un zgomot înfundat, pereții laterali răspunseră la fel, cel de jos la fel.

— Acum e-acum! spuse dînsul.

Şi lovi cu teamă, poate că nici nu lovea ci îi tremura ciocanul în mînă. Lovi în peretele de sus. Slăbănogul se repezi spre el cu ochii mari, ieşiți din orbite:

—E gol! Oare?...

Degetele celuilalt căutau marginea. Placa de sus se deschise ca un chepeng. Îşi băgă mîna înăuntru pînă la cot şi scoase cu degetele tremurînde un vas de lut. Mai băgă o dată mîna şi scoase al doilea vas. A treia oară nu mai găsi nimic. Deşertă conținutul vasului pe marmură parcă numai pentru a auzi zgomotul monezilor rostogolindu-se.

— Tot douăzeci?

— Tot.

— Adică în total şaizeci.

Amîndoi se aplecară asupra comorii împrăştiate. Fiecare luă în mînă cîteva monezi; omul cu cicatrice le privi pe rînd cu ochi semideschişi, slăbănogul le încerca în dinți.

— Aceleaşi?! Exact aceleaşi!

— S-ar putea oare... dar slăbănogul nu mai avu vreme să-şi termine fraza.

Uşa secretă din fundul camerei se deschise şi omul cu ochi de viezure pătrunse înăuntru.

— Ați mai găsit ceva?... Îl văzui urcînd încoa' pe cioban...

Omul cu cicatrice se întoarse brusc:

— Vine dinspre sat?

— Da! Deşi ieri ne-a spus că se duce în partea cealaltă...

— Rămîi aici! porunci omul cu cicatrice celui care adusese vestea proastă. Am mai găsit două vase cu monezi...

Apoi îl invită pe slăbănog cu dînsul şi părăsiră împreună încăperea de marmură.

Abia ieşiră cei doi, că omul cu ochi de viezure alergă spre firidă. Monezile erau răspîndite în toată firida. Le numără una cîte una cu voce tare. "Şaizeci". Le împărți apoi în trei grupuri de cîte douăzeci şi-şi plimbă satisfăcut degetele pe bărbie. Se uită îndelung şi la vasele de lut, le pipăi, le scutură, apoi le găsi un loc anume într-un colț al încăperii. Se întoarse la firida cu aur. Parcă nu-i venea să se despartă de monezi. Mai luă cîteva, le pipăi pe îndelete, le mîngîie. Ochii îi ardeau ca jarul. Apoi le puse la loc... Dar nu chiar pe toate. În mîna lui mai rămăsese o monedă. O băgă în buzunar, tuşi fără rost, poate a satisfacție. Apoi ieşi din încăpere pe uşa de metal. Păşi cu siguranță pe coridor, fără să mai aibă nevoie de lumina lanternei. Înainte de a ieşi prin deschizătura mascată de lîngă ruine, îşi scoase prudent capul. Şi iscodi cu atenție în toate părțile. Abia cînd se convinse că nu-l vede nici un ochi străin, ieşi cu totul afară. Merse o bucată de vreme printr-un labirint de stînci şi ocolişuri care-l scoase în plin luminiş. Prietenii lui stăteau de vorbă cu ciobanul pe o moviliță.

Ciobanul era gata de plecare. Îşi pusese ghioaga pe umăr şi dăsaga în spate. Omul cu cicatrice îl amenință cu degetul:

— La înapoiere să dai musai pe-aici. Cred că ne-am înțeles? Nu? În toate privințele...

— Musai, da' o să cam treacă vreme, că eu numai peste vreo zece zile mă-ntorc... Rămîneți cu bine!

— Drum bun!

O dată cu ciobanul porniră şi cei trei spre munte. Dar fără să se grăbească. Omul cu ochii de viezure se interesă:

— Ce spune mocanul?

— Cam neghiob... Îl caracteriza omul cu cicatrice. Deşi cred că ne-am putea înțelege cu dînsul.

— Mie mi se pare isteț, se amestecă slăbănogul. M-aş mira să mai facă vreo boacănă...

— Mai sînt oare monezi? schimbă vorba viezurele. Trecem în cealaltă cameră? Sau...

— Să nu ne pripim, recomandă şeful. Pînă nu căutăm de zece ori prin fiecare loc, nu părăsim nimic.

Ceilalți încuviințară fără vorbe. Şeful părea să aibă mare autoritate asupra lor. Nu-l contraziceau niciodată. Omul cu ochii de viezure îi înțelese semnul tăcut, se întoarse şi porni către movilă. După cîteva clipe de linişte slăbănogul întrebă:

— Ce facem cu fata?

— Deocamdată e în siguranță acolo. Are Boroş grijă de dînsa şi cred că nu-i trece prin cap c-o supraveghează. Şi-i foarte bine aşa!

— Asta ziceam şi eu, spuse slăbănogul. Cu Boroş în preajma ei nu-i nici o primejdie.
— Se mai vede ciobanul? întrebă şeful cînd se întoarse omul cu ochii de viezure.
Cercetaşul mai aruncă o privire în vale apoi răspunse cu voce sigură:
— În orice caz nu ne poate vedea.
— Atunci să intrăm! se auzi ca o poruncă glasul omului cu cicatrice.
Şi toţi trei dispărură fără zgomot în interiorul muntelui.

3

În aceeaşi stare de exaltare, fata în alb recitea cu voce tare paginile pe care le umpluse cu un scris frumos, rotund. La picioarele ei, lungit pe burtă, cu capul întors ostentativ către dînsa, Philippe părea că ascultă scrisoarea, care-l obligase,

atîta amar de vreme, să stea cuminte într-un colţ şi să toarcă în neştire. Motanul nu pricepea o iotă din ce auzea dar interesul lui simulat părea că-i face plăcere autoarei.

"Dragi cireşari—începea scrisoarea - *sînt atît de fericită încît aş vrea să uitaţi şi voi toate neînţelegerile şi supărările noastre. Nu vreau să mă mai gîndesc. Nu vă mai gîndiţi nici voi. Am vrut să ne cunoaştem din prima zi, dar, iertaţi-mă, azi, acum, nu pot să vorbesc urît despre nimeni, nu vreau să jignesc pe nimeni.*

Astăzi, cu cîteva clipe înainte de a începe scrisoarea, am descoperit castelul pe care-l visez şi pe care-l caut de zece ani, castelul care mi-a îmbogăţit şi mi-a uimit copilăria. "Castelul celor două cruci"... Am vrut să vă vorbesc despre el, să vă chem alături de mine ca să-l descoperim împreună, să pătrundem împreună pe sălile lui îmbrăcate în marmură albă. Am vrut să-l colindăm împreună, să-i aflăm împreună tainele şi bogăţiile, să devenim pentru o vreme stăpînii săi veseli şi mîndri.

Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că n-am crezut niciodată cu certitudine în existenţa lui. Chiar acum, cînd îmi port paşii pe lespezile sale de marmură, cînd îi pipăi cu mîinile mele pereţii reci şi strălucitori, cînd îi aflu intrările secrete şi-i admir frumuseţea severă, maiestoasă şi simetrică, mă mai cuprinde încă teama că totul ar putea să fie un vis. Goliciunea şi tăcerea lui aşteaptă parcă de secole vocile şi paşii voştri.

Voi n-aţi auzit niciodată despre el? Castelul celor două cruci din Cetatea Vulturilor... Atîtea documente vorbesc despre el fără să-l numească! Amintiţi-vă hrisoavele vechi în care se povesteşte despre locurile de refugiu ale familiilor domneşti în timpul luptelor cu duşmanii, despre locurile unde se adăposteau bogăţiile domnitorilor noştri în vremuri de bejenie. Dar în multe din ele nu se pomeneşte numele cetăţilor tainice. Într-unui singur, un cronicar bătrîn amintea despre Cetatea Vulturilor şi despre Castelul celor două cruci, dar documentul acela s-a pierdut şi-a rămas numai amintirea altor cronicari despre el. Oamenii au transformat acea amintire în legendă şi legenda înfruntă de mult veacurile.

Am auzit şi eu legenda, uneori m-am îndoit asupra adevărului ei, dar imaginea castelului n-a putut niciodată să-mi iasă din amintire. Poate că această îndărătnicie, această credinţă mi-a purtat paşii aici, m-a adus spre locurile acestea sălbatice şi jalnice care ascund intrarea în castelul meu. Deşi sînt prizonieră aici, deşi am fost închisă fără putinţă de scăpare într-o aripă a castelului, deşi n-am alături de mine decît o singură fiinţă, o fiinţă tăcută şi prea liniştită, un motan pe care l-am botezat Philippe, mă simt totuşi fericită că am ajuns în împărăţia visurilor mele. Singura tristeţe mai mare mi-o pricinuieşte lipsa voastră.

Vă invit pe toţi în castelul meu pentru a ne bucura împreună de frumuseţile şi bogăţiile lui, pentru a mă salva din tristeţe şi mai ales din singurătate, pentru a mă scoate din închisoarea care-mi îmbolnăveşte toate bucuriile.

Voi face totul pentru ca această scrisoare să ajungă în oraşul vostru, în mîinile voastre. Trăiesc cu speranţa, cu încrederea, cu certitudinea că veţi veni. De aceea vă spun un nerăbdător "la revedere".

Cu adevărat "Prizoniera în alb"

După ce termină de citit scrisoarea, fata în alb începu să-l mîngîie pe Philippe şi să-i şoptească rar cu voce blîndă:

— Nu fi trist Philippe, prostuţule! Vor sosi în curînd oaspeţi... Şi o să fim liberi... Şi o să cîntăm, Philippe, prostuţule... Auzi? Acum avem alte treburi... Scrisoarea asta trebuie s-ajungă departe, la prietenii noştri...

Motanul se scutură brusc din toropeală. Mişcarea lui o trezi din gînduri şi pe fata în alb. Simţea că

trebuie să încerce ceva. Fără mişcarea bruscă, de semnal a motanului nu se ştie unde s-ar fi încheiat povestea aceasta. Prizoniera îşi ridică privirile spre crenelele zidului. Acolo îi era toată speranța. Smulse două foi din caiet, culese de jos un colț de marmură albă căzută, cine ştie de cîtă vreme, din vreo lespede a castelului ei, înfăşură cu scrisoarea bucata de marmură şi totul se transformă într-un pacheţel greu care fu învelit la rîndul lui în cele două foi albe, smulse din caiet. Pe suprafața netedă de hîrtie scrise cu litere mari oraşul de destinație, apoi cu litere mai mici: "Frizeria Higiena — pentru Cireşari". Legă totul bine, cu o sfoară subțire. Mesajul era gata. Îl ascunse în sîn. Apoi, cu mîinile libere, începu escaladarea zidului de piatră fixîndu-şi aceeaşi țintă: crenelul din mijloc.

Prizoniera ajunse în crenel, exact în clipa cînd pe poteca de la marginea cealaltă a prăpastiei păşea cu mers sigur şi rapid un cioban cu o ghioagă uriaşă pe umăr. Norocul era alături de ea.

— Hei! strigă fata, cu mîinile aduse pîlnie la gură. Hei!

Ciobanul se opri mirat şi începu să caute cu privirile ființa care strigase. Fata în alb agită brațele. Abia atunci ciobanul descoperi sus, pe creasta peretelui abrupt, o mogîldeață în alb care nu-i părea întrutotul necunoscută. Îi făcu un semn prietenesc cu mîna. Încurajată de semnul ciobanului fata în alb luă hotărîrea la care se gîndise mai de mult. Duse mîna la gură în semn de tăcere. Îi era teamă să nu fie descoperită de cei care o făcuseră prizonieră. Scoase apoi din sîn pacheţelul prețios şi calculă distanța. O cuprinse teama că n-o să aibă putere să arunce greutatea dincolo de prăpastie. Trebuia să-şi facă vînt, să arunce cu toate puterile.

Ciobanul nu prea înțelese la început ce vrea fata. Îi urmări însă atent toate mişcările şi în sfîrşit pricepu că vrea să-i arunce ceva. Şi de astă dată fata în alb avu noroc. Temîndu-se că obiectul care urma să fie aruncat s-ar putea strica în cădere, ciobanul se pregăti să-l prindă. Aruncă ghioaga jos şi îşi întinse, în aşteptare, mîinile sale mari, puternice, transformate în căuş.

Fata în alb îşi făcu vînt, aruncă şi se opri din mişcare chiar la muchia prăpastiei. Dar nu întîlnirea crudă şi subită cu hăurile fără fund o făcu să-i înghețe sîngele în vine. Văzu, înțelese, simți că pachetul n-o s-ajungă dincolo la cioban.

Dar şi ciobanul simți primejdia. Dintr-un salt ajunse la marginea prăpastiei, întinse mîna dreaptă în gol... Totul se petrecu într-o clipită. Ciobanul ținea în mînă mesajul adresat de prizoniera în alb Cireşarilor! Cu un gest larg făcut cu amîndouă brațele ciobanul îi dădu a înțelege fetei că poate fi liniştită, că poate fi fără grijă. Era şi un semn de despărțire, de rămas bun.

Fata coborî sprintenă şi veselă scara săpată în piatră şi se îndreptă spre cotoiul uimit, în rotiri de dans. I se destăinui ca într-un cîntec:

— Sîntem salvați Philippe. Dar să nu cumva să scoți vreun cuvînt... Acuşi o să ne pomenim cu Cireşarii aici...

Cotoiul o privea liniştit, părea că-i pricepe cuvintele. Dar mintea lui de cotoi nu mai înțelese nimic, mai ales atunci cînd văzu că stăpîna lui se îngălbeneşte şi aleargă spre scara de piatră şi o urcă nebuneşte, cu o iuțeală pe care şi dînsul i-o putea invidia.

Dar cînd ajunse sus, prizoniera nu mai văzu nici urmă de cioban. Coborî jos încet, încet şi se aşeză învinsă lîngă Philippe:

— Doamne, cum am uitat! oftă dînsa. Singurul lucru pe care n-aveam voie să-l uit, Philippe.

Din ochii fetei în alb curgeau lacrimi mari, fierbinți. Mesajul către cireşari conținea totul, totul. Lipsea un singur amănunt: nu spunea locul unde se afla castelul ei: Castelul celor două cruci. Şi greşeala deveni ireparabilă, pentru că chiar în cursul acelei nopți fata în alb fu mutată în altă încăpere, aidoma cu a ei, cu aceeaşi curte interioară, cu aceleaşi ziduri reci, solide, care însă nu mai comunicau cu lumea din afară ci cu interiorul muntelui. Noile ziduri nu aveau crenele, nu aveau scări de piatră care să urce spre creste.

Cei trei cercetau încăpere după încăpere, ciocăneau zi şi noapte în ziduri.

Fata în alb cu tristețea şi disperarea în suflet aştepta totuşi o minune.

CAPITOLUL VII

1

Mesajul fetei în alb deveni un fel de ştafetă. Ciobanul întîlnindu-se cu un tăietor de lemne din Strîmba i-l înmînă cu rugămintea de a-l da cuiva care pleacă spre orăşel.

— Găseşti dumneata pe cineva care coboară cu trenul.

— Da' ce are înăuntru, bade?

— Dumnezeu ştie, că eu n-am obiceiul să m-ating de lucruri străine. Numai muierile au ăst obicei urît, ştii povestea cu inelul şi broasca.

— Cine n-o ştie! minţi tăietorul care era, pare-se, grăbit.

— Păi de unde o ştii că aia mi s-a întîmplat mie acum vreo două, trei zile?

Tăietorul înghiţi în sec dar ciobanul îl iertă:

— Eu te-oi ruga numai să ai grijă să nu se piardă pachetul...

Tăietorul înmînă la rîndul lui pachetul unui bătrîn cu buza de sus despicată, care mergea la o noră în Şoimeni. Bătrînul întîlni chiar la intrarea în sat un învăţător cam cu chef care mergea trei sate mai la vale şi-l rugă să dea pachetul mai departe, învăţătorul care de fapt se ducea la un botez întîrziat, uită un timp de pachet. După mai multe pahare de vin descoperi, din fericire, un prieten pe care nu-l mai văzuse de vreo zece ani şi aflînd că pleacă în orăşel îşi aminti de mesaj.

— Păi dă-mi-l, că plec chiar acum! Dacă mai iau două pahare mai rămîn vreo trei zile pe-aici.

Nu bău decît un singur pahar ceea ce-l făcu să-şi amintească pe drum că trebuie să ajungă în orăşel tocmai luni. Întrebă un ţăran care umbla în plină vară cu căciula pe cap, dacă e sîmbătă sau duminică. Cînd auzi că-i numai sîmbătă, se mai trezi puţin şi se hotărî să se întoarcă la botez ca să mai uite o dată în ce zi se află. Noroc că, înainte de a lua calea înapoi, ţăranul îl întrebă, aşa, într-o doară:

— Da-ncotro te duceai?

— Nu cumva mergi în oraş? îşi aminti ceva cel cu paharele de vin.

— Ba! spuse sec ţăranul cu căciula şi înalt cît Ceahlăul.

— Da' dacă tot mergi undeva, poate găseşti pe drum vreun călător să-i dai să ducă pachetul ăsta la oraş. Că eu mă-ntorc şi dacă mai beau un pahar rămîn înc-o săptămînă.

Ţăranul îl luă şi peste cîţiva kilometri îl dădu unei moaşe care fusese chemată în grabă la o naştere. După ce călători o vreme cu brişcă, ajunse în sînul unei precupeţe care se ducea într-un sat vecin să vadă dacă n-au mai scăzut oamenii din preţul găinilor. Aici ajunse în mîna unui popă care trecea dealul la un priveghi, pe urmă în şareta unui factor care probabil nu cunoştea legea poştelor, pe urmă în mîna unui flăcău de ţară care-şi cumpărase de puţin timp bicicletă şi în fiecare zi avea obiceiul să se ducă în celălalt sat spre a-i face în ciudă unui cunoscut cu care avea el ceva de la o fată; pe urmă ajunse în cabina unui şofer care-l duse pînă la cîţiva kilometri de oraş. Aici însă autocamionul suferi o pană grea de motor, înfuriat de pacostea care-l pocnise la cîţiva kilometri de casă, şoferul dădu mesajul unui moşneag înalt şi rebegit, singurul om pe care-l întîlni în drum la ora aceea, spunîndu-i cam aşa:

— Du şi dumneata pachetul ăsta, moşule... pămătuful mamii lui de radiator...

Moşneagul rămase cu gura căscată:

— Păi cui să i-l dau, omule?

— Şi magnetoul! fir-ar să fie! Dă-l şi dumneata acolo... Haramul, cristelniţa şi prescura... cui l-a făcut!

— Păi eu mă duc la Vultureşti. Şi cine ştie cînd oi ajunge acolo...

— Şi carburatorul!... Anafura şi grijania şi soarele...

— Eu îl duc la primărie.

Dar şoferul mai descoperi şi alt defect la motor pentru că se uită la moşneag ca la o arătare de pe altă lume şi începu s-o ia de la cap cu sudălmile...

Aşa se face că pachetul, în loc să ajungă imediat în orăşelul care se afla la cîţiva kilometri, poposi la primăria din Vultureşti care era la vreo douăzeci de kilometri de oraş. De-acolo însă, ajunse fără alte preluări, prin intermediul unei singure persoane, luni la prînz, în localul frizeriei "Higiena". Tot drumul întortocheat durase... două zile!

O oră mai tîrziu, pachetul se afla în mîna lui Dan. Tatăl său nu reuşi să-i dea altă explicaţie decît aceea că pachetul îi fusese predat de un ţăran din Vultureşti.

— Şi chiar n-a zis nimic ţăranul?

— Ba da, a spus că nici el nu ştie de unde-i.

Răspunsul îl încurcă şi mai mult pe Dan. Pachetul fiind adresat cireşarilor, fără să se indice vreun nume precis, şi mai ales pentru că ajunsese la destinaţie într-un mod atît de ciudat şi de misterios, Dan crezu de cuviinţă că e cazul să-şi cheme prietenii.

2

Cireşarii se adunară şi de astă dată sub nucul din spatele casei lui Dan. Nu lipsea nimeni în afară de Victor şi Ionel. Chiar şi Ţombi îşi găsise un loc discret în adunare. (Pentru a-şi răscumpăra greşeala nemărturisită pe care o comisese nu de mult faţă de stăpînul său, căţelul se ţinea scai de el, linguşindu-l şi

încurcîndu-l.) Povestea pachetului îi surprinse pe toți. Deşi ardea în ei nerăbdarea şi curiozitatea, voiau să mai amîne puțintel dezlegarea tainei.

— Ce-ar putea să conțină? întrebă Ursu care continua să stea departe de Lucia şi se ferea să-i întîlnească privirile.

— Dac-ar fi Victor aici, spuse Dan, am fi ştiut acum şi ce este în pachet şi cine ni l-a trimis şi în ce scop, şi în ce zi, şi cum a ajuns la noi...

— ...Şi ce marcă de pantofi poartă bunicul trimițătorului... continuă în zeflemea Lucia.

Era însă printre cireşari unul care ar fi putut spune cu precizie cine e trimițătorul ciudatului pachet, dar simțea un asemenea vîrtej de emoții în pieptul lui cînd se gîndea la ființa care-l expediase, încît preferă să nu scoată nici un cuvînt. Cînd Dan începu, cu mişcări foarte încete, ritualul despachetării toți se strînseră în jurul lui.

— O bucată de marmură albă! şopti Tic.

— Şi o scrisoare! completă Dan. O citesc eu.

Fără să se uite la semnătura celei care trimisese scrisoarea, nu atît pentru că recunoscuse imediat scrisul, cît pentru a păstra vie curiozitatea cireşarilor, Dan începu să citească mesajul fetei în alb... In tot timpul lecturii nimeni nu scoase un cuvînt, dar imediat ce citi semnătura: "Cu adevărat prizoniera în alb", se porni o adevărată furtună de comentarii.

— E o farsă! strigă Lucia.

— Pe mine mă uimesc o groază de amănunte şi mai ales tonul scrisorii, căzu Maria în reverie.

— Mi se pare totuşi ceva necurat la mijloc! spuse Dan. Tu, Ursule, ce crezi?

— Eu habar n-am cine-i fata. Am văzut-o doar două secunde într-o noapte şi i-am auzit două vorbe. Nu pot să spun nimic.

— Dar marmura? îndrăzni Tic.

— E un calcar zaharoid! îi puse la punct Lucia. Într-adevăr foarte frumos, dar pînă mîine pot face şi eu rost de-o bucată...

— Dar dacă totuşi ceva e adevărat? se înfiora Maria. Ia gîndiți-vă şi voi...

— Nu vezi că vrea să-şi bată joc de noi? se opuse Lucia. Castelul meu... Coloanele mele...

— Tocmai chestiile astea îmi dau mie de gîndit, o întrerupse Dan. Dar invers de cum presupui tu. Dacă voia să-şi bată joc de noi, putea să creeze o atmosferă mai obscură, mai misterioasă, că fata, trebuie să recunoaştem, are stil...

— Iar tu cam ai dreptate! întări Maria.

— Ştii, am pus mîna pe nişte răsaduri foarte frumoase... Îşi apropie Tic buzele de urechea Mariei.

Lucia nu se lăsă bătută:

— Parc-ați fi nişte copii! Judecați mai serios, ce dracu'! Castelul celor două cruci... Cetatea vulturilor... S-a gîndit ea bine. Nume care ne vor atrage. Mai e şi-o legendă... Nu e proastă deloc...

Maria se chinuia să-şi amintească ceva... Deodată îşi duse mîna pe obraji şi scoase o exclamație dureroasă:

— Aaaa! Lucia! Băieți! Ştiu cine-i fata... Cum de-am putut fi atît de idioată şi atît de rea! Mi-amintesc totul, totul. Dar vă jur că n-am văzut-o niciodată... Castelul celor două cruci! Ea e! Ea! Laura! Ce idioată am fost, Doamne!

Toți o priveau pe Maria cu ochii mari. Nu înțelegeau nimic din spusele ei.

— N-am să mi-o iert niciodată. Dar cum de nu mi-am dat seama atunci cînd mi-a spus...? Săraca! Sigur că era speriată şi surprinsă. Ştiți ce mi-a spus? "Dar nu ne-am cunoscut niciodată..." Exact cum am spus eu adineaori. Pentru că într-adevăr nu ne-am cunoscut!

— Dar spune o dată! Cine e? Ce e? țipă Lucia.

Maria îşi reveni. Răsuflă adînc de cîteva ori înainte de a vorbi din nou.

— Ne-am întîlnit, adică nu ne-am întîlnit, am luat parte, amîndouă, anul trecut la Bucureşti, la concursul de compoziții literare. Eram atît de emoționată! Mai ales în ziua cînd s-a dat rezultatul şi s-au împărțit premiile. Nu mai auzeam şi nu mai vedeam nimic. Dacă nu s-ar fi întîmplat lucrul acela extraordinar, nici azi n-aş şti... Cînd s-a strigat numele celei care obținuse premiul al doilea, nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. Iată ce a trezit toată sala şi pe mine m-a trezit şi m-a intrigat. Probabil că s-a repetat anunțul, pentru că am memorat cuvînt cu cuvînt fraza asta, fără început... "...Laura, pentru excepționala compoziție literară "Castelul celor două cruci" care, prin originalitatea şi stilul în care a fost scrisă, ar fi meritat cu prisosință premiul I, însă din păcate lucrarea a fost predată neterminată..." Acum îmi amintesc perfect. Nu s-a prezentat nimeni în fața juriului. O voce, pesemne a unei colege, a răsunat în tăcerea sălii: "A fost bolnavă de meningită. Abia a ieşit din spital de cîteva zile. Poate i s-a făcut rău..." Dar cum am uitat totul?

Eu sînt aceea care, cine ştie?, i-am luat pe nedrept premiul. Ea e... Laura... Castelul celor două cruci...

Povestea Mariei îi impresiona pe toţi. Pînă şi Lucia îşi potoli într-un fel spiritul de contrazicere:

— Şi tu crezi că tot ce ne-a scris e adevărat? întrebă ea cu un ton blînd. Nu ştiu de ce am impresia că seamănă puţin a compoziţie. Poate că a transcris compoziţia de anul trecut...

— Aici greşeşti rău, Lucia! interveni Dan. Nu e în scrisoare nici cel mai mic grăunte de compoziţie gîndită sau transcrisă. Scrisoarea seamănă cu o destăinuire, cu o erupţie.

— Zău, Lucia, se amestecă Tic emoţionat, remarcînd marele obstacol, gîndeşte-te, dac-ai fi tu în situaţia ei, nu te-ar durea să ştii că prietenii tăi discută în loc să pornească...

— Eu? se miră Lucia. Să fiu în situaţia ei? De ce? Nu-mi place să alerg pe cîmpuri, aiurea... Ce să caut acolo?

Ar fi vrut şi Ursu să spună ceva, dar îi era teamă să nu supere fie pe Lucia, fie pe Tic şi Maria, pentru că sentimental era alături de Tic, iar raţional îi dădea dreptate Luciei.

— Eu zic să nu ne pripim cu vreo hotărîre nesăbuită, spuse Dan şi simţi privirea rugătoare a lui Tic. Să mai reflectăm...

— Bine, dar e închisă acolo, se înduioşa prichindelul.

— Asta, Ticuşorule, n-o mai cred. Poate c-a dat ea peste vreo ruină sau, cine ştie, poate chiar peste vreun castel, dar chestia cu prizonierul şi cu Philippe sună puţintel a... a... cum să-ţi spun... a compoziţie literară.

— Vezi să nu te contrazici! îl ajută Tic. De ce să nu fie adevărat! Noi n-am trecut prin nişte istorii... parcă ai fi uitat...

— Totuşi să nu ne pripim... Ce-ar fi...

Dan nu-şi termină fraza plină de promisiuni, pentru că Lucia, care pînă atunci părea pe jumătate convinsă de adevărul scrisorii, rosti deodată cu o voce foarte hotărîtă:

— Imposibil! E o farsă! Cetatea Vulturilor... Castelul celor două cruci... Dac-a ajuns acolo şi e acolo, dacă e prizonieră şi vrea s-o salvăm, să ne fi spus măcar... *unde putem s-o găsim!*

Descoperirea Luciei avu efectul unui trăznet în adunarea cireşarilor. Singurul care nu simţi arsuri şi teamă era Tic. Ceilalţi însă începeau să dea înapoi: nu mai puteau opri valul de îndoieli.

— Cînd se-ntoarce Victor? întrebă prichindelul agăţîndu-se de ultimul colac de salvare.

— Spre sfirşitul săptămînii, răspunse Lucia.

— De ce?... Adică... se bîlbîi prichindelul. Dar dacă fata a uitat?

— S-ar putea şi asta, Ticuşor, dar vezi tu, Lucia are şi ea dreptate... Închipuie-ţi că primeşti o telegramă: "Tic, vino! Salvează-mă. Pompilică". Ce-ai face dacă nu spune unde să vii?

— Mai întîi aş crede că era atît de îngrozit încît a uitat adresa... apoi m-aş uita foarte simplu să văd de unde e expediată telegrama! răspunse puştiul prompt.

Spusele mezinului aproape că stîrniră aceeaşi senzaţie ca descoperirea Luciei. Spre mirarea tuturor, Lucia îi adresă prima remarcă elogioasă:

— Foarte logic, Tic! Noi ne complicăm în tot felul de probleme şi adevărul e lîngă noi. De unde vine mesajul?

— L-a adus cineva din Vultureşti, răspuse Dan. Dar mai multe n-a putut scoate tata de la el.

— Să dibuim pe aducătorul mesajului! propuse Lucia.

Chiar dacă a mai trecut mesajul printr-o mînă n-o să fie greu să-l aflăm pe primul mesager. Şi atunci toată enigma va fi uşor de rezolvat. Ticuşor, meriţi toate felicitările. Cine porneşte în căutarea mesagerului? Unul sau doi, ajung...

Unul sau doi? Toţi se repeziră, dar aleşii cei mai nimeriţi erau Tic şi Dan... şi Ursu care nu voi să-şi lase prietenii singuri.

— Să nu uitaţi esenţialul! sublinie Lucia. Ne interesează mesagerul iniţial, primul!

Tic o privi cu un zîmbet superior:

— Chiar dacă mesajul a trecut prin trei sau patru mîini într-o zi, cel mult două, dăm de prima mînă care l-a luat.

Cine-şi închipuia că mesajul fusese purtat de o groază de oameni?! Trecuse din mîinile ciobanului într-ale tăietorului, de la tăietor la bătrînul cu buza despicată, de la acesta, la un învăţător care mergea la un botez, de la învăţător la un cetăţean care nu ştia dacă-i sîmbătă sau duminică, de la chefliu la un ţăran cu căciulă, apoi la o moaşă, apoi la o precupeaţă, apoi la un popă, apoi la un factor; mai trecuse prin mîinile unui flăcău cu bicicletă, ale unui şofer care înjura ca un birjar, ale unui moşneag dărăpănat, ale secretarului primăriei din Vultureşti şi în sfîrşit poposise în mîinile ţăranului care-l adusese la frizerie! Cine-şi închipuia toate acestea!

Plecarea fu hotărîtă pentru a doua zi în zori. Cei trei băieți se înțeleseră să se întîlnească după-amiază, la Ursu, pentru a face preparativele şi a întocmi un plan de căutare.

3

Tic ajunse înaintea lui Dan la Ursu. Vlăjganul, lungit pe iarbă citea un celebru roman de aventuri. Era tocmai la pasajul cînd eroul principal, un om cu o forță neobişnuită, cu brațe distrugătoare, lupta singur, numai cu cuțitul împotriva unui urs Grizzly. Tot abătut, puştiul se aşeză pe iarbă lîngă cititor. Ursu, deşi ținut cu sufletul la gură de paginile acelea trepidante, văzînd mutra jalnică a prichindelului, închise cartea şi-l întrebă:

— Dar ce ți s-a mai întîmplat, Ticuşor?

— Crezi tu, Ursule, c-o să dăm aşa uşor de omul care-a pus, primul, mîna pe mesaj?

— Ți-e teamă că n-o să reziști la drum?

— Nu-i vorba de asta. Dar dacă l-o fi găsit cineva aiurea şi din întîmplare?

— Tot trebuie să-l fi găsit undeva. Şi-atunci o să ne gîndim şi noi cum a ajuns în locul acela. Poate că a fost aruncat de undeva şi-atunci înseamnă că nu-i prea departe castelul. Dac-o fi vreun castel... Ca să-ți spun drept, Ticuşorule, povestea cu castelul pare cam ticluită... Asta ştii, între noi.

— Zău, Ursule, voi prea încurcați lucrurile. Aşa face şi mama. Dacă-i spun c-am tras de urechi o puşlama fiindcă-şi bătea surioara, ca să nu mai țipe, iar ea țipa din cauză că el îi trăsese o palmă peste bot, mama se uită pe sub sprîncene la mine şi-mi dă a înțelege că nu mă crede. Dar dacă-i spun că l-am chelfănit fiindcă a dat cu o piatră după mine, atunci mă crede. I se pare mai simplu şi abia a doua oară am mințit-o. Îți închipui tu că îndrăzneşte vreo puşlama să arunce cu pietre după mine?

— Ge vrei să spui cu asta? întrebă Dan care se apropiase pe nesimțite de ei. Nu prea se potriveşte...

— Parcă trebuie neapărat să se potrivească!... Voi credeți că "ea", dacă ar fi vrut să ne facă o farsă, ne trimitea o astfel de scrisoare? Ne chema într-un loc precis ca să-şi bată joc de noi, să rîdă în gura mare şi noi s-o auzim!

— Păi asta-i şi părerea Luciei, prostuțule, îl încuraja Dan. Am trecut pe la ea şi am găsit-o foarte frămîntată. Ajunsese la concluzia că lipsa adresei întăreşte cu cincizeci la sută presupunerea că istoriile din scrisoare sînt adevărate. Făcea ea o teorie a echilibrului...

— Atunci de ce m-ai făcut prostuț?

— Cînd?... Nici nu mi-am dat seama. Poate ca să te-alint... Lui Tic îi revenise culoarea de toate zilele în obraji:

— Şi ce mai spunea Lucia? Mi-am dat eu seama de mult că are o minte foarte ageră, cum spune profesoara de franceză.

— Spunea că nu-nțelege de ce te preocupă atîta scrisoarea. Făcea ea o teorie că, într-un fel, nici tu nu eşti prea îndepărtat de povestea scrisorii...

— ...Dar nu pot să pricep, continuă mezinul, ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Dan, de ce poate fi uneori atît de nesuferită... şi de...

— Hai, nu te-nfuria pe ea, c-am vrut să te-ncerc. N-a zis nimic despre tine, decît doar că eşti un băiat deştept...

— Despre tine n-a zis nimic?

— Ce să zică? se miră Dan.

— N-a zis că eşti un urîcios şi un papă apă de ploaie... Las-că-ți arăt eu...

Amenințarea lui Tic era rostită într-o doară. Nici Dan n-o luă în serios. Ursu profitase de schimbul de cuvinte dintre cei doi şi terminase pasajul captivant. Se reaprinse în el spiritul de aventură.

— Grozav! visa el. Nici eu nu m-aş da în lături. O mişcare fulgerătoare...

Ceilalți doi îl priveau fără să-l înțeleagă:

— Ce s-a întîmplat! se înfricoşă Dan care punea în legătură spusele lui Ursu cu amenințarea lui Tic. Ce mişcare fulgerătoare? Nu uita că eşti de două ori mai greu decît mine... Sau îl înveți pe Tic cum să sară la bătaie?

— Ar fi o fală nemaipomenită să-şi pună Ursu mintea cu tine, se răzbună totuşi Tic. Numai să te amenințe, fără să-ți scape vreo labă, şi-ai căpătat cel puțin o săptămînă un respect şi o prețuire în oraş cum n-ai avut niciodată în viața ta...

Cel care făcu cel mai mare haz la gluma lui Tic era chiar Dan.

— Uite, mă jur că evit de azi încolo timp de o săptămînă orice conflict cu tine. Întotdeauna mă prinzi pe picior greşit!

— Şi după o săptămînă?

— Am eu timp pînă atunci să-mi antrenez ambele picioare. Chiar de mîine încep. Pînă la Vultureşti sînt vreo douăzeci de kilometri. Cînd mă gîndesc...

— Cred c-ar fi mai bine să plecăm cu trenul, spuse Ursu. Ne lasă la Brînceni la vreo şapte kilometri. Mai ales că de la Brînceni, la Vultureşti mergem numai prin pădure. Ce spuneţi?

Şi Dan şi Tic acceptară fără rezerve propunerea lui Ursu.

— Cred că n-are rost să ne pregătim pentru un popas lung. Într-o zi, dăm de capătul firului. Putem merge cu mîinile în buzunar, fluierînd...

Şi această nouă propunere primi aprobarea celorlalţi. Fără rucsacuri, fără bocanci, fără orice alte poveri, e mult mai frumos drumul. Dar din păcate trebuiră să renunţe repede la acest gînd frumos. În poarta apăruse Lucia gîfîind. Şi Lucia nu era fiinţa care să se agite în van, şi mai ales să alerge fără un motiv foarte serios. Cînd o văzu în starea aceea, Tic simţi că i se moaie picioarele.

— Ce-i cu tine? o întîmpină Dan.

— A fost cineva dintre voi la Vultureşti?

— Am fost eu odată, răspunse Ursu. Adică am trecut pe la marginea satului, nu m-am oprit. Dar drumul îl cunosc bine, adică drumul de la Brînceni pînă la Vultureşti.

— Atunci n-ai văzut ruinele?

Toţi băieţii se repeziră spre Lucia.

— Ce ruine?

— Acum am aflat şi eu, spuse Lucia. Vin chiar de la muzeu. Mi-am amintit ceva în legătură cu legenda Castelului celor două cruci şi a Cetăţii Vulturilor. Şi m-am dus la muzeu...

— Vultureşti! descoperi Tic. Şi nimeni dintre noi nu s-a gîndit.

— Stai, Tic, nu te grăbi! La muzeu am aflat o mulţime de lucruri care ne interesează pe toţi.

Lucia le povesti băieţilor că la muzeu există un fel de culegere de texte cu privire la istoria Vultureştilor. Cu sute de ani în urmă, la marginea dinspre nord a satului, se înălţa o cetate din care n-au mai rămas decît nişte ziduri în paragină. Unii istorici au încercat pe baza asemănărilor de nume să identifice în ruinele de la Vultureşti misterioasa Cetate a Vulturilor sau Castelul celor două cruci, care, precum spune legenda, ar fi slujit ca loc de refugiu pentru familiile domneşti şi ca loc de adăpost pentru comorile ţării. Dar în ciuda cercetărilor făcute, savanţii n-au descoperit nimic pe acele meleaguri. Mai mult, ruinele, compoziţia şi conformaţia lor dovedeau că, la vremea ei, cetatea din Vultureşti fusese mai degrabă o întăritură zidită cu dibăcie, un fel de cazarmă a ostaşilor aflaţi sub porunca vornicului care stăpînea acel ţinut. Ba nici nu era trecută pe hărţile vremii şi nici consemnată prea des în documente ca o cetate de seamă. Pesemne că din cauza asta fusese lăsată cu timpul în paragină.

— Tocmai paragina asta, spuse în concluzie Lucia, îmi dă de gîndit. Nu vi se pare şi vouă cam misterioasă? Poate că în mod intenţionat cetatea a fost lăsată uitării, şi a fost "dispreţuită" de documente. Ca să nu dea de bănuit cuiva. Ce spuneţi?

— Că povestea începe să devină pasionantă! răspunse Dan.

— Dar în aceeaşi măsură creşte posibilitatea ca scrisoarea să fie o farsă, aminti Lucia.

Pe Tic începea să-l enerveze instabilitatea Luciei. Îşi schimba părerile de la un minut la altul. O întrebă direct:

— Şi ce te face să ajungi la părerea asta?

— Pentru că apare posibilitatea unei explicaţii în enigma adresei uitate. Fata putea să-şi închipuie că, în clipa cînd vom primi mesajul ei, ne vom gîndi imediat la Vultureşti. Adresa ei era subînţeleasă. Şi apoi cel care ne-a adus mesajul nu e şi el din Vultureşti? Iată dintr-o dată două indicaţii care ne pot duce exact în locul unde vrea ea... să-şi bată joc de noi.

— Şi nu s-ar putea oare să se găsească în preajma Vultureştilor Castelul celor două cruci? întrebă Dan. Undeva pe-acolo prin munţi.

— Nu-s munţi, îl temperă Ursu. Numai nişte dealuri. Şi păduri cît vezi cu ochii.

— Dac-o fi în pădure castelul? întrebă Tic cam arţăgos. Ce, nu se poate?

— Nimic nu e imposibil, spuse Lucia. Dar mă cam îndoiesc. Am căutat atîtea documente. Nici un cuvînt. Chiar să se înşele toţi istoricii?... Şi apoi un castel în pădure? Nu văd cum a putut rămîne nedescoperit atîtea sute de ani. Sub pămînt? Atunci nu mai e castel... e o văgăună. Nu într-o văgăună se ascundeau familiile domneşti. Cum credeţi şi voi. În orice caz, ruinele trebuie văzute.

— Vii şi tu cu noi? se repezi Tic pentru a o obliga pe Lucia la un răspuns şi mai ales pentru a nu pierde momentul care i se părea foarte favorabil.

— N-are nici un rost să mergem atîţia. Voi trei sînteţi destui. Numai să nu vă pierdeţi degeaba timpul

pe-acolo. Dacă vedeți că nu-i nimic... n-o lăsați pe "prizoniera în alb" să-şi bată prea multă vreme joc de voi. Întoarceți-vă. Dacă găsiți ceva, aveți mijloace de comunicație.

Deşi lui Tic nu prea-i plăcea tonul poruncitor al Luciei, o lăsă nepedepsită de teamă să nu-i treacă prin cap altă teorie. Se mulțumi cu o simplă întrebare:

— Şi cu mesagerul ce facem?

— Eu cred că o să fie foarte uşor. Sînt aproape sigură că nici nu va mai fi nevoie să-l căutați sau, în cel mai rău caz, o să-l găsiți acolo în sat. Aş fi gata să pariez.

— Deci tu continui să crezi că la mijloc e o...

Dan refuză să rostească ultimul cuvîntdin pricina privirilor ucigătoare ale lui Tic. "Că e de datoria noastră să ne convingem care-i adevărul", sublinie Lucia.

— Foarte bine! zise Ursu care preferase să tacă pînă la concluzia finală. Mîine în zori plecăm. Cum aflăm ceva, vă comunicăm...

Tic răsuflă uşurat. Acum era sigur. Pînă la plecare mai rămăsese puțin. Se codea dacă să-l ia sau nu pe Țombi. Deocamdată... Nu!... Dar...

— Nu mai putem merge cu mîinile în buzunar! descoperi prichindelul.

— De ce? întrebă Dan.

— Cum o să cercetăm ruinele? Cu palmele?

Ursu îl linişti:

— Prea multe nu ne trebuie. Două lopeți mici. Un tîrnăcop scurt. O secure. Frînghii. Cîțiva țăruşi... dar țăruşii îi facem acolo, la fața locului. Şi dacă-i vorba să stăm la ruine, atunci trebuie să luăm şi cortul. Şi nişte provizii...

— Şi o trusă! îi aminti Lucia.

— Şi echipament de excursie! adăugă Ursu. Nu ştiu dacă ne trebuie neapărat bocanci, dar nici nu ne putem aventura numai cu pantofi de basket.

— Şi lanterne! strigă vesel prichindelul, care începea să simtă freamătul şi neprevăzutul unor extraordinare întîmplări.

CAPITOLUL VIII

1

Patru persoane coborîră din tren la halta Brînceni, în dimineața aceea. Cei trei cireşari şi o fetişcană de vreo optsprezece ani cu nişte cozi negre, ca pana corbului şi lungi pînă la coapse. De la haltă porneau două drumuri, unul ducea în sat, celălalt ocolea satul şi intra în pădurea deasă care acoperea toate dealurile din jur. Fetişcana, după ce aruncă o privire curioasă şi veselă cireşarilor, porni în pas sprinten pe drumul care ducea spre sat. Cireşarii apucară cealaltă cale. La intrarea în pădure întîlniră spre surprinderea lor aceeaşi fată care parcă se oprise să-i aştepte.

— Păi de ce n-ați spus că mergeți prin pădure. Că porneam împreună.

— Tot spre Vultureşti? întrebă la rîndul său Dan.

— Tot. Văs-că şi-mneavoastră. Dar nu v-am mai văzut pe-acolo. Parc-ați fi cam nouți pe la noi...

Mergeau împreuna pe drumul larg care tăia în două pădurea.

— Nici n-am mai fost! răspunse Ursu mirat de vorbăria fetei.

— Asta-i bună. Dar ce căutați la noi cu atîtea bagaje? Nu cumva mergeți la ruine? De vreo trei ani n-a mai fost nimeni pe-acolo.

— De ce să nu mergem? făcu Dan pe miratul. Nu e voie?

— Ba cum nu. Da' nu ştiu ce-ți mai putea vedea. Că tot ce au lăsat oamenii au sfărîmat învățații aceia. Nu-ş ce căutau că nu scoteau o vorbă. Oamenii ziceau că umblă după nişte oase, da' parcă poți să crezi.

— S-au găsit oase pe-acolo?

— Aşa zic oamenii. Dar asta de mult. Din vremea cînd luau de-acolo cărămizi şi pietre ca să-şi ridice case.

— Cum? întrebă Tic uimit. Au stricat ruinele?

— Apoi tot satu-i făcut din piatră de-acolo. Şi la drept vorbind la ce mai puteau să folosească ruinele? Oamenii noştri-s gospodari şi isteți. Mă miră că n-ați auzit de satul nostru. Gurile rele au scornit şi-o zicătoare: "cică la Vultureşti dacă-ți dă unul o prună se ține după tine pînă lepezi sîmburele ca să-l ia

înapoi!"

Da-s numai vorbe de ocară. Odată chiar, cînd umblau prin preajmă hoții, că la noi în sat se fereau să intre, le era frică, oamenii au pus un fel de momeală, cic-au lăsat slobode nişte vite într-o curte pustie fără cîini. Abia a treia zi s-au încumetat hoții. Şi i-au prins oamenii, le-au descoperit sălaşul, ş-au împărțit între ei toate bogățiile pe care le-au găsit în sălaşul hoților. Şi erau destule. Da' asta de mult, de pe vremea mamei.

— Văd c-aveți cu ce vă lăuda... Încercă Dan s-o ia peste picior.

— Parcă numa-atît?! continuă fetişcana. Tot pe vremea mamii, spun oamenii, se zvonise în sat că vin orăşeni şi cată lucruri vechi. Oale, țiglă încrustată, iatagane şi tot felul de bazaconii... Numai vechi să fie. Se zicea c-ar da bani buni pe vechituri din acelea. Au început oamenii să scotocească prin casă, să-şi ruginească lucrurile, să le scrijălească, ce mai, spunea mama că toate oalele din casă păreau de pe vremea lui Noe, iar războinicul tocise într-atît armele de la '77 că parcă le lepădase chiar Decebal. Unii au făcut şi mai şi. Au scos bucăți de țiglă de pe casă, le-au fiert în zamă de cărbune şi-au încrustat pe ele semne, aşa cum le venea lor în cap. A mers bine treaba... Cică s-a vîndut!... Mii de lucruri s-au vîndut, mai ales unor cocoane înalte şi slabe. Da unu a vrut s-o facă şi mai şi, ş-o scris pe trei bucăți de țiglă învechite trei nume: Decebal, Traian şi Măraru. La-nceput cocoanele au țipat de bucurie. S-au întrebat apoi între ele, aşa spunea mama, că era şi ea în preajma lor: "cine o fi oare Mararu". Ele schimonoseau cuvîntul. Da' cel care făcea țiglele n-a putut să tacă, prostu'. Le-a zis că trebuie să fie strămoşul popii Măraru, de sus, de la schit. Şi-atunci ăia care cumpăraseră cică erau să leşine. Au început să țipe, să ne facă tîlhari... Da' oamenii noştri nu-s săraci la minte. Le-ați cumpărat o dată — gata! Ce, am spus noi că-s de pe vremea lui Noe? Voi ați venit în casă şi mai că ni le-ați smuls din mînă. Şi să nu ne întîlhăriți că punem mîna pe ciomege... Ş-au plecat cucoanele fără măcar să se mai uite înapoi.

Tic, în ciuda emoției pe care i-o stîrnea drumul spre ruine, rîse cu o poftă nebună la istorisirea fetei.

— Doamne! Ce şmecheri! Strămoşul popii Măraru!

— Şi-au mai fost şi altele, continuă fata cu cozi. Tot pe vremea mamii. Cic-a venit un panglicar din aceia care umblă prin iarmaroace cu "uite popa, nu e popa". Jăcmănise vreo opt sate pînă atunci. Venise cu vreo patru, cinci hăidăi, fiecare cu altă şmechereală. Oamenii au zis că ce să se bage ei la jocurile alea, că toți îs nişte pungaşi. Dar ei îi îmbiau mereu. Nene, ziceau, încearcă, nene, că nu costă. Dar nenea îşi vedea de treabă. Hai, moşule, că-i pe gratis. Moşul se uita, da' nu îndrăznea. Pe unul l-a pus dracu' să joace "Uite popa, nu e popa". Cu trei cărți. Ş-a deşărtat ăla tot chimirul. Da' pungaşii nu se lăsau. Iei doi poli pe chimir? Omul, ce să facă, l-a dat cu doi poli. Da a-nceput să cîştige. Şi-a scos banii. Pungaşul zice: Ia mai încearcă, nene. Da' pe toți banii, i-a răspuns nenea. Pe toți. Ş-a cîştigat. Pungaşii se înfuriaseră şi ei. Îl îndemnau mereu să joace. Şi el cîştiga mereu. Ştiți, cum îs tîlharii, ei nu-şi pierd nădejdea pînă-n ultima clipă. Mai? îl îndemnau. Hai, acum, după ce-ai cîştigat atîta!... Omul ce să facă, juca. Cîştiga. Pungaşii tremurau de furie. Da' n-aveau ce face că era tot satul strîns în jurul lor. Şi tot ei, ca să vezi, îl îndemnau să joace. "Uite popa, nu e popa, care şi unde e popa". Am văzut şi eu prin iarmaroace da' nu eram nebună să mă bag. Şi tîlharii mereu: Da' mai joacă, ce te grăbeşti aşa? Pîn-au început să se roage de oameni: Dau haină nouă pe doi poli. Oamenii, de, chilipir, le-au cumpărat şi hainele, pe urmă şi încălțămintea şi nu mai ştiu ce. Pe urmă s-au rugat de om să le dea un pol măcar să aibă cu ce bea cîte-va garafe cu vin. Omul le-a dat, dar l-au pierdut şi pe ăla. Au ieşit pungaşii din sat doar în izmene şi-n cămăşi, cu cînii după ei. Iar ăla de-şi pierduse la început chimirul se îmbogățise. Dar pe urmă oamenii au aflat că numai jumătate din ce luase era a lui. Fiin-că se înțelesese mai dinainte cu unul din pungaşi ca să-i însemne cartea. A-mpărțit cu el pe din două da' tot s-a ales cu o groază de bani. Nu-ş cîți boi şi cai şi-a cumpărat...

— Mi-e teamă ca nu cumva să ne-ntoarcem şi noi ca pungaşii ăia, se sperie Dan.

— Apoi una şi mai şi, se aprinse fata. Tot de pe vremea mamii. Cică venise un jandar nou în sat, unul tare al dracului. Schimbase opt sate pînă atunci şi-şi făcuse opt rînduri de case în opt tîrguri unde-şi avea fetele şi nepoatele. Un pîrlit de jandar, majur din ăla... Cînd a ajuns în satul nostru a spus că mai are două nepoate... Şi după ce le mărită şi pe ele îşi cere pensia. Dădea a-nțelege adică... Oamenii dacă vor, pot să scape lesne de dînsul... Da' oamenii noştri îs chivernisiți. Nu dau ei banu' pe te miri ce. Ş-a-nceput să se lege jandarul de oameni. Procese, amenzi, pe-atunci era uşor să-şi facă unul ca el de cap. Oamenii s-au dus la mai marii lui, da' ei le-au spus că l-au mutat de opt ori pînă atunci, că n-au ce mai face cu dînsul. Oamenii cum să răspundă?Îndurau. Dar el mai cu foc pe capul lor. Ca s-o scurtez, că văd că s-apropie satul, într-o zi numai ce aleargă de la oficiu la el, factorul cu opt telegrame. Opt telegrame!... Jandarmului i s-a albit părul cînd le-a văzut. Da' cum le-a citit mai să-i treacă supărarea. În telegrame, nepoatele şi fetele îl vesteau că sosesc la el.

Jandarmul s-a gîndit că poate or fi crezînd ele că-i ziua lui, ba pînă la urmă se zăpăcise într-atît încît

chiar crezu că-i ziua lui. Ş-au venit fetele şi nepoatele lui toate o dată, parcă s-ar fi înţeles. Tată-său cu trei căruţe la gară. Ele sar din tren şi vin plîngînd spre dînsul: "Am venit, tătuţă, am venit". Jandarul să leşine nu alta. Da' de ce-aţi venit? Păi nu ne-ai chemat tu? boceau ele. Ce se petrecuse? Fetele primiseră telegrame ca din partea tatălui lor să vîndă imediat casele, oricui, cu oricît şi să vină la el că-i un lucru foarte grav. Fetele, care ştiau cum se făcuseră casele, le-au vîndut mai pe nimic. Le era frică, de, ştiţi doar ce frică bagă telegrama-n om, ş-au venit. Jandarul parcă înnebunise. A fugit peste dealuri, a ajuns în sat ş-a-nceput să urle. M-aţi calicit, tîlharilor. Vă-mpuşc, vă-mpuşc. Da' l-au luat cîinii la goană. Nici pînă astăzi nu se ştie cine a trimis telegramele, da' trebuie să fi fost unul deştept. Nimeni n-a putut să afle. Că-n ziua cînd s-au dat telegramele, fusese zi de tîrg şi tot satul era în oraş. Noaptea, jandarul cică iar a început s-alerge prin mijlocul satului şi să spună că l-au calicit vulturenii. Na! na! urla jandarul şi cică-şi arunca boarfele de pe el prin curţile oamenilor. Şi oamenii le luau, de, cum să dea cu piciorul chilipirului? Pe urmă s-a dus jandarul la post, era aşa cum îl făcuse mă-sa, ş-a-nceput să dea telefoane prin toate oraşele, pe la mai marii lui, cică şi la Bucureşti a dat, ş-aşa zic oamenii că spunea la telefon: Să trăiţi dom' colonel, eu, plutonierul majur Ion Sglimbea, vă raportez c-am ajuns în chelea goală..." Cică închidea telefonul, cerea alt oraş şi mereu aşa. Pîn-au venit după el... Aşa-i cu oamenii din satul nostru! Nu-i bine să te pui rău cu dînşii.

Fata se despărţi de cei trei cireşari după ce le arătă drumul cel mai scurt spre ruine.

2

Ruinele erau într-adevăr într-o stare jalnică. Fosta cetate fusese aşezată la poalele unui deal abrupt. Cîndva zidul din spatele ei făcuse joncţiune cu dealul. Dar zidul acela dispăruse aproape în întregime. Doar cîteva rămăşiţe roase de vremuri şi sparte de mîna omului mai apăreau pe ici, colo. Din pereţii laterali rămăseseră bucăţi mai mari care se înfundau în pămînt printre nişte gropi şi şanţuri. Din zidul din faţă, nimic. Oamenii îl dărîmaseră pînă în temelie, îl căraseră în sat şi-l transformaseră în fundaţii pentru locuinţe. Locul în care fusese temelia zidului devenise un şanţ adînc, care uneori se înfunda sub pămînt, alcătuind nişte pivniţe. Găurile de sub pămînt însă erau mocirloase, rău mirositoare, întunecoase.

Atîta mai rămăsese din Cetatea Vulturilor de odinioară.

Cei trei cireşari îşi instalaseră cortul deasupra zidului de reazem, sau mai bine zis deasupra locului unde fusese zidul din spatele cetăţii. Locul acela fiind mai înalt, puteau observa de-acolo toată regiunea pe care o ocupase întăritura, aveau vedere liberă în faţă, iar în spate erau apăraţi de dealul abrupt, pietros.

Prima explorare nu produse asupra cireşarilor decît o impresie de jale şi de tristeţe. La început Dan voise să schiţeze pe un caiet planul fostei cetăţi, dar pe parcurs îşi abandonă gîndul. Era cu neputinţă, îşi spuse el, ca în ruinele acelea jalnice, scotocite în toate ungherele, să mai fi rămas ceva care să merite cel mai mic interes. Darămite un castel de marmură albă făcut anume pentru refugii domneşti. Scotoceau cam fără convingere, dar nu şi fără atenţie. Şi cel mai atent explorator era Tic. Dar şi pe el îl cuprinsese teama. Oare vulturenii, gîndea el, oameni daţi dracului, după cum îi descrisese fata aceea cu cozi, ar fi lăsat ei în stare atît de jalnică ruinele dacă n-ar fi fost siguri că nu mai pot folosi la nimic altceva decît la construirea propriilor locuinţe? Nici nu încăpea îndoială că le cotrobăiseră şi că trecuseră cu sapa, cu grebla sau cu mîna şi dincolo de zidurile cetăţii. Totuşi, cine ştie... Citise despre atîtea ganguri şi intrări secrete, despre atîtea locuinţe subpămîntene... Ruinele mai aveau şanţuri înfundate, ziduri întregi, pivniţe şi gropi care poate...

— Dan! strigă Ursu. Cred, totuşi, că ar fi bine să întocmim un plan al cetăţii. Mai mult ca să vedem cum arăta cu trei sau patru secole în urmă. Ţi se pare greu?

— Da de unde! Eu am impresia că avea forma unui trapez, cu baza mare lipită de deal. Ce zici, Ursule?

— Trapez spui? Eu cred că mai degrabă un triunghi cu baza în deal.

— Un triunghi? se miră Dan. Dar zidul mare din faţă?

— Zidul mare din faţă nu mi se pare că face parte din cetatea propriu-zisă. Seamănă mai degrabă cu un evantai, cu un semicerc lăsat în afara cetăţii, un meterez înaintat, cu menirea de a apăra.

— Crezi că merge pînă-n deal? Atunci înseamnă că spaţiul ăsta pe care-l numim cetate, adică locul unde ne găsim, este un fel de donjon. Dar cine-a mai văzut donjon în formă de triunghi?

— În orice caz, sînt sigur că parapetul din faţă nu se leagă ceva zidit de ruinele pe care ne aflăm noi, spuse Ursu. Poate că aceste ruine nici nu sînt ale unei cetăţi ci ale unui castel.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Tic.

— Deosebirea prea netă dintre zidul din faţă şi zidurile pe care stăm noi. Am văzut cîteva pietre şi cărămizi care-au mai rămas de la zidul din faţă, le-aţi văzut şi voi...

— Da, îşi aminti Dan, dar nu înţeleg.

— Sînt din alt material. Cred că asta şi explică de ce zidul a fost exploatat ca o adevărată carieră de piatră, de ce n-a mai rămas nimic din el. Era făcut dintr-un material mai bun, mai rezistent.

— Şi ce deduci din asta? întrebă Dan.

— Ştiu şi eu?! Nu-s specialist în materie de construcţie, deşi cu vreo doi ani în urmă îl ajutam, vara, la lucru, pe un unchi, zidar. Cîte ceva mi-a mai rămas de la el... S-ar putea ca zidul din faţă să fi fost mai vechi.

— Eu credeam că-i tocmai pe dos! se miră Tic.

— S-ar putea şi asta, deşi dacă ne gîndim mai bine...

— Ba eu cred că ai dreptate! interveni Dan. Zidul din faţă, ca zid înaintat de apărare, înfrunta tot greul unui atac şi trebuia să fie făcut în orice caz dintr-un material mai solid decît cel din care sînt făcute locuinţele şi turnurile din interior.

— La asta mă gîndeam şi eu, zise Ursu. Vezi de ce, Ticuşor, mi s-a năzărit ideea că avem aici, în faţa noastră, ruinele unei cetăţi-castel?

— Nu se poate! se opuse Tic cu vehemenţă. Cum putea să fie răpciugă asta un castel?! Şi încă ce castel! Eu nu cred asta în ruptul capului.

— Stai, Tic, nu te pripi! îl opri Dan. Crezi că e obligatoriu, absolut obligatoriu ca aici să se fi înălţat Castelul celor două cruci?... E adevărat că prea multe concordă... Şi numele, s-ar părea că şi arhitectura...

— Dar istoricii oare de ce n-au găsit nimic? întrebă Ursu. Ei au ajuns în mod sigur la o concluzie. La ce concluzie?

— Asta o ştie toată lumea, spuse Dan. Din moment ce nu se vorbeşte despre descoperirea Cetăţii Vulturilor şi a Castelului celor două cruci, înseamnă că nu s-a găsit urmă din ele aici.

— Ar fi totuşi bine, să ne băgăm puţintel prin subsolurile ruinelor, propuse Ursu. N-avem voie să lăsăm tocmai asemenea locuri necercetate. Ce zici, Ticule?

Tic era gata. Şi Dan. Amîndoi coborîră, cam cu silă, pe urmele lui Ursu, într-o văgăună care părea mai mare şi mai curioasă, într-adevăr, după ce păşiră cîţiva metri pe pămînt moale, noroios, simţiră sub tălpi o masă tare, parcă de piatră. Aţîţaţi, cei trei cercetaşi aprinseră lanternele. Se aflau la intrarea unui gang subteran căptuşit cu piatră. Descoperirea li se părea importantă. Înaintară cu prudenţă, luminîndu-şi bine drumul. La stînga şi la dreapta coridorului subteran se vedeau două găuri întunecoase. În lumina lanternelor cele două găuri luară forma unor încăperi pustii şi părăsite.

Le cercetară pe rînd, toţi pereţii, podeaua, dar nu mai descoperiră nici o altă cale de comunicare directă sau secretă. Se pregăteau să facă drumul înapoi. Dan spuse atunci cu inspiraţie:

— Dar n-am cercetat tavanele!...

În camera din dreapta descoperiră, într-un colţ al tavanului, o deschizătură în formă pătrată. Cireşarii se uitară uimiţi unii la alţii. Cetatea începea să devină interesantă. Tic începea parcă să vadă marmura albă a unor încăperi misterioase şi înăuntru, într-o rochie lungă, foarte albă... Îi ceru voie lui Ursu să pătrundă el primul prin chepengul de sus...

3

Fata în alb fusese readusă în încăperea în care făcuse prima dată cunoştinţă cu castelul. Liniştea şi lucirea veşnică a marmurii redeveniseră iarăşi stăpîne în cameră după zile aspre de cercetări şi bocănituri şi zgomote rele. Cei trei căutători nu descoperiseră nimic în încăperea prizonierei. Îşi continuau cercetările în celelalte camere.

Prizoniera se refugiase împreună cu Philippe în curtea mare, interioară. Noi emoţii îi învăluiră sufletul. Dimineaţa, găsise în apropierea uşii secrete o hîrtie în care cineva înfăşurase o monedă mare, de aur. Privi din nou moneda în lumina puternică a zilei. Era o monedă veche, romană. Fusese păstrată atît de bine încît părea bătută de curînd. Oare cîte kilograme de aur valora? Ambele efigii erau ale unui împărat roman. Fata tresări cînd descifra numele împăratului... Caligula... Despotul, crudul împărat care-l făcuse consul pe Incitatus... care-şi înnobilase calul! Moneda avea deci o vechime de aproape douăzeci de secole...

Fata în alb despături hîrtia în care găsise moneda şi citi uimită un misterios şi laconic mesaj: "*Nu-ţi fie teamă! Nu eşti singură! Primeşte ca semn de prietenie moneda. N-o pierde! Un prieten".* Cine putea să fie cel care se ascundea sub această denumire? Ce voia să spună prin "nu eşti singură"? De ce-i dăduse o monedă atît de valoroasă "în semn de prietenie?"

Din păcate, un lucru era sigur. Chiar dacă primiseră mesajul ei, cireşarii nu avuseseră timp să ajungă pînă la cetate. Dar vor putea ajunge vreodată? Scrisese un nou mesaj pentru ei în care le dădea toate

indicațiile, schițase chiar şi un plan al drumului către cetățuie şi un altul care-i putea duce pe cireşari la intrarea în castel. Memorase puncte sigure de reper în labirintul acela de movile, şanțuri şi bolovani. Ar fi putut intra cu ochii închişi. Şi mesajul nou şi planurile erau gata, dar vor ajunge ele vreodată în mîinile cireşarilor? Cum? Prin cine?

— Philippe, prostuțule! Ştii tu cît sîntem de singuri? Nu mai vreau singurătate, Philippe! Vreau libertate! Vreau lume multă! Vreau prieteni, Philippe!

Prizoniera luă din nou hotărîrea de a escalada zidul cu crenele. Iarăşi înțepeni sus, la marginea prăpastiei, iarăşi privi cu febră şi speranță poteca pe care o pornise ciobanul cu primul ei mesaj. Şi iarăşi, ca de atîtea ori, poteca era goală. Coborî cu inima plină de tristețe şi cu arsuri în colțul ochilor.

— Ce crezi, Philippe, oare să-i încredințăm aceluia care spune că ne e prieten mesajul nostru către cireşari?

Fata în alb repeta o întrebare mai veche la care, singură, nu ştia cum să răspundă. Oare cel care-i dăruise moneda era într-adevăr un prieten?

— Ce crezi, Philippe? se înfurie ea. Avem un prieten în închisoarea asta?

Philippe n-o asculta. Devenise tot o coardă. Făcu un salt în aer şi se ascunse după un bolovan. Fata în alb căuta pricina agitației lui Philippe. Pe masa de piatră care-i servise de bancă, zări ceva negru mişcîndu-se... Spaima o paraliză... Reptila lucioasă, vînătă, cu o umflătură pe bot îşi strînsese toate vertebrele... Părea un arc negru gata să se desfacă! Țîşni în aer ca un fulger negru...

În aceeaşi clipă, din stînga fetei în alb se desprinse o altă vietate mai iute ca un fulger. Cele două corpuri se întîlniră în aer lîngă coapsa fetei în alb. Coada viperei atinse în cădere rochia Laurei.

Reptila nu mai avu vreme să se apere. Colții lui Philippe o decapitară într-o clipită. Apoi leneş, motanul îşi reluă locul la picioarele fetei, alintîndu-şi blana moale de gleznele ei. Încetul cu încetul fata îşi alungă spaima care o pietrificase. Încercă să-şi adune gîndurile. Trebuia să se stăpînească, să-şi învingă emoțiile, să acționeze. Mîngîierile blînde ale lui Philippe îi readuseră calmul.

Cu ajutorul unui băț aruncă într-o groapă trupul încă în convulsii al reptilei. Făcu la fel cu capul mic şi scîrbos şi doar atunci cînd îl rostogoli în groapă îi descoperi cornul înspăimîntător. Un fior rece îi trecu prin şira spinării. Philippe o privea cu ochi blînzi, adormiți. Fata în alb se aplecă şi începu să-i mîngîie lin capul şi gîtul. Motanul îi primi ca un copil mîngîierile, îşi lăsă pleoapele să cadă şi începu să toarcă monoton.

— Oh, Philippe, dragul meu Philippe, şoptea fata cu vocea plină de căldură şi recunoştință.

Peste castel se lăsă înserarea. Prizoniera se îndreptă spre camera ei. În ochi i se iviră lacrimi mari, grele:

— Ce cruzime, Philippe! Cît de crud poate să fie!

În mintea ei apăruse imaginea omului cu cicatrice.

4

În încăperea pe care şi-o aleseseră drept sediu stăteau pe un pat de campanie două umbre. Lumina albă nu lăsa să li se distingă fețele.

— E supărat şeful astăzi, se auzi vocea slăbănogului.

— L-am simțit şi eu. Pesemne că nu-i iese ceva la socoteală...

— Crezi că din pricina ciobanului?

— Oricum şi din pricina asta... Dar mai sînt şi altele...

— Mi s-a părut totuşi că, pînă la urmă, s-a înțeles cu dînsul...

— Într-un fel da... Dar parcă poți să fii sigur? Dacă a scăpat ceva, dacă a vorbit cuiva?

— Neghiobul! Nu putea să stea de vorbă cu noi mai înainte!...

— El totuşi se jură că n-a scos un cuvînt în altă parte...

— Nu mai ştii cînd să-l crezi! Trebuie să ne ferim...

— Crezi că mai găsim ceva?

— Sînt sigur! Şeful spune că nu se sfîrşeşte totul aici. I-a intrat asta în cap ca o idee fixă...

— Mi-e teamă să nu facă vreo imprudență. Nu crezi că în chestia cu fata?...

— Eu am toată încrederea în el. Nu uita că nu sîntem la prima încercare. Nu-ți mai aduci aminte? întotdeauna am reuşit.

— Aici însă mi se pare foarte primejdios. În fiecare moment, la fiecare pas...

— Ssst! Mi se pare că vine... anunță omul cu ochii de viezure.

— Ți s-a părut... Trebuie să fie prin camera...

— Nici acum n-auzi? Sssst! Tot n-auzi?

— Ba da!

Uşa secretă se deschise şi în cadrul ei apăru silueta masivă a omului cu cicatrice:

— Să vină cineva c-o lanternă. Repede!

Slăbănogul sări din pat, luă o lanternă dintr-o firidă şi alergă pe urmele omului cu cicatrice. Viezurele rămase singur în încăpere. Cu paşi înceţi se îndreptă spre firida cu tainiţe. Deschise uşiţa secretă şi-şi băgă mîna înăuntru. Contactul cu piesele acelea arămii şi strălucitoare îi produceau o plăcere fizică. Auzul lui ascuţit sesiză un zgomot îndepărtat.

Puse în grabă monezile la loc, închise uşa tainiţei, şi se azvîrli pe patul de campanie.

Ceilalţi se întorceau. Slăbănogul anunţă sec:

— Nimic!

Apoi încăperea intră în stăpînirea tăcerii.

5

În cealaltă cameră, în aripa cealaltă a castelului, fata în alb visa...

...Era într-un salon mare, alb, cu pereţi de marmură, cu o coloană uriaşă în mijloc... Trena rochiei albe i se prelungea pe lespezile de marmură. Uşa mare de fier era larg deschisă. Un valet, îmbrăcat în livrea cu fireturi de aur, o privea supus, cu nişte ochi mici de viezure. Într-un ungher, un bărbat înalt, cu o cicatrice care pornea de sub ochiul stîng şi se oprea în colţul buzei, îşi plecase capul, învins. Ropot de paşi, pinteni şi clinchete de voci pătrundeau prin uşa deschisă. Valetul cu ochii de viezure îşi îndoi spinarea şi anunţă cu voce înceată:

— Excelenţă, sosesc cireşarii!

Castelana în alb îşi uită pentru o clipă ţinuta şi gradul şi alergă spre uşă în întîmpinarea oaspeţilor. În grup vesel pătrundeau pe uşă cireşarii... O fată mirată şi negricioasă, cu cozi... un tînăr înalt, puternic, un adevărat Hercule... un băiat scund şi rotofei pe care nu se potrivea deloc fracul albastru şi lung pînă la călcîie... apoi o altă fată pe care n-o cunoştea... un băiat slăbuţ, elegant, cu trupul parcă făcut anume pentru a îmbrăca haine de gală... apoi Victor... Victor care nu-şi mai deslipea privirile din privirile emoţionate ale castelanei... apoi un puşti cîrn, cu părul ciufulit, cu un ochi acoperit de o fîşie de mătase neagră...

— Îngăduiţi, excelenţă... spuse valetul şi făcu un semn spre omul cu cicatrice.

Fericită, castelana oferi cu un gest larg libertatea bărbatului învins şi cu capul plecat, ascuns într-un ungher al salonului. Apoi îşi privi oaspeţii... dar deodată inima începu să-i bată cu putere. Pe marginea podelei o panglică neagră înainta fără zgomot... Castelana scoase un ţipăt...

Omul cu ochii de viezure îşi opri paşii la auzul scîncetului. Din patul de campanie îl priveau aprinşi ochii motanului. Se ascunse după coloană şi aşteptă... După cîteva clipe îşi reluă mersul. Lumina lanternei sale parcurse golul unei firide... Descoperi într-un colţ un pacheţel de hîrtie. Îşi abătu raza de lumină asupra lui. Citi cuvintele scrise cu litere mari!... "Frizeria Higiena — pentru Cireşari". Omul luă pacheţelul, îl pipăi, şi tresări. Înăuntru se afla o monedă. Stinse lanterna şi bagă pacheţelul în buzunar. Se apropie apoi de patul de campanie. Privirile motanului nu-l părăseau nici o clipă. Se opri la un pas de trupul nemişcat şi încordat ca un arc al vietăţii cu jar în ochi. Îşi aplecă privirile spre patul în care dormea şi visa fata în alb. Întinse mîna... Philippe zbură în aer şi-şi opri ghearele în mîna care se retrase speriată înapoi. Repede, fără zgomot, omul cu ochii de viezure părăsi camera prin uşa secretă.

Fata în alb visa... Philippe se năpustise asupra panglicii negre, scîrboase şi-i despărţise capul de trup...

— Philippe! şopti ea în vis şi motanul se ghemui fericit la picioarele ei.

6

Putea să fie miezul nopţii. În cortul de deasupra ruinelor nici unul dintre cei trei cireşari nu izbutea să adoarmă. Dar nici unul nu îndrăznea să tulbure liniştea celorlalţi. Se gîndeau toţi la evenimentele zilei. Chepengul acela ascuns sus în plafon nu-i duseră, cum îşi închipuiseră sau cum doriseră, la cine ştie ce descoperire senzaţională. Dăduseră acolo peste o cămăruţă strâmtă, murdară, un fel de pod, pe pereţii căruia abundau tot felul de inscripţii şi semnături şi mai ales date, care de care mai recente. Copiii satului îşi făcuseră, pesemne, un obicei din a se juca pe-acolo, de-a ascunselea, în zilele de sărbătoare. Cercetară apoi şi alte gropi şi alte pivniţe, dar toate erau murdare, înfundate şi ţipau de la prima privire, că nu pot ascunde intrări secrete sau cine ştie ce taine care i-ar fi interesat pe ei. Totuşi hotărîră să-şi continue cercetările şi a doua zi, cu mai multă atenţie.

Ursu simţi că prietenii lui nu au adormit încă. Îl preocupa un gînd. Întrebă cu voce cît se poate de

şoptită:
— Dormiţi?
I se răspunse la fel de încet:
— Nu!...
— Eu cred că trebuie să ne mişcăm mai iute, spuse el. Să nu ne irosim tot timpul scotocind ruinele. Ce zice, Ticuşor?
Puştiul înţelese rostul întrebării lui Ursu. Ar fi vrut să rămînă mai departe la explorarea ruinelor. Dacă, totuşi, pînă la urmă va sări un iepure de undeva? Dacă vor găsi un indiciu cine ştie sub ce camuflaj? El să nu fie acolo? Dar dacă nu se va găsi nimic? Atunci într-adevăr îşi irosiseră timpul zadarnic. De aceea răspunse fără echivoc:
— Ai dreptate! Trebuie să ne mişcăm şi dincolo...
— Vrei să mergem pe urmele mesagerului? întrebă Dan.
— Tic singur ajunge, şopti Ursu. Nu cred c-o să fie prea greu. Zău că trebuie să lămurim cît mai repede toată povestea asta a castelului şi a prizonierei. Pînă mîine la prînz trebuie să ajungem la o concluzie, sau măcar să ne facem o părere. Ce spuneţi?
— Eu pornesc, dacă vreţi, şi-acum... răspunse mezinul. Pînă mîine la prînz dau eu peste cel care a pus primul mîna pe mesaj, chiar de-ar fi să intru în fiecare casă....
— Dacă treaba s-a aranjat, hai să încercăm să ne culcăm, spuse Dan moţăind. Fiecare o să avem mîine bătaie de cap. Noapte bună!
Se lăsă din nou tăcerea în cort. O tăcere grea, forţată. Dar tinerii nu-şi obosiseră într-atît gîndurile încît să se lase ameţiţi şi furaţi de somnul care întîrzia pe undeva.
Timpul se scurgea încet. Minute lungi, nesfârşite. Toţi trei auziră şuieratul. Un şuierat lung, estompat, din acelea care se scot cu limba nemişcată. După cîteva clipe răsună un al doilea. Parcă mai aproape. Erau ca un fel de semnale. Pe urmă un al treilea.
Toţi trei se ridicară în capul oaselor.
— Ssst!... porunci Ursu şi le făcu semn să se uite o dată cu el printr-o deschizătură a cortului.
Noaptea era întunecoasă. O îngrămădire de nori negri acoperise luna şi stelele. Ochii lor nu deosebiră la început nici o mişcare în beznă. Dar după un timp zăriră lipite de un zid trei pete mari albe. Răsună un nou şuierat. Venea din direcţia petelor albe. Păreau trei fantome şi înaintau, toate trei, fără alt zgomot spre cort. Ursu îşi linişti prietenii cu un gest.
— Sssst... de-abia auziră Tic şi Dan. Rămîneţi aici...
Îşi încălţă pe neauzite pantofii şi ieşi afară prin cealaltă parte a cortului.
Umbrele albe înaintau fără zgomot sîsîind mai încet sau mai tare. Se depărtaseră unele de altele, vrînd parcă să asalteze cortul din trei direcţii. Umbra din dreapta se prăbuşi dintr-o dată fără să scoată un scîncet. Un braţ puternic îi cuprinsese mijlocul, iar o palmă îi astupase gura. Totul se întîmplase într-o fulgerare de secundă. Încercase să se împotrivească dar o chingă de fier o strîngea atît de tare că i se opri răsuflarea. Forma albă fu ridicată apoi în aer... În aceeaşi clipă, fantoma din mijloc, parcă simţind că se întîmplă ceva, întrebă cu voce aspră:
— Hei? Ce-i acolo? şi aruncîndu-şi cearşaful alergă în dreapta, unde vedea că se zbate în aer o formă albă.
Cînd îşi dădu seama despre ce e vorba era prea tîrziu. Braţul său fu prins ca într-un cleşte de un braţ străin şi sucit pînă la ţipăt. Cele două suporturi de cearşafuri, fostele fantome, erau la discreţia lui Ursu. Amîndouă, cu braţele răsucite pînă la limită, se supuneau fără să crîcnească.
— Nici o mişcare, porunci Ursu. Altminteri vă rup braţele. Chemaţi-l şi pe celălalt... Dan, Tic, ieşiţi! îşi strigă Ursu prietenii. Avem nişte oaspeţi ciudaţi...
Cei doi indivizi prinşi de Ursu nu îndrăzneau să se mişte nici cu un centimetru. Durerea şi groaza unei dureri şi mai cumplite îi paraliză.
Amîndoi strigară în acelaşi timp:
— Fă, Catrino! Vino-ncoace!
Dar nimeni nu răspunse şi nu se mişcă.
— Vino, fir-ai a dracului! Ai vrut să-ţi rîzi de noi...
Apoi se rugară de Ursu:
— Da' mai sloboade-ne oleacă, valeu, că mîine avem coasă.
Tic şi Dan ieşiră din cort cu lanternele aprinse. În lumina lanternelor văzură toată scena. Doi flăcăi groşi şi înalţi, dintre care unul cu un cearşaf pe umeri, stăteau nemişcaţi ca nişte stîlpi. Amîndoi aveau cîte un braţ întors la spate.

— Vino, fă, odată! rupeţi-s-ar rochia de mireasă la altar. Vino, că nu ne mai simţim mîinile.

De după un zid se desprinse o formă albă şi o voce foarte cunoscută răsună în urechile cireşarilor:

— Ptiu, fir-aţi voi să fiţi! Şi vă lăudaţi că sînteţi cei mai voinici şi mai îndrăzneţi din sat!... Halal! Nu mă mai jucaţi voi la horă cîte zile veţi trăi...

Pe Tic şi pe Dan îi pufni un rîs de le era teamă să nu le crape bruţile...

— N-am venit cu gînduri rele, continuă fata cu cozi, am vrut numai să vă speriem puţin şi pe urmă să vă povestesc una, pe care am uitat să v-o spun, tot de pe vremea mamii... Da' daţi-le drumul că le-aţi băgat de tot frica şi durerea-n oase.

Ursu îi liberă pe cei doi amatori de fantome şi amîndoi îşi frecau braţele de zor. Unul din ei începu să se jeluiască:

— Valeu, domnule, m-ai zdrelit. Da' unde-ai învăţat să strîngi aşa? C-avem noi unul în sat, un mocan, îi zice Chişleag, care se laudă că bate doi şi chiar o face, da' cu noi nu i-a mers niciodată... Dac-am fi ştiut noi asta... de mult dormeam... Valeu...

— Trece, zise Ursu. E un fel de a suci braţul care nu face decît durere. Şi cum ai dat drumul, cum trece durerea.

— Chiar aşa-i! se miră celălalt flăcău. Iaca, chiar că nu mai simt nimic. Da' dumneata văd că eşti tare priceput la d-alde astea...

— Ba sînteţi voi nişte molîi! îi întărîtă fata cu cozi.

— Ia mai du-te dracului, că ţi-o facem noi. Şi zi-i, domnule, cum prinzi braţul.

Ursu îi arătă. Celălalt prinse toată şmecheria şi toată amărăciunea i se preschimbă în bucurie:

— Ahaa! Ia-n să văd dacă-mi merge cu dumneata. Flăcăul era voinic nu glumă. Dar nu reuşi să îndoaie braţul lui Ursu. Atunci se înfurie şi-l prinse cu amîndouă mîinile. Îşi încordă toate puterile: tot nu izbuti.

— Apoi dumneata nu eşti om, eşti *fer* sau ştiu eu ce mai eşti. Iaca, asta nu mi s-a întîmplat niciodată. Bă Ioane, eu cred că nici amîndoi n-am fi în stare... Iac-am văzut şi eu minune la viaţa mea. Da' de ce nu mergi dumneata la circ? Ori ai face parale acolo, ori nu.

— Păi să vedeţi ce s-a întîmplat, odată pe vremea mamei, cu un circ, începu Catrina. Cică era unu' la noi în sat, nu-ş cum îl chema, pare-mi-se Cristofor, sau cam aşa ceva. Da' era cică un şugubăţ fără pereche. Toată ziua se ţinea de năzdrăvănii. Odată, taman cînd făcea boierul plata la oameni, nu-ş cum a aranjat el, că era tare dibaci, şi-a băgat ceva în buzunarul hainii boierului care atîrna de-o creangă. Cînd a îmbrăcat boierul tunica, după ce gătise cu plata, şi şi-a dus mîna la buzunar numa' ce-a înlemnit. Au trebuit să sară oamenii că era să dea în boala copiilor. Nebunul de Cristofor îi băgase-năuntru un şarpe, da-i scosese înainte dinţii. Altă dată s-a îmbrăcat în haine de popă; de unde a făcut el rost, dracu' ştie? îşi pusese barbă, mustaţă, nici mă-sa nu l-a cunoscut. Ş-aşa fonfăind pe nas a trecut din casă în casă, zicînd că vine de la mitropolie ca să vadă cum se poartă boierul cu dreptcredincioşii. Oamenii i se jăluiau ca unui trimis al cerului. El mereu: "Dar va veni repede pacea şi blagoslovirea". Vorbea pe nas aşa cum am făcut eu. Adică el ca om vorbea bine, dar o făcea pe fonfăitul. Zvonul a ajuns la boier. Şi se spune că boierul avea ceva necazuri cu mitropolia. Un taur de-al boierului cică-şi băgase cornu-ntr-un popă, preoteasa, furioasă că i se betegise bărbatul, pîndise o lună taurul pînă-i înfipse în dos un şomoiog de catran şi paie aprinse, taurul o luă razna prin curtea boierului de sparse nu-ş cîte vaci şi hambare, boierul de ciudă dădu drumul cirezii de boi în curtea bisericii, că un bivol chiar pătrunse înăuntru în biserică în sfînta zi de duminică, tocmai cînd popa cădelniţa cu spatele-ndoit încă de rană. Da' popa crezînd că-i taurul care vine la răzbunare numai ce-o luă la goană şi nu se mai opri decît în amvon. Iar oamenii crezînd că popa citeşte evanghelia se lăsară în genunchi să-l asculte. Încurcătură mare. Şi cum auzi boierul că-i un popă de la mitropolie în sat, făcu mari pregătiri şi-l chemă pe popă la el. Popa se duse, ce să facă? Şi erau toţi stîlpii satului acolo şi toţi spuneau că om mai bun la inimă ca boierul, nu-i pe lume. Şi popa mereu fonfăia: "Da va veni repede pacea şi blagoslovirea". Apoi s-au dus la chef. Ş-a băut popa pînă-a-nceput să-i ia la rînd: "Dar va veni repede pacea şi blagoslovirea, boierule, cristelniţa şi anafura cui te-a făcut". .. Şi ţie jandarule, dumnezeii şi paştile şi toate sfintele taine, şi ţie cuconiţă, buricul şi moaştele sfintei Paraschiva... că toţi se-ngroziră... Ba popa blagoslovind nevasta boierului cică-ncepu-se să-i facă pe faţă nu-ş ce... Nevasta boierului îi zicea mereu la ureche: "Părinte, ai grijă, toate la vremea lor". Şi cică era un chef acolo... Şi au început să vadă cei de la masă că parcă popa se schimbase la faţă... Da' au crezut presemne că-s dînşii beţi... Mai după un timp au văzut că-i şi mai schimbat popa. Şi nu-ş dădeau seama de ce. Unu' mai treaz oleacă îi zise: "părinte, da' parc-aveai mustaţă"... Popa de colo: "Dar va veni pacea şi blagoslovirea... şi mustăţile se vor ridica la ceruri..." Ăla se ţinea scai de el: "părinte, da' parcă la-nceput ai avut barbă". Popa de colo: "Dar va veni pacea şi blagoslovirea... şi bărbile vor învia a treia zi după scripturi"... Oamenii se jură c-aşa zicea nebunul

ăla de Cristofor... Pînă la urmă a trebuit să sară pe geam că-l dibuiseră oamenii şi se trezise şi el oleacă. Da-n sat n-a mai putut să stea. Cică s-a dus c-un circ ş-a ajuns nu-ş cum le zice la ăştia... Da' nu-şi mai spunea Cristofor... Îşi zicea, nu-ş cum, parcă Trio Ben Kalik şi purta fes roşu. Dar de ce şi-o fi spus şi calic nu ştie nimeni... Toți rîseră cu poftă, iar unul din flăcăi aruncă trăznetul:

— Că bine le mai scorneşti tu, fă Catrino. Nici dracu nu te-ntrece!

— Adică istoriile astea nu-s adevărate?! întrebă Dan mai uimit ca niciodată. Nu se poate!

— Dar ce, dumneavoastră ați crezut vreo iotă? rîse flăcăul. Toată ziua nu face altceva decît să scornească snoave din astea. Păi să vezi ce se îmboldesc în timpul lucrului oamenii pe lîngă ea. Cu snoavele ei nici nu ştii cînd trece timpul... Cine-o lua-o să aibă ce rîde-n casă.

— Pe cine l-oi lua eu, vrei să spui, mă nătîngule!

— Prea ne-am lungit cu vorba şi avem mult de lucru la cîmp. Da-n ce parte te duci tu mîine, fă Catrino?

— Mîine nu ştiu un' m-oi duce. Da' astăzi merg la grădină...

Fostele stafii înțeleseră că se cam petrecuse vremea şi se despărțiră de tineri la mare prietenie.

— Dacă dumneata vrei să dai o reprezentație în sat, îi spuse fata lui Ursu, noi nu ne-am da în lături. Am scoate o groază de parale, că oamenii noştri-s curioşi şi rezistă bine la buşiri...

Rămaşi singuri cireşarii făcură mare haz de toată întîmplarea, iar Tic nu mai putea de admirație:

— A dracului fată... cu asta nu poți fi trist niciodată...

Apoi intrară toți în cort şi intră şi somnul o dată cu ei, dar pe Tic îl atacară repede gînduri triste...

7

Pesemne că somnul prichindelului fusese totuşi presărat cu vise frumoase, deoarece zorii îl găsiră sprinten, vioi, gata să pornească la drum. Un timp mai zăbovi alături de Dan şi Ursu în exploatarea ruinelor, dar cînd crezu că soarele se ridicase destul de sus pentru a nu risca să găsească satul neînsuflețit se despărți de prietenii lui care tocmai cociobăiau într-o pivniță umedă.

Tic găsi totuşi satul neînsuflețit. Pentru că oamenii plecaseră înaintea zorilor la munca lor de toate zilele... de vară. La primărie nu găsi decît un moşneag care o făcea cînd pe paznicul cînd pe curierul, după cum se potrivea: era sau nu mai era altcineva în clădire?

— Bună dimineața! salută Tic. Dar nu-i nimeni pe-aici? Moşul îl privi lung pe sub sprîncene:

— Păi de ce să nu fie nimeni? Eu ce-s?

Tic înghiți în sec. Păşise cu stîngul şi căută s-o dreagă:

— Ştiți, întrebam dacă nu-i nimeni de la primărie... dar îşi dădu seama că o încurcase şi mai rău.

— Mă, bucățică, tu crezi că merge ceva aci la noi fără mine? Ai auzit de Plăcintă?...

— Cum să n-aud?! minți Tic. Tot tîrgul ştie...

— Şi de la cine, mă rog, ai auzit? îl întrebă moşneagul neîncrezător.

— De la... Catrina! găsi Tic ideea salvatoare. Spunea că nimeni nu-i ca Plăcintă în sat.

— A spus hoțomana aceea aşa?

— Zău c-a spus.

— Nu cumva a spus-o aşa cu tîlc, pe de-a-ndoaselea, hî?

— Nu! rosti prichindelul cu toată siguranța. Spunea: "să-l vezi pe moş Plăcintă, cîtu-i el de bătrîn şi cît de bine se ține, ş-apoi dacă te-apilci cu el la vorbă rîzi două zile şi două nopți de-ți crapă burta... Cică pe vremea mamii făcea nişte bazaconii..."

— Chiar aşa a zis, mă bucățică?

— Chiar aşa!

— Ei iacă, să ştii că Plăcintă mi-e ginere şi e secretarul primăriei.

Tic făcu o mutră aşa de nenorocită, că moşul nu se putu abține:

— Ai văzut cum te-am prins! Eu mi-s Plăcintă. Şi pe secretar îl cheamă Ilie. Ilie Dalbă. Nu era bine să vorbeşti drept de la început?

— Păi dacă m-ai luat şi matale aşa. Eu am vrut să-ți fac o bucurie, zău. Se vede de la o poştă că matale eşti un bătrîn de treabă. Ştiu eu.

Noua tactică frînse repede rezistența moşneagului.

— Să ştii că-mi placi, fiindcă eşti isteț şi mai ales finc-ai strîmbat-o pe Catrina cum nu poate nimeni în sat. Hoțomana aceea e fiică-mea. Ştii tu, mă bucățică mă, cum umblă flăcăii după ea? Să-ți spun eu drept, da-ntre noi, din cauza ei merg în sat la noi aşa de bine treburile. Orice vrea ea se face. Chiar asară a luat vreo doi flăcăi şi i-a dus la ruine să sperie nişte musafiri nepoftiți...

Tic tăcu mîlc. Moşneagul îl întrebă dintr-o dată:
— Da ce-ai tu cu Ilie Dalbă?
— Numai să-l întreb ceva.
— Şi nu mi-ai putea spune şi mie. Că chiar dacă-l întrebi pe el, el tot la mine o să se uite ca să-ți poată da răspunsul. Ei, zici?
— Aş zice eu, dar vezi matale!...
— Ce tot te codeşti ca o mireasă? Că secretarul e plecat la tîrg.
— Adineaori parcă spuneai că tot pe matale o să te-ntrebe...
— Ia uite, bucățica! Da' cum pui tu la îndoială vorbele oamenilor bătrîni. Să ştii că mă mînii.
Tic nu voia să se mai neînțeleagă o dată cu bătrînul:
— N-a adus acum cîteva zile aici la primărie cineva un pachet mic legat cu sfoară?
— Ba cum să nu! Unu' Grigore Beteală. Oamenii îi zic Şandramaua... Da' ce-ai cu el?
— Aş vrea să-l întreb ceva.
— Pe Şandramaua? Să nu fi plecat, că el nu-i de-aici. E tocmai din Zogreni. Asară încă era în sat. Da' spunea că pleacă dis-de-dimineață.
— Poate că n-a plecat... speră prichindelul care ştia că Zogrenii sînt la vreo şase kilometri de oraş, în partea cealaltă.
— Poate! Dacă vrei să-ncerci ți-oi spune eu unde. Pe uliță înainte, cînd treci de fintînă, întreabă un copchil, că se zbenguiesc o grămadă pe-acolo, toată ziua. Întreabă unde-i casa lui Bolgîndă. O să-ți arate, că-i puțin mai sus. Acolo a tras Şandramaua.
Tic îi mulțumi moşneagului şi-aproape c-o luă la fugă pe uliță, spre fîntîna care se zărea în vale. Dacă ar fi pornit mai de dimineață şi dacă nu l-ar fi ținut cu vorba moş Plăcintă...
— Mă țîncule! îl întrebă pe un copil cu pantaloni de pînză roşie care se juca pe lîngă fîntînă. Unde-i casa lui Bolgîndă?
— Da' ce-ai cu el?
— Zi-i, mă bucățică, ce te zgîieşti aşa.
— Nu vreau!
— Hai că-ți dau un nasture!
— Daaa? se-ndoi țîncul.
Tic fu nevoit să-şi rupă un nasture şi să i-l întindă puştiului. Fata cu cozi avusese dreptate. În satul acela şi copiii ştiau să exploateze o situație.
— Uite-o colo, unde-i agudul acela. Chiar în față. Da' nu-i nimeni acasă.
Tic nu mai luă în seamă ultimele cuvintele şi goni spre casa arătată. Bătu cu putere la poartă, că se apucară să latre toți cîinii din sat, dar în ograda lui Bolgîndă nu se mişca nimic, într-un tîrziu se ivi la fereastra unei case din apropiere capul unei babe:
— Da pe cine cauți, mă, de răstorni satul? Nu-i nimeni la alde Bolgîndă.
— Da' unde-i, unde-a plecat? întrebă Tic într-un moment de nechibzuință.
— Dar ce ți-i închipui tu, mă găinarule, că oamenii n-au ce face? Sau crezi c-ai dat peste un sat de puturoşi? Ia cărăbăneşte-te că asmut cîinii la tine.
— Zău, mătuşă, sărut mîna, se plînse disperat prichindelul. Aş vrea să vorbesc cu cineva de-a lui Bolgîndă. N-am vrut să te necăjesc, zău...
Tic ştia uneori să ia nişte mutre şi să scoată nişte intonații...
— Păi de ce n-ai spus aşa? Vezi, c-a rămas golanul cel mic acasă. Trebuie să fie la fîntînă. Un jigărit cu pantaloni roşii...
— Sărut mîna! strigă prichindelul cu un glas atît de furios că bătrîna fu cît p-aci s-asmută cîinii pe urmele lui.
Cînd ajunse la fîntînă cireşarul îl luă de o parte pe țîncul cu pantalonii roşii:
— Vrei să mai capeți un nasture? Unul şi mai frumos...
— Daaa? se îndoi țîncul. Ăla care ți-a rămas e urît...
— Am eu altul grozav, numai să nu spui minciuni.
— Nu spun, să mor eu, numai să mai ai matale nasturii...
— Unde-i moş Beteală?
— Care Beteală?
— Şandramaua, mă, unde-i?
— Aaa! Şandramaua. Păi a plecat dinainte de cîntatul cocoşului...
— Unde-a plecat?

— Acasă la Zogreni. Că el nu vine la noi decît o dată pe an... De-amu numai la anu' mai vine.
— Mă, chiar a plecat?
— Să mor eu.
— Ia dă puțin nasturele să văd care-i mai mare. Aşa! Acum pleacă!
— Păi ai spus că-mi mai dai un nasture şi mi l-ai luat şi pe ăla pe care l-ai rupt.
— Hai, cară-te! N-auzi?
— Să-mi dai nasturele, ce crezi! Las-că te spun eu lui tata.
— De ce l-ai lăsat pe Şandramaua să plece? Îți dădeam zece nasturi. Hai, ține un leu şi nu mai scînci.
Cînd auzi de leu, țîncul sări în sus ca un vrăbioi. Luă leul, îl băgă în buzunar şi abia pe urmă îi spuse lui Tic:
— Şandramaua nu s-a dus chiar la Zogreni. Spunea că are o zi treabă la Papura.
La auzul neaşteptatei ştiri, Tic îi dădu țîncului şi cei doi nasturi. Puştiul puse mîna pe ei şi pînă în fața casei nu se mai opri din goană. Înainte de a lua o hotărîre, Tic mai făcu o escală la primărie, în fața lui moş Plăcintă:
— Cam pe unde vine Papura, moş Plăcintă?
— Papura? Apoi de la Zogreni mai sînt vreo cinci kilometri în jos spre Văleni. Dar de-a dreptul pe potecă îs numai vreo patru. Da' ce ai pe-acolo?
Veselia lui Tic se topi într-o secundă. Îşi închipuise că Papura e undeva pe lîngă Vultureşti.
— Am vrut numai să ştiu... Îi răspunse fără nici o tragere de inimă moşului.
Tic îşi începuse căutarea cam cu ghinion.

8

Ursu şi Dan nu descoperiseră nimic în cea de a doua pivniță umedă. Singurul rezultat al explorării lor migăloase şi îndărătnice era acela că-şi murdăriseră hainele, că li se umpluseră pantofii cu apă şi noroi. Se duseseră la un izvor,se dezbrăcaseră aproape pînă la piele şi-şi spălaseră rufele. Tic îi găsi în timp ce se uscau la soare.
— Aha! îi dojeni prichindelul. V-ați amintit că sîntem în vacanță...
— Vai de capul nostru, se jelui Ursu. Sînt tot mai sigur că nu se află nici măcar o aşchie de marmură în ruinele astea...
Îşi povestiră pe rînd pățaniile.
— Noi mai avem de cercetat numai zidurile din partea dreaptă, spuse Dan. Sînt cîteva hrube murdare acolo. Cred că pînă seara terminăm. E şi o intrare de piatră care, cine ştie, poate duce undeva. Am o presimțire...
— Dac-am ajuns să ne luăm după presimțiri, îl întrerupse Ursu. Dar tu, Ticuşor, ce ai de gînd să faci?
— Eu mă duc după Şandramaua!
— Cu ce?
— Găsesc eu vreo ocazie.
— Nu vrei să ne aştepți şi pe noi? Putem pleca împreună.
— Ce să mai pierdem timpul! spuse Tic hotărît. Plec singur! Pînă seara dau eu de Şandramaua. Şi de-acolo, din Papura pînă-n oraş, sînt vreo zece kilometri...
— Atunci te duci direct acasă! îl îndemnă Ursu. Noi, dacă găsim ceva, trimitem telegramă. Dar nu prea cred.
— Oare să iau rucsacul mic? întrebă Tic.
— Nu strică să-l ai cu tine. Cînd pleci?
— Acum!
— Mai stai, măcar jumătate de ceas.
Tic îşi pusese rucsacul în spate. Era gata. Ursu şi Dan îi strînseră mîinile, dorindu-i din toată inima succes în investigațiile sale solitare.
— Dacă se întîmplă să afli pînă diseară ceva, mai spuse în urma lui Ursu, dă o telegramă la Primărie. Să nu găsim pe-aici vreo drăcie care să ne mai țină degeaba o noapte.
— Nici o grijă, îi răspunse Tic.
Prichindelul se încontră rău la drum. Paşii lui mici muşcau cu sete din distanța cea lungă. Nu bănuia nici pe departe cîte drumuri îl mai aşteaptă, cîte necazuri, cîte ghinioane, cîte spaime, cîte supărări. Nu-şi închipuia cît de întortocheat şi cît de greu de descîlcit era firul pe care alunecase şi ajunsese pînă la cireşari

mesajul fetei în alb.

CAPITOLUL IX

1

Tic mergea de aproape un ceas pe drumul care ducea spre oraş. În tot acest răstimp nu trecuse pe lîngă el nici o ocazie. Nici măcar un drumeț cu piciorul nu se vedea în urma lui. L-ar fi aşteptat şi s-ar fi alăturat, pentru că în doi calea pare mai scurtă. Doar cîteva babe îi încrucişară drumul. Se apropia ora prînzului şi duceau mîncare la cîmp. Le dăduse "bună ziua", ele îl iscodiseră apoi îi răspunseră aşa cum se obişnuia prin părțile acelea: "bună să fie ş-a-mnetale".

Soarele îl bătea pe prichindel drept în creştet şi era o căldură! Şi nici un hodorogit de căruță nu se auzea în urma lui. N-avea ce face. Se opri la o fîntînă sub un stejar mare, scoase o găleată de apă, sorbi cîteva înghițituri şi restul şi-l turnă pe cap. Firişoare reci i se prelinseră din păr şi-i ajunseră pînă la brîu. Cu provizia nouă de răcoreală îşi închipuia că va rezista mai uşor. Îşi iuți paşii. Tocmai găsise o cărăruie moale dincolo de şanțul şoselei. Ca să-i treacă timpul, începu să numere în gînd cîți paşi face între doi stîlpi de telegraf. Unu', doi, trei, patru, cinci, şase... Tic se opri, nu numai din numărat. Se opri de tot. În spate se auzea un vuiet de motor şi chiar zări, departe, un nor de praf. Un camion.

Cînd norul de praf se apropie, puştiul se întristă. Se zărea nu un camion, ci o maşină mică, un autoturism. Nici nu se gîndea să-şi încerce norocul. Cu un camion era altceva. Maşina trecu în viteză pe lîngă el. În afară de şofer se mai afla în maşină o singură persoană. Un bărbat în cămaşă de vară cu o şapcă albă pe cap. Cetățeanul cu şapca întoarse capul după Tic. Dar şi prichindelul întoarse capul pentru că auzise în spate un zgomot de căruță. De aceea nu-şi dădu seama că maşina se oprise la vreo sută de metri de el, lîngă nişte salcîmi, la o încrucişare de drumuri.

— Hei, flăcăule! auzi Tic o voce înaintea lui.

Omul cu şapcă se dăduse jos din maşină şi-i făcea semn cu mîna.

— "Ăsta, precis nu ştie drumul spre oraş şi vrea să-l afle de la mine", îşi zise în sinea lui "flăcăul", îndreptîndu-se cu paşi iuți spre maşina oprită.

— Mergi spre oraş? îl întîmpină omul cu şapca.

— Cum să vă spun... nu chiar în oraş dar pe aproape... la Zogreni. Adică de fapt în Papura.

— Ai noroc că şi noi mergem la Zogreni. Urcă-te.

Tic primi cu atîta bucurie invitația, că din doi paşi fu în maşină lîngă şofer.

— Nu vrei să stai lîngă mine? îl întrebă omul cu şapcă. Să mai schimbăm o vorbă, două.

Tic se mută oarecum surprins lîngă cetățeanul cu chef de vorbă. Maşina porni cu viteză bună. Omul cu şapcă scoase un pachet cu țigări, îşi aprinse una, apoi întrebă din obişnuință:

— Fumezi? şi-i întinse pachetul.

Tic îl privi nedumerit. Omul cu şapcă începu să rîdă:

— Ha, ha, ha! Uitasem că eşti prea tînăr. Dar chiar n-ai tras nici un fum, în timpul recreației, la şcoală, în closet, sau vara la scăldat? Nu cred eu...

— Ba, am tras odată un fum, chiar la scăldat... De unde ştiți?

— Ai tras adînc în plămîni şi te-au învățat să zici: "A popa!" Nu? Tic îşi privi mai cu interes însoțitorul cel guraliv. De unde ştia el atît de bine?

— Chiar aşa. Dar ce-am tuşit, mamă... Dar dumneavoastră de unde ştiți?

— Asta-i meseria mea: să ştiu... Ia spune! Tot istoria îți place cel mai mult? Sau geografia? Sau amîndouă?

— Amîndouă.

— Şi mai ştii care-i al doilea vîrf din lume? Davalghiri sau Kintschindschinga?

— Godwin Austen! răspunse prompt Tic. Opt mii şase sute unsprezece metri.

— Şi Everestul?

— Asta o ştie oricine! se ofensă prichindelul, opt mii opt sute patruzeci şi cinci de metri.

— Vezi că n-o ştie oricine? Opt mii opt sute optzeci şi doi de metri.

— Nu-i adevărat!

— Pui rămăşag?

— Îmi pun şi cămaşa! Şi... orice vreți: opt mii opt sute patruzeci şi cinci!

— Opt mii opt sute optzeci şi doi! Uite ce-i. Să lăsăm la o parte rămăşagul. Are opt mii opt sute optzeci şi doi. După ultimele măsurători. Acum vreo... foarte precis nu ştiu... În orice caz nu de mult timp. Dar se vede că aţi cam rămas în urmă la geografie...

Înfrîngerea îl cam supără pe Tic, mai ales că nu era vinovat. Dar îi pregăti şi el una învingătorului:

— Dacă ştiţi atîtea, ia spuneţi ce vulcan are cinci mii patru sute cincizeci şi doi de metri?

— Da' şmecher mai eşti? Dacă te iau şi eu aşa şi te întreb, ce munte are şase mii trei sute zece metri, ia să te văd ce faci? Îţi convine?

— Îmi convine! Chimborozo din Antile! E bine? Acum răspundeţi şi dumneavoastră...

Tic îi pusese întrebarea cu vulcanul de 5 452 de metri pentru că avea două şanse: sau nu i se răspundea, sau se stîlcea numele vulcanului. De aceea îşi ciuli tare urechile cînd i se răspunse:

— Popocatepetl!

Şi rămase cu gura căscată. Se uită apoi cu atenţie la însoţitor. Acesta zîmbea pe sub mustaţă şi se făcea că nu observă privirea prichindelului cu nas obraznic.

— Dumneavoastră sînteţi profesor, nu? îl întrebă Tic.

— Nu, nu prea... se apără omul cu şapcă.

— Daaa?! îngînă cu subînţeles ciufuliciul. Vreţi să vă spun o ghicitoare?

— Numai dacă-i foarte deşteaptă...

— Dar să fiţi atent că nu-i uşoară. Să-mi spuneţi în ce ţară s-a putut petrece un asemenea fapt. Asta-i ghicitoarea. Încep! în ce ţară, cînd buletinul *meteorologic* arată ploaie, e secetă, *arachnidele* dau mai multe fructe în timpul iernii şi *boababii* ajung pînă la o sută metri înălţime? Ca să vă dau un ajutor, primul om alb care a debarcat acolo a fost Magellan, în anul o mie cinci sute patruzeci, din ordinul lui Filip al treilea, regele Spaniei.

Omul cu şapcă îl privi pe Tic foarte atent.

— Cine a făcut ghicitoarea asta? Dar spune drept!

— Eu...

— Cînd?

— Chiar acum.

— Şi chestia aia cu Magellan tot tu şi tot acum ai făcut-o?

— Da... aia-i foarte simplă.

— Ce vorbeşti, dom'le! Da unde-nveţi?

— La liceu în oraş. Dar de ce nu răspundeţi la ghicitoare? Vreţi să v-o repet... sau să vă ajut cu ceva?

— Va să zică, dacă nu opream maşina nu ştiam că la liceul vostru se învaţă aşa...

— Dac-o luaţi aşa... Eu v-am pus o ghicitoare...

— Cu meteorologie stricată, cu arachnide care fac alune, cu baobabi care-şi schimbă ordinea vocalelor şi se dau drept eucalipţi sau Secvoia Gigantica. Şi după toate mai dai şi indicii!... Îi prelungeşti viaţa lui Magellan şi-l faci spaniol. Cu Filip al treilea să-ţi spun drept nu prea ştiu ce-ai vrut să încerci. A domnit mai devreme sau mai tîrziu?

— A murit exact la o sută de ani după moartea lui Magellan... răspunse Tic îndurerat că tot planul lui ingenios fusese dejucat.

— Eşti premiant?

— Uneori, răspunse Tic cam în doi peri.

— Nu-ţi plac celelalte materii, sau de ce?

— Nu, că nu mă-ntrece nimeni în clasă la nici o materie. Mai ales cînd vreau eu...

— Aaaa! Acum încep să pricep! Îţi place să mai baţi mingea pe maidane, să mai spargi cîte-un geam, să mai tragi de urechi pe cîte unul, bineînţeles atunci cînd te-njură...

— Nu! că nimeni n-are curajul să mă-njure...

— Ce vorbeşti, domnule? Şi după toate cîte le faci nici măcar nu te premiază, hm, ciudat...

— Ce vreţi, mai greşesc şi profesorii... Unii zic că-s obraznic. M-au făcut şi puşlama, zău...

— Zic ei aşa? Care din ei? Bătrînii sau tinerii? Nu-i aşa că mai ales tinerii?

— Tinerii! Dar de unde ştiţi dumneavoastră?

— Pentru că bătrînii cunosc mai mulţi copii decît tinerii. Să-ţi spun drept: eu ţi-aş da premiul întîi mereu, însă cu două condiţii: Una: Să înveţi la fel. Doi: Să nu-ţi schimbi purtarea.

— Adică să rămîn obraznic?

— Exact! Adică să nu te văd tocind cărţile între patru ziduri. Mai bine să mai spargi din cînd în cînd cîte-un geam decît să te-ngălbeneşti în casă. Eu nu zic că dacă nu spargi geamul nu-i şi mai bine, dar...

— Dacă ştiţi atîtea, de ce nu vă ocupaţi de liceul nostru sau de altele? Sînt sigur că la dumneavoastră

nici unul n-ar trage chiulul. Şi nu i-ați mai lăsa să mă facă puşlama... Şi vă mai garantez că ne-am împrieteni la toartă...

— Să ştii că chiar o să încep să mă ocup...

— Chiar veniți la noi la liceu? întrebă Tic. Avem un director grozav! Sînt sigur c-o să se bucure.

— Ştiu eu c-aveți un director bun. O să mă ocup eu într-altfel. Ziceai că vrei să mergi la Papura, nu? schimbă vorba omul cu şapcă cînd maşina îşi făcu intrarea în Zogreni.

— Da! răspunse Tic. Mă dau jos chiar aici. Am avut un noroc...

— Şi stai mult acolo?

— Caut pe cineva. Dacă-l găsesc, în zece minute sînt gata.

— Ce zici, Sandule? se adresă omul cu şapcă şoferului. Mergem la Papura, că de mult n-am mai trecut pe-acolo?

— Chiar voiam să vă propun, răspunse şoferul care trăsese tot timpul cu urechea la convorbirea pasagerilor din spate şi admirase grozav istețimea lui Tic.

Maşina ajunse în cîteva minute în Papura. Tic se dădu jos la capătul satului şi mulțumi foarte politicos omului cu şapcă. Acesta îi spuse parcă într-o doară, înainte de-a porni maşina:

— Dacă termini pînă-ntr-un ceas, ne găseşti în fața primăriei. Dorința de a nu pierde ocazia motorizată îl îndemnă pe

prichindel la acțiune grabnică. Întrebă pe primul om pe care-l întîlni în cale:

— Nu l-ați văzut pe moş Grigore Beteală?

— Vrei să zici pe moş Şandramaua. Păi numai ce sosi în sat. E la văr-său, la Clondiraş. Uite în casa aceea cu hoceagul dărîmat.

Tic alergă într-un suflet acolo. Zări pe o prispă doi moşnegi. Unul din ei slab şi prăpădit de credeai că n-o să se mai poată scula de pe prispă în vecii vecilor. Puştiul se duse întins la el:

— Bună ziua, moş Grigorie!

Bătrînul se uită la el şi mormăi:

— Hî? Da' pe cine cauți tu?

— Pe moş Grigorie Beteală.

— Zi, mă cîrnule, moş Şandramaua, nu te sfii. Eu îs. Şi ce vrei mătăluță?

— E vorba de un pachet pe care l-ai lăsat matale la primărie în Vultureşti...

— Da! Şi?

— Nu mai ştiți cine vi l-a dat?

— Cum nu! Un şofer, un sudălău... Pe-o hodoroagă cît casa...

— Îl cunoaşteți?

— Na, că n-o să cunosc toți oamenii din lume. Ştiu eu cine dracu-o fi... Atunci l-am văzut prima dată. Se necăjea în mijlocul drumului că-l lăsase maşina, tocmai ca o iapă după ce-o sug mînjii. Suduia mereu şi trosc-pleosc mi-a dat pachetul. Eu am crezut la început că-i zîrghit. Dar de ce te interesează pe mătăluță treaba asta? N-o fi cumva pachetul tău?

— Ba da! Şi-aş vrea să ştiu cine i l-a dat?

— Mai mult n-am ce-ți spune...

— N-ați observat cumva numărul maşinii?

— Nu prea cred eu, se amestecă în vorbă celălalt moşneag.

— Da de unde? Ce să am eu cu numărul maşinii? adăugă Şandramaua.

— Şi nici măcar n-avea ceva scris pe maşină?

— Stai olecuță... Ba da! Chiar avea ceva scris, cu litere mari.

Lui Tic îi veni inima la loc. Era salvat:

— Vă mai amintiți ce scria?

— Nu prea cred eu, interveni iarăşi celălalt moşneag. Cum să-şi amintească?

Tic era înfuriat pe intervențiile celuilalt bătrîn. Parcă voia să-i facă în ciudă:

— Poate totuşi vă amintiți?

— Mi-aş aminti eu dac-aş fi citit, răspunse Şandramaua. Da' vezi mătăluță, eu carte nu ştiu. Ce-o fi fost scris acolo?...

Prichindelul era aproape nenorocit. Mai făcu o încercare:

— Nu v-a spus dacă-i din oraş, ori poate unde lucrează?

— Ce să spună, că suduia mereu. Da' eu cred că era din oraş. Aşa părea.

Prichindelului îi veni totuşi o idee:

— Nu vă amintiți cum înjura?

— Păi numai de anafura, grijanie, prescură, cristelniță, soare, haram...

Tic îşi notă bine în cap înjurăturile. Erau singurele amănunte pe care i le putea da Şandramaua cu privire la şofer.

Oare va reuşi el să descopere şoferul folosindu-se de cele cîteva înjurături memorate?

Îi părăsi pe cei doi moşnegi şi se duse spre primărie. Maşina era goală. Se urcă pe banca din spate şi aşteptă. Cîțiva oameni îl salutară. Ba unul se apropie de el şi-i şopti:

— N-ai putea, dragul moşului, să pui o vorbă bună şi pentru mine? O poveste cam rea cu o vită. Mi-au prins-o pe imaşul ăl-lalt şi-mi cere să-i despăgubesc cu o groază de bani. Dac-aş avea trei vaci şi doi boi şi-aş vinde totul, încă n-aş scoate-o la capăt.

— De ce nu te duci dumneata singur? îl îndemnă puştiul care nu prea înțelegea cum vine cu vorba bună.

— Crezi că să mă duc? Da' i-oi spune c-am vorbit mai întîi cu mătăluță.

Tic nu mai era atent la ce-i zicea moşul. Îi venise o idee straşnică în minte cu ajutorul căreia avea mari şanse să descopere şoferul.

2

Dan şi Ursu nu găsiseră nimic nici în hrubele de sub zidul din dreapta, în afară de urme, cu duiumul, care mărturiseau că şi pe-acolo cotrobăiseră oamenii.

— Ne-am pierdut vremea degeaba, spuse Dan. Aproape două zile. Ne-ntoarcem?

— Eu nu cred să fi rămas o singură palmă din ruinele astea necercetată, gîndi Ursu. Tu ce crezi? Am putut scăpa ceva?

— Imposibil! Eu cred că n-a rămas centimetru...

— Atunci să-i dăm drumul. Pînă diseară cred c-ajungem în oraş. Dacă avem noroc, ne agățăm de un tren de marfă. Ce spui?

— Mai întrebi? Mi s-a urît cu mlaştinile şi cu miasmele de-aici. Ursu mai ocoli o dată cu privirile fosta cetate. Întîmplător îşi aruncă ochii în sus pe coasta dealului. Dealul era abrupt. Ici, colo, cîte un copac îndrăznise să se agațe de coastă. Cîteva tufişuri se aciuaseră şi ele pe lîngă copaci. Privirile vultureşti ale lui Ursu descoperiseră însă ceva într-un tufiş.

— Dan! Ia uită-te colo, între cei doi copaci. Vezi un tufiş?

— Unde?... Da, da... Se vede.

— Şi nu vezi nimic altceva? în mijlocul tufişului.

— Parc-ar fi un bolovan...

— Crezi că-i bolovan? întrebă Ursu.

— Ce-ar putea să fie? Nu vezi că tot dealul e plin de ieşituri de piatră.

— Mie nu-mi pare a fi un bolovan, seamănă a ceva lucrat, spuse vlăjganul şi vreme de cîteva secunde nu-şi dezlipi ochii de tufiş. Precis că sînt şi nişte cărămizi acolo. Eu mă urc să văd.

— Eşti nebun? Ce să caute-acolo cărămizi?

— Asta-i lucrul care mă enervează şi pe mine. Tu, dac-ai fi sigur că-s cărămizi, ce-ai face?

— Ce să fac? Le-aş cerceta. Nu prea au ce căuta acolo.

— Eu pun mîna-n foc că sînt şi nişte cărămizi în tufişul ăla.

— Şi-ai să poți urca? întrebă Dan mai mult ca să se afle în treabă.

Deşi dealul nu oferea căi uşoare de urcat, Ursu nu-şi pierdu prea mult timp ca să ajungă acolo la tufiş. Dintre ierburi şi rădăcini ieşise la iveală, pesemne în urma unor ploi şi a unor recente alunecări de teren, un colț de piatră. Ursu învîrti de cîteva ori lopata, dezgropînd şi mai mult colțul ferit atîta amar de vreme de lumină. Nu era o ieşitură stîncoasă ci un colț de zid ridicat acolo de mîna omului! Se prinse cu o mînă de nişte rădăcini şi începu să sape vîrtos cu lopata. Dan îl privea neputincios de jos din vale.

— Ce e? îl întrebă Ursu.

— Un zid: şi-ncă un zid misterios.

După jumătate de oră, Ursu reuşise să-şi facă în deal o treaptă de pe care putea să-şi continue săpăturile în jurul zidului. Coborî jos, luă o frînghie şi-l chemă pe Dan lîngă el, aruncă un capăt al funiei şi astfel, urcînd îl ajută şi pe Dan să se țină după dînsul. Urcuşul îi obosi pe amîndoi. Se odihniră cîteva clipe pe treapta săpată de Ursu, mirîndu-se amîndoi de ciudățenia zidului.

— Ce-ar putea fi? întrebă Dan. Se vede limpede că-i ridicat de mîna omului.

Tufişul îi ferea pe cei doi cireşari de orice priviri indiscrete. Începură să sape cu mînie în jurul ieşiturii de piatră. Dan făcu repede bătături. Dar curiozitatea îl ațîță atît de mult că nu lăsă lopata din mînă decît

atunci cînd Ursu îi văzu palmele însîngerate şi-l obligă să nu mai sape. Zidul înainta adînc în deal. Amîndoi erau uimiţi de descoperirea făcută. Tocmai cînd se hotărîseră să plece... Fără privirea de ultimă clipă a lui Ursu...

— Dan! şopti Ursu. Ia vino încoace!

Rănitul se apropie de Ursu pentru a face cunoştinţă cu o nouă descoperire. Zidul se prelungea printr-o placă de metal.

— Trebuie să fie o uşă, îşi dădu Dan cu părerea.

Într-adevăr, pe măsură ce Ursu continua săpăturile, placa de metal se transforma tot mai evident în uşă. Erau la marginea de sus a uşii. Şi căzură de acord să sape numai în jos, să facă un fel de puţ cu scopul de a elibera uşa. Săpatul era greu, mai ales din cauza pietrelor şi bolovanilor care umpleau dealul. Cu toată dorinţa pe care o aveau de a dezlega cît mai repede enigma misterioasei construcţii ascunse în creasta dealului, amîndoi cireşarii pricepură că mai au mult de săpat pentru a elibera uşa de fier. Şi pentru că erau obosiţi şi răniţi se înţeleseră să-şi menajeze forţele şi să continue a doua zi dimineaţa săpăturile.

După ce coborîră dealul şi ajunseră la cort le veni în minte ideea să se ducă la izvor pentru a-şi răcori feţele şi trupurile înfierbîntate. Miraculoasă idee. Se bălăciră din belşug în apa rece şi se simţiră mai limpezi ca dimineaţa. Amîndoi trăiau tensiunea unei mari descoperiri. Presimţeau că acolo, sus, în construcţia aceea ascunsă cu atîta grijă vor găsi dezlegarea unei extraordinare taine.

În timp ce Ursu pregătea masa, Dan dădu o fugă la oficiul poştal, pentru a transmite o telegramă cu următorul conţinut: *"Întîrziem cu o zi stop Descoperiri foarte interesante stop Ursu Dan".* Dar văzînd privirile curioase ale fetei de la ghişeu, Dan ceru un alt formular cu care se purtă mai zgîrcit: *"Mai întîrziem o zi stop Dan Ursu".*

3

Cînd Tic ajunse acasă, o găsi în grădină şi pe Lucia cu telegrama celor de la Vultureşti în mînă. Sosise chiar atunci. Conţinutul telegramei îl lăsă rece pe prichindel.

— Iar or fi dat peste vreo hrubă nenorocită... Dac-aţi şti ce murdărie e acolo! Doamne!

Şi se apucă să le povestească fetelor toate peripeţiile prin care trecuseră de cînd plecaseră din oraş. Despre ceea ce i se întîmplase lui vorbi cu mai puţine amănunte deoarece era foarte grăbit. Se mulţumi să le spună că primul mesager trebuie să fie un şofer pe care pînă seara îl va dibui. Pentru a-şi pune în aplicare ideea lui grozavă, se văzu nevoit să apeleze la cei mai isteţi şi mai devotaţi puşti din ceata lui de candidaţi de cireşari. Îi chemă pe toţi, prin semnale misterioase şi grabnice, la el, în fundul grădinii, întări atmosfera enigmatică prin cîteva cuvinte bine pregătite, şi abia pe urmă le vorbi despre misiunile lor tainice şi urgente: să afle pînă "deseară" care şofer de camion din oraş înjură de "anafură", "cristelniţă", "grijanie", "soare", "haram", şi "prescură". Indică fiecărui puşti în parte planul şi sectorul în limitele căruia trebuia să caute, ceru discreţie definitivă însoţită de jurăminte solemne, aşa că în momentul cînd se pregătea să dea semnalul de plecare întreaga ceată era transfigurată şi fiecare puşti ajunsese la marginea celui de-al nouălea cer.

— Seara la ora şapte, raportul! încheie Tic. Tot în acelaşi loc. Parola: ŢOMBI!

Astfel se explică de ce în după-amiaza aceea în oraş se petrecură cîteva scene foarte curioase mai ales pe străzile pe care mergeau sau opreau camioanele.

Pe o stradă laterală un şofer tocmai dădea drumul motorului.

— Mă iei şi pe mine, nene?

— Cît dai?

— Ce să dau?

— N-oi fi vrînd să te plătesc eu? se înfurie şoferul.

— Cu rabla asta... spuse puştiul îndepărtîndu-se.

Primi bineînţeles o "anafură" şi puştiul, fericit, notă numărul maşinii.

Pe altă stradă, un camion trecea cu viteză redusă. Un puşti de pe trotuar îi făcu semn şoferului să oprească, apoi spuse:

— Ce mai faci, nene?

— Ce vrei, mă?

— Se-nvîrte roata...

— Ba se-nvîrte capul tău, nerodule, grijania...

Puştiul notă imediat numărul maşinii.

Pe altă stradă, în fața unei crîşme poposise un camion. Un puşti intră înăuntru şi se duse direct la şofer:

— Nene, ia înjură-mă!

— Ce, mă? Soarele şi...

Curajosului îi sfîrîiră imediat picioarele.

Un alt puşti traversa agale strada principală tocmai cînd venea în viteză un camion mare. Şoferul încetini într-adins viteza pentru a-i spune puştiului ceva în legătură cu o "cristelniță". Numai cînd îl văzu pe prichindel notînd numărul camionului îl bătu gîndul că puştiul ar putea fi băiatul vreunui ofițer de la circulație.

Pe altă stradă, unul din candidați nici nu mai trebui să-l provoace pe şoferul care se chinuia să schimbe un cauciuc explodat. Şi bineînțeles se încuraja din cînd în cînd cu cîte-un "haram" şi cu cîte-un "pămătuf". Puştiul notă imediat "hara-mul" şi numărul camionului, gîndindu-se cu bucurie la cuvintele de laudă pe care i le va spune Tic.

Al şaselea puşti procedă cel mai simplu. Taică-său fiind şofer şi mînuitor al "prescurii" nu făcu altceva decît să-l întrebe numărul camionului, pentru că acest lucru îi ceruse Tic.

La ora 7 fix, şase puşti îmbujorați de emoție se întîlniră la poarta lui Tic. Şeful, foarte grav, ceru fiecăruia în parte parola şi cu o aprobare discretă din ochi îi trimise pe rînd în fundul grădinii. Pînă la sosirea lui Tic nici unul nu scoase un cuvînt. Dar cînd şeful ajunse în mijlocul lor şi întrebă cu glas poruncitor.

— Ei?

Toți se repeziră cu carnetele întinse, țipînd fiecare:

— Eu! eu! eu! eu! eu! eu!

Fericit, prichindelul primi rapoartele scrise ale celor şase detectivi. Fiecare raport conținea un alt număr de camion şi una din înjurăturile desprinse din catalogul pe care îl indicase Tic.

Şeful cel mic şi cîrn şi cu părul încîlcit îi privi la-nceput năuc, apoi deodată se întristă atît de tare că puştii din jurul lui se simțiră apucați de tremurici. Cum va putea el totuşi să dea de şoferul care adusese mesajul?

Prichindelul se convinse în sinea lui că nu aflase tot ceea ce putea afla de la Şandramaua. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să se mai ducă o dată la moşneag. Şi hotărî să plece spre Zogreni chiar a doua zi în zori.

4

Poate chiar în clipa cînd Tic, însoțit de Țombi, ieşea pe poartă cu direcția Zogreni, Ursu şi Dan îşi reluară săpăturile sus, pe creasta dealului, acolo unde se ascundea acea construcție ciudată. Noaptea îi ținuse pe amîndoi într-un somn de plumb, îi odihnise, iar spre dimineață îi ațîțaseră vise pline de taine. Din nefericire, palmele lui Dan erau numai băşici, fiecare mişcare cu lopata îi provoca usturimi şi arsuri insuportabile. Ursu se zburlise la el, interzicîndu-i orice mişcare cu brațele. Dan îşi scoase însă din trusa medicală un sul de tifon, îşi bandajă palmele şi continuă să mînuie lopata, pînă ce Ursu îi văzu bandajul înroşit. Vlăjganul se răsti cu atîta hotărîre că Dan scăpă lopata din mînă:

— Dacă nu laşi imediat lopata, te azvîrl jos! Mai bine uită-te în jur şi vezi dacă nu ne iscodeşte vreun curios!

Bucuros că totuşi poate să aducă un folos, aşa schilod cum era, Dan îşi luă noua misiune în primire cu toată seriozitatea. Din fericire pentru dînşii, regiunea era într-un teren mlăştinos nelucrat, departe de comună, aşa că nimeni nu prea trecea prin părțile acelea. Țăranii plecaseră şi ei cu dimineața în cap pe ogoare, în cealaltă parte a satului. Nimeni nu tulbură liniştea de la ruine.

Cu cît se adîncea puțul de eliberare, cu atît munca lui Ursu devenea mai anevoioasă. După o pojghiță de pămînt moale, nu prea groasă, lopata întîlni şisturi pietroase, greu de străpuns. Ursu era nevoit să lucreze numai cu tîrnăcopul la adîncire, lopata folosind-o numai la degajarea gropii. Tîrnăcopul fiind mic, munca nu era prea spornică, deşi vlăjganul lovea tot mai vîrtos în pămîntul îndărătnic. Apăruse cam jumătate de metru din uşa de fier, cînd tîrnăcopul deveni neputincios. Ceea ce crezuse Ursu la început, că e o porțiune de şisturi stîncoase, se dovedi mai tîrziu un zid înălțat cu scopul de a acoperi uşa de metal. Era cu neputință ca mica lui cazma să poată frînge rezistența zidului vechi.

— Aici, numai cu dinamită putem să răzbim, se plînse el lui Dan.
— Atît ne-ar trebui... se înfricoşa Dan. Poate găsim un alt mijloc mai la îndemînă.
— Mă-nfurie grozav toată drăcia asta!
— Să-ți spun drept, Ursule, pe mine mă bucură grozav.
Ursu se uită la Dan cu o privire nu prea amicală. Şi Dan se grăbi să înlăture echivocul şi să-şi aducă prietenul pe calea cea bună.
— Nu, nu-i vorba de, cum să-ți spun, de blindajul ăsta nenorocit, ci de toată descoperirea noastră. Cu cît lucrurile se complică, cu atîta cresc şansele noastre de a da peste ceva grozav, Ursule.
— Aaa! pricepu vlăjganul. Sigur că da, numai că nu ştiu cum o să trecem noi de obstacolul ăsta cumplit. N-avem nici unelte, nici zgomot prea mare nu putem face. Mă gîndeam să trag cu tîrnăcopul în uşă, cine ştie poate reuşim s-o bortelim. Dar gîndeşte-te şi tu la zgomot... Ar alerga tot satul aici... Doar ştii de la Catrina cu ce oameni avem de-a face.
— Am o idee! Ce-ar fi să loveşti de cîteva ori tare, pe urmă să întrerupi loviturile vreo jumătate de oră şi pe urmă iar să trăzneşti de cîteva ori.
— Şi-a treia oară? Sau îți închipui că oamenii din sat or să rămînă nepăsători...
— Tic spunea că ieri nu era țipenie de om în sat... Doar cîteva babe şi nişte țînci...
— O să facem şi-aşa că nu e altă cale. Dac-am avea nişte carbid la noi!...
Dan nu înțelegea ce are Ursu cu carbidul:
— Carbid?! Ce să faci cu el?
— Nu te-ai jucat niciodată cu carbid şi cutii de conserve? Pui cutia de conserve într-o băltoacă, bagi o bucată de carbid dedesubt, ştii tu de la chimie. Carbidul face explozie şi aruncă în sus cutia.
— Ştiu, dar nu înțeleg la ce ți-ar folosi chestia asta? Crezi c-o să poți să arunci în aer uşa cu cîteva bucăți de carbid?
— Nu să arunc în aer uşa, dar aş putea s-o deschid fără ca babele din sat să devină prea curioase.
— Nu înțeleg... Explică-mi.
— E simplu! Tu te-ai duce în sat şi-ai face cîteva experiențe cu carbid, acolo la fintînă printre țînci. Cutii de conserve avem. Ne-am potrivi ceasurile şi ne-am înțelege asupra secundei precise...
— Aaaa! se dumeri Dan. Vrei să te maschez, să ne sincronizăm mişcările pentru ca bubuiturile să se audă cam în acelaşi timp. Grozavă idee! Dar ce folos dacă n-avem carbid.
— Oare nu s-o găsi la cooperativă?
— Eu încerc. Dacă găsesc... Iau şi cutiile de conserve cu mine.
Ursu şi Dan îşi potriviră întocmai ceasurile. Numai cînd secundarele arătară la fel se declarară mulțumiți. Apoi se înțeleseră ca prima explozie să aibă loc la o anumită oră şi ea să fie semnalul că s-a găsit carbid. După două minute va urma cea de a doua explozie. Apoi din trei în trei minute alte explozii. Ursu va lovi la secunda fixată în uşa de fier.
— Bagă de seamă! îi spuse Ursu lui Dan. Ia mai multe cutii că nu poți şti pe unde ți se pierde vreuna. Şi pune-i pe puşti să le caute după fiecare explozie, ca să fii mereu aprovizionat cu cutii.
— Nici o grijă, din trei în trei minute!
— Şi mai e ceva, adăugă Ursu. Groapa cu apă să fie mică. Şi imediat ce pui carbidul sub cutie, aruncă-te într-o parte pe burtă. Eu am văzut odată un individ aproape scalpat de explozia unei cutii de carbid. Țîncii să stea la mama dracului.
Dan plecă în goană către sat, în timp ce Ursu începu să lărgească platforma pe lîngă uşa de metal pentru a avea putința să-şi facă vînt şi să lovească cu toată puterea în uşă. Nu se gîndise însă la un amănunt. Era prea preocupat cu lărgirea platformei. Cînd termină îşi făcu planul loviturilor. Urcat deasupra zidului, va pendula cazmaua cu ambele mîini, îşi va pune ceasul alături, la vedere, şi la secunda exactă va lovi cu toată puterea. Cine ştie, poate că fierul ruginit nu va opune prea mare rezistență. Se întinse apoi pe iarbă, cu fața în sus, cu mîinile şi picioarele desfăcute pentru a-şi odihni forțele. Timpul trecea încet. Începeau să-l asalteze gîndurile şi îndoielile. Pe unde-o fi Dan? Va găsi oare carbid? Va putea să-şi facă experiențele? Dacă nu merg la fel ceasurile? Tocmai în clipa cînd îşi dădu seama că trecuse peste un amănunt foarte important auzi zgomotul unei explozii. Dan găsise deci carbid şi-l anunța prin semnalul convenit începerea "jocului".
Fără să se mai gîndească la altceva, Ursu îşi luă în primire locul şi postul. Se urcă pe muchia de sus a zidului, îşi desfăcu picioarele, apucă în mînă cazmaua, începu s-o penduleze, cu ochii țintă la ceas. Mai rămăseseră trei... două secunde... Una singură.
Vlăjganul lovi cu o forță cumplită. Nu auzi decît un singur zgomot, cel făcut de lovitura lui, la fel ca şi Dan, care, înconjurat de o ceată de țînci, lîngă fîntînă, nu auzi decît zgomotul exploziei sale. Ursu aşteptă,

încordat, încremenit în aceeaşi poziție. Cînd din cele trei minute convenționale nu mai rămăseseră decît vreo cîteva secunde, începu iarăşi pendularea brațelor. Secundarul se apropia... Înțelese înainte ca tîrnăcopul să atingă uşa de fier că noua lovitură va fi mai năprasnică... Atît de puternică încît coada cazmalei se frînse în două. La acest amănunt nu se gîndise Ursu. Dar nu mai era vreme de pierdut. În trei minute greşeala trebuia reparată... N-avea voie să rateze nici o explozie pentru că n-avea de unde să ştie cîtă vreme va mai putea continua Dan "jocul".

Ursu coborî dealul în stilul său nebunesc care întindea siguranța mişcărilor pînă la limita nenorocirii. Cu toate că de la uşa de metal pînă la locul pe care-l ochise Ursu, jos, erau cel puțin treizeci şi cinci de metri, vlăjganul făcu această coborîre înfigîndu-şi doar de cîteva ori călcîiele în coasta dealului. Ajuns acolo, Ursu se aplecă asupra unui bolovan care ar fi pus pe gînduri un bărbat voinic, îl prinse cu amîndouă mîinile şi-l ridică la înălțimea pieptului. Cu această povară în brațe, care-i împletici trupul încă înainte de a ajunge la coasta apruptă, începu urcuşul. Hotărîrea de a ajunge la timp îl făcu să parcurgă aproape o treime din drum fără să se oprească o secundă. Îşi luase ca punct de reper un brăduleț şi o rădăcină ieşită afară. Dar cînd ajunse acolo, rădăcina în care-şi proptise genunchiul cedă. Cu bolovanul în brațe se rostogoli la vale.

În căderea crudă şi neprevăzută, Ursu avu totuşi inspirația să dea imediat drumul bolovanului. Îşi restabili echilibrul, înainte de a ajunge jos. Cînd luă a doua oară bolovanul în brațe, îşi propuse la început să urce cu mai multă grijă, dar nu-i trebui mult pentru a-şi da seama că acest stil de ascensiune îi destramă iute forțele. De aceea urcă în mici asalturi întrerupte de momente de pauză. Îşi lua mereu ținte un copac, un smoc de iarbă, o piatră, o gînganie, orice, străduindu-se să le atingă fără să răsufle, să se odihnească o secundă şi să continue. Mergea mai mult pe coaste, cu capul lipit de pămînt, căci bărbia era aceea care, înfigîndu-se în scoarța dealului, ducea greul urcuşului. Bolovanul îl trăgea în jos, genunchii i se încordau cu disperare, vinele gîtului îi plesneau. Un timp crezu că va urca mai uşor dacă se va lipi cu spatele de munte. Greutatea bolovanului îl trase însă repede în jos. Numai cu cîteva grade să fi fost mai puțin înclinat dealul şi urcuşul pe spate ar fi devenit o jucărie.

Ultima țintă pe care Ursu o ochise era coada cazmalei, chiar la începutul platformei. Abia cînd ajunse acolo, îşi dădu seama că încordarea care-i împinsese toate simțurile spre o singură țintă: cazemata, îl împiedicase să audă zgomotul exploziilor lui Dan. Se uită la ceas. Îl interesa numai secundarul. Nici nu observă celelalte ace. Îi era teamă să se uite în starea în care era. Nu-i rămînea să mizeze decît pe o singură şansă: că nu avusese loc decît o singură explozie şi că trecuseră de-atunci numai două din cele trei minute. Înțelese într-o clipă scurtă de luciditate cît de nebuneşti sînt calculele pe care le face. Mai erau cinci secunde şi acul urma să-şi încheie, apoi să înceapă un alt tur de cadran. Ursu ridică bolovanul, îşi întinse brațele înaintea pieptului, îşi aplecă trunchiul, pendulă o singură dată, scurt, apoi prăvăli povara într-un efort suprem.

5

Dan era pe cale să declanşeze cea de-a patra explozie, cînd văzu cîrdul de babe alergînd spre fîntînă. Din nenorocire nu putea să se grăbească. Mai rămăseseră cîteva secunde. Țipă spre babele care se apropiau oțărîte.

— Feriți-vă! Înapoi!

Apoi băgă carbidul sub cutie. Şi de astă dată explozia avu loc la secunda hotărîtă. Țîncii chiuiră de bucurie în jurul lui. Țopăiau ca nişte diavoli şi strigau mereu:

— Mai fă, nene, o bubuitură, că-i straşnic!

Babele erau însă lîngă el, cu gurile gata să reverse blesteme, ca nişte puhoaie distrugătoare.

— Golanule! Lua-te-ar dracii de gît şi de subsuori, şi de altele! Vrei să beleşti satul?

— Lasă, bunico...

— Taci, găinarule! Mînca-te-ar cîinii şi viermii! Da' ce, am ajuns la cheremul vagabonților?...

— Ia-n dă, țață Leano, varga aceea, să-i arătăm noi.

Bătrînele îl înconjuraseră pe Dan. Erau mînioase foc.

Bravul cireşar nu vedea nici un loc printre fustele lor care să-i asigure o retragere nevătămată.

— Cu parul ar trebui să-i frecăm schinarea.

— Ce mai aştepți, Floareo? Dă-i stîrchiturei, să-l învățăm minte! Să nu mai sperie satul şi să ne strice plozii!

— Pungaşule! se repezi una din bătrîne cu pumnii la dînsul. Barbarule!

Dan îşi băgă capul în piept oferindu-şi spatele... Aşteptă tremurînd dar lovitura nu-l atinse pentru că o voce groasă, pe care Tic ar fi identificat-o imediat, opri gestul bătrînei.

— Ho! babornițelor! Ce-aveți cu băiatul? După ce vă înveseleşte nepoții vă mai şi repeziți asupra lui. De ce nu-i întrebați pe copchii?

— Şi tu ce te-amesteci, hodoroagă? se oțărî o babă. Dac-ar fi după tine l-ai angaja la primărie ca să bubuie toată ziua satul.

— Eu, hodoroagă?!! Auziți, oameni buni! se prefăcu moşul jignit şi-i făcu semn cu ochiul lui Dan s-o şteargă. Mai bine v-ați uita la chipurile şi făpturile voastre. Nu vedeți că vă curg oasele?

— Ba ai putea să-ți legi gura! interveni o babă cu nasul ca un ardei.

— Şi să-ți mai struneşti fata că prea-şi bate joc de flăcăi! adăugă alta.

— Ia uită-te, babele! Babornițele! Ho! N-aveți de cine să vă legați?

Dan nu mai apucă deznodămîntul conflictului, care începuse la fîntînă, pentru simplul motiv că se strecură printre două bătrînele amețite de insulta lui moş Plăcintă şi se lansă într-o goană nebună pînă a nu simți babele evadarea lui. Nu-şi opri fuga decît la ruine. Acolo, se prinse cu ultimele eforturi de frînghia pe care i-o aruncă Ursu. Noroc că vlăjganul, observînd oboseala lui Dan, trase el de frînghie aşa că mînuitorul carbidului şi al cutiilor de conserve ajunse sus fără să mai facă vreun efort. Se trînti mort pe iarbă, jeluindu-se prietenului său:

— Erau să mă omoare babele. Dacă nu apărea un moşneag cumsecade mi-ai fi cules oasele de la fîntînă. Mamă dragă, să fi văzut cum mă înconjuraseră şi cum se repeziseră la mine?

— S-a auzit zgomotul loviturii?

— Ce lovitură? întrebă Dan cu ultimele eforturi.

— De cîte ori ai explodat?

— Păi... de patru ori.

— Cum? Atunci înseamnă că nu s-a auzit nimic, n-am pierdut nici o explozie!

— Eu nici n-am auzit altceva decît zgomotul exploziilor mele. Păcat că nu ne-a reuşit planul, dar dacă le-ai fi văzut şi tu cum se pregăteau să mă atingă.

— Dă-le-ncolo de babe. Asta contează acum?

Dan observă tîrnăcopul şi sări în sus întrerupînd fraza lui Ursu:

— Ce!? Ți s-a rupt tîrnăcopul? Cînd?

— La a doua lovitură!

— Şi ce-ai făcut? Adică ai reuşit?

Ursu îi arătă lui Dan bolovanul. Dan, uluit, se uită la vlăjgan:

— Unde l-ai găsit?

— Aici! Hai să-ți arăt!

Se aplecară amîndoi asupra uşii de metal. Bolovanul sfărîmase partea de sus a uşii făcînd o crăpătură prin care putea pătrunde pumnul unui om.

— Dacă mai era o explozie, băgăm sigur bolovanul înăuntru. Parcă am presimțit ceva. M-am oprit în ultimul moment.

— Acum n-ai putea? Babele o să creadă că m-am oprit undeva la marginea satului şi continui jocul. Ce zici? Riscăm foarte puțin.

Dar nu mai era cazul să rişte. Auziră zgomotul unei explozii din direcția satului. Puştii prinseseră "tehnica jocului" şi sub oblăduirea lui moş Plăcintă începură să se distreze singuri. Cei doi cireşari înțeleseră că nu mai era nici un obstacol în calea lor. Ursu ridică bolovanul, îşi încorda năpraznic brațele şi-l prăvăli din nou asupra uşii. Dan care era în partea cealaltă scoase un strigăt de triumf:

— Gata! Ura!

Bolovanul trecuse prin uşa de metal căscînd o deschizătură prin care se putea lesne strecura trupul unui om.

6

Detectivul cu păr de aur şi cu Țombi după el ajunsese destul de repede la Zogreni. Întîlnise o căruță în drum şi țăranul se bucurase că are cine să-i țină tovărăşie. Un țînc de treabă îl dusese pînă la locuința lui moş Beteală. Şandramaua era chiar în mijlocul curții înconjurat de nişte orătănii. Le arunca din cînd în cînd cîte o mînă de grăunțe. Dacă pe Tic l-ar fi preocupat porecla moşului, ar fi dezlegat-o imediat. În picioare, moş Grigorie Beteală avea înfățişarea unui par fără de sfîrşit, format parcă din doi de S. Capul i se bălăbănea înainte, ghebul din spate parcă voia să i-l tragă înapoi, burta încerca să readucă echilibrul corpului, dar imediat fundul se grăbea să-i asigure ciudățenia, pentru ca genunchii să facă un ultim efort de restaurare a trupului. Această neînțelegere dintre atîtea părți ale corpului dăduseră naştere siluetei formată

din doi S, unul continuîndu-se prin altul şi aspectului jalnic de şandrama gata să se prăbuşească.

Şandramaua îl identifică pe Tic imediat ce-i auzi "bună ziua", şi-l scrută cu privirea cîteva clipe.

— Aaaa! Tot mătăluță. Da' ce te-o mai fi aducînd pe-aici?

— Tot cu şoferul acela, moş Şandramaua.

— Bată-l să-l bată pe sudălău, ca să vezi cum poartă copchiii pe drumuri.

— Poate vă mai aduceți aminte de ceva. Era gras?

— Nu-mi păru deloc gras...

— Era slab? Înalt? Ghebos?

— Aşa, ca omul de toate zilele, pe care-l uiți cum îl vezi.

— Nu cumva şchiopăta, sau poate că avea ceva pe față, vreo cicatrice?

— Cică... Ce-i aia?

— Vreo urmă de rană, ştiți cînd se taie cineva...

— Aaaa! Vrei să întrebi dacă nu cumva era însemnat? Nu mi s-a părut. Ia stai!... Ba nu... Era doar murdar de funingine de maşină, nu-ş cum îi zice. Avea urme de degete pe obraji.

— Nu vă amintiți cum era îmbrăcat?

— Ba cum nu. Cu haine din cele de umblă tractoriştii. Le zice "salopente". Dar el îşi dăduse jos haina, rămăsese într-o cămaşă de bumbac subțire, fără mîneci. Ş-avea omul brațele tari, se cunoştea.

— N-avea pe brațe vreun tatuaj?

— Cum? Ce-i aia? Că eu ți-am spus că n-am umblat la şcoală... Tatu...?

— Ştiți, cum fac marinarii. Îşi scriu ceva pe brațe, parcă şi le-ar desena cu cerneală albastră. Inimi, chipuri de femei...

— Aaaa! se dumiri Şandramaua. Da' n-avea nici o bazaconie pe brațe. I se vedeau numai vinele umflate.

Tic era deznădăjduit. Ce şofer idiot şi anost! Fără cicatrice, fără tatuaj. Dacă măcar şi-ar fi rupt un picior, sau i-ar fi tăiat cineva o ureche într-o încăierare...

— N-avea chiar nimic, nimic? Nici măcar nasul nu i-l turtise cineva?

— Eu, dacă l-aş vedea, poate că l-aş cunoaşte, dar aşa, să aibă ceva aparte, nu-mi aduc aminte. Da' ce ai mătăluță cu el de vrei neapărat să-l vezi?

Prichindelul nu mai avu ocazie să răspundă la întrebarea moşului. Țombi, bănuind probabil că stăpînul lui se află în încurcătură, se luă brusc la harță cu o javră lățoasă care-l privea înfricoşată dintr-un ungher al ogrăzii. În ajutorul javrei sări însă şi un dulău vecin aşa că lupta tindea să ia proporții egale dacă n-ar fi intervenit inteligența şi şmecheriile lui Țombi. Printr-o figură abilă musafirul cu colți reuşise să aducă javra lățoasă în stare de schelălăială şi părea a-i spune dulăului vecin, care era totuşi ceva mai mare decît el şi mult mai fioros, că-l aşteaptă aceeaşi soartă dacă nu-şi caută de treabă. Şandramaua, neştiind care-i situația adevărată pe frontul de luptă cîinesc, luă o joardă şi o azvîrli drept în capul dulăului de sacrificiu.

— Ieşi afară din ogradă, pămătuful şi haramul...! înjură el, apoi întorcîndu-se spre Tic îşi ceru parcă scuze: Sudălăul acela de şofer... Înjura atîta că m-a năucit şi pe mine, om bătrîn. Da' ce-o fi pămătuful?

— Un fel de pensulă de ras... răspunse indiferent prichindelul.

— Aha! Şi ce-avea şoferul cu pensula de bărbierit ca s-o suduie?

— Înjura de pămătuf? sări Tic ca un greier.

— Păi cum îți spusei. În viața mea n-am mai auzit pe cineva suduind de pămătuf, şi slavă Domnului n-am auzit puține sudalme. Da' ca şoferul ăla şi ca alți şoferi mai rar.

Va să zică prichindelul nu făcuse drumul degeaba. Tot aflase ceva. Poate că pînă la urmă va descoperi şoferul chiar cu ultimul amănunt, cu pămătuful de care-şi amintea Şandramaua. Deşi grăbit nu uită să-i lase moşului un "sărut mîna" recunoscător şi o zbughi pe poartă.

— Hai, Țombi! îşi chemă el cîinele. Trebuie să descoperim omul care înjură de pămătuf în oraşul nostru. Ştim atîta: e şofer.

Se vede că norocul începea să-i dea tîrcoale cireşarului cu nasul cîrn. Abia ieşise din sat că-l prinse din urmă o şaretă. Vizitiul îl pofti să se urce, aşa că Țombi fu nevoit să facă uz de toată rezistența lui pentru a ține pasul cu trapul iute şi mărunt al calului. Cum ajunse în oraş, Tic convocă în grabă ceata de puşti şi anunță misterios şi încruntat că misiunea trebuie repetată. Apoi schimbă planurile şi zonele candidaților în aşa fel ca nici unul să nu mai provoace înjurăturile cu aceeaşi metodă la acelaşi şofer.

— Schimbăm şi parola, spuse Tic: IBMOȚ!

Îl puse pe fiecare să repete şi cînd se convinse că nici unul nu se bîlbîie, le destăinui misiunea.

— Trebuie să aflați care şofer din oraşul nostru înjură de pămătuf. Băgați de seamă: PĂMĂTUF. Ştiți ce-i pămătuful? Pensula de bărbierit.

Din ceată se auzi vocea timidă a unui puşti:

— Păi eu ştiu cine înjură! Dacă mi-ai fi spus atunci! Întîi a înjurat de "haram". Pe urmă l-am auzit înjurînd şi de pămătuf, dar am crezut că-i vreo piesă de maşină, vreun şurub.

— Cum?! sări în sus maestrul de ceremonie. I-ai notat numărul?

— Ţi l-am dat atunci.

Tic îşi cotrobăi cu înfrigurare buzunarele, dădu peste rapoartele puştilor, şi alese unul din ele:

— Asta-i? Raportul numărul cinci, zona E?

— Da!

— Mă ţînculică! Pentru asta ai merita să-ţi spun cireşar.

Ceilalţi puşti erau trişti nevoie mare că li se terminase misiunea înainte de a o începe. Vice cireşarul în schimb era în al nouălea cer. Ştia că fiind protejatul lui Tic, nici un puşti din cartier nu va mai îndrăzni să-l înjure sau să-l provoace la bătaie. Emoţia îl tulburase într-atît încît chiar îndrăzni să-i facă o propunere şefului:

— Ce-ar fi să căutăm maşina?!

Propunerea lui fu acceptată fără rezervă de Tic şi cu mare entuziasm de ceilalţi candidaţi de cireşari. Unul din ei avea iarăşi şansa de a obţine felicitările şi favorurile şefului. Plecară toţi în goană repetînd în gînd numărul maşinii şi ciudata parolă. Şi după o oră unul din ei se întoarse gîfiind:

—IBM... hî, hî, hî, IBMO... M, hî, hî,... IB...

— MOŢ! completă Tic. Ce s-a întîmplat?

— Pe Dom... hî, hî, hî, pe Domnească... maşina, şoferul, în pană de motor.

— Mă! ţipă Tic. Eşti sigur?

— Dacă m-a înjurat şi pe mine de pămăruf. "Ce zgîieşti, mă, ochii? mi-a zis. Pămătuful tău de vagabond!..."

— Unde l-ai lăsat?

— Pe Domnească... Cam prin faţa Ferometalului.

Deşi se grăbea, Tic nu voia să strice marile ritualuri ale cetei sale. Luă o poziţie de drepţi şi-i întinse mîna puştiului. Neaşteptîndu-se chiar la o asemenea cinste, puştiul fu cuprins de tremur.

— Îi vei aştepta pe ceilalţi şi le vei spune că eşti însărcinat de mine să primeşti rapoartele. Dar să nu uiţi să le ceri parola IBMOŢ!

Tic plecă apoi în goană, iar puştiul începu să-şi chinuie capul cu o sumedenie de întrebări. Cu ce ton să le vorbească celorlalţi? Dacă n-ar fi bine să le ceară rapoarte scrise? Cam ce observaţii să le facă? Mai ales ăluia care avusese norocul să dea primul peste şofer. Ăluia, Tic nu-i întinsese mîna.

Prichindelul cîm şi ciufulit nu se mai gîndea însă la dramele prin care va trece ceata lui de puşti în urma acestor întîmplări. El alerga spre calea Domnească, stîrnind prin goana lui uimirea cetăţenilor. Îi era teamă ca nu cumva şoferul să repare motorul şi să dispară.

Teama lui Tic nu era însă întemeiată. Şoferul, ca întotdeauna, avea mult de lucru pentru a-şi aduce motorul în stare de funcţiune. Tic îl găsi în locul în care-l lăsase puştiul cel fericit, poate chiar mai furios decît îl lăsase puştiul. Încă înainte de a ajunge lîngă el auzi cuvîntul "pămătuf" scrîşnit în dinţi. Ca să nu atragă mînia şoferului asupra sa, prichindelul căută un prilej mai puţin obişnuit de a intra în vorbă cu el. Se strădui să nu fie observat de şofer şi atunci cînd îl văzu scăpînd jos o piuliţă se repezi, o ridică şi i-o întinse în mare grabă:

— Poftim! Era cît p-aci să cadă-n canal.

Surprins de gestul şi de vorbele politicoase ale lui Tic, şoferul nu se mai gîndi să se uite în jur pentru a descoperi că nu era nici urmă de gură de canal. Cireşarul riscase, dar cu folos.

— Mulţumesc, răspunse şoferul cu voce încă morocănoasă. Dacă o pierdeam iar mai întîrziam jumătate de oră.

Şoferului începuse să-i vină inima la loc. Reuşise reparaţia... Dădu drumul la motor şi-i făcu semn lui Tic:

— Ei, nu vrei să te plimbi puţin?

Prichindelul nici nu visase că va ajunge atît de repede atît de departe. Se urcă imediat în cabină alături de şofer şi începu să-l descoase cu multă artă:

— Mergeţi şi-afară din oraş, prin sate?

— Aproape numai afară. De-aceea s-a şi hodorogit camionul. Nişte drumuri, pămătuful şi haramul celor care nu le îngrijesc! Uff! Numai pene. Una după alta. Cînd merge motorul, explodează cauciucul. Cînd merge cauciucul, se strică motorul.

— Şi nu găsiţi pe nimeni ca să v-ajute? Am văzut chiar azi la Zogreni o maşină în pană. Dar s-a găsit

un moşneag, unul Şandramaua, înalt şi deşirat care l-a ajutat pe şofer.

— Un moşneag cu trupul şui? întrebă şoferul.

— Da... Avea trupul ca un fel de S dublu.

— I-auzi, domnule! L-am întîlnit şi eu, acum vreo două zile. Ştiu că i-am dat un pacheţel. Oare l-o fi dus?

— Era pacheţelul dumneavoastră? puse Tic întrebarea cheie.

— Nu! Mi-l dăduse un ţăran, un flăcău din Bozieni, care se tot plimbă cu bicicleta. M-a rugat să-l duc la tîrg.

— Nu-l cunoaşteţi pe flăcău? Nu ştiţi cum îl cheamă?

— Nu! L-am văzut de vreo două ori cînd am trecut pe la Bozieni şi Movila. Umblă toată ziua pe bicicletă. Dar de ce te interesează?

Tic tocmai se pregătea să scornească un motiv, cînd o bubuitură groaznică cutremură camionul. Şoferul frînă şi-şi duse mîinile la cap:

— Pămătuful şi haramul ei de maşină. Ai văzut! Cauciucul! Ufufuf.

Tic nu mai auzi cel de-al doilea pămătuf. Sări din maşină şi cu toată viteza o apucă spre casă. Voia să ajungă chiar în acea zi la Bozieni şi să dea peste aducătorul mesajului. O puse repede la curent pe Maria cu cercetările sale şi o îndemnă să spună părinţilor că s-a dus în vizită la un coleg din Bozieni. Apoi îl chemă pe Ţombi după el şi porni pentru a doua oară în aceeaşi zi pe drumul pe care îl cunoştea în toate amănuntele.

7

Ursu îşi introdusese mai întîi braţul, apoi capul în gaura pe care o făcuse bolovanul în uşa de metal. Aprinse lanterna şi începu să-i plimbe raza. Bolovanul se prăvălise într-o încăpere strîmtă care exala un miros puternic de mucegai, încăperea avea o formă pătrată cu latura de vreo trei metri. Proiectă raza lanternei de-a lungul pereţilor dar nu descoperi în ziduri nici o uşă, nici o deschizătură. Îşi scoase cu multă băgare de seamă capul şi braţul afară şi-i descrise apoi lui Dan ceea ce-i destăinuise lanterna.

— Să nu fie gura unui puţ, se cam înfricoşă Dan.

— O să cercetăm podeaua. Deocamdată nu cred că e vreo primejdie.

— Ai văzut tu podeaua? Eşti sigur?

— Dacă bolovanul e înăuntru înseamnă că încăperea are o podea, răspunse Ursu. Cobor eu primul. Tu să-ţi bagi întîi capul şi pe urmă te laşi în seama mea. Ia o lanternă.

Ursu îşi strecură cu dibăcie capul prin gaură, mai întîi picioarele, apoi din cîteva mişcări elastice, răsucite şi restul trupului. Îşi dădu drumul jos. Simţi sub tălpile sale o podea dură, acoperită de o pojghiţă subţire de pămînt. Îl ajută şi pe Dan să coboare. Aprinseră amîndoi lanternele şi începură să studieze cu atenţie interiorul de cub în care pătrunseseră.

Încăperea părea o construcţie simplă, dar solidă, cu ziduri groase. Cei doi cireşari organizară un control temeinic şi metodic, căutînd ieşirea secretă pe care erau siguri că încăperea o posedă. Ursu bocăni cu tîrnăcopul în fiecare zid în afară de cel în care era uşa şi care era astupat din afară. Nu lăsă nici o palmă de zid necercetată dar nu găsi nici urmă de uşă.

— Imposibil! se încăpăţînă Dan. Camera trebuie să aibă un rost. Şi singurul pe care-l poate avea este acela de a tăinui o intrare secretă. Vezi tu un altul? Eu oricît mă chinui nu-i găsesc altul.

— Mai ştiu şi eu ce să cred? Fiecare descoperire pare plină de speranţe şi de promisiuni... ştii doar, şi-n ruine, în hrubele acelea. .. dar nici n-apuci să răsufli bine după eforturile făcute, ori să strigi "Ura"! ca să-ţi dai seama că descoperirea e o aiureală care duce nicăieri, sau că au mai fost şi alţii înainte, pe-acolo.

— Nu uita, Ursule, că aici, de cînd a fost îngropată încăperea, cine ştie de cîte sute de ani, nimeni în afară de noi nu i-a păşit pragul.

— Asta-i adevărat. Locul ăsta n-a fost descoperit de nimeni înaintea noastră.

— Vezi? Eu cred că încăperea asta tăinuieşte ceva.

— Să cercetăm podeaua! De-aceea am lăsat-o la urmă. Întotdeauna intrările secrete se află în podea.

— Hai! Şi-aş îndrăzni să spun: Cu noroc!

Ursu avusese inspiraţia să-şi arunce, înainte de a coborî, uneltele înăuntru. Zgîrie cu ajutorul cazmalei două diagonale. Apoi împărţi podeaua încăperii în patru părţi egale, tot prin linii făcute de vîrful tîrnăcopului. Luă apoi la cercetare fiecare parte a podelei. Rase cu lopata pojghiţa de pămînt de la suprafaţă pînă ajunse la zid. Cînd podeaua fu astfel curăţită plimbă cu atenţie lumina lanternei din ungher în ungher. Într-un colţ, spre zidul din fund, zări un cerc de pămînt cît jumătate de palmă. Îşi dădu imediat seama că

trebuie să se afle o gaură acolo. Poate chiar mai mult.

Dan urmări cu atenție mişcările lui Ursu. Îl văzu luînd partea de fier a cazmalei, introducîndu-i colțul în insulița aceea de pămînt şi răsucind. Auzi şi el clinchetul metalic pe care-l scoase vîrful tîrnăcopului.

— Un inel! şopti Ursu înfiorat. Asta am vrut!

Abia atunci, fixînd razele lanternelor acolo, observară în jurul inelului patru tăieturi subțiri, patru şănțulețe, alcătuind un pătrat cu latura de aproape jumătate de metru.

— Un chepeng! tremură Dan de emoție. Ai văzut, Ursule?

În loc de răspuns, Ursu băgă vîrful cazmalei în inel şi începu să tragă cu toată puterea de coada de lemn care mai rămăsese. Trase pînă simți că-i pleznesc vinele.

— Nu vrea să cedeze? întrebă Dan. Să facem o pîrghie din coada lopeții.

— N-o să reziste, dar altceva n-avem ce face.

Într-adevăr coada lopeții se frînse, dar lui Ursu i se păru că chepengul se clintise. Băgă din nou vîrful cazmalei şi trase... trase pînă avu senzația că-i pocnesc şi venele şi tîmplele. Chepengul se mişca. Se ridicase cu cîțiva milimetri. Mai trase o dată din răsputeri. Una din muchii depăşise podeaua. Scoase tîrnăcopul din inel şi din cîteva mişcări forțate ridică tot capacul de piatră, despărțindu-l de podea.

În fața ochilor celor doi cireşari apăruse o scobitură. În interiorul scobiturii era o ladă de metal. Scoaseră lada afară. Scobitura se termina foarte aproape de suprafață. Ursu bocăni cu vîrful tîrnăcopului dar zgomotul era înfundat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Scobitura nu continua printr-un gang secret.

În sfirşit, se puteau ocupa de obiectul găsit. Lada nu avea lacăte şi era numai rugină. Deschiseră capacul şi spre surprinderea lor văzură o altă lădiță de lemn. Putrezită. Dar şi această lădiță adăpostea o altă ladă de metal mai puțin atinsă de rugină şi încuiată.

— Ladă după ladă! se miră Ursu. Ce taină o mai fi şi aici?

— Dacă-i o comoară? Altceva nu văd ce-ar putea fi.

— S-o deschidem?

— Poți?

Ursu manevră cu lopata. Capacul de metal nu rezistă prea mult. Sări în lături dar înăuntru se afla o altă lădiță de lemn foarte bine păstrată. Lemn dur, fără moarte.

— Asta-i culmea! spuse Dan uimit. Ce comori s-or fi aflînd înăuntru?

Scoaseră amîndoi cu grijă lada de lemn din interiorul celorlalte lăzi. Capacul era bătut în cuie.

— Ieşim afară? propuse Ursu. Că nu cred să mai fie altceva în camera asta.

— Hai! Că mi s-a făcut şi mie rău de atîta praf şi mucegai.

Întîi aruncară uneltele, apoi ieşi Ursu. Dan îi întinse lada enigmatică, apoi îşi scoase şi el capul pe gaură. Ursu îl trase în sus fără nici o greutate.

— E mai bine la lumina zilei, spuse Dan inspirînd cu nesaț aerul curat şi răcoros. Tare sînt curios să ştiu ce conține lada. Hai s-o deschidem!

Pentru Ursu, înarmat cu tîrnăcopul, deschiderea lăzii era un fleac. Totuşi mînui vîrful cazmalei cu multă atenție ca să nu distrugă lădița. O dată capacul în lături cei doi îşi aruncară privirile în interiorul lăzii. Altă lădiță? Sau... Se aşteptau să vadă luciul comorii, monezi, giuvaeruri. Nimic strălucitor, nici o fărîmă de metal. Nişte cîrpe putrezite şi nişte scoarțe vechi. Atît! Acesta era tot conținutul lăzii. O răsturnară cu fundul în sus, o întoarseră pe o parte şi alta. În zadar. Lada nu mai conținea nimic altceva. Dan tocmai era pe cale să scoată o înjurătură, cînd Ursu cu un gest rapid desfăcu scoarțele. În interiorul scoarțelor se aflau nişte coli de hîrtie. Două coli de hîrtie. Dan se repezi asupra lor.

— Ce-ar putea să fie?

Colile erau umplute cu un scris mărunt de mînă. Erau scrise cu litere chirilice. Dan se uita la Ursu. Vlăjganul se scuză cam încurcat:

— Eu, din păcate, habar n-am! Poate cunoşti tu alfabetul chirilic?

— Nu cunosc decît cifrele... Stai că parcă descifrez ceva... Pssst! ce rău îmi pare că nu cunosc alfabetul! Ia notează Ursule: ...? ...1 ...4 ...1. Ce-ar putea să însemne aceasta. Uite aici în josul colii, 7141...

— N-o fi anul? îşi dădu cu părerea Ursu.

— Ai dreptate, Ursule! Anul şapte mii o sută patruzeci şi unu. Ia scade din el cinci mii cinci sute opt.

— O mie şase sute treizeci şi trei! răspunse Ursu prompt. Anul o mie şase sute treizeci şi trei. De-atunci trebuie să fie documentul.

— Cred c-am descoperit ceva grozav, Ursule. Ia gîndeşte-te la vechime. Şi mai ales la grija cu care a fost ascuns şi păstrat documentul. Te pomeneşti că toată zidirea asta s-a făcut pentru el!

— Ştiu şi eu ce să zic? Ți-am spus că mi s-a făcut teamă. De cîte ori credem c-am dat peste ceva...

— Nu mai fi şi tu pesimist. Sînt convins că-i ceva grozav! Şi tot meritul e al tău, Ursule. Dacă n-ai fi observat colţul ăsta de zid, ne-am fi întors acasă cu buzele umflate.

— Las-o şi tu mai moale. Ai cel puţin acelaşi merit ca mine. Ce facem?

— Ne-ntoarce, imediat! Şi Maria şi Lucia cunosc bine alfabetul chirilic. De altfel, îţi dau cuvîntul meu de onoare că, pînă mîine la prînz, îl descifrez singur, numai să fie scris în româneşte.

— Uite, la treaba asta mă bag şi eu, spuse Ursu cu fermitate.

— Cu gaura ce facem? întrebă Dan. O lăsăm aşa, sau o astupăm?

— N-ai nici o grijă. Mai trec multe săptămîni pînă să fie observată. Cine să umble pe-aici? Poate numai din întîmplare.

— Şi de altfel nici nu cred că mai avem ce căuta aici, adăugă Dan.

Dar în privinţa asta, Dan se înşela.

Ursu strînse repede cortul şi îndesă totul în raniţa cea mare. Puteau să plece. Cu o nuanţă de tristeţe în glas, Dan îi spuse prietenului său:

— Ce rău îmi pare că n-a asistat şi Tic la descoperirea noastră. Cît s-ar fi bucurat! Săracul, Ticuşor. Cine ştie pe unde-o fi?

Ursu şi Dan îşi mai aruncară o dată privirile asupra ruinelor, apoi porniră cu paşi inimoşi spre gară. Soarele mai avea cîteva ore pînă la asfinţit.

8

Nici unul din cei trei băieţi nu-şi atinse însă ţinta în cursul acelei zile. Dan şi Ursu sosiră atît de tîrziu în oraş, încît nu mai avură curaj să-şi scoale prietenii şi să le anunţe marea descoperire. Amînară totul pentru a doua zi dimineaţa. Iar prichindelul, nevoit să parcurgă tot drumul pînă la Bozieni pe jos, ajunse în sat o dată cu înserarea. Din fericire, n-o minţise pe Maria cînd îi spusese că are un coleg acolo în sat, aşa că trase chiar la dînsul. Iscodindu-l, pe departe, Tic află de la el că există într-adevăr un flăcău care face de cîteva ori pe zi, cu bicicleta, drumul între Bozieni şi Movila, dar care nu locuieşte în Bozieni, ci în Movila.

— Să-l vezi ce ţanţoş e pe biciletă! adăugase colegul. Mamă, mamă! o să rîzi să te prăpădeşti. Parcă ar călări un armăsar. Dacă ne sculăm mîine mai dimineaţă, îl vedem.

Tic îi lăudă colegului spiritul de observaţie, îi făcu chiar cîteva complimente dîndu-i a înţelege că are talent la română ("să ştii, mă, că te persecută profesorul de română") şi se arătă foarte curios să-l vadă pe biciclist, pentru a se convinge dacă portretul făcut îi corespunde într-adevăr. Năpădit de atîtea atenţii şi bucurii, colegul se jură, cu cele mai sfinte cuvinte, că îi va arăta mîine dimineaţă biciclistul, chiar dacă ar trebui pentru asta să nu doarmă toată noaptea.

CAPITOLUL X

1

Lucia, Maria, Ursu şi Dan îşi consacrară toată dimineaţa descifrării documentului. Truda lor era chinuitoare şi complicată din cauza caracterelor vechi în care fuseseră scrise paginile descoperite în lăzile încăperii tăinuite. Cei doi eroi, regele carbidului şi sfărmătorul de uşi, îşi ţinuseră întocmai cuvîntul. Reuşiră să înveţe alfabetul chirilic pînă la prînz. O oră mai tîrziu, cireşarii izbutiră să transcrie întreg documentul. Lectura le umplea sufletele de emoţii cum rar mai trăiseră şi le aprinse toate fanteziile şi îndrăznelile atîta vreme amorţite.

Iată ce glăsuiau paginile acelea vechi, care răzbătuseră la ei după 300 de ani:

"Eu, logofătul Cristache Zogreanu, umbra plecată a Mariei sale, primind prea înaltă poruncă din chiar gura domnului nostru care, asemeni stejarului stufos şi nestrîmb, umbreşte cu mila lui ograda ţării, m-am căznit din greu, aici în Şoimeni, în casa domnească, de multe ori apucîndu-mă zorii, să zăvoresc în slove cu neputinţă de desluşit taina Cetăţii Vulturilor căreia i se mai spune şi Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de însăşi firea, oamenii istorisesc că cetatea numai la lumina lunii a fost zidită, în a opta domnie a Muşatinilor şi că nimeni nu ştie a-i arăta astăzi drumul. În cetatea cea veche, după cum zic unii, întîia grijă este păzirea în vremi de cumplită bejenie a odoarelor scumpe ale ţării, ce fac culme neamului nostru, şi a odraslelor domneşti la picioarele cărora îngenunchiem cu toţii. Căci, precum la adăpostul stîncii de cremene ne ferim de săgeata duşmanului azvîrlită împotrivă-ne, tot aşa ne fereşte în vremi de amar ca un soare binefăcător domnul pămîntului nostru. Şi truda mea nu a fost în van, căci nu văd unde se

găseşte acea minte iscusită care să prindă cheia ce-i dă dezlegarea tainei, şi deci intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os domnesc şi cel ce urcă în domnie poate să ştie taina, locul şi drumul cetății Vulturilor. La fel şi eu cunosc taina, dară apoi, din înaltă poruncă şi drept judeţ, oi uita-o eu însumi, căci chiar Maria sa spus-a că numai această uitare mă poate duce la moarte bătrînească şi senină şi-i va feri pe urmaşii mei de primejdii grele domneşti şi nu-i va duce la osînda cruntă pe care fiece nelegiuit toată viaţa o poartă.

Scris-am eu, tretilogofătul Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de mai gios în cea de a doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă şi în cel de al patruzeci şi unulea an la vieţii mele, care, deie Domnul, cel din urmă să nu fie".

După această introducere pe o pagină, urma o altă coală, scrisă tot numai pe o pagină cu alt conţinut.

Era documentul propriu-zis:

"Mai întîi, de oriunde ai lua-o acelaşi lucru îl afli; apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găseşti; apoi din cele zece porunci pe a cincea şi pe a noua le alegi; apoi ca racul mergi cîţiva stînjeni, chiar patru; apoi faci repede doi paşi înainte şi numai la urmă te mai opreşti; apoi oleacă răsuăi că oboseala te-a ajuns şi drumul nu-i ferit de primejdii; apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van; apoi te-ncumeţi la drum cu toate evangheliile şi nu-i rău să mai scorneşti două porunci; apoi zece fără de unu şi zece cu unu îţi poartă paşii; apoi îţi ajută întîia călătorie şi nu chiar şi cea din urmă; apoi urci cu trudă pînă la capătul satului; apoi părăseşti capătul şi în ultimele ogrăzi te aşezi la umbra streaşinei; apoi te opreşti în cele trei zile de Paşti; apoi după un hop îţi propteşti piciorul în pămînt şi după un alt hop la fel faci; apoi numai dacă porneşte luni şi duminică poţi răzbi; apoi numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te opreşti; apoi rătăceşti în voie printr-o pădure plină de bozii; apoi oprindu-se la izvor şi la sfînta duminică împărăchiezi doi de unu şi numeri trei brazi; apoi te rogi Domnului şi nu mai cauţi decît mai apoi; apoi treci o creastă; răsufli de două ori şi chiar de nouă; apoi baţi la prima poartă; apoi deschizi al şaptelea lacăt şi o să vezi puieţii de la capătul ogrăzii; apoi după a treia vine a patra precum după a opta vine a noua; apoi trei şi opt se risipesc; apoi ajungi la sfîrşitul sfîrşitului; căci nimic nu mai este; nimic; nimic."

La capătul acestui document, o altă mînă, cu o altă pană, cu alt scris şi cu altă culoare de cerneală adăugase:

"Răposat-a, de moarte cu neputinţă a destăinui, logofătul de divan Cristache Zogreanu în luna şasea a anului 7141 de la facerea lumii".

Cu această frază dureroasă se încheiau slovele scrise pe hîrtiile descoperite de cei doi cireşari în încăperea de taină.

După a doua citire a documentului de către Lucia, în cameră se lăsă o linişte mormîntală. Mult timp, nici unul dintre cireşari nu îndrăzni să tulbure tăcerea grea, de marmură. Gîndurile fiecăruia zburau încîlcite. Toţi îşi dădeau seama că mesajul fetei în alb nu era o farsă ci o chemare adevărată. Dar dincolo de acest mesaj, cireşarii îşi închipuiau o dramă sîngeroasă petrecută cu mai bine de trei sute de ani în urmă. Sărmanul logofăt de divan, după ce zăvorise în slove "cu neputinţă de desluşit" taina Cetăţii Vulturilor, fusese ucis pentru ca nimeni să n-o poată afla vreodată din gura lui.

Simţul datoriei îi trezi pe cireşari din vise şi amintiri. Lucia se hotărî, prima, să rupă tăcerea:

— Documentul lămureşte multe enigme, dar mai ales risipeşte o mare îndoială. Înseamnă că a existat cîndva un loc de refugiu numit Cetatea Vulturilor. Şi s-ar putea ca fata în alb să fi dat într-adevăr de el.

— Deci crezi în adevărul mesajului! încercă Dan s-o oblige la un răspuns precis.

— Nu ştiu unde se termină în mesaj realitatea şi unde începe fantezia. De pildă povestea cu prizonieratul mi se pare scornită. Dar posibilitatea ca "fata în alb", cum îi spuneţi voi şi cum îi place şi ei să-şi spună, să fi ajuns într-un castel sau în cetatea de refugiu începe să se transforme în probabilitate, dacă nu chiar în certitudine.

— Eu sînt convinsă! spuse Maria. Prea multe fapte coincid. Şi-mi amintesc şi tonul scrisorii ei. Cred că nu ţi se mai pare nesincer, Lucia?

— Nu! recunoscu fără ezitare conducătoarea de moment a cireşarilor.

— Eu cred chiar şi în posibilitatea ca ea să fi fost făcută prizonieră... spuse visătoare Maria.

— De către cine şi în ce scop? întrebă Lucia. Şi dacă s-a întîmplat asta, tu crezi că indivizii care o ţin prizonieră şi care nu pot fi decît oameni răi sau cu intenţii rele, ar fi lăsat-o să scrie şi să trimită un asemenea mesaj? Un astfel de lucru nu se face în doi timpi şi trei mişcări. Gîndeşte-te şi tu, Maria!

— Dar dacă o ajută cineva... chiar unul din cei care o ţin prizonieră?

— Mi se pare prea complicat. Hai, să fim serioşi! Tu crezi că într-un castel misterios şi singuratec o fată de vîrsta ei poate rămîne mult timp nevătămată. Dacă ar fi adevărată povestea ei, cei care o ţin

prizonieră nu pot fi decît hoți, sau căutători de comori, sau alți nelegiuiți. Crezi că ar putea trăi atît de simplu printre ei? Eu zic să lăsăm gîndul ăsta la o parte. Să ne preocupăm deocamdată numai de enigma castelului!

— Sînt de acord cu Lucia, interveni Dan. Enigma fetei în alb se poate dezlega numai o dată cu enigma castelului sau a cetății.

— Aaaa! Sigur că da! spuse Maria. Cu ideea asta sînt absolut de acord!

— Şi eu! spuse Ursu cu voce calmă.

Toți erau conştienți de însemnătatea afirmațiilor făcute, toți ştiau la ce urmări îi obligau afirmațiile. Adevărul e că doreau toți acțiunea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, cred că e descifrarea documentului, propuse Maria.

— Ce descifrare? întrebă Dan cu naivitate.

— Vrei să spui că documentul nu mai are nevoie de interpretare? sări Lucia.

— Poate că pe vremea lui o fi fost greu de interpretat, răspunse Dan. Mie însă mi se pare foarte simplu. Fii atent, Ursule! Lucia, dă-mi puțin transcrierea documentului. Aşa! Auziți! Dar mai întîi trec peste frazele fără nici un rost.

— De unde ştii care sînt frazele fără nici un rost? întrebă surprinsă Lucia.

— Ce-ar putea să însemne de pildă prima frază? continuă Dan. "Mai *întîi de unde ai lua-o acelaşi lucru îl afli?"* Nu ți se pare simplu? Adică tot acolo ajungi, unde spune el în cealaltă frază: *"apoi drumul duce la o cetate veche zisă a Vulturilor"...* apoi spune că dedesubtul cetății nu găseşti nimic, ci dacă mergi înapoi ca racul patru stînjeni... cît are un stînjen, Lucia?

— Cam doi metri...

— Nu *cam!* Spune precis!

— Un metru nouă sute nouăzeci şi şase.

— Bine, bine!... Va să zică, dacă mergi înapoi vreo opt metri, documentul zice *"chiar patru",* deci un metru nouă sute nouăzeci şi şase ori patru, pe urmă mai faci doi paşi înainte.

— Dar de ce treci peste fraza cu oboseala şi răsuflarea? întrebă Maria care luase şi ea una din transcrieri.

— Pentru că dacă mergi şi tu acolo o să vezi cum o să răsufli! Tot nu vă dați seama? E cît se poate de copilăros documentul. Pe urmă vine *"zece cu unu"* adică unsprezece paşi, apoi *"zece fără unu",* adică nouă paşi, apoi *"urci cu trudă",* mamă dragă, ce adevărat e! Apoi încă vreo cîțiva paşi şi pe urmă probabil dai de intrare. Documentul spune: *"numeri bine treptele, dară nu chiar la cea din urmă te opreşti",* pesemne că e o intrare laterală, la dreapta sau la stînga, care duce în castel, pe urmă vin povestea cu cel de al şaptelea lacăt, ceea ce înseamnă că dai propriu-zis peste poarta de intrare în castel...

— Totuşi ai trecut peste o serie de fraze, îl întrerupse Lucia pe Dan. Ce rost au aceste fraze, Dan? Pentru ce au fost scrise?

— Cred că întrebarea ta e cel mai bun răspuns! răspunse Dan în mare vervă. Pentru ca să încurce cititorul, să-l zăpăcească şi, în această privință, tretilogofătul a fost cît se poate de ingenios. Asta se vede cel mai bine din stilul în care e scris documentul, un stil misterios, religios. Nu uita, Lucia, că pe-atunci oamenii erau foarte temători în credință. Dacă unul ar fi dat atunci peste document, ar fi fost foarte impresionat de chestiile religioase, cu poruncile, înțelegi, nu? Să nu furi, să nu rîvneşti bunul altuia, sau de pildă cu evangheliile, cu sfînta duminică; ar fi fost atît de impresionat că adevărul i-ar fi scăpat printre degete. Gîndeşte-te la epocă, gîndiți-vă la epocă... zău, pentru vremea de-atunci, logofătul pare într-adevăr foarte isteț, dar pentru noi...

— Cu alte cuvinte, îi întrerupse Maria zelul, tu crezi că dezlegarea enigmei se află...

— Se află totuşi la Vultureşti! adăugă Dan foarte ferm.

— Dar unde? întrebă Ursu. Că doar am colindat toate coclaurile pe-acolo.

— Şi eu am crezut la început ca tine, Ursule, dar o frază din document mi-a deschis ochii: *"apoi ca racul mergi cîțiva stînjeni",* adică înapoi...

— Unde dracu' şă mai mergi? se înfurie Ursu. Înapoi e numai deal.

— Dar noi unde-am descoperit documentul? În vale?

— Aa! exclamă Ursu. Vrei să spui că în deal, chiar dincolo...

— Da! Cred că cetatea se află în deal. O fi avînd ea poate şi alte intrări, dar aceea pe care ne-o indică documentul se află în deal.

— Dar cum s-a putut şi oare cînd s-a putut ridica totul? întrebă Maria.

— Păi nu spune în predoslovie că s-a lucrat numai la lumina lunii? răspunse tot Dan. Şi apoi cum s-a procedat cu logofătul Zogreanu s-a putut proceda şi cu alții: Crîşti! Jos capul!... Şi oare de ce dealul de

pămînt să nu fi fost dinadins tăiat şi făcut abrupt? Pare prea curios dealul... Acum mi se explică multe, Ursule. Dac-am fi ştiut! Trebuia să cercetăm nu ruinele ci dealul...

— Atunci ce reprezintă ruinele acelea nenorocite? întrebă Lucia.

— Ce-ar putea să reprezinte decît fortificaţiile de apărare a castelului? Castelul era tăinuit, dar pentru orice eventualitate trebuia şi apărat. Însă în mod discret. O cetate mare ar fi atras atenţia. Dar una mică... trece mai neobservată, nu aţîţă curiozitatea nimănui. Castelul se află în deal. Dacă aţi avea şi voi în minte ruinele şi dealul şi locul în care am găsit documentul, sînt sigur că nu v-aţi îndoi nici voi.

— Eu cred că Dan are în mare măsură dreptate! încuviinţă Lucia. Vultureştii trebuie cercetaţi metru cu metru. Şi totuşi!... Fata voastră în alb vorbeşte despre un castel de marmură, nu pomeneşte nicăieri despre camere întunecate, despre lipsa soarelui... Asta cum se explică? Scrisoarea fetei să fie totuşi o farsă?

— S-ar putea ca în deal să se afle doar intrarea la Castel, spuse Dan.

— Dar Castelul unde să fie? întrebă Maria.

— Undeva în spatele dealului, în pădure, prin vreo rîpă neumblată, sau chiar departe undeva. Sînt tuneluri subterane lungi de kilometri... Dacă ne luăm după document, la Vultureşti, nu în ruine, ci în spatele lor, se află ceva în legătură cu castelul. Eu cred că o intrare sau vreun tunel subteran.

— Atunci n-ar fi mai bine să ne despărţim în două grupuri? propuse Lucia. Unul să cerceteze dealul, celălalt împrejurimile. Am înainta mai repede.

Ceilalţi acceptară.

— Dar cu Tic ce facem? întrebă Ursu. Cine ştie pe unde umblă săracul...

Într-adevăr, toţi uitaseră de prichindel în emoţia ultimelor descoperiri.

— Să-i dăm o telegramă să vină imediat la Vultureşti! sugeră Dan.

— De ce? întrebă Lucia. Dintr-un anumit punct de vedere acţiunea lui e foarte utilă. Ea nu poate decît să ajute la dezlegarea enigmei castelului şi... a fetei în alb. Mai ales a prizonierei din castel. Tic nu mai poate întîrzia mult timp. Îi laşi tu, Maria, răspuns acasă că am plecat la Vultureşti.

— Cînd vreţi să plecăm? întrebă Ursu.

— Mîine dimineaţă în zori! Avem tren! anunţă Dan. Ne lasă la şapte kilometri de sat.

— Mai bine să mergem cu autobuzul, spuse Ursu. Azi am aflat că merge un autobuz în direcţia aceea. Plecăm tot în zori.

— Atunci cu atît mai bine! Ne lasă şi mai aproape de ruine. Deci mîine, la staţie, în centru. Tuturor le spunem că mergem într-o excursie. Şi prietenilor şi părinţilor... O excursie într-o pădure. Iar lui Tic îi lăsăm răspuns să vină după noi...

— Şi dacă întîrziem mai multe zile? se îngrijoră Maria.

— Şi?! se miră Dan.

— Peste două zile trebuie să sosească Victor...

— Aoleu! Uitasem... Îi lăsăm şi lui un răvaş... Chiar eu îl scriu. Tu, Maria, scrie pentru Tic.

Cireşarii se despărţiră pentru a-şi face din timp pregătirile. Dan căpătase strălucirea unui zeu. Era prima dată cînd simţea dorinţa de a fi conducător.

2

Elevul cu talent la română îşi ţinuse cuvîntul. Se sculase cu noaptea-n cap şi cînd simţi că se ivesc zorile îl trezi şi pe Tic. Ciufuliciul se încredinţase fără grijă somnului şi dormise grozav. Anticipase cu siguranţă infailibilă plăcerea colegului său de a-l trezi.

— O să vezi acu, ce ţanţoş trece! Grozav de ţanţoş.

Tic se îmbrăcă la repezeală şi ieşi la poartă. Soarele răsărea. Oamenii plecau în cîrduri prin ogoare. Departe, pe şosea se vedea parcă un biciclist.

— El e! Ţanţoşul! se bucură colegul. Să-l vezi ce ţanţoş! (îi plăcea teribil cuvîntul).

Cînd biciclistul se apropie, Tic făcu cîţiva paşi spre mijlocul drumului şi se postă acolo ca un stîlp. Biciclistul se opri destul de surprins.

— Foarte frumoasă bicicletă! spuse prichindelul în loc de "bună dimineaţa", cu convingerea că ţanţoşul îi va primi lauda cu mare plăcere. Dar v-aş ruga ceva. N-aţi dat dumneavoastră acum cîteva zile un pacheţel unui şofer? Nu ştiţi de la cine l-aţi primit?

Biciclistul îl măsură pe Tic de sus pînă jos, dar făcu greşeala ca mai întîi să-i răspundă şi pe urmă să întrebe:

— Factorul de la Brusturi mi l-a dat. Dar ce te interesează pe tine, bă ţîncule?

— Am pus un pariu cu puştiul ăla din poartă.

— Aaa! aprobă fericit biciclistul, dar după cîteva clipe își reveni: Ce fel de pariu și pentru ce?
— Asta-i treaba noastră!
Din fericire, la poarta unei case apăru o fetișcană frumușică și zveltă și, văzînd-o, biciclistul cel țanțoș sări pe șa ca un campion, dar nu apăsă pedala înainte de a-i spune lui Tic:
— Ziceai că-i grozavă bicicleta, hî? Da, e foarte bună! Cea mai bună bicicletă din cîte se există, cea mai simultană...
Și trecu prin dreptul fetei, cu capul sus și drept în șa, ca un motociclist.
— Adevărat că-i țanțoș, își felicită Tic colegul. Și zici că-i din Movila? Dar Brusturi unde vine?
— Brusturi? Păi de la Movila nu-i mult. Vreo cinci kilometri, în sus, spre munte.
— Și pînă la Movila?
— Numai trei kilometri. Dar de ce întrebi?
— Mă gîndesc să dau o raită pînă la Brusturi, la o prietenă de-a Mariei, la o colegă a soră-mi.
— Hai că merg și eu! Numa' să mă schimb.
— Stai! Stai că nu sînt sigur... Zău...
— Chiar vrei să pleci? Hai, nu pleca! Acuș vin băieții pe teren, la fotbal... Ardem un meci...
— Da?! se prefăcu Tic foarte interesat. Să știi că vin. Mă duc numai pînă la Movila. Am puțină treabă acolo. Pînă mă-ntorc, tu poți să alegi formațiile... Eu joc pe postul de căpitan... Și la toamnă să știi că te bag în echipa clasei.
Tic era sigur că va pleca singur. Nu chiar singur de tot, pentru că îl avea și pe Țombi cu el. Spre Brusturi, băiete!
Dar din pricina promisiunii sale, puștii din Bozieni n-au jucat fotbal în dimineața aceea. L-au așteptat cu o încredere nețărmurită pe cel mai bun pitic din oraș, "adică ce din oraș, din toată țara", l-au așteptat pînă li s-a făcut foame rea și s-au cărăbănit pe la casele lor, hămesiți și nenorociți. Dar nici Tic nu era prea vesel. Factorul din Brusturi îi spusese că primise pachetul de la preotul Gîrbaciu din Stăncuța. Iar Stăncuța se afla la vreo cinci kilometri de Brusturi. Deși prichindelul se grăbise nevoie mare să ajungă cît mai repede la Stăncuța, nu mai reuși, din păcate, să dea imediat de firul mesajului. Preotul Gîrbaciu, mare iubitor al celor pămîntești, fusese seara la o petrecere în capul satului de la care nu se întorsese decît spre zori. Micul cutezător îl găsi dormind și sforăind vîrtos într-o balie uriașă, care-i slujea de pat pe cerdac. O îngrijitoare bătrînă, cu fața plină de cute și cu vederea slabă, îl întîmpină destul de bucuroasă pe îngerul blond din pragul porții:
— Bine-ai venit, domnișorule! Da' conița ce face? Sănătoasă, voinică?
— Îl căutam pe părintele, îngînă Tic.
— Ce spui?! se miră îngrijitoarea care, după cum se vede, era și olecuță surdă. Și cînd vine încoace? Să-i pregătesc eu o oală de sarmale că tare-i mai plac... Ei, nepoții, nepoții...
— Nu sînt nepot... încercă Tic să nu se pună rău cu biserica.
— Sîmbătă? îl întrerupse slujnica. Numai bine... Dar matale n-ai vrea să mănînci ceva, că ți-o mai fi foame... De la Bătrîna pîn-aici e drum, nu glumă... Și prea cuviosul doarme, săracul... O avut de lucru az'noapte. Numa-n zori a venit... Noroc că s-o lăsat de vin... Acum numai țuica-i mai place... Și totul din pricina viilor, că ei îl îmboldesc.
Tic se gîndi din nou să se împotrivească, să-i spună bătrînei că nu-i nepotul popei și că nu-i din Bătrîna. Tocmai se pregătea să-și ascută vocea, cînd părintele făcu prin somn o mișcare.
— Părinte! îi țipă slujnica la ureche. Ian scoal' oleacă, părinte, că ți-o venit nepotul de la Bătrîna!
Preotul deschise ochii, cercă să se ridice în capul oaselor, dar pe la jumătatea drumului se răzgîndi.
— Dar ce vrei, mă Ionelus? întrebă dînsul.
Tic se hotărî să profite de acest scurt moment de luciditate:
— Sărut mîna... Cine v-a dat pachetul acela mic învelit în hîrtie?
Popa holbă ochii încețoșați:
— Care pachet, mă Aghiuță? Ce, crezi că-s beat? Vezi că acuș pogor iadul asupra ta.
— Nu, sărut mîna. Pachetul acela pe care l-ați dat unui biciclist acum vreo două zile...
— Ce biciclist, mă, ce pachet? Ce două zile?
— Un pachet mic, tare, legat cu sfoară, cu adresa frizeria Higiena.
— Cum... Higiena?! și popa se rezemă în cot căutînd să-și amintească. Frizeria... frizeria... Ceva cu cireșe, nu?
— Da, da! strigă îngerul travestit, bucuros că preotul își amintise.
— Și ce vrei cu el? Că eu știu că l-am dat unui neghiob, unui fudul...
— Cine vi l-a dat dumneavoastră?

— Cine mi l-a dat? Dar parcă mai țin eu minte! Pare-mi-se că Pupăza... Da! chiar Pupăza...

— Pupăza?!

— Fleandura aceea de precupeață din Prisaca, mînca-o-ar focul iadului s-o mănînce şi mărita-s-ar cu Scaraoțchi, că mi-a plătit pe cinci găini şaizeci de lei şi-am auzit că-n tîrg se vinde cu treizeci de lei bucata. Şi nici măcar bani nu mi-a dat, pungăşoaica, crăpa-i-ar măselele, mi-a adus patru sticle de țuică îndoită cu apă. Da' n-o să pun eu mîna pe ea! Zicea că o costă douăzeci de lei sticla, dar mi-o dă mie cu cinşpe lei ca să se pună bine cu Dumnezeu... Şi s-o fi văzut cum se prefăcea, străpezita. Ce-o s-o chelfănesc. O fi cumpărat şi ea două sticle de țuică, cu doişpe lei kilu, a făcut din ele patru şi m-a înşelat, hoțoaica. Am dat cu cinci lei găina. Auzi, Doamne? Oare-oi fi fost beat? Sau poate m-oi fi zmintit... mai ştiu eu... Da' nu pun eu mîna pe ea? Întîi o bat şi pe urmă o afurisesc...

Tic o şterse pe nevăzute lăsînd preotul să-şi facă singur, mai departe, autocritica şi planurile de răzbunare. Trebuia s-ajungă la Prisaca, să dea peste precupeață. Era obosit prichindelul, dar nădejdea că noul mesager va fi poate ultimul, adică primul, îl făcea să scape de cauciucul care i se strecura în glezne. Dacă ar şti fata în alb cîte pătimeşte el, pentru a dovedi prietenilor că mesajul e adevărat, că există şi castelul, dar mai ales că în castel se află prizonieră ea!... Dac-ar şti fata în alb!...

Cu aceste gînduri, care-i înțepau pieptul şi spatele, şi cu altele care-i opreau răsuflarea, fostul nepot al popii din Brusturi străbătu, parcă fără să-şi dea seama, calea de arşiță pînă la Prisaca.

În sat părea că nu e țipenie de om. Era pe la miezul zilei, zăpuşeala ardea plămînii, şi nici o boare de vînt rece nu se îndura să-l învăluie, măcar pentru o clipă, pe micul şi grăbitul călător. Tic văzu pe ulița principală firma cooperativei şi se duse întins acolo. Dădu bună ziua cu glas smerit. Înăuntru se aflau vreo trei bărbați şi o femeie înaltă, încă tînără, cu nişte priviri focoase. Bănui imediat care-i vînzătorul şi-l întrebă politicos:

— Nu vă supărați, dar nu ştiți unde aş putea-o găsi pe mătuşa Pupăza?

Hohotul de rîs pe care-l stîrnise întrebarea lui era atît de cumplit că Tic se pomeni cuprins de un tremurici prevestitor de rele.

— Care mătuşă, mă prăpăditule? Şi care pupăză, mă jigodie?

Vocea aceea foarte arțăgoasă aparținea femeii şi Tic o sfecli: "N-o fi cumva fiica pupăzii?"

— Nu vă supărați dar...

— Cum să nu mă supăr, mă chiştocule? Ce te-apuci să batjocureşti oamenii, dîrdîitură ce eşti?!

— N-am ştiut că sînteți rudă...

— Ce rudă, mă cioflingarule! Cînd ți-oi azvîrli una peste bot, golanule!...

Ultima insultă era prea din cale afară şi Tic n-o mai putu suporta. Mai ales cînd vînzătorul îi dădu a înțelege prin mişcări discrete şi cuvinte mute că "pupăza" e chiar femeia care-l amenința.

— Daaaa!? se supără Tic. Atunci: bună ziua!

Prichindelul ieşi imediat din cooperativă, bineînțeles după ce făcu o mutră de om jignit şi pus pe răzbunare. Parcă tot spatele i se prefăcuse într-o ureche care aştepta strigătul salvator. Şi strigătul nu întîrzie:

— Mă băiețaş, mă domnişorule! Ian stai puțin! Ce te mîniaşi aşa. Stai că mai am o vorbuliță bună...

Tic îşi încetini pasul, dar nu se opri. Femeia îl ajunse din urmă:

— Stai o dată, că ne-om înțelege noi... Sîntem doar oameni. Dacă ar veni cineva din senin la maică-ta şi-ar întreba: dar nu ştiți pe unde stă nebuna aia de mama lui... cum îți zice?... te-ai simți bine, ia spune!

Prichindelul părea mai puțin încruntat dar încă nu se lăsa bătut.

— Hai, hai, că ți-oi găsi eu ceva la oraş, minți Pupăza. N-o mai fă pe bosumflatul şi spune o dată pentru ce mă cauți.

— Nu vreau! Fin-că ştii matale...

— Hai, domnişorule, de, oamenii, aşa-s ei, se mai ceartă, se mai împacă, chiar cînd spun o vorbă rea n-o fac din răutate; eu am vrut doar să glumesc, aşa-s eu din firea mea; şi dacă ne-am lua după glume nu ştiu unde am ajunge. Ce voiai matale de la mine?

— Voiam eu să vă spun o vorbă, adică nu eu, cineva m-a rugat să vă caut şi să vă spun ceva din partea lui. În legătură cu nişte găini.

Figura pupezei deveni şi mai binevoitoare, iar vocea nespus de mieroasă...

— Am văzut eu de la-nceput că eşti un domnişor isteț şi frumuşel. Şi ce cățeluş frumos ai! Cum îi zice, Azorică, Grivei?

— Țombi şi Țîngulică... Depinde de felul cum se poartă.

— Țombi sau Țîngulică! se miră femeia. Vai, ce nume frumoase! Şi cum i se potrivesc! Şi ce frumos sună! Nu-i aşa că matale i l-ai dat? Se vede de la o poştă. Şi, dacă nu te superi, ce voiai să-mi spui cu

găinile?

— Părintele Gîrbaciu m-a rugat să vă spun c-ar mai dori cîteva sticle cu ţuică, tot vreo patru... Dar spunea că neapărat să fie tot din aceea.

— N-a spus şi cît dă pe sticlă?

— Nu! A spus că ştie Pupăza. Cum ne-am înţeles data trecută, parcă aşa zicea...

— Apoi să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi să ştii că-ţi aduc eu ceva de la tîrg, nu te uit. Uite, chiar acuma plec cu ţuica la părintele. Şi să ştii că nu te uit. Pupăza cînd spune ceva apoi e vorbă...

Bineînţeles că nu-l întrebă pe Tic nici cum îl cheamă, nici de unde-i, ca să-i poată da acel "ceva" pe care i-l va cumpăra de la tîrg.

— Şi-a mai zis părintele să nu uitaţi să-i spuneţi şi cine v-a dat pacheţelul acela...

— Pacheţelul?! Care? Aaa! Da, da! Cum să nu-i spun? Că doar mi l-a dat moaşa din Bătrâna, grăsana ceea, Paruşoaica...! Iaca, eu chiar acuma mă duc să-i fac rost de ţuică. Şi tot din aceea. Dac-ar şti sfinţia sa cît mă chinuiesc pîn-o găsesc... Da' matale eşti vreun neam cu părintele?

— Nu! Dar treceam prin sat şi aflînd...

Tic tocmai voia să-i spună Pupezei că totul fusese o glumă şi că popa, înfuriat nevoie mare, abia aşteaptă să pună mîna pe ea, cînd deodată înfăţişarea şi vorbele şi tonul Pupezei se schimbară ca prin farmec...

— Adică nu eşti neam?

— Nu!

— Atunci, mă golane, cum de-ai îndrăznit să mă faci pupăză, mă. Mînca-te-ar ciorile! Ce ţi-aş mai trage eu două după ceafă; jigodie afurisită...

Cuvîntul nefiindu-i străin lui Ţombi, dar auzindu-l din gura femeii, îl trezi brusc din lîncezeală: luă o căutătură fioroasă şi scoase un mîrîit atît de ameninţător că Pupăza se retrase înfricoşată cîţiva paşi înapoi. Tic îşi linişti cîinele dar nu-i mai spuse nimic altceva femeii decît "bună ziua". Iar după ce rosti cuvintele, din fericire, sau din păcate, simţi un val de milă. Îşi amintea cît de înfuriat îl lăsase pe preot şi mai ales se gîndea de cîte ori îi va spori furia cînd o va vedea pe Pupăză oferindu-i din nou patru sticle de ţuică pe cinci găini. Dacă ar fi ştiut prichindelul că Pupăza îşi pusese în cap să-i ceară popii şase găini în loc de cinci...

3

La Vultureşti, cireşarii se despărţiseră în două grupe, Dan şi Lucia rămăseseră la ruine, iar Ursu şi Maria apucaseră calea pădurii.

Pădurea era deasă, întinsă, părea fără început şi fără sfirşit. Maria nu înţelegea cum vor putea răzbi prin ea şi mai ales nu vedea cum îşi vor putea face cercetările. Ursu era mai optimist. Se urcase în vîrful unei movile şi zărise undeva în interiorul pădurii un fag uriaş care-şi înălţa cu mult creştetul deasupra tuturor copacilor din împrejurimi. Îşi aleseră ca primă ţintă acel arbore gigantic al pădurii.

Maria cercetă busola şi fixă direcţia fagului. Ursu, rîzînd, îi spuse că o duce la fag fără să mai fie nevoie de ajutorul busolei.

— Imposibil! se împotrivi Maria. În pădure nu poţi să-ţi iei puncte de reper. O să ne rătăcim şi atîta ne mai trebuie.

— Atunci facem altceva, propuse Ursu. Tu mergi în urma mea şi dacă mă abat o singură dată de la direcţia pe care ţi-o indică busola, îţi dau ţie conducerea.

Cei doi porniră. Ursu, înainte, se străduia să-i facă Mariei drumul cît mai uşor. Alegea dintr-o privire locurile accesibile, evita tufişurile dese, rîpile, urcuşurile abrupte. Simţul lui de orientare îl ducea cu o precizie de busolă în direcţia fagului. La cîteva ocolişuri Maria era cît p-aci să-i atragă atenţia că se abate din calea pe care i-o arăta busola, dar îşi dădu repede seama că abaterile erau dictate de terenul accidentat. Căpătă atîta încredere încît, cu timpul, nu se mai obosi să privească busola.

Deşi mergeau repede şi cu spor, arborele întîrzia să le iasă în cale. Timpul trecea... Oare nu rătăciseră drumul? Maria tocmai voia să-şi controleze busola, dar văzu semnul lui Ursu apoi privirile ei evadară într-o poiană luminoasă, şi în mijlocul poienei trona, fără rivali, uriaşul arbore.

— Acum spune-mi şi mie pentru ce ai vrut să ajungi aici? întrebă Maria. Nu crezi că ne-am afundat cam mult în pădure?

— Ce ne-am fi făcut dacă n-am fi ajuns aici?! De bine de rău avem acum la dispoziţia noastră un punct de observaţie formidabil, care ne va uşura mult cercetarea.

— Vrei să te urci în fag?

— Trebuie.

Ursu îşi scoase bocancii, mai privi o dată trunchiul arborelui, drept şi lucios, apoi începu urcuşul. Cu mişcări sigure, de pisică, ajunse aproape de vîrf. Maria se înfricoşa cînd îl văzu ca o mogîldeaţă printre crengile din creştetul copacului. Ursu continuă să urce, pînă îşi dădu seama că din locul în care ajunsese privirile nu mai întîlneau nici un obstacol şi că orice centimetru mai sus putea fi fatal.

De la fag spre Vultureşti, pădurea se vedea ca-n palmă. Părea că se întinde pe un podiş neted, tăiat cam pe la jumătatea lui de o apă care, de-acolo de sus, lui Ursu îi apărea ca o panglică subţire de argint, ca un fir de beteală. Tăietura nu era dreaptă, ci forma un semicerc, dar era atît de adîncă încît despărţea pădurea în două. Ursu descoperise tot ce voia să descopere, tot ce-şi închipuise că va descoperi. Coborî repede din copac, şi era atît de nerăbdător, că de pe la vreo şase metri sări de-a dreptul jos sub privirile speriate ale Mariei.

— Sîntem salvaţi! spuse el. Fără fagul ăsta bun nu ştiu ce-am fi făcut.

— Ai descoperit castelul?!

— Încă nu, dar dacă nu se află aici, în zona noastră, avem toate şansele să-l descoperim pînă diseară. Cel mult pînă mîine la prînz. Asta depinde numai de tine.

— Nu te înţeleg.

Ursu îi explică Mariei că pădurea se află pe un podiş al cărui capăt îl constituie dealul abrupt la poalele căruia se află ruinele. Din fericire, nu departe de muchia dealului se află o apă care taie adînc podişul.

— Cum să-ţi spun eu... căută Ursu. Imaginează-ţi pădurea în forma unui cerc, ca o lună plină. Exact aşa, ca o lună plină. Vine o eclipsă şi fură o parte din lună. Înţelegi? Aşa face şi apa noastră. Fură o parte din pădure, adică o desparte definitiv de restul pădurii. Şi tocmai partea de la început.

— Acum înţeleg. Vrei să spui că n-avem de cercetat decît partea aceea.

— Exact! Dacă se află în pădure, castelul numai acolo se poate afla. Şi cred că nici nu se putea găsi un loc mai nimerit.

— Atunci e cazul să mergem pe firul apei... sesiză Maria.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem! Dacă e o ieşire sau o intrare secretă, cred că numai pe malul apei poate să

fie. Avem şi norocul că malul e cam chel. Şi dacă nu găsim nimic pe mal, cercetăm în colţul de pădure...

— Altceva n-ai zărit? Ceva care să sugereze o construcţie, o locuinţă?

— Mi s-a părut că s-ar afla ceva într-un luminiş, într-o poiană... Parc-am zărit un acoperiş, dar nu sînt sigur...

— N-ar fi mai bine să mergem întîi acolo?

— Dacă n-ar fi fost într-un luminiş... Nu! Mai bine să mergem la început pe firul apei şi dacă nu găsim nimic...

— Dar spui că ai văzut ceva acolo în poiană...

— Gîndeşte-te, Maria, acolo în poiană ar putea să fie o cabană, sau o locuinţă oarecare, şi-atunci înseamnă că nu există nici un castel în părţile astea...

— Ai dreptate! Dacă au ajuns oamenii acolo, nu văd de ce n-ar fi descoperit castelul. Să lăsăm pentru la urmă această speranţă. Bine... Mergem pe firul apei!

Ursu şi Maria porniră spre valea aceea adîncă şi pleşuvă, parcă anume făcută ca să le uşureze cercetările. Ursu înainte, Maria după el. Păşeau cu emoţie, dar şi cu teamă. Îi încolţise pe amîndoi teama zădărniciei.

4

La poalele dealului, deasupra ruinelor, Dan şi Lucia, mai ales primul, se agitau şi se frămîntau fără întrerupere. Dan se căţărase pe deal şi de-acolo îşi descărca furia:

— Fir-ar să fie de document! Merg eu ca racul patru stînjeni, dar de unde pornesc?

— Ziceai că-i o copilărie documentul! îi aminti Lucia. Eu cred mai departe că fiecare frază are o semnificaţie.

Dan scoase din buzunar copia documentului şi citi fraza dinaintea indicaţiei cu cei patru stînjeni:

— *"Apoi din cele zece porunci pe a cincea şi pe a noua le alegi"*. Care-i porunca a cincea?

— Să nu ucizi!

— Şi a noua?

— Să nu rîvneşti femeia altuia...

— Asta-i culmea! Ce legătură pot să aibă poruncile astea cu ruinele de aici şi cu cetatea Vulturilor. Nu, nu! Eu continui să cred că-i pusă numai aşa, să încurce.

— Sînt şi eu năucită... recunoscu Lucia.

— Dacă o fi în legătură...? Stai! Fata aia, şmechera aia, Catrina, spunea că s-au găsit oase pe-aici. Dacă o fi fost îngropat aici vreunul care a rîvnit nevasta altuia şi-a fost ucis?

— Eşti nebun? Cum de-ți poate trece aşa ceva prin minte?

— De ce nu? Poate că de la mormîntul ăluia care-a rîvnit la nevasta altuia trebuie să faci patru stînjeni ca racul...

— Mai întîi că n-o să ştim niciodată unde-a fost înmormîntat individul tău, dacă am da crezare bîiguielilor tale, şi apoi cred că n-ai altceva mai bun de făcut decît să-ți fixezi în cap distanța de patru stînjeni, să tragi o linie imaginară de-a lungul dealului şi să cauți pe linia asta.

— Of! Cred că documentul ăsta a fost predestinat să-mi fie călău, oftă Dan ,gîndindu-se la acrobațiile şi chinurile care-l aşteptau pe linia imaginară propusă de Lucia.

— Să împărțim dealul în două, îl învie Lucia. La dreapta tu, la stînga eu.

— Mai bine tu la dreapta, că eu am mai fost pe-acolo.

Lucia acceptă contrapropunerea fără să-i treacă prin cap că Dan o făcuse numai pentru că porțiunea din stînga i se părea mai accesibilă. Porniră amîndoi, unul într-o parte, altul într-alta pe brînci, pe vîrfuri, pe spate, cu capul în jos, căutînd cu privirile şi pipăind cu brațele fiecare palmă de pămînt. Parcă totul fusese aranjat. La înălțimea aceea de 8 metri, dealul era complet neted, nici un tufiş, nici o piatră, nici o groapă nu-şi aflase sălaşul. Se întoarseră amîndoi după ce-şi dădură seama că depăşiseră limitele ruinelor şi se mai uitară o dată deasupra şi dedesubtul liniei imaginare. Dar nimic, nimic nu le reținu atenția.

— Dar în fond ce căutăm noi? întrebă Lucia.

— Cum ce căutăm? întrebă la rîndul său Dan. Căutăm o intrare în castel.

— Dar acum, aici, la înălțimea asta de patru stînjeni, ce am putea să descoperim?

Dan rămase cu gura căscată. La aşa ceva nu se gîndise.

— Dacă-am şti de unde trebuie să pornim, continuă Lucia, am putea folosi combinațiile tale. Ne-am opri la un punct imaginar şi de-acolo am face cei doi paşi înainte şi pe urmă zece cu unu şi zece fără unu. Dar dacă nu ştim de unde să pornim...

— Eu încă nu mi-am scos din cap chestia cu mormîntul.

— Adică tu chiar crezi în aiureala cu ăla care-a fost ucis?

— De ce nu? E o ideea ingenioasă. Nu-i vorba de mine. Ci de tretilogofăt...

— Atunci înseamnă că n-avem ce căuta aici la Vultureşti.

— De unde-ai scos-o şi pe asta?

— Din deducțiile tale. Nu tu spuneai că nu trebuie să dăm crezare fiecărei fraze? Acum văd că ți-ai schimbat părerea...

— Ei şi! De la asta pînă a nu veni la Vultureşti e cale lungă...

— Ia citeşte cea de a doua frază din document!

— Poftim: *"apoi drumul te duce la o cetate veche, zisă a Vulturilor, în care nu cred ceva să găseşti"*... Adică, vrei să spui...

— Da! Adică vreau să spun că dacă dăm crezare fiecărei fraze nu la Vultureşti se află taina.

— Bine, dar e absurd, protestă Dan.

— E într-adevăr absurd. Şi nu ştiu ce să mai cred! Înseamnă că documentul tainic dă din capul locului o indicație şi anume aceea că nu la Vultureşti se află taina Cetății Vulturilor. Eu nu cred că un tăinuitor ar face această greşeală.

— Cam asta începe să fie şi părerea mea, zău, Lucia.

— Prin urmare, stimate logician, interpretarea cuvîntului Vultureşti în sens pozitiv ar însemna de asemeni o indicație foarte prețioasă. Recunoaşte!

— Recunosc... de ce să nu recunosc? Dar care-i misterul?

— Că documentul e mult mai greu de descifrat... se bosumflă Lucia.

— Bine, să admitem asta, spuse Dan. Să ne mai uităm o dată pe document. Singurul cuvînt concret de aici e cuvîntul Vultureşti. Recunoaşte şi tu!

— Recunosc! Şi din cauza asta am atîtea rețineri. Este totuşi imposibil ca într-un asemenea document să se omită lucrul cel mai important şi anume locul unde se află cetatea. De-aceea am crezut la început şi mai cred şi acum că aici trebuie să înceapă dezlegarea enigmei.

— Ar mai putea fi ceva, Lucia, mărturisi Dan cu oarecare regret. Dacă tretilogofătul a avut în cap alt

Vultureşti? Mă
înţelegi? Dacă există un Vultureşti, cum să-ţi spun eu, mai veritabil decît ăsta al nostru.

— Imposibil! Nu poate fi altul!

— De ce? în ţara noastră sînt precis mai mulţi Vultureşti. Poate chiar în regiunea noastră.

— Nu cred că e vorba de alt Vultureşti. Din două motive, la fel de importante amîndouă: că există, totuşi, aici ruinele unei cetăţi şi că... aici aţi găsit documentul.

— Da! se văzu silit Dan să recunoască. Fir-ar să fie! Dar care-i atunci misterul?

— Poate l-au dezlegat Ursu şi Maria, că-i văd venind.

Frînţi de oboseală şi tîrîndu-şi picioarele cei doi se apropiau.

— Voi aţi găsit ceva? întrebă Maria la capătul puterilor.

— Cum s-ar spune nici voi n-aţi găsit! descoperi Lucia.

— Prin urmare ne-am lămurit... spuse Maria. Noi totuşi am descoperit ceva...

— Ce? sări Dan.

— Un adevăr, o certitudine, îl linişti Ursu.

— Care?

— Că în partea aia nu poate fi vorba de nici un castel, de nici o intrare, continuă Ursu.

— De ce? De unde eşti atît de sigur? atacă Dan mai departe.

— Pentru că unde-ar fi putut să fie nu este, răspunse Maria în locul lui Ursu, iar unde ar fi putut fi mai greu este ceva care arată că nu poate fi în nici un caz.

— Lasă jocurile de cuvinte! Spune mai clar! insistă Dan.

— Valea e pleşuvă şi nu pare să ascundă nici un mister. Iar în zona de pădure se află o cabană veche, cu urme proaspete de locuit, ceea ce înseamnă că au trecut prea des oameni pe-acolo, ca să nu fi descoperit vreo urmă, dacă ar fi existat vreun castel. Deci e clar.

— S-ar mai putea ceva, nu zic nu, adăugă Ursu. Dacă ajungem la concluzia că refugiul ăla, castelul ăla e sub pămînt, atunci ar putea să existe oriunde, numai că trebuie să dezvelim tot dealul.

— Sau să n-o credem pe prizoniera în alb! încheie Maria. Voi ce-aţi găsit?

— Ca şi voi...

— Adică aveţi şi voi o certitudine? întrebă Maria.

— Din păcate nu! răspunse Lucia. Singura concluzie la care am ajuns amîndoi se referă la document: acum mi se pare mult mai misterios şi mai enigmatic, nu atît de copilăros cum am crezut la început.

— Cum am crezut eu la început, sublinie Dan.

— Şi ce-i de făcut? întrebă Ursu.

— Nimic altceva decît să studiem mai bine documentul. Deocamdată.

Fiecare cu cîte o copie în mînă începu să citească de la cap la coadă şi de la coadă la cap documentul tainic al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Şi cu cît îl citeau mai des şi mai pe îndelete, cu atît erau siliţi să recunoască, în sinea lor, că răposatul logofăt zăvorise în slove *"cu neputinţă de desluşit"* taina cetăţii Vulturilor.

Norocul lor era că mezinul eu păr de aur şi ochi trişti înainta cu o perseverenţă extraordinară pe urmele mesajului fetei în alb, şi că se apropia şi un alt eveniment de seamă, un eveniment salutar pentru situaţia în care se aflau cireşarii.

5

Tic n-o găsi acasă pe moaşă. I se spuse că e la maternitate. Clădirea cu scîncete se afla chiar în mijlocul satului, o clădire nouă, curată din care răzbătea un concert ascuţit. Prichindelul, surprins parcă de înserarea care apăruse în aer, întrebă de moaşă, şi trebui să aştepte aproape jumătate de oră pînă ce se ivi în sala de aşteptare o femeie îmbrăcată în alb, şi atît de grasă că nu mai văzuse niciodată pînă atunci o altă femeie care să-i semene. Înainte ca el să deschidă gura, sări în faţa moaşei un bărbat de vreo 40 de ani:

— Ce e, ce e? întrebă el răvăşit de emoţie.

— Na! parcă-ai fi la primul copchil. Ce te repezi aşa? Nevastă-ta cică s-o cheme Aurora.

— Tot fată?

— Dar ce-i fi vrînd să rămîi cu cinci fete? Acum că ai şase, al şaptelea copil poate să fie băiat.

— Aşa spuneai şi data trecută.

— Nu cumva ăi fi supărat?

— Nu, că parcă e mai frumos un număr cu soţ. Dar ştii şi dumneata, ca tot bărbatul...

— N-ai nici o grijă. O să fie şi-un băiat.

Moaşa îl zări pe Tic şi se duse imediat la el.

— E urgent, urgent, sau se mai poate aştepta?

— Urgent! răspunse Tic fără să se gîndească, sau mai bine zis obsedat de gîndurile lui.

— Anico! ţipă moaşa. Pregăteşte-te. Va să zică e al cincilea pe ziua de azi. Nu-i nimic. Să crească ei sănătoşi. Şi zi-i! Ce-ai vrea să ai, soră sau frate?

Tic se dezmetici şi încercă să înlăture confuzia:

— Nu, că nu-i vorba de naştere, spuse el. Altceva.

— Iaca n-am avut noroc. Cînd să bat şi eu recordul. Dar despre ce-i vorba?

— O chestiune personală.

— Personală? Da' ce chestiune personală ai putea să ai tu, mă sfîrlează?

— Cu un pachet. Adică un pacheţel...

— Ce pachet? Adică ce pacheţel?

— Un pachet pe care l-aţi dat Pupezei...

— Ia te uită, domnule! Şi ce-i fi vrînd cu pachetul?

— Să-mi spuneţi cine vi l-a dat?

— Dar curios mai eşti, mă sfîrlează. Şi dacă te-aş întreba şi eu ceva?

Tic o sfecli. Tonul moaşei era prea autoritar:

— De unde vii, şi unde te duci?

— Din oraş şi mă-ntorc! răspunse în aceeaşi manieră prichindelul.

— Şi cînd vrei să te-ntorci?

— Acum! Adică după ce-mi spuneţi cine v-a dat pachetul.

— Aşa! Şi te interesează mult să afli cine mi-a dat pachetul?

— Foarte mult... chiar foarte mult... se rugă Tic.

Moaşa îl privi de sus:

— Trebuie să ai tu un interes mare, mă sfîrlează, dacă ai venit pînă aici pentru asta. Uite ce-i! Eu îţi spun cine mi l-a dat, dar vreau să te mai întreb ceva. Cu ce vrei să te întorci noaptea în oraş?

— Găsesc eu o ocazie... Cînd am venit, ehehei! cîte erau!

— Şi dacă nu găseşti nici o ocazie?

— De... M-oi descurca eu...

— Ia ascultă, sfîrlează! Ai pe cineva în sat?

— Am... un verişor... minţi Tic.

— Cum îl cheamă?

Isteţul o sfecli o clipă, apoi răspunse foarte degajat:

— Iliuţă... Un coleg cu nasul ca o pătlăgică...

— Iliuţă?! se miră moaşa. Ia uită-te! Păi stă chiar lîngă mine. Anico! Lasă pregătirile că deocamdată n-avem naştere. Dacă-i ceva, mă găseşti acasă. Atunci mergi la Iliuţă, te odihneşti, dormi bine şi mîine dimineaţă îţi spun.

— Da, dar vedeţi, mi se pare...

— Ce ţi se pare?... Eşti gata? Vezi, mă sfîrlează, să nu mă răzgîndesc.

Tic n-avu ce face. O luă pe urmele moaşei străduindu-se în fel şi chip să găsească ceva care să-l salveze din situaţia jalnică în care se afla. Moaşa însă se oprise în faţa unei case mari, frumoase, cu multă verdeaţă în jur.

— Intră tu întîi, mă sfîrlează.

— Ştiţi... dar Iliuţă nu ştiu dacă mă cunoaşte...

— Cum să nu te cunoască dacă ţi-i verişor şi coleg şi are nasul ca o pătlăgică?

Moaşa mai mult îl împinse în casă pe nenorocitul de Tic. Ţombi rămase afară, pe cerdac. Înăuntru, prichindelul dădu cu ochii de un băiat cam de seama lui pe care nu-l văzuse însă niciodată, nici măcar în vreo fotografie.

— Uite-l pe Iliuţă al tău. Noi îi cam spunem Petrică.

— Ca să fiu drept, se hotărî Tic, n-am spus chiar adevărul întreg.

— Ia uite! Dar ce-ai crezut vreo clipă că s-a prins minciuna? Dar deştept te mai crezi? Dac-ai fi ştiut că în valea asta sînt cel puţin o mie de copii de seama ta cărora eu le-am auzit primul scîncet, n-ai mai fi îndrăznit... Mamo! Vezi că avem musafiri în noaptea asta! Aşa-i! O să te joci cu Petrică, vă împrieteniţi voi repede, o să mîncaţi şi pe urmă: culcarea. Mîine dimineaţă o să afli ce vrei. Nu-ţi fie teamă că nu-mi place să mă bag în poveştile străinilor. Eşti mulţumit?

Tic nu ştia ce să răspundă. Moaşa auzi doar scîrţîitul porţii. Se repezi la uşă:

— Ce-i, Anico?
— Peste deal la Turturele. Acum a venit cu brişcă un flăcău. Zice că-i moare gravida de durere. Plînge ca o muiere...
— Ha, ha, ha! rîse moaşa... Abia învață să fie tată... Vas-că tot avem zi de record. Mamo! Da' pregăteşte-i o dată băiatului că-i flămînd. Şi voi ce vă uitați aşa unul la altul, parcă n-ați fi amîndoi băieți. Ia dați-vă frumos mîna şi... găsiți voi pe urmă ce să faceți.
Abia termină de spus aceste cuvinte şi femeia cea mai grasă pe care Tic o văzuse vreodată coborî cu paşi nemaipomenit de sprinteni treptele casei.
— Dar straşnică mamă ai, măi Petrică! rosti Tic cu toată sinceritatea.
— Stai să vezi! răspunse celălalt şi se apucă să-i povestească musafirului neaşteptat o sumedenie de întîmplări extraordinare cu maică-sa.

CAPITOLUL XI

1

În domeniile castelului de marmură părea că nimic nu se schimbase. Aceeaşi tăcere grea, aceleaşi mişcări furişate, ca nişte alunecări, aceeaşi pîclă de taină care nu lăsa nici o rază limpede luminii de afară. Dar dincolo de pîclă, în spațiile din marmură albă, nu mai erau toate aceleaşi. Cei trei păreau mai agitați, mai neliniştiți. Mai ales omul cu cicatrice. Nu le ieşeau multe la socoteală. Răscoliseră cu ochi de lup şi cu încăpățînare de cîrtiță tot castelul dar nu descoperiseră nimic altceva. Şi nici unul din cei trei călători tăcuți şi alunecoşi nu se putea împăca deloc cu gîndul că în castel nu se mai află nimic.
Şi mai era ceva care tulbura liniştea şi rosturile tainice ale domeniului de marmură: o patrulă militară poposise în preajma Cetățuiei. Slăbănogul le anunța celorlalți vestea:
— I-am auzit spunînd că vor veni aproape în fiecare zi încoace. Ceilalți doi se uitară la el parcă neîncrezători. Viezurele clipi din ochi:
— Mi se pare că se cam îngroaşă povestea. Ar trebui să luăm şi noi măsuri.
— Am luat! anunță sec omul cu cicatrice. Începînd de mîine se astupă intrarea şi nimeni nu mai iese în pădure fără să ştiu eu. Ceilalți doi încuviințară în tăcere. Îl cunoşteau de mult timp şi ştiau că hotărîrile lui sînt bine chibzuite. Omul cu ochii de viezure întrebă:
— Oare nu este şi o altă ieşire? Tot pentru caz de primejdie... Să nu se fi gîndit nimeni la o asemenea eventualitate?
— Nu se poate să nu fie! se răsti omul cu cicatrice. Dar n-o găsim noi, aşa cum nu găsim multe altele. Timpul însă nu ne mai este prielnic. Trebuie să ne grăbim, să nu mai pierdem nici un minut.
— Unde să mai căutăm? întrebă slăbănogul. În ce cameră?
— Peste tot! Încă o data şi încă o dată. Şi iar de la capăt! Vocea şefului era fermă şi dură:
— Fiecare să cerceteze o cameră! continuă el. Cu vîrful cuțitului şi cu acul...
— Şi fata? întrebă cel cu ochii de viezure.
Omul cu cicatrice îl săgeta cu privirea. Parcă-i aştepta întrebarea. Şi întrebarea îl mînia şi-i amintea o descoperirire întâmplătoare făcută cu cîteva minute mai înainte. Sosise momentul izbiturii. Scoase din buzunar un obiect pe care-l ținu cîndva în pumnul său uriaş:
— Parc-am luat cîndva o hotărîre cu fata! Am căzut toți de acord s-o ținem închisă şi sub pază sigură. A fost vorba că nimeni nu va călca hotărîrea. Atunci ce-nseamnă asta?
Deschise brusc pumnul şi plimbă sub nasul celor doi un pachețel de hîrtie. Parcă un obiect tare fusese înfăşurat în hîrtie. Omul cu ochii de viezure se cutremură. Ştia că pierduse pachețelul. Dar nu ştia în mîinile cui se afla.
— Nu... dar... Începu el să se bîlbîie.
Vocea şefului deveni dinadins aspră şi tăioasă:
— Am luat sau nu o hotărîre?
— Da!... recunoscu cel căruia i se adresase întrebarea.
Vocea şi mai ales atitudinea lui erau supuse, speriate şi asta îl mai înmuie pe omul cu cicatrice:
— Fiecare lucru la timpul lui. De ce vă grăbiți? Vreți să stricăm totul? Orice gest nesăbuit poate duce la consecințe crunte. Scurt: N-am nevoie de tulburări! În privința asta nu admit nici o încălcare!
Aruncă apoi pachetul pe un pat de campanie, lîngă omul cu ochii de viezure. Vinovatul nu-i suportă privirea grea. Dar vorbele pe care le auzi parcă îl mai liniştiră:

— Nu mă interesează al cui e pachetul, nici ce conține. N-am obiceiul să suspectez pe nimeni. Dar atunci cînd simt că se întrece măsura... Cred că mă cunoașteți...

Amenințarea îi înfioră pe ceilalți. Iar omul cu ochii de viezure simți șiroaie de sudoare pe spate auzind din nou vocea șefului:

— Sper că toate monezile sînt la loc. Ia să facem un control! Din doi pași ajunse la firidă. Cu o mînă scotea fișicurile din tainiță, iar cu cealaltă rupea în buzunar hîrtiile care erau destinate cireșarilor; le rupse cu puterea unor gheare și nu-și reveni din emoție decît în clipa cînd simți metalul în palmă. Porni apoi spre șef cu mîinile împreunate ca un căuș. Omul cu cicatrice luă, una cîte una, monezile din căuș, le mai numără o dată, apoi se uită țintă în ochii celui care i le adusese:

— Bine! Șaizeci! Pune-le la loc. Trebuie să le găsim pe celelalte, trebuie să găsim alte bogății pe lîngă care monezile vor fi niște fleacuri. Gata! Începem!

După cîteva clipe, cei trei căutători ieșiră din bîrlogul lor, fiecare înarmat cu ciocane, vergele de fier, cuțitașe și toporiști.

2

Dar și prizoniera în alb era chinuită de neliniști și frămîntări. Întîrzierea cireșarilor n-o mai întrista. Era ca amintirea unui gînd frumos. Alte spaime îi fulgerau clipele vii și visele: cireșarii nu vor mai sosi niciodată în castelul ei, sau vor poposi în apropierea lui atunci cînd va fi prea tîrziu. Ultima ei întîlnire cu omul cu cicatrice îi lăsase această convingere neagră, bolnavă. Dacă n-ar exista în lume acest: "prea tîrziu"! Ploua cu tristeți în camera ei cu străluciri albe.

Ca să-și învingă tristețea, încercă să-și găsească preocupări care să-i absoarbă toate gîndurile, care s-o chinuie cu întrebări îndepărtate, incolore, gratuite. Începuse să-și scrie jurnalul; primele cuvinte le scrisese în ziua cînd Philippe îi salvase viața, în ziua cînd se plînsese lui Philippe de cruzimea omului cu cicatrice. Și dăruia ore întregi jurnalului ca unui prieten intim care-i primea docil toate gîndurile și tresăririle. Dar paginile începeau să se umple tot mai greu. Fata în alb nu mai visa. Și ceea ce nu se visează e atît de greu de așternut pe hîrtie!

Prizoniera știa tot ce se întîmplă cu cei trei călători, tot ce fac și tot ce găsesc. Castelul nu mai avea taine pentru ea. Știa că găsiseră monezi de aur, știa unde le găsiseră. Bănuia că în încăperile castelului se mai află locuri tainice pe care le căutau cu disperare cei trei. De ce să nu caute și ea? Oare putea să existe preocupare mai obsedantă decît aceea de a căuta și a descoperi locuri și lucruri tainice?

Calea spre firidă îi era divulgată de urmele unor degete lungi pe praful marmurei. Cei trei, disperați, uitaseră în graba lor să șteargă urmele. Prizoniera se cocoță în firidă și începu să bată cu un creion în pătrățelele mici de marmură care căptușeau interiorul întunecos. Una din plăcuțe scoase un sunet deosebit și fata în alb descoperi astfel mica tainiță... din nefericire goală și umblată. Își continuă cercetările și în alte spații și pe alte suprafețe ale camerei. Dar cu toate strădaniile ei nu mai găsi nici o ascunzătoare. Reveni iarăși în firidă, încă o dată și încă o dată și pînă la urmă descoperi și cea de a doua tainiță. Tot goală ca și prima.

Prizoniera, înfierbîntată de fantezii renăscute, nu căuta numai monezi sau numai intrări secrete. Căuta și documente vechi prăfuite, care să mărturisească vechimea și istoria Castelului celor două cruci. Acest gînd o făcea să observe și să cerceteze spațiile neînsemnate, cele mai mici crăpături, și mai ales plăcuțele de marmură din firidă. Își petrecea o parte din vreme în fața nișei cu două tainițe. Și gîndurile, gîndurile cele mai îndrăznețe o bîntuiau. Ambele cuburi erau goale... Dar ușițele care închideau cuburile? În cea de a doua ușiță, în grosimea ei care dintr-o dată deveni ciudată descoperi, între două scoarțe galbene și roase, o foaie de pergament, și ea rănită de vreme. Despicătura din ușiță fusese lucrată cu multă finețe. Foile de pergament aveau parcă rolul să umple cu precizie golurile. Foaia din mijloc era plină de litere chirilice. Dar prizoniera cunoștea atît de bine alfabetul chirilic...

Sări jos din firidă cu foile de hîrtie în mînă și, țopăind de bucurie, începu să i se destăinuie lui Philippe:

— Philippe, dragul meu! Cine știe peste ce comori nemaipomenite am dat aici? Vrei să ne apucăm cuminți de lucru? Încetul cu încetul...

Și prizoniera se apucă să traducă vechiul manuscris. Uitase de odihnă, de somn, de mîncare. Nu știa decît de manuscris. Cel care-l scrisese parcă n-ar fi știut bine limba... sau... Fata în alb înțelese că documentul era cifrat. Îl traduse cuvînt cu cuvînt dar sensul traducerii i se păru obscur și neinteligibil.

— Philippe! prostuțule... Ce taină se ascunde în această hîrtie? Ah, dac-ai putea să mă ajuți! Philippe, Philippe...

Prizoniera înţelese mult mai tîrziu că textul peste care dăduse era compus din cuvinte de bază şi din cuvinte fără nici un rost. Toată strădania ei era să le deosebească pe unele de altele. În forma în care-l găsise documentul părea absurd. Era o încîlcire supărătoare de fraze religioase.

Iată transcrierea corectă pe care o făcuse fata în alb:

"Taina cea mare şi marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la comoara pe care-o ascunde cine oare decît sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă şi ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mîntuirea se află ascunsă în crucea cea mare. Iar cînd vom fi şi mai nenorociţi, doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite pe capetele noastre o izbăvire şi cu ea solii cei tainici în crucea cea mică şi toţi să-şi facă această cruce. Şi încă una şi iar şi iar, iar asta din urmă va fi iarăşi cea dintîi. Iar cine va sudui în veci fapta asta nu fi-va în stare să şi-o răscumpere. Şi iar a doua oară cu gîndul măcar s-o gîndească nu va fi în stare. Căci în împărăţia cerului intrarea cea mare şi dînsa precum zic unii se. află ascunsă şi nimeni nu ştie şi-n vecii vecilor nu va şti. Iară pe fiara fioroasă pe-afară prin care coclauri s-o caute cu trudă aprinsă-n făptură? În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea şi doară documentul cel tainic din cartea sfîntă ni-l va arăta. Şi el se află în acel vechi ceaslov al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu sărman logofăt de cea de a treia putere. Dar numai în credinţă i se arată intrarea cea mare aceluia care din toţi muritorii o merită. Căci acela care cu agera-i minte va prinde înţelepciunea cerească, va putea scoate din carte şi din slovele tainice cheia fericirii noastre a tuturor".

Cu cît fata în alb îl citea mai des, cu atît absurdul textului devenea mai evident. Făcu fel de fel de încercări, eliminînd cuvinte, adăugind altele, schimbînd ordinea rîndurilor, a cuvintelor, dar nu ajunse la nici un rezultat. Atunci care putea fi cheia lui? Trebuia să aibă o cheie. Disperată începu să-l citească rar şi cu voce tare lui Philippe:

— Ajută-mă, prostuţule, nu ştiu cum să mă descurc...

"Taina cea mare şi marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la comoara pe care-o ascunde cine oare decît Sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în cea veche cetate-a Vulturilor zisă..."

Fata în alb avu inspiraţia salutară să-i citească lui Philippe textul cu glas tare, parcă pentru a-şi auzi şi ea vocea. Philippe, smerit, o asculta cu atenţie. După primele trei rînduri, prizoniera tresări... O luă de la capăt, şi încă o dată, apoi sări în sus de bucurie:

— Philippe, dragul meu, am găsit! Ce simplu, ce copilăresc!

Dar Philippe nu cunoştea nici o altă limbă decît limba pisoilor, aşa că nu află imediat taina fetei în alb. Un singur lucru era în puterea lui: să-şi ciulească urechile. Şi ascultă cucernic vocea fetei în alb şi i se păru pisoiului că nu mai suna ca înainte, ci parcă altfel. Vorbirea fetei se asemăna într-un fel cu torsul său.

3

Tic se sculă vesel şi odihnit. Dimineaţa era frumoasă şi senină, adia un vînt răcoros care nu putea decît să sporească hotărîrea prichindelului de a porni imediat în căutarea noului mesager. Îl lăsă pe Petrică să doarmă şi ieşi afară, pentru a vedea, chipurile, cum se odihnise Ţombi. Moaşa îi pricepu manevra şi veni în întîmpinarea lui:

— Cam devreme, mă sfîrlează, şi cum de-ai avut inima să-l laşi pe Iliuţă să doarmă...

— L-am ţinut atîta cu vorba aseară...

— Aha! Şi acum ce gînduri ai? Chiar vrei să pleci spre Călţunu? Dis-de-dimineaţă...?

— Călţunu?

— Da! Păi nu acolo vrei să te duci?

— Aha! exclamă Tic la rîndul său. De acolo aţi primit pacheţelul?

— Nu de-acolo, dar mi l-a dat un om de-acolo.

— Şi nu vreţi să-mi spuneţi cum îl cheamă...

— Dacă ţii morţiş, îţi spun. Dar mai întîi trebuie să mănînci şi pe urmă...

Tic se uită speriat spre femeie. Cine ştie ce i-a mai trăznit prin cap? se îngrozi el.

— Pe urmă trebuie să-mi făgăduieşti ceva. Dacă te-apucă iar noaptea pe-aici, nu-l mai cauţi pe Iliuţă ci vii de-a dreptul la Petrişor. Da?

— Da! răsuflă prichindelul uşurat. Acum îmi spuneţi?

— Oleacă de zăbavă. Mamo! Gata laptele? Că e pe cale să plece musafirul şi n-aş vrea deloc să plece flămînd.

— Gata! se auzi o voce din casă. Numai să poftească...

— Atunci hai să mîncăm! îl invită moaşa cea grasă.
Tic mîncă în tăcere, cu poftă. După masă, bătrîna aduse o bucăţoaică de caş, un braţ de ceapă verde, vreo cinci ouă, vreo cinci roşii, mari cum nu văzuse nici la expoziţie în oraş, un cîrnat de vreo doi metri şi o halcă de pîine cu care s-ar fi putut sătura jumătate de sat.

— Să le pui, mămucă, în traistă că pînă la Călţunu e drum lung şi te-o apuca foamea...

Speriat că noul sat o fi pe undeva pe la capătul ţării, Tic se şi repezi cu întrebarea:

— Da-i mult pînă la Călţunu?

— Păi sînt poate mai bine de cinci kilometri... răspunse băbuţa în timp ce aranja gospodăreşte bucatele în raniţa lui Tic.

Moaşa se îndeletnicea cu a urmări schimbările la faţă ale musafirului, dar miloasă cum era nu-i mai lungi nerăbdarea.

—Atunci să ne-nţelegem. Întrebi la Călţunu de Ghiţă Saftu. Vezi că-i om cam sălbatic. El mi-a dat pachetul. Dacă nu se poartă ca omul îi spui că te-am trimis eu. Zici aşa cum îţi spun eu: "Moş Saftule, Paruşoaica m-a trimis la matale". Aşa să-i strigi, dacă îţi lasă răgaz.

— Şi dacă...

— Dacă-i spui aşa afli ce vrei. Acum: drum bun că trebuie să fug la dispensar. Şi să nu uiţi să treci la înapoiere pe la Petrică. Nu, nu. Lasă-l să doarmă... Lasă-l...

— Sărut mîna şi nu ştiu cum să vă mulţumesc...

— Ia uită-te, sfîrleaza! Nici n-a apucat bine să intre în casa mea şi se şi gîndeşte la mulţumiri! La drum!

Tic îşi puse raniţa pe spate, îi făcu semn lui Ţombi şi ieşi totuşi cu paşi grăbiţi din casa cea mare şi primitoare. Cine ştie ce-l mai aştepta şi acolo, la Călţunu?! Firul mesajului părea că nu se mai termină niciodată. Fata în alb îl chema însă cu atîta putere, că prichindelul ar fi fost în stare să meargă pînă la capătul lumii pentru a-i afla castelul în care era ţinută prizonieră.

Imaginea fetei în alb îl însoţi pe micul cutezător tot timpul drumului. Nici nu încerca să se despartă de ea. Era lîngă el, aproape de el, la fel de aproape ca în seara aceea la meci cînd îi ţipase în ureche cu atîta răutate. Era tăcută atunci, şi faţa i se făcuse de ceară, dar parcă văzuse şi un licăr ciudat în ochii ei. Cum de-şi amintea totul atît de limpede?... Oare o durea ceva, sau o încolţise vreo spaimă aşa cum începea să-l încolţească pe el?... Şi Tic îşi iuţi paşii gîndindu-se că poate merge pentru a înseninа un chip foarte trist.

Satul în care pătrunse era mic, azvîrlit într-o vale răcoroasă şi pierdut parcă într-o pădure de pomi fructiferi. Cineva îi arătă casa lui Ghiţă Saftu şi-l urmări curios cu privirea. Tic bătu la poartă cu oarecare sfială. De după o şură se ivi un bărbat a cărui înfăţişare îl zăpăci pe cireşar. Deşi era un uriaş, omul părea scund din cauza umerilor care i se lăţeau la nesfîrşit. Prichindelul avea impresia că omul din faţa lui e cel puţin la fel de lat în spate pe cît e de înalt. Nu mai văzuse niciodată un altul mai voinic. Purta pe cap o căciulă uriaşă care i se lăsase pînă la sprîncene, nişte sprîncene, negre şi arcuite, dar mai ales încruntate:

— Ce vrei, mă bîrzoiule, la casa omului? îl întîmpină o voce groasă şi deloc prietenoasă. Mi-ai speriat orătăniile!

— M-a trimis...

— Cine te-a trimis, mă, la mine! Ia-ţi tălpăşiţa, mă, pînă nu strănut. M-auzi?

Ultima vorbă o rosti cu atîta putere că zornăiră ferestrele casei şi cîţiva ţînci care se jucau pe uliţă o tuliră repede în ogrăzi.

— Moş Saftule... se grăbi Tic să recite fraza magică, dar colosul nu-i lăsă timp:

— Ce moş, mă tontule? Mă!

În clipa aceea colosul ajunse la poartă. Dar şi Tic explodă:

— Paruşoaica m-a trimis la matale!

Într-adevăr: vorbe magice. Chipul colosului se însenină într-o clipită:

— Aha! Păi de ce n-ai spus de la-nceput? Hai, vino-năuntru. Şi zi-i aşa, te-a trimis Paraşoaica. Şi cam ce-ai vrea tu?

— Să-mi spuneţi de la cine aţi primit pachetul acela pe care i l-aţi dat ei.

— Aha! Păi pe beţivul ăla nu l-am văzut niciodată în viaţa mea. Nu ştia măcar în ce zi se află. M-a întrebat pe mine dacă-i sîmbătă sau duminică. Şi cînd a aflat că-i sîmbătă a spus că se întoarce din nou la botez. Atunci mi-a dat pachetul.

Moş Saftu vorbea cu voce atît de blîndă că parcă ungea auzul.

— Şi chiar nu l-aţi văzut niciodată?

— Da' să-l ia dracu' de beţiv! Un' să-l văd? Că eu la crîşmă nu m-am dus în viaţa mea. Eu beau acasă. Ce mi-ar ajunge mie o crîşmă!?... Da' poate l-o fi cunoscut vreunul cu care a băut la botez.

— Poate vă amintiți cum arăta...

— Ca un nătărău. Parcă-i mutase cineva falca din loc. Sau poate aşa avea el obiceiul să rînjească. Nu arăta a fi din sat şi nici măcar din satele megieşe. Asta fără doar şi poate... Stai, stai, stai, flăcăuaşule. Purta el nişte pantofi roşii, dar roşii ca ouăle de Paşti. Aşa ceva n-am mai văzut în viața mea. O haimana fără rost... Altceva...? Ce să-ți mai spun? Te omeneşti că pachetul o fi fost de furat.

— Nu! se opuse Tic. Dar trebuie neapărat să aflu cine i l-a dat.

— Dacă asta-ți trebuie, atunci te-nvăț eu ce să faci. Mergi la baba Aglaia, peste drum de biserică, ş-o-ntrebi pe aia. Că aia ştie şi de cîte ori am strănutat eu azi-noapte, şi cîtă apă a băut de dimineață pîn-acum taurul comunal, şi cîți pui au scos capul din găoace acum un ceas sub cloşca Cîrnățoaiei.

— Nu-i rea? se interesă practic micul pățit.

— O să-ncerce ea să te descoase dar tu să-i spui că moş Saftu vrea să ştie... şi-i spui ceea ce vrei tu să ştii...

— Dacă n-o să vrea? C-am mai dat peste una...

Moş Saftu se uită la Tic, apoi îşi întoarse fața spre răsărit şi prichindelul îi auzi vorbele bubuind ca nişte tunete prăvălite din văzduh:

— Fă Aglaio! Vezi că trimit un băietan la tine cu o vorbă... Acum poți să te duci fără teamă, îşi linişti el musafirul.

Tic îi mulțumi şi porni către biserică. Baba Aglaia însă nu era acasă. Era undeva la capătul satului, dar auzise vocea lui moş Saftu şi se îndrepta cu paşi de struț spre casă. Prichindelul profită de absența babei şi se duse pînă la oficiul poştal de unde expedie: *"Încă nu am dat de capătul firului dar nu cred să mai fie mult stop Vă țin la curent. Tic".*

4

La Vultureşti, cireşarii, în clipele lor de răgaz, aşteptau cu înfrigurare apariția lui Tic sau măcar un semn oarecare de la el. Dar clipele de răgaz erau atît de puține! Tot timpul şi toate preocupările lor erau dedicate descifrării documentului. O vreme întreprinseră cercetări în jurul izvorului. Era în textul vechi o frază care suna astfel: *"apoi, oprindu-te la izvor şi la sfînta duminică, împerechezi doi de unu şi numeri trei brazi"*... Căutară peste tot în jurul izvorului dar nu găsiră nimic, nici măcar un bolovan aruncat la întîmplare. Lucia încercă, la un moment dat, să interpreteze numeric textul.

— Ia să scoatem toate cifrele concrete pe care le conține textul! spuse ea.

— Mai întîi avem cei patru stînjeni, îşi aminti Dan la iuțeală. Îi transformăm în paşi, în metri, în ce?

— Stai, stai, Dan! îl opri Maria. Înaintea stînjenilor avem cele zece porunci şi cifrele a cincea şi a noua. Şi după stînjeni cele patru evanghelii. Nu zice într-un loc *"te-ncumeți la drum cu toate evangheliile"?*

— Şi pe urmă zece cu unu şi zece fără unu, adică douăzeci, spuse Lucia care cunoştea documentul pe de rost. Dar mi se pare că Dan a cam nimerit-o. Ce facem cu cifrele astea? Ce reprezintă ele? Distanțe?

— Dar dacă reprezintă litere? îşi dădu cu părerea Ursu.

— Litere?! se miră Lucia. Să-ncercăm! Să luăm frază cu frază.

— În prima n-avem nici o indicație de cifră - începu Maria. Nici într-a doua, nici într-a treia. Va să zică într-a patra... Notează, Dan: 10, 5, 9... Apoi 4, apoi 2, apoi 4, apoi 2.

— Care 2? întrebă Dan.

— Cele două porunci din fraza a şasea...

— Aha! Apoi 10 şi 1 şi 10 fără 1. Cum le interpretăm? 11 şi 9 sau 10, 1, 10, 1.

— Şi aşa şi aşa! propuse Lucia. Să iasă ceva cu sens şi vedem noi. Măcar să reuşim să le transformăm în ceva...

În cîteva minute scoaseră toate cifrele din text. Dan se repezi să le interpreteze după alfabet. Va să zică 10 este J, 5 este E, 9 e I...

— În ce alfabet? întrebă Lucia...

— Cum în ce alfabet? Aoleu, mamă dragă, descoperi Dan. Trebuie să găsim corespondențele cifrelor în alfabetul chirilic. Cine-l ştie?

— E o prostie! se opuse Maria. E o pierdere de timp idioată. Nu poți să scrii o taină cu primele zece litere ale alfabetului. Fiindcă nici o cifră nu trece de zece.

După o clipă de surpriză, acceptară toți, fără rezerve, remarca făcută de Maria.

— Ce vulpoi o fi fost la vremea lui tretilogofătul! recunoscu Dan. Oare nu cumva o fi vrut să-şi bată joc de oameni?

— Numai asta nu! demonstra Lucia. N-ar fi fost ascuns cu atîta grijă documentul. Stați! Voi ați

cercetat bine încăperea în care l-ați găsit?

— Podeaua, pereții, toate ungherele, palmă cu palmă, răspunse Dan. L-am căutat şi la cub, nu numai la pătrat, adică şi-n relief nu numai la suprafață...

— Dar plafonul? întrebă Lucia.

— Plafonul!? se miră Ursu. Nu, şi nici zidul unde-i uşa. Dar nu văd unde-ar putea să ducă... Zidul cu uşa e închis, e zid şi pe dinafară, iar plafonul se mărgineşte cu coasta dealului... Ştiu eu? Poate că ar fi bine să mai scotocim puțintel pe-acolo. Mă gîndesc şi eu acum la plafon... Dealul face un unghi destul de curios... Mergem?

Cireşarii îşi puseră de data aceasta toată nădejdea în încăperea aceea mică şi întunecoasă. Toți intrară în ea şi o luminară cu toate lanternele. Izbiră cu cazmaua în plafon, peste tot locul, dar zadarnic. Izbiră şi în zidul în care se afla uşa. În dreapta nimic, dar în stînga...

— Sună a gol!!! țipă Dan. Ursule! Intrarea!

Ursu lovi în continuare cu colțul tîrnăcopului, încet şi meticulos, şi în cîteva secunde reuşi să stabilească foarte precis contururile suprafeței care răsuna a gol. Ceilalți urmăreau cu inima la gură mişcările lui Ursu. Conturul zgîriat pe zid era destul de mare şi de forma unui pătrat cu latura cam de trei sferturi de metru.

— E precis o intrare! anunță Ursu. Nu cred să fi fost secretă la vremea ei, şi nu pot să înțeleg de ce a fost zidită...

— Putem sparge zidul? întrebă Maria.

— Cred că e o coajă foarte subțire de zid, o linişti Ursu. Răsună prea puternic a gol. Dați-vă la o parte.

Ursu începu să lovească uşor cu ciocul de fier al tîrnăcopului. Dar el însuşi fu uimit cînd, după o pojghiță subtire de mortar, cazmaua întîlni în cale metal.

— Prin urmare e tot o intrare secretă, Ursule! se bucură Dan.

Noua descoperire nu îngreună munca lui Ursu ci mai degrabă i-o uşură. Găsi o crăpătură între zid şi metal, vîrî acolo colțul cazmalei şi trase cu putere. Capacul de fier se desprinse din zid oferind privirilor nu o scobitură laterală cum se aşteptau toți ci una în adîncime. Aveau de fapt în fața lor o intrare sub formă de puț.

— Formidabil! strigă Dan. Ați văzut? Tot aici la Vultureşti e misterul. Lucia! Meriți un sărut de la cine ştiu eu...

Lucia nu luă în seamă ultimele cuvite ale lui Dan şi nici nu-l văzu pe Ursu înroşindu-şe, deoarece vlăjganul îşi co-borîse capul în puț căutînd să distingă ceva în adîncimi.

— Are trepte de fier adică... adică nişte mînere, spuse el, după ce îşi scoase capul înroşit de aplecare din deschizătură. Eu cobor.

— Stai! îl opri Lucia cu cel mai poruncitor ton din lume. Cum o să cobori aşa? Dacă vreo treaptă... şi închise ochii pentru a-şi alunga gîndul. Nu! Te legăm cu frînghia.

Ursu se supuse întocmai poruncii primei dintre egali, care devenise între timp hotărîre prin aprobarea mutuală a celorlalți. Se lăsă legat imediat sub brațe printr-un nod pe care tot el şi-l pregăti, un nod care nu-i stingherea mişcările şi care se strîngea numai atunci cînd îl trăgea o greutate. Îşi luă cu dînsul lanterna, un ciocănel, o vergea de fier, o secure şi un cuțitaş. Frînghia avea vreo 20 de metri şi asta îi linişti pe toți.

Ursu începu coborîrea... Cei de sus dădeau drumul la frînghie cu mare grijă. După primii metri de coborîş, după ce-şi lăsă raza lanternei în jos, Ursu înțelese că nu-i va ajunge frînghia. Puțul era mai adînc de 20 de metri. Se oprea la fiecare treaptă pentru a cerceta zidul puțului, adică întreaga suprafață cilindrică din jurul lui, cu lanterna, cu ciocănelul şi cu vergeaua. Voia să se convingă definitiv că nesfîrşitul cilindru de piatră nu ascunde altă intrare secretă, capătul vreunui gang sau cine ştie ce altceva. Zidul însă părea că nu are nici o taină. Treaptă după treaptă, Ursu repetă migăloasele lui cercetări. Aerul se împuținase. Ajunsese în locul unde, după calculele lui, nu mai era mult pînă să se termine frînghia. Lumina lanternei arăta parcă o cotitură a puțului. Mînerele de fier, deşi pe alocuri se clătinau, dovedeau însă rezistență... Îşi desprinse cu mişcări lente frînghia din jurul trunchiului, o legă de un mîner şi fără să mai aştepte îşi puse în aplicare gîndul temerar care-i venise mai de mult în minte.

Coborî cu cea mai mare băgare de seamă şi se opri la fiecare treaptă pentru a studia în continuare zidul puțului. Nimic... Ajunse şi în locul unde i se păruse că zidul face o cotitură. Nu era decît o scobitură în zid. Acolo se terminau mînerele de fier, iar cîțiva metri mai jos se termina şi puțul. Ursu nu mai avea nici o îndoială: ceea ce credeau toți că e o intrare secretă nu era decît un puț veritabil. Adică fusese, la vremea lui, un puț. Poate chiar o fîntînă tăinuită pentru aprovizionarea cetății în caz de primejdii. Urmele de eroziune de pe pereți şi puzderia de cioburi din fundul puțului erau dovezi de netăgăduit.

Vlăjganul se chinui să scoată o piatră mare din zid şi după ce izbuti o azvîrli cu putere în jos. Voia să

se convingă că fundul puțului nu e înşelător. Bolovanul scoase un zgomot greoi, înfundat şi foarte apropiat. După ce mai lumină o dată cu lanterna fundul puțului pentru a calcula distanța precisă şi a determina locul precis unde se afla bolovanul, Ursu băgă lanterna în buzunar, îşi eliberă mîinile şi sări în gol pe întuneric.

Calculul pe care-l făcuse Ursu fusese de o precizie salutară. Atingerea pămîntului şi flexiunea se produseră în acelaşi timp. După ce îşi restabili echilibrul şi aprinse lanterna, vlăjganul îşi descoperi piciorul stîng la cîțiva milimetri de bolovan. Cîțiva milimetri mai la stînga şi căzătura, cu toate urmările ei nenorocite, ar fi fost inevitabilă. Ursu mai sărise o dată pe întuneric, de la o înălțime mult mai mică şi cunoştea foarte bine senzațiile şi urmările unei astfel de sărituri. Puțul nu avea însă nici un secret înăuntrul lui, de la gură şi pînă la fund. Secretul era însuşi el, existența lui acolo, deasupra cetății, existența lui tăinuită. Era un puț foarte adînc, secat în întregime şi care, fără îndoială, nu slujise la altceva decît la aprovizionarea cu apă a cetății. Ursu oftă. N-avea nici un rost să-şi mai piardă timpul acolo. Săpă cu ajutorul ciocănaşului cîteva găuri în pereții tari ai cilindrului de piatră, îşi fixă vîrfurile picioarelor în ele, mai făcu un rînd de găuri şi ajunse cu mîinile la mînerele de fier. Se cațără cu dibăcie pînă la frînghie, şi-o prinse de trunchi şi începu urcuşul cel permis. Nevoia de aer proaspăt îl amuți cîteva clipe, acolo sus, ba chiar îl obligă să părăsească, fără regrete, încăperea tăinuită. Se întinse cît era de lung, cu spatele pe iarbă. Şi abia după ce trase cîteva guri de aer proaspăt, anunță rezultatul explorării:

— Nimic, dar nimic din ăla solid.

— Nu cred! se îndoi Dan. Vrei să ne faci o surpriză...

— Aş vrea şi eu, spuse Ursu rîzînd, dar din păcate intrarea noastră secretă nu-i decît un puț secret, un puț cît se poate de veritabil.

— Ai cercetat bine pereții? La fiecare treaptă?

— Da! răspunse vlăjganul fără şovăială.

— Şi fundul? sări Maria.

— Şi fundul!

— Ce adîncime are? întrebă Dan.

— Cam 30 de metri...

— Cît? sări Lucia. Parcă n-am auzit bine...

— Trei-zeci! silabisi Ursu. Dar abia după ce răspunse a doua oară înțelese ce anume o făcuse pe Lucia să repete întrebarea: Adică... douăzeci plus zece. 20 şi 10, cum ar spune documentul, încercă el să glumească.

— Atunci de ce te-ai lăudat c-ai cercetat şi fundul? îl luă Dan la rost.

— Am coborît şi pe trepte, fără frînghie. Erau solide, rezistente, ce mai.

— Pînă unde mergeau treptele? azvîrli Lucia o nouă întrebare răutăcioasă.

— Pînă-n fund! răspunse Ursu prompt.

— Atunci nu-mi ies calculele... spuse Lucia cam cu părere de rău.

— Care calcule? întrebă la rîndul său Ursu.

— Nişte cifre din document...

Ceilalți făcură ochii mari. O frază din document spunea: *"Apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea din urmă te opreşti"...* Dar Lucia nu se gîndise la fraza aceea. Încerca o manevră cu un scop meschin.

— De fapt nu erau chiar treizeci, ci numai 25, preciză Ursu.

— Şi la ce distanță una de alta? muşcă din nou Lucia.

— Cam la un metru...

— Ura! exclamă Dan. Atunci mai avem şanse, Ursule! De ce-ai spus c-ai cercetat şi fundul puțului. Tu crezi că se vede chiar totul cu lanterna? Dacă găsim acolo capătul unui coridor subteran?

— Nu-i nici un capăt! răspunse Ursu sec. Am ajuns pînă-n fund. Puțul e puț şi gata! Poftim o bucată de ceramică, de la o oală spartă, de pe fund.

— Cum ai ajuns acolo? se miră Maria.

— Erau... am săpat nişte găuri în zid, pe cuvîntul meu...

— Am găsit! îl salvă Dan fără să vrea. Puțul trebuie să fie izvorul despre care vorbeşte documentul. După fraza cu treptele nu vine fraza cu izvorul? *"Oprindu-te apoi la izvor..."*

— Nu! îl tempera Maria. Dar poate c-a văzut Ursu vreo pădure de bozii înainte de a ajunge în fundul puțului, adică la izvor. După trepte nu vine fraza: *"apoi rătăceşti în voie printr-o pădure plină de bozii..."?* Unde-i pădurea? La mijlocul fîntînii!

— Poate că de-aceea l-au ucis pe tretilogofăt... se răzbună Dan. Pentru că a încîlcit prea tare documentul... Eu unul mă dau bătut, îmi plezneşte capul, nu mai pot...

— Bravo!

Exclamația aceasta, puțin dojenitoare, puțin veselă, n-o scosese nici unul din cei patru cireşari cocoțați pe coasta dealului. Tresărind, coborîră toți privirile şi ochii lor uimiți întîlniră o ființă de care poate nu avuseseră niciodată mai multă nevoie. De jos, de la poalele dealului, îi privea rîzînd, cu mîinile în şolduri, un băiat înalt, cu figura bronzată, cu cămaşa în mînă şi cu maioul de pe el leoarcă de sudoare. Victor!

5

La Călțunu, în căsuța strîmtă de peste drum de biserică, Tic asculta spusele unei bătrîne cu fața plină de zbîrcituri, cu nasul ca un cioc de uliu şi cu nişte ochi care-i jucau în cap ca nişte mărgele.

— Şi ce vrea bivolu acela de Saftu, măiculiță?

— Să aflați cine-i bețivanul necunoscut care i-a dat pachețelul...

— Scîrba aia care nu ştia dacă-i sîmbătă sau duminică?

— Întocmai! spuse Tic fără să se mai mire.

— Mare lucru! Apoi prăpăditul ăla cu pantofi ca zgorghina nu-i de pe-aici, adică o fi fost el pe-aici o dată, da'amu-i la Bucureşti. Face pungăşii prin obor. Un terchea-berchea, doi lei părăchea... Păscuță Gîtlan îi zice.

— A plecat? întrebă Tic înspăimîntîndu-se.

— Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Ba a trimis şi-o epistolă din Bucureşti prin care cere nişte acte de la primărie.

— Aoleu! se vaită prichindelul. Dar cine o fi putut să-i dea pachetul?

— Păi să vedem cu cine-a băut, se cufundă baba în amintiri. Dimineața a băut la cooperativă cu băieții lui Todiriță Dascălu. Cu crăcănatul ăla de Maftei şi fonfăitul ăla de Stăniță. Pînă pe la vreo două-ş-pe. P-ormă a trecut pe la Iordache, sfrijitul ăla de lîngă cimitir, ş-a mai supt ş-acolo vreun sfert de rachiu, că mai mult nu scoate sfrijitul pe degeaba; apoi a prînzit la Scălămbău, aşa-i zicem noi lu Niță a lui Truțu; acolo să fi băut vreo trei, patru kile de terază; p-ormă a trecut pe la Anița, văduva lui Nichifor crîşmarul, cucuiata aia, n-ar mai ține-o pămîntul şi alții, dar n-a găsit-o acasă, aşa că s-a dus iar la cooperativă unde s-a-nhăitat vreo două ceasuri la bere cu hîrşîitul de Stelian, finu lui Bucă Preda, învățătorul. Cic-au băut vreo opt-şp-ce sticle, da' i-o mai fi înşelat şi vînzătorul, că se pricepe, hoțul; apoi s-a dus de-a deschis botezul. El a fost primul. A băut întîi cu lăutarii, cocostîrcii aceia ai lui Ştiulete Baniță de peste deal; cică-i spune baniță lui taică-său pentru c-o dată, la un iarmaroc, a şterpelit o cogeamite baniță fără să-l vadă negustorul; p-ormă a băut cu un învățător din Şoimeni, încrezutul ăla de Papucea, pe care nu-l mai văzuse de zece ani, că au fost acelaşi leat în acelaşi regiment. Apoi a vrut să plece, dar pe la jumătatea drumului s-a-ntors, după ce s-a-ntîlnit cu huiduma de Saftu şi l-a-ntrebat de-i sîmbătă sau duminică. Ş-o băut iar cu...

— Nu mai avea pachetul la el. I-l dăduse cineva înainte, o întrerupse Tic îngrozindu-se la gîndul unui nou pomelnic...

— Da, da, da! recunoscu baba Aglaia. Cine putea să i-l deie? Fonfăiții lui Dascălu?... Nu cred, că toată săptămîna au fost la tîrg. Sfrijitul de Iordache nu iese din casă de zece ani. Vinde rachiu pe sub mînă, pungaşul, da'are un rachiu, Doamne! Scălămbăul, nu cred fiindcă s-a dus el la tîrg a doua zi; hîrşîitul de Stelian poate, sau dacă nu cocostîrcii lui Baniță, ori fudulul acela de învățător din Şoimeni. Alții nu cred. Ei, dar amu n-ai putea să-mi spui şi mie la ce-ți trebuie să ştii toate astea?

— Moş Saftu vrea să ştie...

— Ei, apoi vezi... Să nu-mi umbli mie cu şmecheşuguri, ori poate n-ai auzit încă de baba Aglaia. Parcă eu nu ştiu că te-a trimis elefanta aceia de Paraşoaica... după ce-ai dormit noaptea cu Petrică al ei într-o cameră?... N-o fi fost vreun lucru de furat în pachet? Că tot umblă fel de fel de vorbe pe-aici...

Tic înțelese că singura şansă de a scăpa de întrebările babei era aceea de a o face să vorbească.

— Dar ce fel de vorbe umblă? făcu prichindelul pe miratul. Fură cineva?

— Cic-ar fi nişte hoți prin părțile noastre care caută comori şi jefuiesc oamenii dacă-i prind seara răzleți pe drum. Ba un mocan cu nasul ca o mistrie zicea c-au luat zălog...

— Umblă hoții pe-aici? se repezi Tic.

— Nu chiar pe-aici, dar nici prea departe... Dincolo de munte, sînt nişte coclauri pe-acolo! De la Şoimeni nu-i mult.

— Nu-i şi-un castel alb de marmură?

— Asta n-am mai aflat-o! Şi dacă n-am aflat-o eu... Sînt numai nişte văgăuni vechi, da' mai departe, dincolo de Brazi, cică-s de pe vremea strămoşilor.

— Şi ce caută hoții?

— Ce caută toți hoții... să jefuiască oamenii. Numai că pe la noi umblă şi după comori. De cînd mă

ştiu eu, au prins patru cete de tîlhari pe meleagurile noastre. Una din ele, a lui Duşan, mai şi căsăpea oamenii după ce-i jefuia şi-i dezbrăca pînă la chele. Da pînă acum n-am auzit să fure şi fete...

— Cînd au furat fete? întrebă într-o doară Tic.

— Păi aşa zicea mocanul acela cu nasul ca mistria. Pe urmă a-ntors-o el că nu-i adevărat, da la-nceput i-a spus cuiva în mare taină c-a văzut cu ochii lui cum au luat nişte oameni zălog o fată sus pe munte.

— Cînd?

— Păi nu e chiar aşa de mult. Nici o săptămînă. Da' ce te-ai îngălbenit?

— Eu? se stăpîni Tic din răsputeri. Poate din cauza plămînilor. Sînt cam bolnav. Şi-i chiar adevărată povestea cu fata?

— Aşa umblă vorba. Da' ciobanul pe urmă s-a jurat omului căruia-i spusese taina că nu-i adevărat, că s-a-nşelat. Şi eu mai că l-aş crede. Daca era adevărat cu fata, ştiam eu înaintea ciobanului... I s-a părut şi lui, cine ştie. Sau o fi avut vreo vedenie. Mai ales că zicea că fata era îmbrăcată într-o rochie albă. Aşa apar vedeniile, în alb... Da' ce ai, dragul măicuţii, de ţi-ai schimbat iar culoarea? Să-ţi dau olecuţă de rachiu? Face bine...

— Nu, sărut-mîna, că nu-i bun pentru plămîni.

— Atunci poate-ai vrea o cană de chişleag? Stai numa' oleacă...

— Nu, săru-mîna, nu mi-i foame...

— Ei! Acuma ai vrea să-mi spui şi mie ce vrea Paruşoaica cu pachetul? Ce vrea elefanta! Că tot aflu eu pînă la urmă.

Tic se agăţă imediat de ideea băbuţei:

— Nici mie n-a vrut să-mi spună. A aflat că vin încoace şi mi-a spus să-l întreb pe moş Saftu cine i-a dat pachetul.

— Da-ncotro ziceai că te duci?

— La... Şoimeni... răspunse prichindelul gîndindu-se că oricum va trebui să-l întîlnească pe învăţătorul de-acolo.

— La Şoimeni? Tocmai unde s-a stîrnit zvonul cu hoţii? Da' pe cine ai mătăluţă acolo, că de prin părţile noastre nu pari a fi?

Tic se gîndi la cel mai frecvent nume care putea să fie în Şoimeni şi răspunse imediat:

— Am un coleg acolo, unul Şoimu.

— Şoimu? Trebuie să fie al fierarului, că ăla are băieţi la şcoală. Vezi-că tot am aflat că înveţi la şcoala tehnică?

Prichindelul nu protestă. Despărţirea îi fii uşurată de apariţia cîtorva babomiţe în pragul casei. Pesemne, iscoadele babei Aglaia. Se duse în goană la poştă pentru a expedia o altă telegramă către frizeria "Higiena" însă cu un conţinut foarte diferit de cel al primei depeşe: "Veniţi la Şoimeni, stop Mesajul e adevărat. Tic".

Din nefericire, mesajul nu putea să ajungă imediat sub ochii cireşarilor. Erau toţi la Vultureşti. Prichindelul n-avea însă de unde să ştie ce se întîmplase la ruine. Şi totuşi tremura la gîndul că ar putea ajunge prea tîrziu la castelul fetei în alb.

CAPITOLUL XII

1

Prizoniera în alb descifrase mesajul. Îşi dăduse seama că toată rezolvarea lui stătea în despărţirea şi selecţionarea unor anumite cuvinte. N-avea însă cheia. Citindu-l cu voce tare lui Philippe, simţise că unele cuvinte au o anumită rezonanţă, detaşîndu-se singure de celelalte. Sesizase un anumit ritm pe care-l impuneau anumite cuvinte. I se păruse că ritmul care cuprindea aceste cuvinte era foarte asemănător cu ritmul epopeilor homerice. Se gîndea la dactilii şi hexametrii lui Homer:

"Cîn-tă ze-i-ţă mî-ni-a ce-a-*prin-se-pe-A-hil* Pe-le-ia-nul". Iar în document primele cuvinte sunau la fel: Tai-na cea ma-re şi ma-rea...

Se apucă să copieze textul documentului, cu toată fidelitatea, şi după ce termină de copiat se gîndi să sublinieze cu creionul cuvintele care impuneau şi care se încadrau în ritmul homeric:

"Taina cea mare şi marea nenorocire abătută pe capetele noastre ne fac să ne gîndim la *comoara pe care-o ascunde* cine oare decît sufletul prăpădit al nostru. Căci dacă ne ducem în *cea veche cetate-a Vulturilor zisă* şi ne rugăm cumplit, vor spune oamenii că mărturisirea se află *ascunsă în crucea cea mare.*

Iar cînd vom fi şi mai nenorociţi *doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite* pe capetele noastre o izbăvire şi cu ea *solii cei tainici în crucea cea mică* şi toţi să-şi facă această cruce. Şi încă una şi iar şi iar, *iar asta din urmă* va fi iarăşi cea dintîi. Iar cine va sudui *în veci fapta asta nu fi-va în stare* să şi-o răscumpere. Şi iar a doua oară *cu gîndul măcar s-o gîndească* nu va fi în stare. Căci în împărăţia cerului *intrarea cea mare şi dînsa* precum zic unii se *află ascunsă şi nimeni nu ştie* şi-n vecii vecilor nu va şti. Iară pe fiara fioroasă, *pe-afară prin care coclauri s-o caute cu truda aprinsă-n făptură.* În van totul, în van, în van. Vom găsi totul nu aiurea *ci doar hrisovul cel tainic* din cartea sfîntă ni-l va arăta. Şi el se află în acel vechi ceaslov *al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu, sărman logofăt de cea de a treia putere.* Dar numai în credinţă i se arată *intrarea cea mare aceluia*

care din toţi muritorii o merită. Căci acela care *cu-agera-i minte va prinde* înţelepciunea cerească, va putea scoate din carte şi *din slovele tainice cheia* fericirii noastre a tuturor".

Fata în alb adună şi împărţi apoi în hexametri şi septametri cuvintele subliniate şi se pomeni cu următorul text:

"Taina cea mare şi marea comoară pe care-o ascunde cea veche cetate-a Vulturilor zisă se află ascunsă în crucea cea mare. Doar crucea cea mare în stare-i să poată trimite solii cei tainici în crucea cea mică iar asta din urmă în veci fapta asta nu fi-va în stare cu gîndul măcar s-o gîndească .Intrarea cea mare şi dînsa se află ascunsă şi nimeni nu ştie pe-afără prin care coclauri s-o caute cu trudă aprinsă-n făptură ci doară hrisovul, cel tainic al prea iscusitului nostru Cristache Zogreanu sărman logofăt de cea de a treia putere arată intrarea cea mare aceluia care din toţi muritorii cu agera-i minte va prinde din slovele tainice cheia."

Fata în alb citi din nou de la un capăt la altul cele douăsprezece versuri trisilabice. Îşi mai aruncă o dată ochii pe textul vechi, apoi puse toate hîrtiile pe pat şi începu să se plimbe îngîndurată prin cameră. Cu toată zgîrcenia celor unsprezece versuri, textul vechi destăinuia cîteva amănunte de o însemnătate excepţională. Mai întîi lămurea taina castelului celor două cruci. Castelul era împărţit în două aripi, una *mare* şi una *mică.* În care parte se afla ea şi în care cei trei oameni? În care parte se afla ea? În crucea cea mică sau în crucea cea mare? Dacă se afla în crucea cea mică, textul dezvăluia o a doua taină şi anume că din partea asta niciodată nu se va putea trece în partea cealaltă a castelului, adică acolo unde se aflau cei trei căutători. Dacă se afla în partea cea "mare" a castelului, atunci trebuia să găsească o comoară de preţ şi o comunicare secretă cu cealaltă aripă a castelului prin care să *poată trimite solii cei tainici.* Iar cea de a treia taină pe care o dezvăluia documentul era că *intrarea cea mare se află ascunsă pe-afară prin cine ştie ce coclauri* şi că numai un alt text al unui tretilogofăt, pe nume Cristache Zogreanu, dezvăluie taina acelei intrări.

Fata în alb revăzu în minte planul castelului dar nu descoperi nici un indiciu care să ateste că se află fie în aripa cea mare, fie în aripa cea mică. Marea intrare? Oare nu era vorba despre intrarea pe care ajunsese şi ea în castel? Şi această intrare fusese tăinuită şi încă atît de bine că nimeni nu reuşise s-o descopere pînă la cei trei oameni.

Cu aceste gînduri, prizoniera ieşi în curtea interioară. Absorbită de gînduri şi întrebări, nu dădu nici o atenţie lui Philippe, care după ce decapitase o altă viperă cu corn, îi împingea leşul într-o scobitură. Fata în alb se întreba dacă şi cei trei căutători cumpliţi ştiu că vechea cetate a Vulturilor ascunde o comoară şi ganguri secrete. Şi găsi un răspuns afirmativ la întrebare, sau mai bine zis datele unui răspuns afirmativ. De aceea scotoceau ei prin toate încăperile. Dar pesemne că nici ei nu ştiau în ce aripă se află. Cercetările lor puteau să însemne atît căutarea comorii cît şi căutarea unei comunicări. Dar cum ar putea să existe o comunicare între două încăperi, de pildă, care să folosească numai uneia dintre încăperi?

Fata în alb se gîndi la cea mai simplă comunicare, la uşă. Cum ar putea să se folosească de uşă numai o singură parte? Chiar dacă uşa ar fi la capătul unui gang subteran, asta nu înseamnă oare că ar putea fi folosită şi dintr-o parte şi din alta? Numai dacă ar fi foarte primejdioasă, sau dacă... dar nu, nu-şi putea explica lămurit o intrare tăinuită care să poată fi folosită dintr-o singură direcţie... Trecînd pe lîngă uşa grea de fier care asigura comunicarea curţii interioare direct cu coridorul, prizoniera fu izbită de un adevăr de o simplitate uluitoare.

— Philippe! îşi strigă ea cotoiul. Cît e de simplu! Uită-te la uşa asta! Nu e ea o comunicare între două părţi. Dar există o parte, Philippe, care n-o poate folosi. Partea noastră. Pentru că e încuiată pe dinafară. Acum înţelegi, Philippe?

Fata în alb se convinse că nu poate fi alt adevăr. Intrarea era încuiată în permanenţă printr-o parte şi

era atît de bine ascunsă că nimeni nu era *"în stare cu gîndul măcar s-o gîndească"*. Chiar ea, în încăperea ei, şi ceilalţi trei locuitori ai castelului nu cercetaseră peste tot fără să dea de intrarea secretă? Dar de unde putea ea să ştie cu certitudine că oamenii din partea cealaltă nu descoperiseră intrarea? Intrarea sau ieşirea? Iar i se încîlciră gîndurile. Se strădui să şi le limpezească. Intrare sau ieşire... Oricum s-ar fi numit, trebuie să se găsească undeva în castel. Unde? În curte? Dar dacă s-ar afla în curte? Iată la ce nu se gîndise, poate, nimeni pînă atunci!...

Îşi aruncă ochii prin curte, de-a lungul zidurilor înalte. Erau atît de roase de ploi şi furtuni. Erau pline de muşchi. În afara scăriţei care ducea la crenele, părea că nu mai ascund nici o altă taină. Iar spaţiul de la picioarele ei era din piatră naturală... Nu, în nici un caz în curte! Ar fi fost lipsit de romantism. Ar fi fost mai prejos de înfăţişarea maiestoasă şi severă a castelului, ar fi stricat toată simetria, i-ar fi stricat visul.

Dacă intrarea secretă se afla chiar în camera ei?

— Philippe! îşi chemă fata în alb prietenul şi alergă în celula mare de marmură.

Dar cînd pătrunse înăuntru primul lucru care o izbi fu sărăcia patului. Pe patul atît de bogat la ieşirea ei în curte nu se mai afla nimic. Textul, descifrarea şi copia lui dispăruseră toate, de parcă le înghiţise pămîntul.

2

Lucia îi istorisi lui Victor din fir în păr, şi într-o succesiune foarte precisă, toate întîmplările care se petrecuseră de la plecarea lui în Austria. Dan nu se putu abţine la sfîrşitul extraordinarei relatări!

— Deşi ai uitat un singur amănunt, trebuie să recunosc, Lucia, că eşti un geniu în materie de istorie obiectivă.

— Ce-am uitat? întrebă surprinsă Lucia.

— Ai uitat să-i spui că eu am fost acela care, cuprins de o vervă nebună, v-am adus pe această pistă greşită, fir-ar să fie de tretildgofăt...

— Cred că şi eu aş fi făcut la fel ca tine, îl linişti Victor. Atîtea coincidenţe. Numele, locul unde aţi găsit documentul, ruinele... Nu, Dan, n-ai absolut nici o vină. Mai bine spuneţi-mi dacă aveţi vreo veste de la Tic?

Întrebarea lui Victor îi trezi pe ceilalţi cireşari dintr-un somn foarte vinovat.

— Fiindcă mi se pare, continuă Victor, tot din spusele Luciei, că Tic a plecat pe urmele mesajului fără să ştie precis unde vă aflaţi sau crezînd că sînteţi în oraş.

— Da, recunoscu Ursu. I-am spus în ziua în care a plecat că pînă seara sîntem în oraş.

— Unde-ar putea fi? se îngrijoră Maria.

— Unde în altă parte decît pe urmele mesajului? Dar cine ştie pe unde-l poartă aceste urme. Şi cine ştie cîte telegrame ne-or fi aşteptînd acasă.

— De ce telegrame?

— Pentru că dacă s-ar fi întors, ar fi venit el încoace. Într-un fel trebuia să vă ţină la curent cu investigaţiile lui. De aceea cred că a trimis măcar o telegramă. Dar n-are nici un rost să vă îngrijoraţi. Tic e destul de descurcăreţ şi de dibaci.

— De ce întîrzie atunci atît de mult? întrebă Dan.

— Ar fi o singură explicaţie, răspunse Victor. Că firul mesajului e foarte încîlcit.

— Vrei să spui că e foarte lung! sublinie Maria.

— Nu! Foarte încîlcit. E cu totul altceva. Dac-ar fi fost foarte lung... să zicem, de pildă, că şoferul i-ar fi spus că a primit mesajul de undeva dintr-un oraş de la o sută de kilometri depărtare de oraşul nostru. Ce-ar fi făcut Tic? V-ar fi pus imediat la curent cu descoperirea lui şi mai cred că ar fi cerut şi ajutorul unuia dintre voi.

— Tot nu înţeleg, mărturisi Ursu.

— Eu cred că mesajul a trecut prin multe mîini, chiar prin foarte multe mîini, continuă Victor. Aş îndrăzni să spun că din locul iniţial a trecut din sat în sat. De aici vine întîrzierea lui Tic. De cîte ori dă peste un nou mesager, care probabil nu e prea departe, i se pare că e ultimul. Şi merge; şi merge înainte fără să simtă, săracul, cîtă distanţă parcurge.

— Atunci tu crezi în adevărul mesajului? îl întrebă Lucia.

— In măsura în care cred în existenţa castelului. Şi cred că de această existenţă nici unul dintre voi nu se îndoieşte.

— De ce să nu fi făcut "fata în alb" o glumă cu noi? Ne ştie întreprinzători, curioşi...

Lucia voia să se convingă o dată pentru totdeauna că nu greşise cînd începuse să dea crezare

mesajului. De aceea îl ațîța pe Victor.

— Sînt prea multe date care pledează împotriva farsei, Lucia. Mai întîi dispariția fetei. Care este o realitate şi încă una crudă. O fată cu istețimea şi educația ei nu-şi părăseşte bunica pentru a ne face nouă o farsă...

— Asta ziceam şi eu! îl întrerupse Dan.

— Pe urmă, continuă Victor, printr-o farsă, cineva vrea să-şi bată joc de altcineva, nu să se autoridiculizeze.

— Ce vrei să spui? întrebă Maria.

— După cîte mi-ai spus chiar tu şi după tonul pe care-l dovedeşte mesajul fetei, Castelul celor două Cruci era visul ei, idealul ei. Or, tu, Maria, ai ajunge pînă acolo ca de dragul unei farse, oricît ar fi ea de ingenioasă, să-ți dezvălui visul sau idealul şi să faci din el subiect de rîs?

— Nu! recunoscu Maria. Ai dreptate.

— Şi mai e un lucru, nu lipsit de importanță, ba destul de serios. Firul mesajului. E prea încîlcit ca să fie voit. Cînd vrei să faci o farsă, să spunem cu ajutorul unui mesaj, primul lucru este acela de a te asigura că mesajul va ajunge repede şi sigur la țintă. Poți risca să-l dai chiar cu propria ta mînă numai ca să fii sigur că a ajuns la țintă, şi ca să-ți aranjezi apoi amănuntele farsei. Încîlcirea firului, de care sînt sigur, arată: sau că mesajul a fost găsit din întîmplare, deci a fost aruncat de undeva, sau a fost dat inițial unei persoane... cum să vă .spun, care n-a înțeles situația fetei, sau n-a vrut s-o înțeleagă, ceea ce mi s-ar părea foarte curios.

— Atunci tu crezi că ea e prizonieră în castel? întrebă Lucia surprinsă.

— Lucia! Cum să-ți spun? Cred! Dar am totuşi un mare dubiu!

— Ce te face să ai acest mare dubiu? se interesă Maria.

— Tonul mesajului! E prea chemător, parcă prea senin. Numai dacă n-o fi o exaltată. Încă nu pot să ajung pînă la capăt. N-o cunosc deloc. Nimeni n-o cunoaşte. Numai Maria a schimbat cîteva vorbe cu ea. Dar şi Maria...

— Stai, Victor! îl întrerupse Maria. E ceva dureros... am uitat să-ți spun, adică n-am avut cînd să-ți spun. Laura a fost bolnavă de meningită...

Acest amănunt îl făcu pe Victor să tresară:

— Atunci... atunci lucrurile se schimbă. Sau totul e o nebunie sau totul e adevărat. Tot ce spune fata. Şi cum prima ipoteză e exclusă... Înseamnă că tot conținutul mesajului e adevărat. Fata e într-adevăr prizonieră. Dar un anumit lucru o împiedică să fie pesimistă. Ce anume? Sau subestimarea unei primejdii... sau o anumită stare de vis care n-o părăseşte niciodată şi care ar putea să-şi aibă cauza în ceea ce spunea Maria. Cred că povestea captivității e poate lucrul cel mai adevărat din mesaj..". Dar cum poate subestima o primejdie atît de gravă?

— Atunci... descoperi Ursu, înseamnă că am întîrziat foarte mult.

Victor nu răspunse direct la întrebarea lui Ursu:

— Ar trebui să acționăm imediat. Deşi sîntem legați de mîini şi de picioare.

— Avem totuşi două şanse, spuse Lucia. Prima: ca Tic să fi dat peste ceva...

— Şi a doua? întrebă Victor.

— Ca tu să descifrezi mesajul!

— Numai din prima lectură şi mi se pare al dracului de încîlcit.

— Las-că următoarele... îl consolă Dan.

— Următoarele îl vor încîlci şi mai rău, rîse Victor. Parcă tu nu ştii că aşa se întîmplă întotdeauna în romane cu mesajele cifrate.

— Al nostru însă, din fericire sau din nefericire, există cu adevărat.

— Şi nu face decît să dea dreptate autorilor... Totuşi n-avem dreptul să ne despărțim de ruine şi de împrejurimi pînă ce nu sîntem siguri că nu părăsim nici cea mai neînsemnată şansă. Să nu ne scape nici cel mai mic indiciu.

— Nu ştiu dacă ne-a rămas ceva nepipăit, se grăbi Dan. Cred că nici o pietricică, nici un smoc de iarbă.

— Siguranța nu ne-o poate da decît dezvelirea locului, spuse Lucia. Adică numai dac-am da la o parte, ca pe o coajă groasă de un metru, tot pămîntul de pe-aici.

— Tu ce crezi, Ursule? întrebă Victor.

Ursu se gîndi, cumpăni în minte, apoi după cîteva clipe răspunse cu un ton înfricoşător de sigur:

— Nu e nimic aici!

— Nu crezi sau eşti convins? insistă Victor.

— Sînt convins!

Victor era mulțumit de răspunsul lui Ursu pe care-l judeca mai mult după criterii psihologice, dar Lucia, spirit prea ştiinţific, sări în sus:

— Cum poţi să fii atît de convins. Ai tu în ochi raze speciale care îţi dau posibilitatea să vezi şi sub pămînt? De ce nu le brevetezi?

— Lucia! o opri Victor cam tîrziu. Nu uita că noi căutăm un castel într-o regiune totuşi umblată. Dac-ar fi vorba de o intrare oarecare sau de o locuinţă simplă... Dar planul pe care ni-l trimite fata arată o construcţie grandioasă. Unde ar putea să fie aici, în mocirlele astea, sau în pădurea asta bătută fără încetare?

— Ştiu, totuşi... Ba da! Ai dreptate, Victor. Iartă-mă, Ursule, dar m-au înfuriat atît de mult căutările astea inutile şi idioate.

— Nu, Lucia! N-ai voie să închizi ochii! reveni Victor. Dacă ţi se pare că trecem peste cel mai mic indiciu, ai dreptul, ba chiar obligaţia să ne opreşti.

— Puţul! Oare nu ascunde nimic? se întrebă Lucia.

Ursu răspunse cu atîta dezinteres că toţi îl priviră curioşi.

— Aaaa. Puţul... Nuuu... E cea mai pură fintînă...

Tonul lui nepăsător o convinse pe Lucia, dar pe Victor îl cam puse pe gînduri:

— Ia spune, Ursule, ţi-a trecut prin cap ceva, nu? Ceva ca un fir de nisip. Orice-ar fi, spune!

— Mă gîndeam c-ar fi bine să vezi şi tu ruinele. Nu că ar fi acolo castelul. Dar să nu fi scăpat ceva din vedere. Şi eu şi Dan, chiar şi Tic le-am privit cam cu dispreţ la început. Prin cîteva hrube prea murdare nici nu ne-am aventurat.

— N-am nimic împotrivă. Să mai dăm o raită pe-acolo, dar dacă nu ne ispiteşte nimic n-are nici un rost să ne murdărim degeaba.

Porniră cu toţii spre ruine, le făcură ocolul, se opriră în cîteva locuri. Victor îl întrebă pe Ursu:

— Unde spui că nu v-aţi aventurat?

Ursu îi arătă un loc spre zidul din stînga. Chiar sub zidul unde se căscau cîteva gropi pline cu apă şi noroi.

— În băltoacele acelea...? E prea scîrbos, se împotrivi Victor.

— Şi crezi tu că acolo... ar putea fi ceva? strîmbă Maria din nas.

— Nu, dar nu prea m-am uitat pe acolo...

— Alea-s nişte gropi, spuse Victor, probabil săpate de curînd.

— Ştiu, dar o să merg puţintel sub zid. Cîţiva metri...

— Fii serios, Ursule! E o copilărie.

— Zău, Victor, sînt convins că nu poate fi nimic acolo. Dar m-ai întrebat în aşa fel, că a trebuit să mă gîndesc la toate zonele de pe-aici. Şi mi-am amintit că gropile astea sînt singurele locuri pe care le-am dispreţuit...

— Dacă-i aşa, se înveseli Victor, atunci nu mai am nici o grijă, Ursule. Precis că Vultureştii nu ne mai ascund nici o taină... Şi chiar dacă ar mai fi vreuna nu ne mai interesează acum. Mi se pare că trebuie să ne grăbim...

Şi ceilalţi răsuflară uşuraţi. Simţeau că le-a venit conducătorul, că de-acum înainte nu-şi vor mai irosi, inutil, puterile şi timpul.

— Atunci plecăm imediat! sugeră Maria.

— Ar fi bine dac-am putea pleca imediat. Dar autobuzul, îmi spunea şoferul, se întoarce abia seara. Aşa că... am putea să nu ne pierdem timpul...

—Vrei să...? dar Lucia parcă se temea să-şi termine întrebarea.

— Da! să începem o studiere sistematică a documentului. Cine îmi dă o copie?

Maria îi întinse copia ei şi Victor începu să citească cu voce tare textul cel vechi, atît de cunoscut celorlalţi cireşari.

3

Înainte de a porni spre Şoimeni, Tic trecu şi pe la "hîrşîitul" de Stelian, şi pe la Baniţă care deşi nu-şi avea "cocostîrcii" în curte, îi spuse, ca şi Stelian, că nu auzise nici un cuvînt despre vreun pachet care să fi trecut prin mîinile lor. Deci, singurul om care, după socotelile babei Aglaia, ar fi putut să-i înmîneze lui Păscută Gîtlan mesajul nu putea fi decît învăţătorul din Şoimeni, "încrezutul ăla de Papucea".

Ţombi primi un nou îndemn la drum, aşa că se văzu nevoit să renunţe la reprezentaţia de salturi acrobatice pe care o începuse în curtea lui Baniţă, sub privirile incredule a vreo două duzini de căţei şi dulăi

de ţară, şi porni pe urmele neobositului său stăpîn. Pe la jumătatea drumului, Tic poposi la umbra unui agud şi pregăti din bucatele pe care i le dăduse bătrîna Paruşoaia o masă foarte abundentă şi gustoasă. Oboseala îl făcu să mai prelungească olecuţă prînzul, prilej de a recapitula evenimentele prin care trecuse şi de a presimţi altele care fîlfîiau la orizont.

Mai ales cele care trimiteau fiori şi sudoare rece, de undeva, din depărtări ascunse de voaluri negre, îl nelinişteau pe cutezătorul cu păr de aur şi cu ochi umbriţi.

Prichindelul simţea că se apropie de castelul fetei în alb şi mai simţea, cu nişte antene care se încolăceau în piept, că fata se află într-o mare primejdie. Dar ce putea face el singur?... Se hotărî să mai dea o telegramă cireşarilor după ce va vorbi cu ultimul purtător al mesajului, cu învăţătorul. Dar de cîte ori nu crezuse pînă atunci că omul pe care-l căuta era ultimul purtător al mesajului?... Îşi făcu iarăşi un plan: cum să-l iscodească pe învăţător ca să nu-i strecoare vreo bănuială şi se încontră iarăşi la drum.

Pe la vreun kilometru de sat zări un puşti cam de vîrsta lui chinuindu-se, nevoie mare, să smulgă dintr-un tufiş nişte porumbe.

— Măi bucăţică! îl strigă Tic. Ia spune! Casa învăţătorului Papucea e departe?

Cînd se auzi astfel strigat, puştiul uită de porumbe şi se duse drept în întîmpinarea curajosului necunoscut. Îl măsură din cap pînă în picioare, apoi îi spuse cu oarecare dispreţ:

— Bă chiştocule, crezi că dacă ai javra lîngă tine, poţi să faci pe nebunu'? Dac-ai şti pe cîţi d-alde tine i-am dat cu fundul de pămînt...

Tic îşi dădu seama că se înşelase imediat ce-l văzuse pe "bucăţică" ieşind din tufa de porumbe. Mîniosul era chiar mai înalt decît el şi nu părea deloc lipsit de vlagă şi de curaj. Dar nu de teamă se grăbi Tic să liniştească apele:

— Hai să facem pace! Vrei? Dă mîna!

— După ce ne măsurăm forţele, bă, crăcănatule. Ori ţi s-a făcut frică în pantaloni?

Tic nu mai putea răbda insulta şi insinuarea:

— Dacă te juri că n-o să scînceşti şi că n-o să mă spui maică-ti sau soră-ti...

— Cu pumnii sau la trîntă? întrebă celălalt direct.

— Alege tu, că eu oricum te bat de te sting...

— Las-că te văd eu cum te mai lauzi după ce te dau jos...

— Dai a înţelege că vrei trînta? ceru Tic precizare.

— La trîntă!

Călătorul cel obosit şi prăfuit îşi dădu jos rucsacul şi înainte de a începe lupta îşi întrebă adversarul:

— Şmecherii? Capcane? Piedică?

— De toate! Tot ce ştii tu şi taică-tău...

— Bine. Cine-i întîi cu umerii la pămînt e bătut.

— Hai!

— Hai tu!

Porniră amîndoi. Îşi prinseră mijlocul şi începură să ţopăie pe cîmp stîrnind o nespusă uimire căţelului care nu înţelegea cum pot doi oameni să se ia din senin la harţă fără măcar să se certe unul cu altul. Tic simţi de la primele încleştări că puştiul e voinic şi dibaci. Nu putea să-l înfrîngă decît cu o şmecherie... pentru că n-avea timp. Dar şi adversarul încercă tot felul de şiretenii. Lupta era însă de multă vreme terminată, de cînd călătorul cel paşnic se gîndise la cele cîteva figuri fără scăpare pe care le învăţase de la Ursu. Greutatea era să aleagă una mai spectaculoasă. O alese fără zăbavă. Se lăsă în genunchi îşi trase şi rivalul după el, se lăsă apoi în patru labe şi apucă brusc adversarul de mijloc şi se rostogoli cu el peste cap. Tic ajunse în mai puţin de o secundă deasupra inamicului său, care nu mai mişca de uimire. Îi lipi umerii de iarbă, apoi sări în sus.

— Gata! Eşti bătut!

— Încă o dată! ceru adversarul după ce-i strînse mîna lui Tic. Să văd dacă mai poţi repeta figura.

Tic n-o mai repetă din pricină că folosi altă şmecherie. Îndoi adversarul de mijloc, îl prinse repede cu mîinile pe sub burtă şi-l azvîrli dintr-o singură mişcare pe umărul drept. Se roti de cîtreva ori cu el, îl ameţi, apoi îl aşeză ca pe un mieluşel cu umerii la pămînt.

— Mai vrei? îl întrebă învingătorul după ce-şi potrivise mîinile în şolduri.

— Mai vreau! răspunse sec puştiul, şi-i întinse iarăşi mîna.

— Nu mai vreau eu. Mă grăbesc.

— Trebuie să mă-nveţi şi pe mine cum faci. Sînt bătut dar trebuie să mă-nveţi. Dar lui tata tot o să-i spun.

— Parcă ne-am înţeles să fie secret...

— O să-i spun cum m-ai bătut. Şi dacă n-o să-ţi... strîngă mîna, o să vezi.

Tic n-avu ce face şi-l învăţă pe învinsul cel plin de entuziasm figurile.

— Gata! De-acum nu mă mai bate nimeni în sat. Bă, da' eşti hoţ al dracului!... Hai că merg şi eu cu tine în sat. Dar ce ai cu Papucea?

Lui Tic îi plăcea puştiul. Felul lui cavaleresc de a se bate şi de a primi înfrîngerea îl cucerise imediat. Nu într-atît însă ca să-i destăinuie secretele.

— Vreau să m-ajute să fac o problemă...

— Aha! Dar de unde eşti tu?

— Dar tu?

Se întrebară, îşi răspunseră, se împrietenіră la toartă. Tic îi destăinui totuşi un secret de consolare şi de năucire, anume că trece prin Şoimeni pentru a vedea dacă nu se poate face o excursie.

— De ce n-ai venit cu trenul forestier? se zăpăci puştiul.

— Am avut o ocazie care m-a adus pînă la Călţunu. O maşină aproape nouă. Era păcat s-o las.

— Aha! Păi să vezi ce exrcursii se pot face aici la noi. Psst! Nu ştiu oamenii. Dar sînt şi locuri prin care n-a ajuns pînă acum picior de om.

— Zău?! Dar de ce nu s-a ajuns acolo?

— Prăpăstii grozave... şi... hai să-ţi spun o taină mare de tot. Sînt şi hoţi pe-aici...

— Nu cred... se prefăcu Tic.

— Dacă-ţi spun eu. Tata e şef aici, la post. Am tras cu urechea şi-am auzit. Cică ar fi nişte hoţi colo sus, pe la Brazi.

— Nu cred... îl aţîţă iarăşi prichindelul înfiorat.

— Dar ce crezi, că degeaba se duce el aproape în fiecare zi cu patrula în munţi? Dacă-ţi spun eu. Dar tu cînd te-ntorci în oraş, c-ai pierdut trenul?...

— Poate găsesc o ocazie!

— Ştii ce, haide la mine să dormi. Cînd o auzi tata c-ai reuşit să mă baţi, n-o să ştie ce să-ţi mai facă. El mereu îmi zice aşa: "mă, bagă de seamă să nu te bată nimeni, dar cînd cineva te bate, să-i strîngi mîna".

— Bine... o să vin. Da-ntîi să mă duci la Papucea.

— Stă chiar lîngă noi. Pînă-ţi face el problema eu vorbesc cu mama.

Traian, feciorul şefului de post, îi arătă casa lui Papucea şi se duse într-o fugă acasă. Tic bătu la poartă şi cînd îi apăru în faţă învăţătorul îl rugă cu o voce foarte mieroasă:

— Domnu-învăţător nu aveţi timp să mă ajutaţi la o problemă?

Învăţătorul, un tinerel lung şi deşirat, puţintel miop, îl privi cam neîncrezător pe solicitant.

— Dar ce ai tu acum, vara, cu problemele?

— Învăţ pentru corijentă, ştiţi, şi am o mulţime...

— Aha! se dumiri Papucea. Intră! Şi ce problemă ai?

— Una cu o ştafetă. Zece oameni duc un pachet pe o distanţă de cincizeci de kilometri...

— Mare scofală! Fiecare cîte 5 kilometri.

— Nu! spuse Tic. Unul din ei se îmbată şi face distanţa într-un timp dublu.

—Aha! Şi?

— Altul şchioapătă şi face drumul într-un timp de trei ori mai mare. Un al treilea pierde pachetul la jumătatea drumului şi de-abia cînd ajunge la ţintă îşi dă seama că nu-l mai are, se duce înapoi, îl caută, îl găseşte, îl aduce şi-l predă.

— Şi ce vrea problema?

— La ce oră a luat primul om pachetul?

— Aha!? Păi e simplu: la ora cinci şi cinci minute.

— Cum aţi calculat aşa de repede.

— Aşa cred eu!...

— Bine, dar ştiţi... ora la care a luat pachetul...

— Asta-i părerea mea, bă... La ora 5 şi 5 minute, maximum la 5 şi 10 minute.

— Păi nu v-am spus nişte cifre... Cît a făcut fiecare, cît a întîrziat cel cu...

— Ei şi! Dacă eu îţi spun că la 5 şi 5. Ştiinţa se învaţă din experienţă, bă. Eu am primit un asemenea pachet acum cîteva zile de la un ţăran, de la unul Iepure din Brazi. L-am primit la ora 5 şi 5 minute, maximum la 5 şi 10. De ce să nu se predea pachetul şi în problemă la aceeaşi oră? De ce să mai faci calcule?

Era atît de absurd totul şi atît de frumos că Tic ar fi sărit de gîtul învăţătorului... dacă gestul nu i s-ar fi părul prea simplu. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că va putea afla atît de lesne răspunsul care-l tortura.

Văzîndu-l pe Traian în poartă, Tic îl salută respectuos pe învăţător:

— Vă mulţumesc din toată inima. Mi-aţi luat o piatră de pe ea.

Măgulit de compliment, învăţătorul îi făcu imediat un semn cu nepăsare superioară:

— Dacă mai ai vreo problemă, poţi să mă deranjezi. Numai să nu vii cu fleacuri. Tot cu chestii din astea complicate.

Cînd ajunse destul de departe ca să nu-l mai poată auzi învăţătorul, Tic îi spuse, la ureche, lui Traian:

— Mă Traiane, mă, dar aveţi un învăţător...!

— Ce?! Ăsta numai de şcoală nu se ţine. Face gimnastică şi popice şi pălării împletite...

— Dar, în orice caz, are îndrăzneală...

— Mai ales la popice şi la fete, completă puştiul.

— Hai! Mergi cu mine să dau o telegramă prietenilor? Le spun să vină imediat, că-s locuri grozave pe-aici...

Şi cei doi băieţi se îndreptară spre oficiul poştal.

4

Cireşarii îşi făcuseră de multă vreme bagajele şi se opriseră pe marginea şoselei în aşteptarea autobuzului sau a unei ocazii mai vrednice. Cum nu se vedea nimic în zare, se aşezară în cerc pe iarbă, cu gîndurile furate de textul cel vechi al logofătului de divan Cristache Zogreanu. Victor vorbea încet şi rar şi parcă fără ţintă:

— Ce ştim concret din lectura documentului? Nimic. Nu putem să punem bază pe nici un nume. Doar în introducerea aceea ca o provocare mai găsim ceva. Dar documentul propriu-zis? Cu cît îl recitesc, cu atît simt că-mi plezneşte mai rău capul.

— Vezi? se consolă Dan. Mie îmi vine să urlu la cer. Dac-aş şti unde-i mormîntul tretilogofătului, zău că l-aş scula din groapă...

— Mormîntul ar putea să fie la Zogreni, spuse în loc de orice altceva Victor.

— La Zogreni! se miră Maria. Crezi că satul îşi trage numele de la logofăt...

— Cam aşa s-a întîmplat cu multe sate... Dar să lăsăm asta că nu ne ajută cu nimic la dezlegarea misterului. Unde trebuie aplicate toate indicaţiile documentului? Asta-i problema!

— Tu chiar crezi că ar trebui aplicate undeva! întrebă într-o doară Lucia.

— Sigur că da! Altminteri nu le văd rostul.

— Dar atunci cum îţi explici enumerarea haotică a atîtor indicaţii: unele foarte concrete, altele foarte misterioase? E un talmeş-balmeş din care nu se poate înţelege nimic, răsuflă Lucia.

— Eu iarăşi cred că unele-s puse ca să încurce, îşi aminti Dan. Tot stilul ăsta religios...

— Dac-am putea, dac-am avea o cheie cu care să selecţionăm frazele necesare de cele de umplutură, medita Maria.

— Cum? Ce cheie? întrebă Ursu. Mereu, la fiecare frază "apoi" "apoi", "apoi". Dacă n-ar fi o dată "apoi" am şti că fraza aceea nu-i bună, adică nu-i necesară, cum se întîmplă la sfirşit cu "nimicul". Dar de fapt, de ce-a trebuit să spună de-atîtea ori "nimic"? Nu ajungea o singură dată.

Victor îl privi pe Ursu puţintel cam mirat. Întrebarea lui Ursu era exact întrebarea care-l enerva şi pe el. Remarcase, la fel ca Ursu, abundenţa "apoi"-ului, şi repetarea "nimic"-ului.

— De ce? se pomeni Victor întrebîndu-se cu voce tare.

— Şi cu poruncile... adăugă Dan.

— Şi cu scornirea altor porunci... completă la rîndul ei Maria.

— Şi cu sfinta duminică şi cu pădurea de bozii şi cu trei brazi şi cu marile adevăruri că după a treia vine a patra şi după a opta vine a noua! se răsti Lucia. Un haos şi un nonsens general.

— Şi totuşi există un sens! se încăpăţînă Victor.

— Gata? Ai şi început să-l vezi! se entuziasmă Dan.

— Nu! răspunse Victor dezolat. Dac-ar fi aşa... Dar în principiu trebuie să existe un sens şi încă unul foarte precis.

— Din asemenea ilogisme! spuse Lucia cu un ton oarecum de reproş.

— Din asemenea ilogisme! spuse Victor cu un ton oarecum de admiraţie.

— Eu nu cred c-o să apuc vreodată vremea ca să mi se arate în această încîlceală de fraze vreo limpezime. Imposibil! Mă conving pe minut ce trece.

Era vocea lui Dan. Nu mai era mînioasă, ci calmă şi fermă.

— S-o luăm de la coadă... propuse Maria. Să începem cu "nimic"-ul...
— Ca să ajungem imediat la sfirşitul sfirşitului! spuse enervată Lucia.
— Şi asta nu înseamnă că undeva este, totuşi, o logică? întrebă Victor.
Lucia nu se lăsă însă cu una cu două:
— Spune-mi, te rog, ce logică e în fraza asta, Victor: *"apoi deschizi al şaptelea lacăt şi o să vezi puieții de la capătul ogrăzii"*. Poți?
— Nu pot, recunoscu Victor. Dar trebuie să aibă una.
— Sau astalaltă, continuă Lucia: *"Apoi îți ajută întîia călătorie şi nu chiar şi cea din urmă"?* Care e "întîia călătorie" şi care este, mai ales, "nu chiar şi cea din urmă"?
— Nu ştiu! De unde să ştiu!
— Sau alta: *"apoi te rogi domnului să nu mă mai cauți decît mai apoi".*
— Lucia! Textul trebuie să aibă pînă la urmă un rost. Nu posedăm cheia. Asta e! Dacă am poseda-o, totul ni s-ar părea foarte simplu.
Lui Dan îi veni pe neaşteptate o idee:
— De ce l-o fi ucis domnitorul pe Cristache Zogreanu?
— Ca să rămînă zăvorît secretul! răspunde Maria.
— Dar dacă l-a ucis fiindcă n-a reuşit să cifreze documentul sau pentru că şi-a bătut pur şi simplu joc de *"înalta poruncă"* scriind grozăvia asta. Zău că vorbesc serios.
— Atunci n-avea nici un rost să se păstreze documentul, şi-ncă atît de bine, îl tempera Victor. Ar fi fost rupt imediat, în bucățele. Eşti convins?
— Da! Totuşi... s-ar mai putea ceva: dacă acest document este un fals şi a fost pus dinadins în loc tainic, ca un fel de capcană iscusită, iar adevăratul document...
— Asta s-ar putea... aprobă Victor cam împotriva inimii, după o clipă de gîndire. Dar nu putem admite ipoteza asta pînă nu avem documentul veritabil sau pînă nu ne convingem definitiv că textul pe care îl avem noi e absolut indescifrabil... din cauză că e fals.
— Eu zic că ultima ipoteză a devenit sau va deveni certitudine! se apără Dan.
— Eu nu! spuse Victor. O capcană atît de iscusită trebuie să dea cîteva indicații celor care intră în ea, ca să-i ducă, aşa cum ar spune Tic.
— Şi eu cred la fel, sări sora celui amintit de Victor.
Şi Lucia recunoscu destul de sincer că, deşi toate aparențele ar pleda pentru un document absurd, nu poate să ia în serios ipoteza lui Dan.
— Cred că nu s-au epuizat toate posibilitățile de a-l descifra, asta e!
Ursu era de mult alături de Victor.
— Iarăşi mă bate un gînd, reveni Victor. Ați copiat oare foarte exact textul original? Nu v-a scăpat nimic la transcriere?
— Absolut nimic! îl asigură Lucia. De altfel ar fi bine să vezi şi tu originalul.
Scoase din rucsac un dosar gros, îl deschise şi-i întinse lui Victor cele două coli îngălbenite de vreme. Victor le luă şi-şi concentra toată atenția asupra lor. Cunoştea destul de bine alfabetul chirilic pentru a citi direct originalul. Îl citi o dată, îl reciti, apoi recunoscu:
— Nu v-a scăpat nimic, îl cunosc pe de rost... Stați! Totuşi v-a scăpat ceva. N-ați transcris frazele în ordinea în care sînt în document. Trebuia să-l copiați exact cum e în original. Ia să facem acum operația asta, că mai avem ceva timp pînă vine autobuzul.
— Dar e stupid! se încăpățînă Dan. Tocmai cînd credeam că am scăpat de chinuri...
Maria îl privi furioasă:
— Nu te-a rugat nimeni să-l copiezi. Mai bine recunoaşte că te-a cuprins lenea.
— Aiurea! Nu de lene e vorba. Mi-e ciudă. Am suferit prea mult din cauza hîrțoagelor ăstora. M-am îmbolnăvit...
— Şi-acum vrei să ne molipseşti şi pe noi! îl luă la rost Lucia. Mai bine ai pune mîna pe o coală...
— Bineînțeles! acceptă Dan. Pot să pun mîna pe amîndouă hîrțoagele, dacă vrei. Dar mă jur pe toți dracii că nu copiez o literă. La foc cu el!
— Tocmai tu! îl apostrofă Maria.
— Şi de ce tocmai eu să n-am voie să spun prostii sau să fac glume? De ce să fiu tocmai eu cel mai serios dintre toți?
— Pentru că nu eşti niciodată. Scurt! spuse Lucia. Şi la urma urmei n-avem nevoie de ajutorul tău...în clipa asta.
Deşi nu dădea în sinea ei prea mare importanță aranjamentului frazelor, Lucia copie textul unei pagini,

transcriindu-l exact cum era în original în timp ce Victor făcea aceeaşi treabă cu cealaltă pagină.
Iată cum arătau transcrierile lor, respectînd întocmai textul original:

"Eu logofătul Cristache Zogreanu, umbra plecată a Mariei Sale
primind prea înaltă poruncă din chiar gura

Domnului nostru care asemeni stejarului stufos şi ne strimb, umbreşte
cu mila lui ograda țării, m-am căznit din greu, aici în
Şoimeni, în casa domnească, de multe ori apucîndu-mă zorii
să zăvorăsc în slove cu neputință de desluşit taina Cetății Vulturilor căreia îi mai zic
unii Curtea celor două cruci. Păzită cu grijă de însăşi firea,
oamenii istorisesc că cetatea numai la lumina lunii a fost zidită, de mult, în a opta domnie

a Muşatinilor şi că nimeni nu ştie cum arată astăzi drumul.
În cetatea cea veche, după cum zic unii, întîia grijă este păzirea
În vremi de cumplită bejenie a odoarelor scumpe ale țării ce fac
culme neamului nostru şi a odraslelor domneşti la picioarele
cărora îngenunchiem cu toții. Căci precum la adăpostul stîncii de cremene ne ferim
de săgeata duşmanului azvîrlită împotrivă-ne, tocmai aşa ne fereşte
În vremi de amar ca un soare binefăcător Domnul pămîntului nostru.
Şi truda mea nu a fost în van căci nu văd unde se găseşte acea

minte iscusită care să prindă cheia ce-i dă dezlegarea tainei şi deci
intrarea în cetate. Numai cel ce pogoară din os domnesc şi cel ce urcă

În domnie poate să ştie taina, locul şi drumul Cetății
Vulturilor. La fel şi eu cunosc taina, dară apoi din înaltă poruncă
şi drept giudeț oi uita-o eu însumi, căci chiar Maria Sa spus-a
că numai această uitare mă poate duce la moarte bătrînească şi

senină, şi va feri pe urmaşii mei de primejdii grele domneşti şi
nu-i va duce la osînda cruntă pe care fiece nelegiuit toată viața
o poartă.

Scris-am eu, tretilogofătul de divan Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de mai gios în cea de a doua domnie a Mariei Sale Moisei Movilă şi în cel de al patruzeci şi unulea an al vieții mele, care, deie Domnul, cel din urmă să nu fie."

"RĂPOSAT-A DE MOARTE CU NEPUTINȚĂ A DESTĂINUI LOGOFĂTUL

"Mai întîi de ori unde ai lua-o acelaşi lucru îl afli:
apoi drumul te duce într-o Cetate veche zisă a Vulturilor, în care
nu cred ceva să găseşti;
apoi din cele zece porunci pe a cincea şi pe a noua le alegi!
apoi ca racul mergi cîțiva stînjeni, chiar patru;
apoi faci repede doi paşi înainte şi numai la urmă te mai opreşti;
apoi oleacă răsufli că oboseala te-a ajuns şi drumul nu-i ferit de primejdii;

apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van;

apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile şi nu-i rău să mai
scorneşti două porunci;

apoi zece fără unu şi zece cu unu îți poartă paşii;
apoi îți ajută întîia călătorie şi nu chiar şi cea din urmă;
apoi urci cu trudă pînă la capătul satului;

apoi părăseşti capătul şi în ultimele ogrăzi te aşezi la umbra streaşinei;

apoi te opreşti în cele trei zile de Paşti;

apoi după un hop îţi propteşti piciorul în pămînt şi după un alt hop la fel faci;
apoi numai dacă porneşti luni şi Duminica poţi răzbi;
apoi numeri bine treptele dară nu chiar la cea din urmă te opreşti,

apoi rătăceşti în voie printr-o pădure plină de bozii;
apoi oprindu-te la izvor şi la Sfînta Duminică împărăchiezi doi
de unu şi numeri trei brazi;
apoi te rogi Domnului şi nu mai cauţi decît mai apoi;
apoi treci o creastă, răsufli de două ori şi chiar de nouă;
apoi baţi la prima poartă;
apoi deschizi al şaptelea lacăt şi o să vezi puieţii de la capătul ogrăzii;

apoi după a treia vine a patra precum după a opta vine a noua;
apoi trei şi opt se risipesc;
apoi ajungi la sfirşitul sfirşitului;
căci nimic nu mai este;
nimic;
nimic".

DE DIVAN CRISTACHE ZOGREANU ÎN LUNA A ŞASEA A ANULUI 7141 DE LA FACEREA LUMII."

— Acum putem spune că avem într-adevăr documentele originale în faţa noastră, se linişti Victor. Ar mai rămîne o singură întrebare. Dacă nu s-a pierdut... adică, dacă n-aţi pierdut voi o coală?

— Noi? făcu Dan pe ofensatul. Noi n-am pierdut nici un fir de praf. Poate că o fi lipsit o foaie de la începutul începutului, de cînd s-a îngropat documentul.

— Nu! spuse Victor. E un sigiliu pe document care dovedeşte că nu s-a pierdut nici o foaie.

— Unde vezi tu un sigiliu? întrebă Maria.

— Fraza prin care se anunţă moartea tretilogofătului, în felul cum a fost adăugată, face impresia unui sigiliu. Dacă hrisovul ar fi avut trei coli, fraza adăugată s-ar fi lungit pe toate trei. Voi nu simţiţi în ea un fel de autentificare?

Şi ceilalţi înclinară spre părerea lui Victor.

— Prin urmare, tu eşti convins că întreg documentul se află în mîinile noastre, spuse Lucia.

— Da! Sînt sigur. Avem documentul... dar care-o fi cheia?

— Autobuzul! anunţă Dan. Tot un fel de cheie...

Într-adevăr se vedea autobuzul. Cireşarii se urcară. Ultimii rămaseră Ursu şi Victor în rolul lor temporar de hamali.

— Ursule, nu vrei să vii la mine în noaptea asta? întrebă Victor. Tata a plecat şi ne-am putea ocupa în linişte de descifrarea documentului. Nu mă culc pînă nu-l dezleg, chiar dac-ar trebui să nu dorm o lună.

Ursu încuviinţă din cap.

Tot drumul spre oraş cireşarii se gîndiră numai la documentul cifrat. Care putea fi cheia?

CAPITOLUL XIII

1

Era tîrziu. Somnul cucerise fiinţele. Dormea oraşul, dormeau satele, dormea natura. Castelul de marmură îşi pierduse umbrele şi strălucirile în noaptea întunecoasă. Din cei trei bărbaţi care-l stăpîneau, numai unul din ei nu dormea: omul cu cicatrice. Îşi aprindea ţigară de la ţigară şi-i colinda fără încetare spaţiile. Fata în alb îşi trimisese mai întîi gîndurile şi apoi visele spre cireşari. La picioarele ei, Philippe supraveghea întunericul cu ochi de jar. La Şoimeni, Tic şi noul său prieten, Traian, se împotriviră multă vreme cu amintiri ascuţite plumbului care li se scurgea în pleoape. Apoi unul din ei tresări în somn,

mîngîiat de fîlfîiri albe.

Cireşarii sosiseră tîrziu în oraş. Oboseala îi trimisese repede în paturi. Lucia dormea; invocase un somn de piatră, odihnitor care să-i limpezească pînă dimineaţa toate încîlcelile. Maria adormise cu gîndul la fratele ei pierdut undeva în lume, dar îl regăsi repede în vise duioase. Dan sosise prea tîrziu ca să se mai abată pe la frizerie, iar tatăl său avea, ca niciodată, în seara aceea clienţi. Cînd se întorsese acasă cu cele trei telegrame urgente trimise de Tic, îşi găsi feciorul războindu-se cu convulsii şi răsuflări împotriva unor vise duşmane. Nu-l mai trezi.

Numai Victor şi Ursu îşi păstraseră toate simţurile treze. Trecuseră amîndoi pe sub duşuri de gheaţă, îmbogăţiseră camera cu lumină vie, orbitoare, apoi se aşezaseră, unul în faţa altuia, la masa pe care se odihneau cele două foi îngălbenite. Victor se hotărî, în sfirşit, să rupă tăcerea în acea noapte de neuitat pentru toţi cireşari şi pentru toţi prietenii cireşarilor:

— Ursule, dacă am face abstracţie de orice sens al documentului, dacă am ajunge să zicem la concluzia că frazele n-au nici un rost, ce elemente concrete am avea?

— Vrei să spui că tot ce e scris.…

— Nu, nu vreau să spun că frazele sînt scrise fără rost, dar dacă ar fi scrise, să zicem, într-un alfabet secret absurd în care i este egal cu 1, a cu 7, s cu 3, ce-am face?

— Te înţeleg, Victor! Ce-am face? Am vedea...

— Care sînt elementele cele mai concrete, nu? Hîrtia, paginile, rîndurile, schimbarea cernelei, a scrisului, data. Nu?

— Exact! se bucură Ursu. Cred că de aici ar trebui să începem.

— Să recapitulăm. Avem două foi de hîrtie, autentice, vechi. Aici nu mai încape nici o îndoială. Scrise fiecare pe cîte o faţă. Una e explicaţia, introducerea logofătului, cealaltă conţine documentul propriu-zis.

— Scrise amîndouă de aceeaşi mînă, aminti vlăjganul.

— Da! Nici în privinţa asta nu există cel mai mic dubiu. Mai departe: Rîndurile. Documentul conţine 29 de rînduri. Data e vagă, dar sigură. A doua domnie a lui Moisei Movilă coincide întocmai cu data morţii lui Zogreanu: 1633. M-am uitat în enciclopedie. Singurul lucru care iese din comun e fraza scrisă de altă mînă, cu altă cerneală.

— De ce iese din comun? Mi se pare foarte firească.

— Nu! Mie nu mi se pare chiar foarte firească.

— Adică tu nu crezi în ea, Victor? Te îndoieşti de autenticitatea ei? Parcă spuneai că e un fel de sigiliu...

— Nu, Ursule. Nu mi-am schimbat părerea. Dimpotrivă.

— Atunci?

— De ce scrisă pe ambele pagini? încăpea numai pe una singură.

— Mie nu mi se pare o problemă. Aşa i-a venit celui care a scris-o. Zău, Victor, pare cam complicată ideea ta.

— Nu, că n-am nici o idee. Atît numai: consemnează acest lucru, singurul care pînă acum iese din comun. Să revenim. Mă gîndesc mai întîi la discuţia dintre Maria şi Lucia. Va să zică, făcînd abstracţie de text, nu avem nici un element concret în document. Nume, localitate...

— E normal! zîmbi Ursu. Dacă facem abstracţie de text!...

— Nu e normal deloc!

— De ce?

— Pentru că nici în text nu avem elemente concrete: nume, localitate şi altele. Undeva totuşi ar trebui să existe!

— Victor, dar nu uita că textul e cifrat!

— Asta e clar. Dar nu e cifrat într-un stil obişnuit: 1=3, a=p, t=8... adică într-un stil copilăresc şi foarte uzitat. E cifrat în ceea ce priveşte sensul frazelor, în ceea ce priveşte indicaţiile... Nu-s cifrate literele. Dac-ar fi aşa l-am rezolva în jumătate de oră, fără nici o greutate. Sînt cifrate cuvintele sau frazele... Înţelegi, Ursule? Atunci unde-s denumirile concrete?

— Poate că Dan avea dreptate cu ideea lui despre cele zece porunci. El spunea că fraza a treia poate să indice un loc: mormîntul unuia care a fost ucis pentru că rîvnise la femeia altuia...

— E o copilărie, Ursule. Documentul n-a fost făcut pentru locuitorii unui sat care reţin asemenea amănunte şi nici pentru o perioadă de cîţiva ani. A fost făcut pentru posteritate...

— Ai dreptate în cazul ăsta. Dar, de pildă, în rîndul 18, acei "trei brazi" de la sfîrşitul frazei n-ar putea să indice un loc?

— Aceeaşi poveste! Nu cred! Deci nu avem indicaţii concrete de nume şi localităţi. Acesta e lucrul

care mă supără cel mai mult. Dacă e aşa cum gîndesc eu, atunci nu vom putea dezlega niciodată textul.

— Cum aşa? se înspăimîntă vlăjganul.

— Înseamnă că s-a pierdut totuşi o parte din text! O altă pagină.

— Păi nu spuneai tu singur, Victor, că fraza aceea adăugată...

— Da, dar m-am uitat adineauri pe hronicul lui Miron Costin... Uită-te şi tu... Ai observat?

— Ce anume?

— Intîi se trece anul de la facerea lumii şi pe urmă anul de la naşterea lui Isus Cristos.

— Prin urmare, tu crezi totuşi...

— Nu cred cu ochii închişi. E o simplă ipoteză. S-ar putea să lipsească foaia de hîrtie pe care e continuată însemnarea *"iară de la naşterea Mîntuitorului lumii Isus Hristos 1633".*

— Atunci, adăugă Ursu cu teamă, totul e în van, vorba documentului.

— Nu, e numai o ipoteză, ţi-am spus. Dar n-avem dreptul să scăpăm nimic din vedere. Chiar cînd găsim lucruri care ne îmbolnăvesc.

— Mare adunătură de microbi e pe foile astea...

— Încă o dată, Ursule. Documentul nu cuprinde denumiri concrete! Acesta e al doilea lucru de care sîntem siguri. Întîi fraza care autentifică documentul, *ciudată,* al doilea, lipsa denumirilor concrete, *la fel de ciudată.* Numai ciudăţenii.

— Chiar să n-aibă nimic netăinuit textul lui Zogreanu?

— Vom vedea; chiar cred că e timpul să trecem la text.

— Aoleu! se tîngui Ursu. Ce să mai trecem, că-l ştim pe de rost. Avem 29 de rînduri...

— Nu! Avem 29 de rînduri-fraze. Fiecare rînd e o frază! Ceea ce mi se pare iarăşi foarte ciudat!

— De ce?

— Am impresia, Ursule, că rîndurile s-au scris intenţionat aşa, ca să cuprindă fiecare o frază. Nu te uita la documentul din capul tău. Uită-te la hîrtie. Fraze lungi, fraze scurte. Cine l-a putut obliga pe logofăt să facă din fiecare rînd o frază sau din fiecare frază un rînd? în orice caz nu spaţiul şi mai ales nu obişnuinţa. Pe vremea lui unii cărturari scriau fraze care se întindeau nu pe rînduri ci pe pagini. Nu ţi se pare ciudat?

— Acum... da! recunoscu vlăjganul. Atunci şi acest *"apoi",* care mi-a ucis nervii...

— Spune! Nu te sfii! îl încuraja Victor.

— Are un fel de rol între fraze... fir-ar să fie!

— Da! întăreşte despărţirea frazelor. Eu chiar aş îndrăzni să spun că rupe intenţionat frazele una de alta. Îi dă într-un fel fiecărei fraze un înţeles al ei, singular.

— Brr! se sperie Ursu cu exclamaţia lui Tic. Ce complicat!

— Foarte! Pentru că în cazul acesta înseamnă că totuşi fiecare frază are un sens, chiar dacă întreg textul, totalitatea frazelor, nu are un sens general.

— Iar "nimicul" de la sfîrşit? întrebă Ursu.

— Altă ciudăţenie. De ce spune de trei ori "nimic". Ia să mai vedem o dată. Notează! 29 de rînduri-fraze; fiecare frază are un înţeles al ei, rupt de sensul general al textului... Stai! Atunci înseamnă că nu putem vorbi de un sens general al textului... Dar ce poate fi? Ce dracu poate fi? Să nu pierd şirul... Şi repetarea "nimicului", de la sfîrşit. Din nou rămînem fără nici o lumină... Ce-ar putea să cifreze frazele? Cuvinte? Litere? Să facem o încercare... Dă-mi numărul unei fraze, Ursule!

— Unsprezece sau optsprezece, care vrei tu...

— Unsprezece! *„Apoi urci cu trudă pînă la capătul satului".* Ce poate să conţină această frază? Unde urci? La capătul cărui sat? Nici măcar nu avem o indicaţie numerică... Să vedem optsprezece... *"Apoi oprindu-te la izvor şi la Sfînta Duminică împărăchezi doi de unu şi numeri trei brazi..."* Aici avem cîteva indicaţii numerice... Doi de unu... Unsprezece sau doi? Şi trei... Ce reprezintă? Litere?... Nu! Fiindcă nu e alfabet pe lume care să fie format din 10 litere. Cuvinte? Ce cuvinte? De unde cuvinte?

— Şi dacă unele fraze sînt fără rost? îl întrerupe Ursu pe Victor. De pildă *"nimicul"* de la sfirşit.

— Nu poate fi nici o frază fără rost, Ursule!

— De ce?

— Pentru că n-ar fi fost trecută în text. Frazele sînt de sine stătătoare. Nu era nevoie de ele, nu erau trecute în text. E clar?

— Totuşi ultimele fraze nu conţin nimic altceva decît *"nimic".* Şi ele au un rost?

— Eu cred că da, Ursule! De aici trebuie să vină fulgerul!

— Atunci nu mai înţeleg. Dacă şi cuvîntul *"nimic"* poate să însemne ceva, ce fel de document mai e

şi ăsta?

— Asta mă întreb şi eu, Ursule, rosti Victor cu o licărire ciudată în ochi. Oare avem noi în fața noastră documentul?

— Cum? sări Ursu. Eu spuneam numai aşa...

— Eu nu spun numai aşa. E absolut sigur! Şi totuşi logofătul de divan a făcut o greşeală... Sau poate că a voit s-o facă...

— Ce greşeală? spuse Ursu simțindu-şi spatele plin de furnici.

— Despărțirea prea netă a frazelor, transformarea lor în fraze de sine stătătoare, fără nici o legătură între ele... Asta arată că nu avem în fața noastră, sau că nu putem avea, Ursule, în fața noastră un sens general. Şi dacă lipseşte sensul general înseamnă că nu avem în fata noastră documentul!

Şi Victor şi Ursu se ridicară în aceeaşi clipă de pe scaune.Vlăjganul părea amețit, năucit:

— Dar ce-i ăsta, foaia asta care mi-a umplut pieptul cu untdelemn clocotit?

— Cred că-i cheia!În fața noastră nu se află documentul, Ursule, ci cheia cu care se descifrează documentul...

— Dar atunci documentul unde-i?

— Ori s-a pierdut... ori e aici!

— Unde? Eşti nebun!? spuse Ursu ducîndu-şi mîinile la tîmple.

— Nu! Am fost nebun, toți am fost nebuni, zăpăciți, aiuriți... Extraordinar! Oare chiar s-a pierdut?

Victor îşi lipise fruntea de sticla geamului şi atîrna acolo, lîngă fereastră, fără nici o vlagă în trup.

— Oare chiar s-a pierdut, Ursule? îşi reveni el după cîteva momente de gîndire. Oare chiar s-a pierdut?... Mi-e şi teamă să încerc.

— Dacă tu crezi că documentul nu-i decît o cheie, atunci s-a mai pierdut o pagină.

Victor nu luă în seamă ceea ce spusese Ursu, părăsise geamul parcă mai înviorat. Se plimba prin cameră:

— Pur şi simplu mi-e teamă să încerc. Niciodată n-am trăit o asemenea emoție. Ursule! Eu nici nu mă uit, nici nu mă gîndesc, fa tu totul...

— Ce să fac?

— Numără rîndurile din introducere...

— Introducerea! urlă Ursu.

— Nu, nu... Te rog nu scoate nici o vorbă. Numără rîndurile... Atît! Cum vrei tu: tare, încet...

— Douăzeci şi nouă! şopti Ursu, uluit şi el de descoperire. Douăzeci şi nouă, adică...

Victor căzu moale pe pat.

— Ce s-a întîmplat? se repezi vlăjganul.

Victor răspunse cu voce stinsă, tremurătoare:

— Am descoperit documentul!...

— Cum?! Da... da!... şi vocea lui Ursu cutremură pereții camerei: Au! Introducerea! Bine, dar... numai după numărul rîndurilor?...

— Nu, Ursule! După toate. După *"apoi"* şi după *"nimic"* şi mai ales după fraza adăugată. Ne mai lipsea un singur amănunt. Numărul rîndurilor. Acum nu mai am nici o îndoială!

— Eu nu văd decît asemănarea de rînduri...

— Care e accentuată de frazele-rînduri. Adică pînă la urmă, de acel mic şi neînsemnat *"apoi".*

— Şi *"nimicul"?*

— Şi mai important! Ia citeşte ultimele trei rînduri scrise de logofăt.

Ursu începu să citească.

— "Scris-am eu...

— Stai! îl întrerupse Victor. Mai întîi ia seama că numai din acest loc tretilogofătul începe un nou aliniat... E foarte important. Citeşte!

— *"Scris-am eu tretilogofătul de divan Cristache Zogreanu, hrisovul tainic de...* acum începe un nou rînd... *mai gios, în cea de a doua domnie a Mariei sale Moisei Movilă şi în cel de al...* Începe alt rînd, ultimul... *patruzeci şi unulea an al vieții mele , care, deie domnul, cel din urmă să nu fie".* Să citesc şi fraza?...

— Nu!... Acum nu ți se pare totul limpede? Aceste fraze conțin *"nimicul".*

— Păi, cu atîtea date într-însele...?

— Dar nu date care interesează documentul. Aceste fraze înseamnă pentru document *"nimic".*

— Prin urmare, celelalte fraze din introducere...?

— Da! Celelalte fraze constituie documentul!...

— Şi fraza adăugată?

— O idee genială, Ursule! Genială! Ca de altfel întregul document. Cel care a adăugat fraza cunoştea taina documentului! Lungind-o astfel, pe două coli, pe ambele pagini scrise de logofătul Zogreanu, a dat cel mai însemnat indiciu. Că există o legătură indisolubilă între cele două pagini, că nu pot fi despărțite una de alta, că amîndouă împreună constituie documentul! Asta-i!

— Şi noi care n-am dat nici o atenție introducerii!...

— Grozav de deştept cărturar. Dacă nu era ucis ajungea sigur vel logofăt. Cine ştie cît a pierdut cultura şi istoria prin uciderea lui...?

— Dar eu tot nu înțeleg unde-i documentul! Ce conține?

— Nici eu nu ştiu. Trebuie să-l descifrăm. Avem cheia. Fiecărui rînd din introducere îi corespunde o frază din cheie. Asta-i tot ce ştim. Dar e enorm! O să ne chinuim noi o mulțime, dar merită. Începem?

Ursu era gata. Victor luă în față ambele coli:

— Taina fiecărei fraze din document, din introducere, e strîns legată de sora ei, adică de fraza respectivă din cheie. Cu asta pornim la drum. Prima frază din cheie: *Mai întîi de oriunde ai lua-o acelaşi lucru îl afli.* Ce poate să însemne asta? Mă gîndeam la o indicație numerică, la ceva care să ne ajute la selecționarea cuvintelor. Stai! Păi avem o indicație Ursule! Cînd ajungi în acelaşi loc, în acelaşi punct, de oriunde ai porni?

Cînd punctul este un centru, cînd e undeva la mijloc...

— Cîte cuvinte are primul rînd din introducere?

— 9! Mijlocul e deci 5... Merge...

— Exact! Subliniază cuvîntul Ursule. Eu îl notez separat. Mai departe... *Apoi drumul te duce la o cetate veche zisă a Vulturilor în care nu cred ceva să găseşti...* Deocamdată să considerăm că în rîndul respectiv din introducere nu se află nici un cuvînt care ar putea interesa taina... Mai departe: *Apoi din zece porunci pe a cincea şi pe a noua le alegi...*

— Am subliniat cuvintele 5 şi 9 din rîndul 3 anunță Ursu. Gata! S-a zis cu teoria lui Dan.

— *Apoi ca racul mergi cîțiva stînjeni, chiar patru,* — continuă Victor. Ca racul... deci înapoi, deci numărăm al patrulea cuvînt de la coadă, la rîndul 4; *Apoi faci repede doi paşi înainte şi numai la urmă te mai opreşti.* Deci ar fi vorba de primul şi de al doilea cuvînt şi de ultimul. Ai subliniat Ursule?

— Am subliniat! Dar să ştii că n-am curajul să leg între ele cuvintele pe care le-am subliniat pînă acum.

— Şi eu vreau să-mi las surpriza la urmă. Hai să jurăm, Ursule, că pînă ce nu terminăm, nici unul dintre noi să nu lege cuvintele între ele! Bravo! Atunci să continuăm: *Apoi oleacă răsufli, că oboseala te-a ajuns şi drumul nu-i ferit de primejdii.* Deci nici aici nu avem ceva de găsit. *Apoi nici dedesubt nu-i altceva decît numai van.* Deci nici rîndul acesta. Deştept logofătul! Ştia să țină bine condeiul în mînă. *Apoi te-ncumeți la drum cu toate evangheliile şi nu-i rău să mai scorneşti două porunci.*

— Toate evangheliile... Oare să însemneze patru? sau: 1,2,3,4...?

— Cred că 4. Dar ce-o fi însemnînd să *mai scorneşti două porunci?* Aici e cam încîlcit...

— De ce? Mi se pare foarte simplu: 2, adică al doilea cuvînt.

— Atunci ar fi fost firesc să indice mai întîi al doilea cuvînt şi pe urmă pe cel de-al patrulea. Nu? În privința asta logofătul e foarte precis. Pînă acum toate numerele au fost luate în ordinea lor firească.

— Atunci care să fie cele două noi porunci?

— Cele care vin după zece! descoperi Victor. Adică a 11-a şi a 12-a. Extraordinar! Mă năuceşte istețimea minții lui! Ai subliniat? Ia să vedem mai departe: *Apoi 10 fără 1 şi 10 cu 1 îți poartă paşii...* Adică 9 şi 11, prea iscusite logofăt... *Apoi îți ajută întîia călătorie şi nu chiar şi cea din urmă.* Prima călătorie!

— Adică prima frază, sau primul cuvînt... căută Ursu.

— Sau primul număr, Ursule, nu? Parcă a fost 5, nu? Ia subliniază şi *nu chiar şi cea din urmă.* Adică cea dinaintea celei din urmă... penultima... 9 era. Nu? Ai subliniat *Apoi urci cu trudă pînă la capătul satului....*

— Ăsta trebuie să fie ultimul cuvînt din rînd. L-am subliniat. Altul n-ar putea fi.

— *Apoi părăseşti capătul şi în ultimele ogrăzi te aşezi la umbra streaşinei...*

— Adică ultimul şi penultimul... se grăbi vlăjganul.

— Nu, nu! îl opri Victor să sublinieze. Nu uita că fiecare frază e de sine stătătoare. Nu părăseşti capătul din fraza trecută, aşa cum s-ar putea înțelege. Fraza începe exact cum trebuie. Ia să ne uităm la fraza din introducere.

Fraza arăta astfel:

"neamului nostru şi a odraslelor domneşti la picioarele cărora îngenun-"

— Care e capătul frazei? *îngenun* sau *cărora?* Logofătul e prea precis ca să considere capăt un cuvînt neterminat. Deci capătul e *cărora.* Ultimul şi penultimul începînd de la *cărora* sînt *picioarele* şi *la, deci la picioarele.* Acestea trebuie subliniate!

Ursu le sublinie şi ascultă în continuare vocea lui Victor:

— *Apoi te opreşti în cele trei zile de Paşti...* În orice caz nu 1,2,3... pentru că ar fi indicat zilele de la începutul săptămînii. Cuvîntul Paşti are deci o semnificaţie. Care-i prima zi de Paşti?

— Duminica! răspunse prompt Ursu.

— Adică ziua a şaptea... Da! Asta-i! A şaptea, a opta, a noua! Duminică, luni, marţi. Extraordinar de ingenios! Formidabil! Dacă spunea duminică, luni, marţi, însemna 7, 1, 2,! Dar adăugînd Paştele, a dat numerelor altă semnificaţie: 7, 8, 9. Subliniază-le! Ce surpriză ne-o mai rezerva oare logofătul? Ia să vedem! *Apoi după un hop îţi propteşti piciorul în pămînt şi după un alt hop la fel faci.*

— Asta-i simplă! spuse Ursu. La hop sari. Deci sari primul şi al treilea cuvînt. Şi astfel rămîn 2 şi 4.

— Cred că da! zise Victor. *Apoi numai dacă porneşti luni şi duminică poţi răzbi.* 1 şi 7. Foarte simplu!

— Şi cît le-a înfuriat pe fete fraza asta!

— *Apoi numeri bine treptele dacă nu chiar la cea din urmă te opreşti...*

— Treptele lui Dan şi ale Luciei! Puţul era izvorul... Deci subliniez penultimul cuvînt.

— *Apoi rătăceşti în voie printr-o pădure plină de bozii.* Bozii? *Pădure de bozii!* Aaaa! Dacă-i vorba să rătăceşti în voie şi-ncă printre bozii, nu găseşti nimic! *Apoi oprindu-te la izvor şi la Sfînta duminică împărăchezi doi de unu şi numeri trei brazi.* Cam complicat. Izvorul e 1. Subliniază. Iar Sfînta duminică 7. Iar doi de unu împărăchiaţi nu pot căpăta decît valoarea de 11. Nu poate să mai fie decît 11 plus 3! Sînt paisprezece cuvinte în frază Ursule?

— Exact 14!

— Atunci subliniază şi ultimul cuvînt. *Apoi te rogi domnului şi nu mă cauţi decît mai apoi...* Adică n-avem ce căuta în rîndul acesta... *Apoi treci o creastă, răsufli de două ori şi chiar de nouă.*

— Am subliniat! anunţă Ursu.

— *Apoi baţi la prima poartă...*

— S-a deschis! rîse Ursu. Cam tîrziu, dar s-a deschis pînă la urmă!

— *Apoi deschizi al şaptelea lacăt şi o să vezi puieţii de la capătul ogrăzii.*

— 7 e clar, dar puieţii?

— Vrei să spui *puieţii de la capătul* rîndului? Dacă nu-i unul, un puiet, ci-s puieţii, nu pot fi decît doi. Ultimele două cuvinte Ursule...

— E cam complicat! Care să fie?

Se uită şi Victor. Ultimele două cuvinte erau *bătrînească şi se-*

— Cred că *şi se-,* se hotărî Victor.

— De ce? De ce nu *bătrînească* şi şi...

— Pentru că vorbeşte de puieţi. Şi zău că seamănă cu nişte puieţi şi-ul şi se-ul. Sînt atît de mici!... *Apoi după a treia vine a patra şi după a opta vine a noua.* Deci 3,4,8,9!

— Gata! S-au subliniat!

— *Apoi trei şi opt se risipesc...* rosti Victor încet cu vocea încărcată de emoţii.

— Şi mai rămîn 4 şi 9. Le-am subliniat!

— *Apoi ajungi la sfîrşitul sfîrşitului.* Care nu poate fi decît ultimul cuvînt. *Căci nimic nu mai este, nimic, nimic.*

Victor şi Ursu priviră copia documentului subliniată ici şi colo de creionul vlăjganului.

— Tu ai putea, Ursule, să extragi cuvintele subliniate şi să le scrii în ordinea lor, fără să te gîndeşti, fără să simţi, fără să vezi sensul frazei care se aşterne pe hîrtie? Eu n-aş putea. Poate izbuteşti tu...

— Eu pot! spuse Ursu cu toată hotărîrea şi se apucă să extragă şi să transcrie cuvînt după cuvint, străduindu-se din răsputeri să nu le perceapă sensul, să nu intuiască fraza. Scria şi număra în gînd de la 134 în jos din 7 în 7... 134... 127, 121, 114, 107. Apoi din 8 în 8, din 3 în 3... pînă ce termină de aşezat pe coala de hîrtie ultimul cuvînt.

— Să facem următoarea convenţie, Ursule. După ce citeşti, indiferent de sensul pe care-l conţin frazele extrase, ne trîntim în pat şi ne culcăm fără să scoatem un cuvînt. Chiar dacă aflăm dezlegarea unei taine nemaipomenite, chiar dacă auzim cine ştie ce absurdităţi cumplite sau cine ştie ce nonsens... De acord?

De fapt, nu mai rămăsese mult pînă la răsăritul soarelui. Dar Ursu înțelegea că prietenul lui vrea să scape măcar de gîndul emoțiilor de după lectură.

— Primesc, anunță Ursu.

— Citește!

Înainte de a auzi primele cuvinte ale lui Ursu, Victor simți fiori şi dureri şi amețeală. Se sprijini ca să nu cadă. Dar şi lui Ursu îi tremura vocea.

— " *Umbra stejarului strîmb din Şoimeni în zorii lunii a opta arăta drumul. După întîia culme la picioarele stîncii de cremene săgeata azvîrlită în soare găseşte intrarea. Pogoară şi urcă la fel apoi drept duce. Şi se va feri de primejdii la fiece poartă".*

Cei doi cireşari se aruncară pe pat cu fața în jos. Nu scoaseră nici un cuvînt, dar somnul îi prinse pe amîndoi plîngînd de emoție şi bucurie.

CAPITOLUL XIV

1

Pe Dan îl trezi din somn un vis urît... Trăia într-o epocă veche, încîlcită, sau chiar în mai multe epoci. Pentru că făcea, ca un veritabil peripatetician, expunerea ideilor lui Copernic pe străzile unui oraş medieval, deşi nu împlinise doisprezece ani. Îi trimisese unui prieten, care avea aceeaşi vîrstă ca dînsul şi se numea Pascal, o telegramă, felicitîndu-l pentru descoperirea elementelor geometriei euclidiene. Asta se întîmpla la Modena. Dar abia ieşi de la poştă şi văzu lume adunată în jurul unui turn înalt, aplecat. Ajunsese oare la Pisa? La o fereastră a turnului, un bărbat tînăr, cu ochi negri şi nasul acvilin, striga mulțimii că poate să vorbească *de omni re scibili* şi aşteaptă *ergo* orice întrebări. Profesorul, jignit de curajul necunoscutului, se urcă într-un stejar gros din fața statuii lui Dante şi începu să țipe celor adunați că el se angajează să vorbească mulțumii nu numai de *omni re scibili* dar *et quibusdam aliis.* Cineva îl întrebă dacă pămîntul se învîrteşte. Descoperi în omul acela pe conducătorul mascat al unei gărzi a Inchiziției. Se văzu înconjurat de zeci de ostaşi cu arme lucitoare dar avu curajul să urle: *Eppur si muove.* Fu ridicat pe sus şi dus direct la eşafod. Acolo un preot bătrîn îi dădu o carte veche, spunîndu-i că dacă va reuşi să citească din ea va fi salvat. Dar fiindcă nu reuşi în nici un chip să descifreze scrierea etruscă în care era copiată cartea, se dădu foc rugului, înconjurat de flăcări îşi duse mîna la cap şi începu să strige mulțimii adunate înjur: *J'avais, pourtant, quelque chose la!* Dar nici ghilotina care apăruse din senin, nici flăcările care începeau să-i ardă fața nu erau sortite să-l ucidă pe de-a-ntregul. Pentru că Dan deschise ochii şi sări înfricoşat din pat. În jurul lui nu se afla însă nici un obiect de tortură sau de execuție ci doar razele soarelui, foarte fierbinți şi strălucitoare. Se spălă şi se îmbrăcă în goană, deschise fereastra, îşi aruncă ochii pe masă şi abia atunci descoperi obiectele de tortură...

Pe masă se aflau trei telegrame. Telegramele lui Tic... Dan le citi, cîteva clipe rămase fără răsuflare, apoi porni ca un besmetic, într-o goană care l-ar fi făcut invidios pe cel mai rapid alergător din oraş. Cînd ajunse în apropierea casei lui Victor, se gîndi că e cazul să se oprească o clipă pentru a-şi reface respirația. Numai doi cireşari nu se aflau în curte: cel care expediase telegramele şi cel care le primise. Fetele sosiseră înainte. Ei şi! Tot el era acela care aducea marea veste. Trecu triumfător pragul porții şi anunță cu voce poruncitoare:

— Pregătiți-vă de plecare. Imediat!

Cei din curte întoarseră surprinşi capetele.

— Dar tu te-ai pregătit? îl întrebă Lucia.

— De ce să mă pregătesc? Aaaa! Sigur că mă voi pregăti şi eu.

— Dar tu de unde ai aflat că plecăm la Şoimeni? îl întrebă Maria.

— Şoimeni! Dar voi de unde ştiți? Nu se poate! V-a telegrafiat şi vouă Tic?

Victor rămase şi mai uimit decît Maria după ce auzi cuvintele lui Dan.

— Ți-a telegrafiat Tic din Şoimeni?!

Dan nu răspunse şi nici nu arătă telegramele. Se uită la ei cu nişte priviri rătăcite:

— Voi vreți să vă bateți joc de mine?! Dacă nu v-a telegrafiat Tic, de unde ştiți de Şoimeni?

— Din document, întîrziatule! îl informă Maria. Victor şi Ursu au descifrat documentul.

— Cum?!?! Ați descifrat voi etrusca aia ucigaşă?

— Ce etruscă?! se înfurie Lucia. Află că adevăratul document se afla în introducere şi ceea ce consideram noi document nu era decît cheia.

— Ce-mi tot sporovăiți la cap! Dați-mi documentul!
— Dă şi tu telegramele!
Imediat schimbară între ei hîrtiile şi uimirea fu la fel de mare pentru ambele părți.
— Ce s-o fi întîmplat cu Tic? întrebă Maria uitîndu-se în ochii lui Victor. De ce-a expediat trei telegrame, dintre care două cu acelaşi conținut?
Victor încercă s-o lămurească:
— Cînd a expediat prima telegramă încă nu dăduse peste ultimul mesager.
— Asta e clar! Dar celelalte?
— Celelalte... continuă Victor. Cea de a doua dovedeşte că a aflat ceva în legătură cu mesajul înainte de a ajunge la Şoimeni.
— Adică a dat de primul mesager, sugeră Lucia.
— Nu cred...
— De ce?
— Pentru că ar fi telegrafiat chiar despre marele eveniment. El spune însă altceva în prima telegramă: *Veniți la Şoimeni, mesajul e adevărat.* Nu spune: *Am ajuns la capăt* sau *Ura! am găsit!* Îl ştim noi pe Tic... Mai ales după atîta căutare...
— Şi ce crezi tu? întrebă Maria.
— Că mergînd pe urmele mesajului a aflat o serie de amănunte în legătură cu conținutul lui care i-au dat siguranța că mesajul e adevărat. Dar nu acest lucru mă intrigă... De ce ne cheamă atît de categoric la Şoimeni, înainte de a fi ajuns el acolo?
— Poate o fi aflat că acolo se află primul mesager, interveni Ursu.
— Poate. Dar asta nu justifică tonul chemării lui şi nici chemarea. Eu cred că a aflat şi altceva. Ceva care i-a cerut acțiune grabnică.
— Ceva în legătură cu castelul, nu? sesiză Maria.
— Da! Ar putea să fie şi asta... Sau ceva în legătură cu fata...
— Ceva grav? întrebă Lucia.
— Şi da şi nu. Chemîndu-ne, înseamnă că e sigur de ceva! De castel, să zicem. Dar el ne chema înainte de a descoperi primul mesager. Atunci nu e vorba de castel. Ci mai degrabă de fată...
— Cum asta?
— În telegrame, Tic nu pomeneşte niciodată cuvîntul *castel* ci numai cuvîntul *mesaj.*
— Tot nu înțeleg, mărturisi Maria.
— Înseamnă că acolo, în regiunea Şoimenilor, unde noi ştim că se află castelul, oamenii din regiune habar n-au de aşa ceva. Dacă Tic ar fi aflat de la ei vreun amănunt sau vreo poveste cu privire la castel, misterul nemaifiind un mister, ar fi folosit cuvîntul *castel* în mesaj. Acum e clar? Deci n-a aflat nimic despre Castelul celor două cruci...
— Ci despre "fata în alb"! completă Lucia.
— Da! reluă Victor. Mai ales dacă ne uităm la ultima telegramă: *Veniți imediat la Şoimeni.* Tic se fereşte să spună orice altceva. Probabil ca să nu dea cuiva de bănuit. Deci nimeni nu ştie nimic despre castel, acolo în regiune. Dar trebuie să se fi petrecut un anumit eveniment în împrejurimi care l-a determinat să creadă în autenticitatea mesajului... fiindcă fără să fie sigur de adevărul mesajului Tic nu ne-ar fi chemat acolo.
— Atunci de ce nu crezi că a dat peste primul mesager? insistă Lucia.
— Pentru că nu putea să dea peste el: Pentru că dacă ar fi dat peste el Tic ar fi expediat următoarea telegramă: *Am ajuns la capăt, am descoperit locul.* Veniți în cutare punct.
— Ce legătură ar avea o astfel de telegramă cu primul mesager! se miră la rîndul ei Maria.
— Pentru că descoperind pe primul mesager Tic ar fi descoperit şi castelul.
— Crezi că primul mesager a luat pachetul chiar de la castel? întrebă Ursu.
— Da!
— Atunci cum de nu e cunoscut castelul în regiune? interveni iarăşi Lucia.
— Nu ştiu. Cu primul mesager e o enigmă. Purtarea lui e foarte ciudată. Primeşte mesajul de la castel sau de la cetate şi totuşi nu spune nimic despre cetate. Vă închipuiți ce vîlvă ar fi făcut un asemenea zvon. Să fie cineva din castel? Să aibă mesagerul un anumit interes ca să rămînă totul sub tăcere?...
— Sau să fie castelul ceva foarte, foarte cunoscut. De pildă o casă veche, sau ceva... Ceva... căreia oamenii, neştiindu-i istoria, nu i-au dat nici un fel de importanță pînă acum.
— E interesant ce spui tu, Lucia, îi răspunse Victor. Dar Tic nu este de acord cu ipoteza asta. El evită în mod intenționat să folosească cea mai mică aluzie la *castel* sau la *cetate* în telegrame. Şi totuşi ne

cheamă la Şoimeni într-un mod imperativ. Pentru nişte ruine vechi sau pentru nişte lucruri lipsite de importanţă n-ar face-o.

— Ai dreptate! recunoscu Lucia. Atunci tot ceva în legătură cu *fata în alb* l-a determinat pe Tic să ne cheme acolo.

— Crezi că e ceva grav cu fata? se îngrijoră Maria.

— Mai degrabă s-ar putea asta... reflectă Victor. S-a întîlnit cu ea sau... sau a dat în mod sigur de urmele ei... Dar nu de urmele ei obişnuite... ci de urmele ei de castelană... sau de urmele ei de prizonieră...

— Crezi că e ceva cu fata? se îngrijoră Maria.

— Deocamdată şi acest lucru e o enigmă... povestea cu prizonieratul ei... Dar s-o lăsăm la o parte... Problema e alta. Chemarea lui Tic, telegramele lui, Şoimenii lui coincid cu documentul nostru, cu Şoimenii noştri. Ne aflăm deci în mod cert pe drumul cel bun. Nu ne mai poate reţine nici o îndoială. Ce părere aveţi?

Toţi încuviinţară. Şi Dan, care se retrăsese pînă atunci într-un colţ al grădinii pentru a studia documentul:

— Ne-am întîlnit pe drum cu Tic! fură primele lui cuvinte cînd reveni în grup. Mamă dragă, dar m-a zăpăcit documentul... Şi eu care credeam că e o bazaconie. Formidabil logofăt! Eu l-aş fi făcut, nu ştiu ce, dar ceva foarte mare. Formidabil. Cum de i-a venit ideea asta năstruşnică cu introducerea?

— Numai asta? se aprinse Lucia. Dar cheia? Şi fraza aceea cu zilele de Paşti, care mă uluieşte... Şi cu puieţii. Şi cu scornirea altor două porunci. Ia spune drept, Victor! Cînd ai început să simţi prima dată că textul nu-i decît o cheie?

— M-a pocnit ca un trăznet. S-au adunat parcă o groază de nori în capul meu. Dar prima ciudăţenie mi-a scos-o la iveală discuţia ta cu Maria despre lipsa denumirilor concrete... De aici am plecat. Dar să lăsăm asta. Trebuie să ne hotărîm imediat. Te-ai interesat Ursule?

— Da! răspunse vlăjganul. Către prînz pleacă un tren forestier spre Şoimeni. Ajunge pe la 4 sau pe la 5 după amiază. E urcuş şi drumul nu e sigur.

— Am pierdut o zi! se întrista Dan. Din cauza mea. Dacă nu adormeam şi-l aşteptam pe tata, veneam încă noaptea cu telegramele la voi şi în zori eram plecaţi.

— Tot n-aveam ce face acolo astăzi! îl potoli Lucia.

— Cum n-aveam ce face?

— N-ai citit documentul! *Umbra stejarului strîmb din Şoimeni în zorii lunii a opta...*

— De ce trebuie să vedem umbra stejarului în zori? Staţi oleacă... Păi de cînd s-a scris documentul sînt mai bine de 300 de ani. O mai fi existând oare stejarul strîmb?

Nimănui nu-i trecuse pînă atunci prin cap gîndul acesta, întrebarea aceasta, cea mai simplă, şi mai rea dintre toate. De aceea se uitară la Dan cam furioşi.

— O mai fi existînd oare stejarul strîmb? repetă Maria ca un ecou nesigur întrebarea.

Victor se gîndi să-i scoată din starea aceea de îndoială:

— N-are rost să ne pierdem timpul. Ne pregătim ca pentru o excursie de durată. La ora douăsprezece fix ne întîlnim la gară.

Vocea lui voia să fie liniştitoare. Dar întrebarea lui Dan nu-i ieşea din minte nici o clipă. Ce se va întîmpla dacă nu vor mai găsi stejarul strîmb în Şoimeni?

2

Traian ţinuse morţiş să-l însoţească pe Tic la gară. Se sculaseră amîndoi odihniţi şi plini de voie bună. Mama lui Traian le pregătise două porţii zdravene de brînză cu smîntînă, o mămăliguţă caldă, aburindă, şi-i invitase pe amîndoi afară, într-un chioşc. În timpul mesei, Tic îi spusese lui Traian că trebuie să se ducă la gară în întîmpinarea prietenilor "care precis vor sosi cu trenul de dimineaţă", Traian se oferise numaidecît să-l conducă pe Tic, dar prichindelul cel blond şi nerăbdător căutase prin tot felul de manevre să-l facă să renunţe la marea şi inutila dovadă de prietenie. Dar şi Traian era încăpăţînat nevoie mare, aşa că porniseră amîndoi spre mica gară forestieră. Pe drum, Traian, cam oţărît şi cam bosumflat, îi mărturisi lui Tic că ar fi vrut să meargă şi el în excursie, dar că maică-sa nici nu voise să-i asculte rugămintea.

— Dac-ai şti ce mamă am! Nu că e rea. Dar mă fereşte pînă şi de gîndaci. Ca să pot s-o şterg cu prietenii undeva pe cîmp, trebuie neapărat să-i spun că merge şi învăţătorul cu noi, sau cineva mai mare. Ea mă obligă să mint. Tata e altfel. Dar el stă foarte puţin acasă... Şi cînd vrea să mă ia cu el prin munţi iar sare mama cu gura şi cu puterea...

Tic, deşi nu putea, în ruptul capului, să fie de acord cu atitudinea unei astfel de mame, recunoscu, în

sinea lui, că nelăsîndu-l pe Traian în excursie, maică-sa îl scăpase pe el de o povară grea. De aceea se gîndi să-şi potolească prietenul:

— Aşa sînt mamele! Săracele... trebuie să le înțelegem. S-au chinuit atîta cu noi...

Puştiul cu nume glorios nu luă însă în seamă bunăvoința şi înțelegerea lui Tic:

— Dar pe tine de ce te lasă? Şi-ncă singur... Dac-ar avea mai multă încredere în mine...

Lui Tic nu-i convenea deloc că discuția alunecase pe un asemenea făgaş. Încercă să schimbe vorba:

— Am uitat să-ți spun despre meciul lui Ursu...

— Ba mi-ai spus! Croşeul acela de dreapta, ştiu... O deplasare laterală la stînga, simularea loviturii cu stînga, o scurtă rotire spre dreapta şi avîntul întregului corp o dată cu pornirea loviturii de dreapta. Mi-am băgat-o bine în cap. Eu mă gîndesc cui să i-o aplic mai întîi. Trebuie să fie grozavă. Şi spui că l-a aruncat dintr-un pumn peste ring? Nu-mi vine să cred.

— Las-c-o să-l vezi. Ți-am spus că nu există pe pămînt om care să-l poate bate pe Ursu...

În apropierea gării, drumeții întîlniră o apă, un rîuleț cu maluri adînci. Ca să-l treacă aşa cum s-ar fi cuvenit, ca oamenii, trebuiau să facă un ocol de cîteva sute de metri pînă la o punte.

— Eu nu pot să suport nedreptatea asta! se răzvrăti prichindelul cel blond. Gara-i la doi paşi şi din pricina unui pîrlit de pîrîu să înconjur jumătate de kilometru? Nu! Eu sar!

Albia pîrîului n-avea mai mult de trei metri. Tic îşi luă avînt şi ateriza fără nici o dificultate pe malul celălalt al gîrlei.

— Hai, Traian! îşi îndemnă apoi prietenul.

Traian se cam codi. Privi apa, lățimea albiei. În sfîrşit se pregăti să sară.

— Sări o dată! Ce te codeşti atîta? Nici trei metri nu are. Nu ți-o fi frică...

— Nu... dar să nu-mi rup vreun picior că mă omoară mama...

Traian sări cu bine, dar Tic nu mai avu vreme să-l felicite. Se auzea pufăitul locomotivei. Alergară amîndoi şi ajunseră o dată cu trenul în gară. De pe platforma vagoanelor şi din micul vagon acoperit coborîră destui călători. Dar printre dînşii Tic nu descoperi figura nici unui cireşar.

— Nu înțeleg de ce n-au venit... se jelui Tic prietenului său. Să fi pornit cu o ocazie! Sau vin cu alt tren?

Îl întrebă pe un cetățean cu chipiu cînd soseşte al doilea tren şi i se răspunse că "pe la patru după masă, dacă nu se încăpățînează locomotiva". Tic se întristă. Siguranța că va porni imediat în căutarea castelului şi a fetei în alb îl făcuse să uite sau să lase uitării o groază de gînduri şi presimțiri negre. Şi dintr-o dată se năpustiră, toate, buluc, asupra lui.

— De ce te-ai supărat? îl întrebă Traian. Eu ştiam de aseară că n-au să vină cu trenul de dimineață. Pînă ajunge telegrama, pînă află toți, pînă îşi fac pregătirile... ehei! e nevoie de timp. Eu cred că nici mîine nu vin.

— Nu-i adevărat! se mînie Tic. Vin sigur cu trenul de patru!

— Hai mai bine să-ți arăt satul. Avem nişte locuri grozave.

Tic se luă pe urmele lui Traian, săgetat mereu de fiori şi gînduri negre, rareori tulburate de viziuni albe. Nici nu-şi dădu seama că trecuseră puntea şi nu înțelegea nimic din ce-i spunea însoțitorul lui. Prichindelul nu-şi putea lămuri pricina întîrzierii cireşarilor, mai ales, cînd, precum socotise el, trebuie să se fi întors şi Victor. Oare să se fi opus Victor plecării? Să creadă Victor că totul e o farsă? Nu se poate! Dacă ar fi fost aşa, venea cineva cu trenul de dimineață pentru a lămuri cum stau lucrurile şi a-l chema acasă. Precis!... Cireşarii întîrziaseră, sau pierduseră trenul, sau făceau pregătiri pentru o expediție mai lungă... Altă explicație nu era. Nu puteau să-l lase fără nici un semn după chemările lui atît de categorice. Prin urmare vor sosi precis cu trenul de după masă.

Micul cutezător parcă se mai lumină la față. Abia atunci văzu că ajunseseră la marginea satului.

— Uită-te! îi spunea Traian. Toată partea de la apus e străjuită de munți. Parcă-ar fi un zid.

Într-adevăr, spre apus se vedea un lanț muntos, înalt, sălbatic, înfricoşător. Lanțul era format dintr-o sumedenie de creste. Părea o bucată de fierăstrău cu zimți ascuțiți. Numai culmi pleşuve. Lanțul cădea spre sat, prelungindu-se printr-o sumedenie de coline muntoase, care, deşi mult mai scunde şi mai tocite, păreau repetarea redusă a masivului din fund.

— Ăştia-s zimții cei mici, zimții tociți, îi boteză. Tic.

— Noi le spunem "Turma". Şi chiar seamănă c-o turmă.

Puştiul avea dreptate. Dacă te uitai cu ochii întredeschişi, colinele păreau o turmă încremenită în depărtări.

— Acum hai să-ți arăt lucrul cel mai grozav din satul nostru, se îmbățoşă Traian. Fala noastră!...

Şi-l urcă pe Tic pe o colină, chiar în mijlocul satului, pe creştetul căreia se afla o biserică înaltă cu

înfățișare ciudată.

— Ce-i cu asta? întrebă cireşarul surprins.

— Nu ți se pare că turnul nu e chiar la mijlocul bisericii? Chiar nu e. E pus într-adins cîțiva metri mai la o parte.

— Parcă-i strîmb!...

— Aşa i se şi spune la noi: biserica strîmbă. E o legendă care zice că biserica s-a ridicat cu multe sute de ani în urmă, la porunca lui Vasile Lupu. Şi se mai zice că s-a ridicat întocmai după voia şi porunca domnitorului: strîmbă.

— De ce? se miră Tic. Nu putea să fie ca toate bisericile?

— Stai să vezi. În legendă se spune că chiar în locul unde-i biserica se afla cel mai bătrîn stejar din țara noastră... chiar de pe timpul lui Decebal. Din cauza bătrîneții stejarul se îndoise, ajunsese strîmb. I se spunea stejarul strîmb, şi-l ştia toată țara. Cică veneau români de pe toate meleagurile să se închine la rădăcina lui. Dar cică-ntr-o noapte s-a auzit un bubuit năpraznic. S-a auzit bubuitul în toată țara, pînă la apele cele adevărate care o împrejmuiau. Se prăbuşise stejarul. Şi-atunci domnul a dat poruncă grea ca chiar pe locul nenorocirii să se înalțe o biserică aşa cum fusese stejarul. Cică chiar atît de înalt şi de gros a fost cît biserica. Şi la fel de strîmb.

— Săracul stejar! se întristă Tic. Dar să ştii, Traiane, că n-o fi fost el chiar de pe vremea lui Decebal. Cel mai bătrîn stejar din țară are vreo opt sute de ani. Atît trebuie să fi avut şi stejarul strîmb. Poate să fi avut şi o mie de ani, cine ştie...

Cei doi puşti făcură un ocol în jurul bisericii obosite, apoi se urcară în clopotniță, pentru că în interiorul lăcaşului sfînt nu puteau să pătrundă. Uşa mare era încuiată şi preotul nu venea acolo decît în zilele de sărbătoare. Traian îl mai duse pe Tic la capătul satului ca să-i arate o mică hidrocentrală o "microcentrală făcută de oamenii noştri, fără nici un ajutor. Numai într-o vacanță cînd au venit acasă studenții. Ei au făcut planurile, au supravegheat lucrările, au făcut cărămizi, ciment, de toate... Să fi văzut..." Îl duse apoi într-o livadă dar nu peste gard ci chiar pe poartă. Livada era a satului şi printre cei care o îngrijeau se afla şi o soră mai mare de-a lui Traian. Au mîncat amîndoi atîtea poame că acasă nu prea s-au atins de bunătățile care-i aşteptau aburinde, ceea ce a cam atras supărarea şi mirarea mamei.

Se făcuse ceasul trei, iar Tic îşi pusese în gînd să pornească spre gară de unul singur. De aceea, cînd o văzu pe mama lui Traian că se apropie, îi spuse puştiului cu o voce de taină:

— De data asta nu mai înconjurăm pe punte. Sărim amîndoi gîrla. Eu, de cînd mi-am rupt o dată un picior, am prins şpilul...

Bineînțeles că Traian nu mai fu lăsat să plece.

"Săracul Traian, îl compătimi Tic pe drum, ar fi devenit atît de curios şi i-ar fi părut atît de rău cînd ar fi văzut că plecăm direct în excursie!... Mai bine că n-a venit..."

Cînd Tic ajunse la gară, trenul încă nu sosise, dar, aşa vorbeau oamenii, în cel mult cinci minute i se va auzi chiuitul.

Aşteptînd să treacă cele cinci minute, care păreau că se transformă în cincizeci, Tic îşi ridică privirile înspre munți. De la gară păreau şi mai înfricoşători. Se apropie de un țăran cu buza despicată, un straşnic fumător de lulea, şi-i întrebă:

— Cum li se zice, moşule, munților din zare?

— Ăia de după Turmă?

— Da, ăia ca nişte zimți.

— Apoi cum *nu* li se zece! Unii le zic Munții Vulturilor. Cei bătrîni. Alții le zic Crestele pustii! Ai noştri le zic Urieşii. Eu le spun Afurisiții. Da-n cărți sînt trecuți Găleata sau Căldarea, nu mai ştiu nici eu.

— Şi-s greu de urcat?

— Da! ce crezi mătăluță c-a ajuns cineva prin partea asta de la noi pînă-n vîrful lor? Dar nici pe dincolo pe la Brazi, sau pe la Cetățuie nu-i chip. Munți sălbatici, afurisiți. Cine-a-ncercat să-i urce sau nu s-a-ntors, sau s-a-ntors beteag pentru toată viața. Stau degeaba acolo. Ba ne mai opresc şi ploile, afurisiții...

Tic auzi țipătul unei sirene şi după cîteva clipe pufăitul locomotivei. Gîfîind obosită, locomotiva mică şi îndrăzneață intra în gară. Emoționat, prichindelul închise ochii şi numără pînă la opt. Cînd îi deschise zări în partea cealaltă a gării...

Se repezi ca un bolid în brațele Mariei.

— Nesuferitule! îl întîmpină soră-sa. Nu puteai şi tu...

Dar neştiind ce-ar fi putut să poată frățiorul ei, îşi opri cuvintele într-o îmbrățişare salvatoare. Apoi cîrnul cu ochi usturători trecu prin brațele celorlalți. Lucia, Dan, Ursu,Victor. N-avu vreme să-l mai întrebe pe Victor cînd s-a întors, pentru că Victor slobozi prima întrebare:

— Tic, n-ai zărit cumva în sat un stejar bătrîn, un stejar cam strîmb?
— Ce-aveţi voi cu stejarul? se trezi puştiul. S-a prăbuşit încă de pe timpul lui Vasile Lupu.
— Şi n-a mai rămas nimic din el, nimic, nimic? întrebă Lucia speriată.
— S-a ridicat în locul stejarului o biserică. Chiar în locul şi după înfăţişarea lui. Uite-o! Pe colina aceea din mijlocul satului. Dar ce-aveţi voi cu stejarul! Eu credeam că vi se făcuse dor de mine, sau de...
Tic văzu cum se schimbă într-o clipă feţele cireşarilor, cum se umplu de luciri stranii. Ce era cu ei?
— Ursule! spuse Victor. Putem monta corturile. Cred că-i bine să le montăm cît mai departe de sat. Şi-acum, dragă Ticuşor,... avem atîtea să ne spunem.
Îşi povestiră unii altora întîmplările pînă tîrziu după miezul nopţii. Aşteptau cu înfrigurare zorii, pentru că erau în luna a opta şi pentru că umbra bisericii strîmbe din Şoimeni urma să le arate o cale pe care, poate, de sute de ani nimeni nu mai umblase.

CAPITOLUL XV

1

Ursu îşi trezi prietenii înainte de răsăritul soarelui, cînd zări pe cer, la orizont, acele culori de bucurie şi spaimă care vestesc aurora. Cireşarii îşi ridicaseră corturile chiar la marginea pîrîului; apa era rece ca gheaţa şi avea puterea de a trezi pe cel mai leneş dintre leneşi. Stabiliseră de cu seară că nu se vor duce toţi în sat, la biserica Strîmbă, ci numai Victor .şi Tic, ceilalţi urmînd să strîngă corturile şi să pregătească bagajele pentru plecare.
Victor şi Tic luară un start rapid în direcţia satului pentru a nu-i surprinde răsăritul în afara colinei pe care se afla biserica. Străbătură repede uliţele neînsufleţite şi ajunseră pe movilă, înainte ca să apară, la orizont, discul roşietic al soarelui. Cînd văzu turma de coline de la apus, Victor nu se putu reţine:
— Să ştii Tic, băiete, că dacă biserica n-a fost zidită chiar pe locul stejarului şi chiar după înfăţişarea lui, nu cred să mai dăm noi vreodată de intrare.
— Zău, Victor, e chiar atît de important?
— Foarte. Documentul spune să mergem pe calea pe care-o arată umbra stejarului strîmb în zorii lunii a opta. Umbra trebuie să indice o culme. De altfel şi textul spune asta: *"După întîia culme"*... Acum înţelegi...?
— Crezi c-ar putea să arate o altă culme?
— De asta mi-e frică. Pesemne că trunchiul strîmb al stejarului, adică umbra lui se prelungea spre o anumită culme pe lîngă care, sau peste care, sau sub care, sau prin care trecea domnul spre intrarea secretă. Dacă biserica n-a luat întocmai locul stejarului, umbra ei ar putea să ne arate o altă culme şi... îţi dai seama...?
Cuvintele lui Victor îl nelinişti pe Tic. Dar cînd mezinul văzu ieşind încet, încet, parcă din pămînt, discul soarelui îşi recapătă entuziasmul.
— Eu nu cred, Victor... Dacă există şi o legendă despre stejarul strîmb şi despre biserica asta care i-a luat locul...
— Asta mă linişteşte şi pe mine... Poate că biserica a fost zidită în locul stejarului, tocmai în scopul de a arăta drumul. De aceea a şi fost zidită cu turnul strîmb. Nu s-ar fi născut din senin legenda. Să fim atenţi, Ticuşor... Soarele începe să urce... Da, dar de unde putem observa umbra? La asta nu m-am gîndit... Fir-ar să fie!
— Eu am o idee. M-am urcat ieri în clopotniţă. Ştii ce bine se vede de-acolo totul. Ce zici, să încercăm să ne suim în clopotniţă?
Clopotniţa era chiar în faţa uşii de intrare a bisericii, la cîţiva metri. Nu era prea înaltă, aşa că umbra ei era înghiţită de umbra bisericii. Cei doi se urcară repede în clopotniţă oprindu-se la fereastra din vîrf. Umbra bisericii se alungise în direcţia colinelor. Dacă trăgeai o linie imaginară de la capătul umbrei, linia se oprea la poalele unei culmi.
— A treia din stînga, Tic!
— Aceea cu trei copaci care parcă-s capetele unui triunghi?
— Da, da. Ia să mai aşteptăm puţin... Dar n-are nici un rost. Va să zică trebuie să trecem peste cea de a treia culme... Ne-ntoarcem!
Victor şi Tic părăsiră colina. Pe drum Victor i se destăinui prichindelului:

— Nu înțeleg totuşi cum o să ajungem de la culme la picioarele stîncii de cremene. De la colină pînă la munți mi se pare că mai e cale bună...

— Poate că e vreo stîncă înainte de munți, sugeră Tic...

— Poate, deşi nu-mi vine să cred. În orice caz documentul trebuie să se bizuie pe nişte puncte de reper foarte solide... Ticuşor dragă, pînă deseară, dacă avem noroc, putem ajunge la Castelul celor două cruci, sau cum îl numiți voi "Castelul fetei în alb"...

Pînă atunci, lui Tic îi venise peste mînă să-l întrebe pe Victor ce crede despre fata în alb. Dar auzindu-i vorbele îşi învinse teama:

— Victor, tu ce crezi despre "fata în alb"?

Victor îi răspunse din mers, zîmbind:

— Cred că e în castel... Poate chiar în camera pe care ne-o indică în planul trimis...

— Dar cum a putut ea să dea peste castel?

— Miroase puțin a enigmă, Ticuşor...

— Nu crezi că a fost făcută prizonieră şi închisă în castel?

— De ce? Cine şi de ce s-o facă prizonieră şi de ce s-o închidă tocmai în castel?

— Tu nu crezi că e prizonieră?

— Să-ți spun drept, Tic, eu nu cred chiar cu toată convingerea...

— Dar nu scrie în mesaj că e prizonieră? Şi tu parcă nu te îndoieşti de mesajul ei. Şi toată povestea care circulă în regiune... Din senin nu s-a stîrnit...

— Adevărat... sînt lucruri pe care nu le înțeleg şi care-mi dau mult de gîndit... Uneori, aproape sînt convins că o paşte o mare primejdie, alteori, cum să-ți spun, am impresia că totul nu e decît o glumă... Nu povestea castelului, ci povestea fetei în alb...

— Eu sînt convins că o paşte o mare primejdie... ba mi-e frică să nu ajungem prea tîrziu...

Tic vorbise cu atîta durere, că şi Victor simți nişte cîrlige de spaimă. Încercă să-şi alunge presimțirile întunecate şi să-l linişească pe prichindel:

— Caută să vezi totul mai dinafară, Ticuşor... De ce să ajungem prea tîrziu?

— Să-ți spun drept, mi-e frică să nu fi pus mîna pe ea nişte hoți...

— Nişte hoți! Dar cum de ți-a venit asta în minte? încercă Victor să facă pe miratul.

Tic însă schimbă imediat vorba pentru că îi zărise pe ceilalți cireşari zburînd către ei:

— Să nu uităm colina, Victor. A treia din stînga, colina cu cei trei copaci.

Ultimele cuvinte le spuse cu voce tare ca să audă şi ceilalți.

— A treia? îi întîmpină Lucia. A treia din stînga... Cîți kilometri să fie pînă acolo?

— Şase kilometri şi jumătate, socoti iute geniul lor topometrie. Nu mai mult... poate o sută, două sute de metri mai puțin... Dacă-l descotorosim pe Dan de bagaje, în mai puțin de două ore sîntem în vîrful ei.

— Chiar atît de mult să facem pînă acolo! se miră Maria.

— Ce ți se pare mult? căută Dan s-o tempereze. Eu credeam că abia la prînz vom fi acolo... Zău, Ursule, poate că te-ai înşelat... Aşa cu vreo doi kilometri... Două ore şi jumătate, trei fără un sfert...

— Nu te speria! în două ore fără zece minute sîntem acolo. La poalele ei ajungem într-o oră. Urcuşul o să fie mai greu. E cam direct...

— Şi de acolo, din vîrful colinei, la picioarele munților cam cîți kilometri mai sînt, Ursule? îl întrebă Victor.

— Cam greu de răspuns... În linie dreaptă... vreo cinci kilometri. Nu ştiu însă dacă drumul urcă sau coboară... Cînd ajungem în vîrful colinei vă spun sigur.

— Să nu mai pierdem timpul! decretă Lucia spre bucuria lui Tic. Cred că e timpul să pornim! Gata! Nu ne oprim decît în vîrful colinei la umbra copacului din dreapta.

— Aoleu! se prefăcu Dan.

— Şi pentru mai multă siguranță, am hotărît, eu şi Maria, să servim acolo masa de dimineață.

— Cu ce drept luați hotărîri în doi? se indignă Dan.

— În două! îl puse Maria la punct. Adică în unanimitate. Sau dacă vrei să fie numai majoritate te primim şi pe tine în rîndul gospodinelor...

— Bine...! le amenință Dan. Bine! Sînt gata de plecare.

Şi chiar porni cu un pas iute, îndărătnic, care îl uimi pînă şi pe Ursu. Dan era atît de hotărît să se răzbune pe gospodine şi, mai ales, să-şi şteargă faima de leneş şi de lipsit de vlagă, încît îl prinse repede acea stare de sufocare binecunoscută sportivilor care fac eforturi peste limita rezistenței. Momentul de criză îl pocni după vreo doi kilometri. Ca un trăznet. Mergea spre iad, spre o mocirlă cu smoală în clocot. Simțea, nu că se va prăbuşi, ci că îşi va da sufletul. Tic însă era lîngă el. Magnetul castelului şi mai ales al

fetei în alb îl transformase multă vreme pe prichindel într-o ființă neobosită, într-un miracol blond şi cu ochi trişti. Bănuia prin ce trece Dan şi tocmai în clipa cînd comandantul se pregătea să horcăie: "Tic, mor! Spune-i lui tata c-am murit ca un erou...", puştiul i-o luă înainte:

— Lucia zicea la plecare că îşi închide hohotele de rîs pînă la kilometrul trei...

— De ce? abia izbuti să şuiere Dan.

— Ca să rîdă de tine c-ai pornit ca un viteaz şi te-ai prăbuşit ca un salam... Zău, că ea spunea... Dar Maria e mai

bună. Ea zicea c-o să rîdă pe drum ca să se poată ocupa de tine cînd o să cazi.

— Da?! răsuflă Dan şi îşi iuți paşii.

Se întîmplase cu el acea minune simplă şi frecventă în lumea sportivilor. Reuşise să depăşească punctul de criză... Simți cum i se ridică greutățile sufocante de pe piept, cum i se topeşte moleşeala, cum i se limpezeşte capul. Mergea fără să se uite înapoi. La un moment dat, îi spuse lui Tic:

— Te rog, du-te şi cere rucsacul Luciei. Eu nu pot să dau ochii cu ea. Mi-e frică să nu mă opresc.

Tic îi aduse lui Dan un rucsac dar nu pe al Luciei care, încăpățînată, nu l-ar fi dat nici pentru un popas de două ore, ci pe al Mariei, bucuroasă că poate să scape de povară în mersul impus de Dan. Numai Tic şi Țombi cel fidel erau foarte bucuroşi de alergătura matinală.

Nici cînd începu urcuşul, Dan nu lăsă pe nimeni să-l întreacă. Ce de puteri zăceau în el! Cu Tic şi Țombi alături, înfruntă curajos cruzimea colinei şi ajunse în vîrf fără să se simtă prea obosit. Se opri chiar sub copacul uriaş indicat de Lucia şi aşteptă, în picioare, cu mîinile în şolduri, cu aerul unui om sătul de triumf şi plin de dispreț chiar față de fapta lui, sosirea celorlalți, mai precis a celor două gospodine. Cînd fetele îşi făcură, în sfîrşit, apariția, le privi tăcut cîteva clipe, de fapt le lăsă să-i vadă mimica, apoi se adresă, aşa într-o doară, lui Victor:

— M-am sfătuit cu Tic să luăm masa de dimineață la picioarele stîncii de cremene.

Cel care rîse cel mai aprig fu Ursu:

— Ha-ha-ha! Ha! Dan eşti un erou! îți făgăduiesc că te fac campion la maraton. Dac-ai reuşit să treci pe punctul de criză înseamnă că ai calități de sportiv. Dar să-ți spun drept, eu aş fi preferat să nu treci de punctul de criză.

— De ce? se înfurie Dan. Aha! Invidia...

— Pentru că eu o să fiu acela care o să te duc în spate. Să nu-ți închipui că o să scapi de oboseală. Desează o să înceapă, iar mîine o s-avem nevoie de o targă. Oricît de încăpățînat o să fii, oricît o să te zbați, mîine nu mai eşti bun de nimic. Sau în cel mai fericit caz, chiar astăzi, spre seară.

— Vom vedea! îi răspunse Dan dîrz.

Dar spusele lui Ursu îi domoliră puțintel entuziasmul. Acceptă masa de dimineață care avu loc jumătate de oră mai devreme din cauza performanței la care-i forțase pe ceilalți. Generos şi cavaler, le scuti pe Lucia şi pe Maria de contrațepii care li se cuveneau, mulțumindu-se doar să le amenințe prieteneşte:

— Dacă mă mai puneți a doua oară la încercare... vă duc de-a dreptul în iad. Zău!

Ursu se urcase în vîrful copacului pentru a cerceta împrejurimile. Colina pe care poposiseră cobora vijelios spre rădăcina munților. La poalele ei, în depărtare, se zărea albia unui pîrîiaş, care cobora din munți printr-un defileu. Ursu urmări drumul pîrîului şi descoperi repede că albia lui era singura cale accesibilă spre munți. Imediat îşi strigă raportul din vîrful copacului, apoi îl auzi pe Victor răspunzîndu-i:

— Am fost sigur de asta. Trebuie să fie ceva, un drum, sau o cale naturală, care să-l ferească pe cel în cauză de greşeli şi abateri. Logofătul indică foarte sigur drumul.

Ursu coborî din copac, se înfruptă la rîndul lui cu poftă grozavă din bucatele pe care le scoseseră fetele din rucsac şi stabili cu Victor un plan de bătaie, după ce socoti că pînă la poalele munților nu sînt mai mult de 5 kilometri. Deşi ritmul impus de Dan ceruse eforturi din partea fiecăruia, nimeni nu se gîndi să prelungească odihna. Ceasul încă nu arăta 8 dimineața cînd cireşarii începură coborîşul colinei spre rădăcina munților. Era o singură cale de coborîre a colinei, printre prăpăstii, care ducea chiar la începutul defileului.

Ajungînd la malul pîrîului, simțiră toți, poate în aceeaşi clipă, că au intrat în altă lume, că aparțin altor forțe.
Munții, care de sus de pe culme păreau nişte înălțimi obişnuite cu creste pleşuve, ascuțite, îşi arătau acum toată puterea şi sălbăticia lor. Semănau mai degrabă cu nişte ziduri drepte, grele, nepăsătoare, tocite şi netezite pe coaste, despicate ici-colo în fîşii prăpăstioase, înfricoşătoare. Era o regiune sălbatică, aspră, care apăsa mereu, care amenința rău, care sugera cruzimi, o regiune cum nu mai întîlniseră cireşarii în plecările lor.

Defileul, deşi era mărginit la început de dealuri stîncoase, nu prea înalte şi nici abrupte, îi puse la grele

încercări. Nu izbutiseră să găsească un drum umblat, nici nu văzuseră urmă de potecă. Apa înghesuită de stînci oferea căi de acces nesigure şi capricioase. Mai erau şi bolovani, şi rîpe şi copaci şi mai ales coturile nesfîrşite ale pîrîului care-i obliga, la fiecare zece metri, să schimbe malul şi direcția, ceea ce îl făcu pe Dan să se urce pe un bolovan şi să țină un scurt discurs:

— Zău că drumul ăsta seamănă cu un meci de box. Atacă din dreapta, eschivează în stînga, croşeuri, directe, svinguri, jaburi, upercuturi şi nici un mal nu rămîne knock-out mai mult de zece secunde... Nu turist ci arbitru de box trebuie să fii ca să te descurci aici...

Apoi Dan sări de pe bolovan... Şi iarăşi atacuri şi eschive şi simulări...

Tinerii ajunseră la poalele munților dar nu se opriră. Pentru că nici pîrîul nu se oprea, şi pîrîul era singurul drum sigur, şi nici coastele calcaroase care se dezveleau din cînd în cînd nu prevesteau în jur stînci de granit. După vreun kilometru de mers printre stînci tot mai colțuroase şi mai amenințătoare se pomeniră brusc într-un platou rotund şi întunecat. De jur-împrejur se ridicau pereți abrupți de piatră atît de deşi şi de adînci şi de arcuiți că parcă alcătuiau o pădure de suliți amenințînd cerul. Una din acele suliți războinice parcă se deosebea la culoare şi la formă de celelalte. Spre ea mergeau cireşarii, pentru că nu era o stîncă de calcar, ci o stîncă de granit, supreviețuitoare stingheră a cine ştie cărui cataclism geologic.

— Stîncă de cremene! spuse Ursu.

Numai cînd ajunseră la picioarele ei, tinerii se opriră şi-şi lepădară poverile. Ursu începu să se cațere ca o maimuță pe stîncă abruptă, pînă găsi un loc de unde putea să observe mai bine regiunea. Dincolo de sulițele şi stîncile care alcătuiau pereții micului fund de căldare în care se aflau ei, după cîteva răsuciri şi noduri stîncoase, se ridicau ca o barieră nemiloasă Munții Crestelor Pustii. Parcă-i tăiase cineva cu o singură lovitură de spadă, atît de netezi erau pereții lor. Numai pasările cerului puteau poposi pe crestele lor. Părea cu neputință ca o ființă omenească să ajungă acolo.

— Sîntem perfect închişi! se grăbi Ursu să-şi anunțe prietenii după ce coborî. Nu ştiu unde o fi intrarea în castel, că nu se vede nimic ce ar putea arăta a castel, dar de urcat munții spre vîrf e absolut imposibil!

— Nu e nici o crăpătură, nici o vale care se strecoară prin munți?... Întrebă Lucia.

— Vale?! Ştii cum arăta zidul unei cetăți? Exact aşa arată şi munții. Parcă i-a făcut omul, nu natura. Numai spre vîrf se mai dantelează. Bineînțeles nu ca să uşureze vreun urcuş ci ca să-ți taie orice chef de a-i escalada. Numai dacă n-o fi castelul undeva în spatele acestor stînci colțuroase.

— Nu cred! spuse Victor. Ar fi descoperit imediat.

— Poate c-o fi chiar în interiorul vreunei stînci, sugeră Maria.

— Şi atunci ar fi fost simplu de dibuit, o dezamăgi Ursu.

— Să vedem unde-o să ne ducă documentul logofătului, se amestecă Lucia. N-are nici un rost să facem presupuneri. El nu vorbeşte de castel ci de intrare. Şi în harababura asta de stînci pot să se ascundă o sută de intrări, nu una.

— Va să zică, îşi aminti Maria, o săgeată azvîrlită în soare găseşte intrarea. Ceea ce înseamnă că la distanță de o aruncătură de săgeată se află intrarea...

— În soare! preciza Dan. Dar ce înseamnă acest *"în soare"?* Nici nu se vede soarele de aici, din fundătura asta.

— Nu se vede, spuse Victor cu oarecare insinuare în voce, dar se ştie din ce direcție răsare, nu?

— Aaaa! se dezmetici Maria. Săgeata azvîrlită spre răsărit. Bravooo! Unde-i răsăritul?

Lucia scoase busola, o fixă în palmă şi după cîteva clipe arătă direcția precisă a acelui punct cardinal dintr-o dată atît de necesar cireşarilor:

— Poftiți! Aveți în fața dumneavoastră Estul. Ne mai trebuie un arc şi o săgeată.

— Cam ce distanță putea să facă o săgeată, Victor? întrebă Maria.

— O săgeată bine zvîrlită nu cred că trecea de o sută de metri. Tu ce crezi, Ursule?

— Eu cred că trecea... Dar nu cu foarte mult. Deci, dincolo de stînci... Pînă la prima stîncă dinspre est sînt vreo 60 de metri. Dincolo de stînci... Acolo e o îngrămădire destul de curioasă... de sus părea un adevărat labirint de stînci... Numai că nu-i spre inima muntelui, ci spre poalele lui. Ce să caute acolo o intrare?

— Asta n-are nici o importanță, spuse Victor. Noi nu ştim nimic decît că în acea direcție se află o intrare secretă spre

castelul celor două cruci. Şi mai ştim că drumul spre castel e un drum subteran deoarece textul spune *"pogoară şi urcă la fel apoi drept duce"!*

— Trebuie să fie neapărat un drum subteran? întrebă Lucia.

— Cam aşa ar trebui după text. Dacă spunea: *"urcă şi pogoară la fel",* era altceva. Altă interpretare nu

pot să dau frazei din text. Mai ales că vorbeşte şi despre *"poartă"*. Unde vezi aici porţi?

— Poate că e o vale ascunsă, undeva... se încăpăţînă Lucia.

— Vale nu poate fi în pereţii ăştia, zău, Lucia, îi spuse Ursu cam cu regret.

— În orice caz, un rîu a trecut o dată pe aici, Ursule. Toate scobiturile de aici, fundul acesta de căldare, pîrîul pe care am venit noi nu s-au născut la porunca unui demiurg.

Remarca Luciei îl puse oarecum în derută pe Victor. Îşi roti ochii peste tot, apoi se adresă Luciei cu un ton cît se poate de domol:

— În privinţa rîului ai dreptate. Totuşi nu cred că rîul venea dinspre est ci mai degrabă dinspre apus. Tu ce părere ai?

— Şi eu cred că venea dinspre apus. Deci într-acolo ar putea să fie o vale...

— Da, o întrerupse Victor, numai că textul spune foarte clar să azvîrlim săgeata în soare, adică spre răsărit. Eu cred că tot despre o intrare şi despre un drum subteran e vorba. Începem cercetările?

Toţi căzură de acord să se înceapă imediat cercetările. Dar cînd ajunseră în apropierea stîncilor înţeleseră că nu se vor descurca prea uşor, aşa cum crezuseră la început. Ursu avusese dreptate. Un adevărat labirint de stînci de toate formele şi mărimile se vedea în faţa lor. O mulţime de stînci şi de ridicături, mai ales cele din partea stîngă a labirintului, erau acoperite de arbori, partea cealaltă, în schimb, era aproape goală, pleşuvă.

Pentru a se uşura şi a se grăbi cercetările, căutătorii se împărţiră în două grupe. Una formată din Tic, Ursu şi Maria, alta din Victor, Dan şi Lucia. Grupul lui Ursu urma să cerceteze partea împădurită, grupul lui Victor partea pleşuvă. După ce îşi înveliră bagajele într-o foaie de cort pe care o fixară apoi cu cîţiva bolovani, şi după ce Tic îi dădu dispoziţii căţelului să-şi asume rolul de Cerber, tinerii, înarmaţi cu unelte de turişti, începură ascensiunea şi căutarea.

— Mare atenţie! ceru Victor înainte de despărţire. Fiecare metru pătrat poate să ascundă intrarea. Indiferent de rezultat, la ora două ne întîlnim toţi la bagaje.

2

Victor, Lucia şi Dan se înţeleseră să facă mai întîi un drum de recunoaştere în toată zona lor şi să noteze pe o schiţă locurile cele mai ciudate, cele mai neobişnuite, cele care ar fi putut să constituie, cîndva, un ascunziş pentru intrarea tăinuită. După prima raită care durã peste un ceas şi scoase multă sudoare din ei, Lucia recapitulă, într-un moment de răgaz, însemnările făcute:

— Stînci calcaroase, atacate de intemperii, cu multe sinuozităţi şi scobituri. Scobiturile superficiale, în general. Două din ele se prezintă sub forma unor începuturi de grote. De asemenea, una din stînci, cu pereţi netezi, imposibil de escaladat, prezintă spre vîrf o scobitură ciudată.

— Va să zică trei locuri care ar putea să tăinuiască intrarea în castel, rezumă Dan. Bineînţeles, dacă sînteţi şi voi optimişti...

— Nici eu nu cred că restul ne poate interesa, spuse Victor. Cu ce să începem?

— Cu ceea ce stă în puterile noastre, răspunse Lucia. Stînca e cu neputinţă de escaladat.

— Atunci, haidem la văgăuni! sugeră Dan. Dar să nu uităm lanternele.

Fiecare luă cîte o lanternă puternică, vînătorească. Porniră spre grote cu speranţe şi emoţii.

— Eu cred că una din văgăuni ascunde intrarea...îşi mărturisi Dan dorinţa. E mai simplă, mai uşor de...

— Eu mă cam îndoiesc, spuse Lucia. Văgăunile sînt prea ispititoare şi prea la îndemîna oricui. Mai degrabă scobitura aceea din vîrful stîncii...

— În orice caz, medita Victor, scobitura are mult mai multe şanse decît văgăunile, tocmai fiindcă pare inaccesibilă.

— Dar nu se potriveşte cu indicaţiile logofătului, sesiză Dan. Nu spune logofătul: *"pogoară şi urcă la fel"?* Chiar tu, Victor, ai demonstrat adineauri...

— Ba e chiar după indicaţiile logofătului... El nu spune fraza asta înainte de a vorbi despre intrare ci după aceea. Săgeata găseşte intrarea, şi săgeata poate să-şi aleagă foarte bine ca ţintă scobitura din vîrful stîncii... Şi de-acolo se pogoară, nu?

— Da, da, da, da... Îmi amintesc. Da...

Cireşarii ajunseră la una din văgăuni. Intrarea era strîmtă dar destul de primitoare pentru un corp elastic. Înainte de a se strecura înăuntru, Victor ceru celorlalţi să-şi caute un loc de refugiu. El se căţără pe o ieşitură deasupra intrării, trimise raza lanternei înlăuntrul văgăunii şi începu să facă zgomot, să fluiere, să ţipe, să arunce cu bolovani. Din văgăună nu răspunse însă nimeni. Deci nu-şi făcuse sălaş vreo vietate care

avea tot dreptul să se înfurie şi să se apere împotriva unor nepoftiţi.

— Intru eu întîi, se hotărî Victor şi, dacă e nevoie, vă chem.

Victor se strecură înăuntru, aprinse lanterna care îşi izbi repede razele de pereţii stîncoşi. Scobitura era destul de superficială, un fel de scorbură întunecată şi hîdă. Lîngă intrare, descoperi pe pereţi pete negre de fum, iar pe pămînt resturi de lemn ars. Iată de ce animalele evită această vizuină naturală, gîndi Victor. Văgăuna era folosită, pesemne, ca loc de refugiu de cine ştie ce vînători sau ciobani. Nu mai avea ce să caute înăuntru.

— Nimic! îşi anunţă prietenii cînd ieşi afară. Au stat oameni înăuntru. E un loc de refugiu. Tare mi-e teamă că şi cealaltă văgăună are aceeaşi menire. Păcat!

Lucia şi Dan îl imitaseră pe Victor, în timpul scurtei sale dispariţii în grotă, încercînd să sperie şi să alunge eventualele vietăţi primejdioase din cealaltă văgăună.

— Animale nu-s înăuntru! îl puse Lucia la curent pe Victor.

— Atunci cu atît mai mult n-o să găsim nimic...

Victor pătrunse şi în cealaltă văgăună şi zări, chiar de la primii paşi, urme de refugiu: cutii de conserve goale, hîrtii şi ziare, pete de fum şi resturi de lemn ars. Deşi un pic mai mare decît sora ei, nici noua grotă nu părea să ascundă vreun mister. Pereţii erau pietroşi, netezi, nescobiţi, doar într-un ungher un ochi de apă limpede se aciuase în taină şi se străduia să nu facă vreun zgomot pentru a nu atrage atenţia asupra lui. Victor luă hîrtiile şi cutiile goale şi ieşi afară.

— Asta-i tot ce conţine grota, în afară de un izvor pe care nu l-am putut aduce. Dacă vi-i sete... Ia să vedem cine şi cînd a fost înăuntru... mai multe ziare... şi pare-se nu din aceeaşi zi... ba nici măcar din acelaşi an. Lucia, tu mai ţii minte cînd a apărut ediţia a treia din "Tom Sawyer"?

— De ce?

— Păi scrie aici, în coloana din mijloc, despre cărţile noi apărute şi printre ele e şi "Tom" ediţia a treia.

— Anul trecut... în... în... iunie, îşi aminti Dan.

— Iar alt ziar e chiar din anul ăsta... tot din iunie. Cine să fie? Turişti? Vînători? Iunie... Iunie... Nu cumva e sezon de vînat? S-ar putea să fi fost nişte vînători... Dar să lăsăm asta pentru mai tîrziu... Să vedem ce e cu scobitura din vîrful stîncii...

Stînca semăna cu vîrful unei biserici şi avea vreo 30 de metri înălţime. Pereţii erau cu totul inaccesibili. Cel puţin pînă la înălţimea de 20 de metri, de unde stînca se îngusta ca un vîrf de piramidă zimţuit. Scobitura era cam la vreo cinci metri sub vîrf. Victor înconjură stînca din toate părţile pentru a ochi o cale de acces.

— Victor! Nici nu te gîndi! îl opri Lucia. În cel mai bun caz, poţi să urci cîţiva metri. Pe urmă, e imposibil să mai faci un pas şi orice mişcare greşită... Să căutăm alt mijloc...

— N-avem altul, Lucia, degeaba... ori ne uităm cu ochii noştri înăuntru, ori renunţăm.

— Dar nu se poate! E o absurditate numai să te gîndeşti la ascensiune.

Pe Victor nu-l puteau opri cuvintele Luciei. Descoperise cîteva găuri în stînca. Băgă piciorul în una din ele, se prinse cu o mînă de un colţ şi astfel încet, încet, cu multă prudenţă şi cu multă sudoare urcă vreo trei metri. Se căţără ca o pisică pe scoarţa unui copac. Poziţia în care se afla şi netezimea de gheaţă a peretelui îi topiră însă toată rezistenţa şi încăpăţînarea. De înaintat nu mai putea înainta nici un centimetru. Dar din nefericire nici de coborît, în stilul în care urcase, nu mai putea. Şi nici nu avea spaţiul şi posibilitatea să-şi dea drumul jos sărind. Atunci îi veni ideea să-şi elibereze mîinile. Parcă l-ar fi scăpat altcineva, atît de neaşteptată i se păru prăbuşirea. În cădere făcu o mişcare de redresare, însă prea bruscă, aşa că atinse pămîntul nu cu picioarele cum calculase el, ci cu mîinile.

Lucia şi Dan se repeziră în acelaşi timp spre dînsul, dar îl văzură ridicîndu-se de jos ca un popîndău. Nu păţise nimic, dar palmele i se juliseră în atingerea neprevăzută cu pămîntul pietros.

— Imposibil, Lucia! răsuflă el. Ai avut dreptate. Nu se poate urca. Dar cum o să explorăm scobitura? Cum dracu'!

— Ce-ar fi să aruncăm cu pietre înăuntru? propuse Dan.

— E un fel de "hai să facem ceva ca să nu stăm degeaba", se resemna Victor.

Era tot ce le stătea în putinţă: să arunce în scobitură cu pietre. Dar era, de fapt, un gest al neputinţei. Pietrele aruncate de Dan nu ajungeau însă pînă la scobitură. Încercă şi Victor după ce Lucia, foarte severă şi incoruptibilă, îi dezinfecta palmele. Şi reuşi să introducă în scobitură cea de a treia piatră. Aproape în aceeaşi clipă ieşi dinăuntru o dihanie uriaşă care se înălţă ca o săgeată în văzduh.

— Un vultur! spuse Lucia. O fi vreun cuib de vulturi...

— Asta înseamnă că nimeni n-a ajuns pînă acolo... se bucură Victor... Ce facem?

— Să ne sfătuim şi cu ceilalţi, răspunse Lucia. De altfel se apropie ora două.
Tustrei porniră cu paşi repezi spre locul de întîlnire.

3

Înainte de a începe cercetările, Ursu, Maria şi Tic se suiră pe o înălţime izolată pentru a trece în revistă întreaga zonă împădurită pe care urmau s-o exploreze. Se vedea ca-n palmă toată zona. Era o pădurice tînără cu suişuri şi coborîşuri, dar fără deosebiri de relief prea accentuate. Doar undeva, la un capăt, se zărea o adunătură de stînci ca ruinele unei cetăţi. După ce-şi însemnară bine în minte locurile, cei trei cireşari coborîră pentru a stabili planul explorării.

— Cred că n-avem decît un singur loc de cercetare, spuse Ursu. Adunătura aceea ciudată de stînci.

— Seamănă atît de bine cu o cetate în ruină, se repezi Tic. Oare n-o fi acolo Cetatea Vulturilor?

— Dacă ar fi fost acolo, de mult era descoperită, Ticuşorule, îl potoli Maria. Şi nici nu corespunde indicaţiilor din document. Noi căutăm aici intrarea, nu castelul. Cine ştie pe unde o fi cetatea...

— Să mergem într-acolo! propuse Ursu.

— Şi restul! întrebă Maria. Cînd cercetăm restul?

— După părerea mea, în rest n-avem ce găsi. Pădurea e prea tînără, ceea ce înseamnă că porţiunea a fost goală, sau tăiată şi răvăşită. Şi pe urmă pare destul de umblată. S-au tăiat atîţia copaci în ultimul timp că nu văd cum putea rămîne nedescoperită o intrare, oricît de tăinuită ar fi fost ea...

Tinerii se apropiară de îngrămădirea de stînci. De fapt, ceea ce părea o îngrămădire de departe, nu era decît un bolovan uriaş, o singură stîncă sfîrtecată în zeci de locuri de ploi şi furtuni. Unele tăieturi intrau profund în trupul stîncii ca nişte cotloane. După ce înconjură uriaşul bolovan de cîteva ori, Ursu reveni cam dezamăgit:

— În afară de cîteva hrube mici, neînsemnate, sînt două găuri mai mari, două tăieturi care intră adînc în bolovan. Am impresia că sînt cioplite pe alocuri de mîna omenească...

— Intrarea! se entuziasma Tic.

— Nu-mi vine a crede, îl tempera Maria. Prea e la vederea tuturor, şi prea e la cheremul oricui, stînca asta. Nu e un loc prea bine ales pentru a tăinui o intrare...

— De ce? se încăpăţînă puştiul. De unde ştii tu cum arătau locurile astea cu 300 de ani în urmă. Poate că era un codru aici pe care nimeni nu se gîndea să-l răzbată.

— Poate... spuse Ursu. Decît să pălăvrăgim, mai bine să intrăm înăuntru prin partea asta...

— Să nu fie vreun animal în văgăună, se înfioră Maria.

— Nici o grijă. Şi chiar dacă e vreun lup sau vreo vulpe ies pe partea cealaltă.

Ursu porni înainte cu lanterna într-o mînă şi cu un baston-secure în cealaltă mînă. Cotlonul nu era prea întunecos. Mai exista undeva o sursă de lumină. Pereţii micului coridor nu păreau că ascund vreo taină. Pe la mijlocul bolovanului, coridorul se revărsa într-o scobitură mai spaţioasă, un fel de încăpere, în care, după toate semnele, se aciuaseră cîndva oameni. După ce cotrobăiră prin toată acea încăpere naturală, tinerii îşi continuară drumul pe coridor pînă se pomeniră afară în partea opusă intrării.

— Nimic! se întrista Tic. Oare n-o fi vreo altă scobitură la etaj? Bolovanul nu era prea greu de urcat. Se căţărară tustrei pe coasta lui, îi atinseră creasta, dar în zadar. Nici urmă de intrare secretă nu se zărea pe suprafaţa lui. Se odihniră cîteva minute pe creştetul bolovanului, observînd încă o dată împrejurimile.

— Ursule! se învioră Tic. Ia uită-te în rîpa aceea... O vezi? Acolo! Nu ţi se pare că în fundul ei e o pată neagră?

— Nu-i nici o pată, răspunse Ursu. E o gaură, o gaură strîmtă, cred că o vizuină. Dacă ţii morţiş, hai s-o cercetăm.

Exploratorii porniră spre pata lui Tic fără prea mare tragere de inimă. Cînd ajunseră la marginea rîpei, Ursu îl întrebă pe mezin:

— Ai văzut vreodată un viezure?

— Nu! răspunse Maria în locul prichindelului. Bursucul...?

— O să vedeţi acum. Să nu vă fie teamă, că-i cel mai paşnic dintre animale, cel mai curat dar şi cel mai leneş. Nu strică să-l mai trezim puţin.

Cu un băţ lung, Ursu începu să scormonească în vizuina bursucului, dar în zadar. Animalul nu se sinchisi nici de foşniturile frunzelor şi nici de fluierăturile lui Ursu. Înfuriat, vlăjganul se lăsă pe burtă şi îşi băgă braţele în vizuină. Bursucul ţîşni pe lîngă el şi o luă la sănătoasa, lovind caraghios pămîntul cu picioarele lui scurte şi neobişnuite cu goana.

— După cum vezi, Ticule, gaura asta duce cel mult la Castelul Bursucilor, glumi Ursu. Eu zic să mai

ocolim o dată bolovanul, dar nu de dragul lui; să vedem cam ce e în jurul lui: ar fi păcat să scăpăm ceva. Apoi să coborîm spre locul de întîlnire, fiecare pe o potecă a lui ca să nu zicem că n-am cercetat întreaga porțiune.

Cei trei nenorocoşi, aproape nenorociți, invocară iarăşi grațiile Fortunei, dar zeița nu li se arătă nici de astă dată. Dezolați, coborîră spre locul de întîlnire şi ajunseră acolo aproape în acelaşi timp cu grupul lui Victor.

După ce făcură schimb de informații, de necazuri şi speranțe, cireşarii hotărîră în unanimitate şi cu mare înflăcărare cîteva ore de odihnă în care intra, bineînțeles, şi mult dorita masă de prînz. Toți fără excepție erau obosiți şi înfometați. După masă se înțeleseră să înalțe corturile. Numai Tic, foarte surprins de hotărîrile luate, se repezi la Victor.

— Nu plecăm astăzi spre castel?

— Astăzi? Păi nici n-am descoperit intrarea, Ticuşor.

— Nu poate fi în altă parte decît în scobitura aceea din vîrful stîncii, insistă prichindelul.

— Asta-i şi părerea mea, îl linişti Victor, dar e numai o părere, Ticuşor. Pînă la certitudine mai este. Dar chiar dacă ar fi acolo abia se complică povestea. Cum reuşim să ajungem la intrare? Ursule, ai tu vreo idee?

La întrebarea lui Victor nu răspunse nimeni. Ursu dispăruse. Profitase de neatenția celorlalți şi plecase iute, pe furiş, spre stînea găurită. Nu avu nevoie de prea mult timp spre a se convinge că stînea nu poate fi escaladată... cu una cu două. Trebuia găsit un mijloc anume... şi mijlocul exista! Vlăjganul se întoarse repede la corturi şi ajunse tocmai cînd Victor repeta întrebarea:

— Ce crezi, Ursule, poate fi escaladată stînca?

— Da! răspunse el foarte liniştit.

Deşi simțeau cauciuc în glezne şi plumb în tălpi şi Lucia şi Victor se ridicară de jos ca împinşi de nişte resorturi.

— Poți să ajungi la scobitură? întrebă Lucia cu un ton de reproş şi amenințare.

— Nu te nelinişti Lucia, încercă Victor s-o liniştească. Dacă Ursu a ajuns la concluzia asta, înseamnă că nu e nici un pericol.

— N-o să fie uşor, o linişti şi mai mult Ursu, dar n-o să fie primejdios. Pentru voi o să fie mai greu, dacă bineînțeles e acolo intrarea. Dar am găsit eu o soluție şi pentru eventualitatea asta.

— Ce soluție? întrebă Dan destul de îngrijorat.

— O să învățați de la mine, dar înainte de a urca o să trebuiască să faceți cîteva antrenamente... De aceea cred şi eu, ca Victor, că nu putem porni spre castel decît mîine.

Dan se uită iarăşi la Ursu, de astă dată însă cu priviri înfricoşate:

— Mîine? Crezi că-mi trece prin minte?

— Gata, te-a şi apucat oboseala? întrebară amîndouă fetele deodată.

— Ce oboseală? Moartea m-a apucat! se tîngui Dan. Sînt sleit şi mă dor picioarele, mamă dragă. N-am ştiut pînă acum că şi plumbul poate avea dureri.

— Atunci se complică lucrurile, spuse Ursu. Trebuie să stai liniştit, să nu faci nici o mişcare, deseară îți ard eu un masaj pe cinste şi poate că mîine o să-ți revii puțin, aşa ca să poți încerca ascensiunea.

— Nu cumva vrei să-mi masezi picioarele?

— Numai picioarele!

— Aoleu! Poate îți dă altcineva picioarele la masaj în locul meu, Ursule. Eu n-o să pot rezista, zău...

Maria pufni într-un hohot de rîs care-i contamina repede şi pe ceilalți. Tic se gîndi să-l felicite pe bolnav:

— Faci şi tu uneori cîte un banc, mamă dragă...

— Ce banc am făcut?! se oțărî Dan. Ce banc? Dacă ați fi voi în locul meu...

— Odihnă! decretă Lucia. Lăsați pălăvrăgeala că o să aveți nevoie de ea mai tîrziu.

Cu toate acestea, chiar Lucia fu aceea care, cîteva minute mai tîrziu, se adresă lui Victor:

— Tu crezi că acolo în stîncă e intrarea?

— În orice caz, Lucia, cuibul vulturilor spre singurul loc inaccesibil de la estul stîncii de cremene. Şi nu numai atît. E şi la o distanță egală cu o azvîrlitură de săgeată, şi, în sfîrşit, e un loc foarte sigur.

— Totuşi nu văd cum ar putea comunica stînca aceea cu un castel care nu se vede pe o rază de kilometri?

—Asta-i cu totul altceva. Nici nu trebuie să ne preocupe. Ne interesează intrarea, deocamdată. Atît. Asta ne spune logofătul; şi abia acum îmi dau seama cît de sigur o indică. Trebuia să ne gîndim de la început, să nu mai pierdem atîta timp cu cercetările.

— Ce vrei să spui? întrebă curioasă Maria.
— De la picioarele stîncii de cremene, răspunde Victor, nu e decît o singură țintă spre răsărit. Gaura aceea din vîrful stîncii. Un arcaş dacă ar vrea să ia ceva la ochi ar întîlni aproape fără să vrea acea țintă, care niciodată nu poate să dispară. Dacă raționam aşa de la început, poate că eram acum la porțile cetății...
— Dacă am fi chemat şi pompierii din oraş cu scara mare, glumi Lucia nu fără oarecare răutate.
Ursu, simțind teama Luciei, nu consideră că e momentul cel mai potrivit pentru a-şi destăinui planul de escaladare a stîncii. Evită privirile lui Tic şi ale lui Victor prefăcîndu-se preocupat de altceva.
— Odihnă! porunci deodată Maria, tocmai în clipa cînd Lucia deschidea buzele cu un nou buchet de întrebări pe limbă.
Cireşarii intrară în corturi şi nu mai fu nevoie de nici un îndemn pentru a se lăsa în voia somnului. Oboseala le smulse repede orice urmă de împotrivire. Doar Țombi, afară, veghea somnul lor.

4

Nemişcarea şi somnul îi înzdrăveni pe toți. Numai Dan, respectînd întocmai indicațiile lui Ursu, nu făcu nici o mişcare, încercă el să se ridice în picioare, dar se pomeni cu un urlet în gîtlej pe care nu şi-l putu stăpîni:
— Auuuu!
— Ce s-a întîmplat? alergă Maria spre dînsul.
— Auuuu! se prefăcu Dan. De ce mă lăsați singur. Vreau să merg şi eu cu voi.
— Tu să rămîi nemişcat! îi porunci Ursu cu un ton nemaipomenit de sever. Trebuie să păzească cineva bagajele! Numai cîinele nu ajunge...
— Dacă-i aşa treaba, sigur că rămîn! acceptă Dan. Dar să nu cumva să plecați fără mine la castel, că... vă jur că ajung înaintea voastră. Nu uitați povestea de azi dimineață.
După ce Maria îl convinse pe Dan că fără el intrarea în castel n-ar avea nici un farmec, cireşarii cei teferi porniră spre stînca găurită, lăsînd paza bagajelor în sarcina celui mai nefericit dintre muritori.
Cînd ajunseră la poalele stîncii, Ursu le înfățişă planul ascensiunii. La vreo doi metri mai jos de scobitură, se afla un colț ascuțit de piatră.
— Colțul acela e toată salvarea noastră! arătă Ursu.
— Adică? se interesă Tic.
— Adică, facem un lasou cu care prindem colțul!
— Vrei să te cațeri ținîndu-te numai de frînghie? se înfricoşă Lucia.
— E o jucărie! rîse vlăjganul. Cît ai bate din palme am ajuns sus.
— Şi de la colț cum ajungi la scobitură?...
Ursu tuşi de cîteva ori, se prefăcu că rîde şi mai vîrtos pînă prinse ideea:
— Nu vedeți acolo nişte crăpături mici? Sînt parcă făcute anume ca să poți ajunge la scobitură...
Nimeni nu zări vreo crăpătură dar se încrezură toți în agerimea vederii sale.
— Şi frînghia? descoperi Lucia. O să pierdem o bunătate de frînghie.
— Nu pierdem nici o frînghie, o linişti Ursu.
— Totuşi nu văd cum o s-o scoți de-acolo, spuse Maria.
— O să vedeți. Puțină răbdare.
Vlăjganul pregăti un laț, se depărta de stîncă, roti de cîteva ori lațul deasupra capului şi-l aruncă spre colțul de piatră de sub scobitură. Frînghia se desfăşură în aer, lațul se căscă pe toată circumferința lui şi prinse în cădere colțul stîncii. Ursu trase tare spre el pentru a înnoda bine frînghia în jurul colțului, apoi îi dădu drumul. Frînghia alunecă de-a lungul stîncii, oprindu-şi capătul la picioarele tinerilor.
— Eu sînt gata! îi anunță Ursu. Să nu vă fie teamă, că nu-i nici o primejdie.
Cu toată asigurarea lui Ursu, spectatorii simțeau un fior rece strecurîndu-li-se în inimi.
Vlăjganul se înălță în vîrful picioarelor şi prinse funia în locul unde-i ajungeau mîinile, apoi se ridică în muşchi şi se depărta de stîncă printr-o scurtă răsucire din trunchi. Brusc îşi împinse ambele picioare spre peretele abrupt rămînînd suspendat în aer. Cu mişcări calculate, sigure, încete, începu apoi să se cațere pe stîncă. Peretele însă era atît de neted şi de lipsit de asperități, încît nu-şi putea continua ascensiunea decît luînd o poziție orizontală, o poziție incomodă, obositoare şi primejdioasă, îl dureau toți muşchii, dar mai ales cei ai umărului care asigurau poziția orizontală. Totul era însă o joacă, un exercițiu oarecare. Greul venea după ce ajungea la colțul de piatră. Pentru că în afara acelui ciot nu mai era nici un punct de sprijin, nici o gaură, nici o crăpătură în care să-şi prindă mîinile.
Ursu ajunse la colțul de piatră. Îşi încolăci brațul stîng în jurul ciotului şi dădu drumul frînghiei.

Picioarele căutară în zadar o scobitură, o ieşitură în peretele muntelui. Îşi încolăci celălalt braţ în jurul ciotului: toată greutatea corpului stătea în mîini. Şi trebuia să se grăbească, să nu piardă nici o clipă, să-i mai rămînă forţe pentru momentul suprem. Fiindcă îşi făcuse un plan nebunesc, singurul care-l putea urca în cuibul vulturilor.

Cei de jos îl văzură cum îşi ridică încet palmele spre vîrful colţului, cum se prinde de vîrf, cum îşi destinde corpul. Apoi asistară la cea mai uluitoare demonstraţie de acrobaţie din viaţa lor. Prins cu mîinile de vîrful stîncii, Ursu îşi azvîrli cu un salt brusc picioarele în sus. Atinse poziţia de lumînare, apoi îşi întinse braţele la limită. Parcă îşi menţinea tot echilibrul şi-şi susţinea toată greutatea corpului în vîrful degetelor. Mişcarea se petrecu în cîteva secunde. Vlăjganul devenise un corp paralel cu peretele de stîncă numai că era cu capul în jos şi cu picioarele în sus. Vîrfurile picioarelor căutară şi întîlniră muchia scobiturii. Se agăţară de ea. Prima primejdie trecuse. Era în siguranţă. Răsuflă cîteva clipe apoi începu mişcarea cea mai imprudentă pe care o făcuse vreodată.

Agăţat cu vîrfurile picioarelor de muchia netedă a scobiturii, Ursu îşi făcu vînt cu mîinile, se desprinse de colţul de piatră şi se îndoi ca un arc de oţel. Cei de jos văzură la un moment dat un corp încovrigat în aer... Fără nici o susţinere fără nici un sprijin. .. Fetele închiseră ochii, aşteptînd groaznica prăbuşire. Dar parcă sfidînd toate legile gravitaţiei, trupul lui Ursu în loc să se prăbuşească se roti în sus, o zvîcnire cumplită din umeri îl aduse pînă la baza scobiturii, iar picioarele părăsiră golul găurii exact în clipa cînd mîinile atinseră muchia. Se înălţă încet în muşchi, se mai roti o dată şi se aşeză apoi pe muchia scobiturii ca pe cea mai confortabilă bancă. Le făcu, rîzînd, un semn de salut celor de jos şi aşteptă cîteva clipe, pentru a-şi reface răsuflarea, pentru a se elibera din chingile unor emoţii şi spaime care abia începeau să-l atace.

Aşa cum se întîmplă însă întotdeauna la demonstraţiile de acrobaţie, emoţiile spectatorilor fuseseră cu mult mai mari decît cele ale acrobatului. Maria şi Lucia îşi ţineau capul parcă pentru a-şi alunga, fizic, gîndurile care-i paralizaseră. Acolo, sus, Ursu stătea foarte liniştit şi nepăsător, aşa li se părea, dar fiecare căuta cuvinte aspre pentru actul său nebunesc. Numai Tic, nelipsit la marile exerciţii de bară şi de trapez ale lui Ursu, îşi păstrase un oarecare calm, dacă emoţia aceea care îl cutremurase spre sfîrşit putea fi numită calm. El îi aruncă marelui învingător primele cuvinte:

— I-ai băgat în buzunar pe toţi acrobaţii, Ursule. Ce păcat că n-am avut un aparat de fotografiat!

Vlăjganul îi făcu un semn cu mîna de-acolo, din înălţimi cucerite, apoi se strecură în scobitură.

Văgăuna nu era adîncă. Ursu reuşi s-o cerceteze în voie fără să mai aibă nevoie de lanternă. Pipăi fiecare perete în parte, fiecare gaură şi fiecare umflătură, cercetă podeaua destul de netedă şi cupola neregulată. Nicăieri nici o taină, nici o ispită. Doar undeva, într-un ungher, zări o crăpătură boltită. Scoase lanterna şi proiectă raza spre acel spaţiu şi relief ciudat şi parcă mişcător. Ceea ce văzu acolo îi scoase o exclamaţie de uimire...

5

După ce zăcuse pe iarbă, gemînd din cînd în cînd şi alimentîndu-se cu tot felul de idei, Dan se gîndi că totuşi nu i-ar strica puţintică mişcare. Reuşi cu chiu cu vai să se ridice în picioare şi să înainteze cîţiva paşi. Îl durea tot corpul dar mai ales picioarele. La fiecare pas simţea zeci de locuri dureroase atacate de burghie şi jar de la tălpi pînă la abdomen.

Corturile erau aşezate în spatele unor stînci, într-o oază ferită şi răcoroasă. Chiar prea răcoroasă pentru nemişcarea lui Dan. Ţombi nu se mulţumise cu răcoarea oazei. El descoperise o rază de soare undeva pe platou şi se dusese acolo să-şi pîrlească blana. Zărindu-l incendiat, Dan porni spre el cu mişcări de om beat. Chiar cînd atinse cu piciorul fîşia de lumină solară, simţi cum îl lasă puterile. Căzu zdrobit în spatele unui tufiş. Încredinţat că nu se va putea mişca din acel loc, se întinse cît era de lung şi se lăsă, la rîndul lui, ars şi aureolat de raza pribeagă. Dar foarte repede fîşia de lumină dispăru şi răcoarea deveni stăpîna micului fund de căldare.

Nefericitul tînăr închise ochii şi nu se mai gîndi la altceva decît la sosirea prietenilor cu ajutorul cărora va ajunge, poate, din nou la corturi. Era o linişte de piatră în locul acela... Dar, dintr-o dată, Dan auzi zvon de glasuri şi îşi ciuli urechile instinctiv, întocmai ca Ţombi. Glasurile se apropiau. Nu erau însă ale prietenilor lui, erau glasuri străine. Îşi aminti că tufişul în spatele căruia se prăbuşise era pe buza unei văi adînci. Dar cine putea să coboare pe valea aceea? Cine oare? Glasurile se apropiau. După ce îi făcu semn căţelului să tacă, luă o hotărîre eroică. Se întoarse pe burtă, oprindu-şi în gîtlej urletele de durere şi îşi împinse capul în tufiş pînă ce întîlni cu privirea fundul văii. Din stînga coborau doi oameni: un mocan înalt şi zdravăn cu nasul proeminent şi ascuţit şi un omuleţ slab şi sfrijit, pesemne un tăietor de lemne. Omuleţul se opri pe neaşteptate, proptindu-se în faţa ciobanului:

— Hai, mă Cîrlane, ce dracu' te fereşti? Eu tac chitic. Ai auzit tu ieşind ceva din gura mea? Hai, zi-i ce-i cu fata aceia? Chiar au pus mîna pe ea?

— Mă, dar netot mai eşti! îi răspunse ciobanul, obligîndu-l s-o ia din loc. De două zile nu aud din gura ta altceva. Ți-am spus o dată că nu-i nimic, ce dracu' mai vrei?

— Păi nu ziceai tu că o fată îmbrăcată în rochie albă...

— Mă, o să mă aduci în stare să te strîng de gît. Cînd ți-am spus, mă? răcni ciobanul. Şi ce dacă ți-am spus!? Brebenelul cui te-a făcut? Vrei să mă bagi la belea cruntă?

— Ei na, gata, acuma trebuie să te mînii, se înfricoşa tăietorul. Aşa zice lumea. Şi aşa ai spus prima dată...

— Mă, eu îți mai spun o dată că nu-i nimic! Uită-te la mine! Dacă aflu că sufli o vorbă despre povestea asta...

Cu toate strădaniile sale, Dan nu auzi mai mult. Cei doi se depărtară, lăsîndu-l pe cireşar cu gura căscată şi ochii holbați de spaimă. Aşteptă cîteva minute şi, cînd îşi închipui că au ajuns destul de departe ca să nu-i mai audă, se ridică anevoie în picioare şi porni spre stînca găurită, în goană, bineînțeles dacă un mers şchiopătat, nenorocit, întrerupt de popasuri la fiecare metru, poate fi numit goană. Pentru Dan era însă cea mai costisitoare goană din viața lui.

6

Ursu ieşi din scobitură cu fața zîmbitoare. Se prinse cu mîinile de muchia găurii şi-şi lăsă încet, încet picioarele în jos pînă atinse cu vîrful lor vîrful pietrei. Îşi făcuse planul de coborîre dinainte, de cînd urcase... Îşi sprijini un picior în vîrful pietrei, îşi dădu drumul mîinilor şi cu un scurt avînt sări în gol. În clipa cînd capul îi ajunse în dreptul colțului întinse mîinile şi se agăță de ciot. Tot greul trecuse. Nu-i rămînea decît să salveze frînghia. Scoase din buzunar un ghem de sfoară, îl desfăşură şi legă un capăt al sforii de laț. Aruncă apoi ghemul peste vîrful stîncii în cealaltă parte. Oricine de jos putea dintr-o singură smucitură să scoată lațul din colț şi să elibereze frînghia.

Vlăjganul coborî uşor, parcă aluneca. Cînd puse piciorul pe pămînt, răsuflă totuşi uşurat:

— A fost cam greu! Ei, dar a trecut cu bine...

— Sinucigaşule! îl apostrofă Lucia. Măcar spune-ne dacă ai găsit ceva sus.

— Am găsit, răspunse Ursu misterios. Dar mai întîi să scoatem lațul.

— Ceea ce înseamnă că nu prea ai descoperit mare lucru în văgăună! se resemna Victor.

— Ba da! Un cuib de vulturi. Erau niştre puişori acolo, dar jerpeliți şi jumuliți săracii...

— Dar intrarea? sări prichindelul.

— Nici urmă... o simplă scobitură în piatră. Atît.

— Şi ți-ai mai periclitat şi viața, pentru nimic, îl dojeni Maria.

— Cum pentru nimic? Nu văzusem niciodată pînă acum pui de vultur. Aşa jumuliți cum erau voiau să se repeadă la mine. Şi părinți atît de laşi ca ai lor, mai rar. Să nu vină ei în apărarea odraslelor...

Victor era trist. Toată asecensiunea lui Ursu, atît de periculoasă, se făcuse numai în urma ideii şi îndemnului său.

— Nu mai înțeleg nimic, mărturisi Victor. Unde poate fi intrarea?

— Poate-i mai departe, răspunse Ursu. S-o fi gîndit logofătul la vreun arcaş de soi...

— Nu cred. Aici e un mister. El nu putea să indice decît un loc foarte sigur, foarte precis şi în harababura asta de bolovani, singurul punct foarte precis pare scobitura din vîrful stîncii. Orice alt loc pare nesigur şi întîmplător.

Tocmai atunci sosi Dan. Era sfîrşit, mort. Se clătina ca o nuia.

— N-ați găsit intrarea? întrebă el. Ce păcat. Am fi avut mare nevoie de ea.

— Şi pentru ca să ne spui asta ai venit aici?

— Nu. Pentru altceva. Dar mai întîi să mă țină cineva să nu cad.

Ursu sări în ajutorul lui:

— Ți-am spus să stai nemişcat. O doză suplimentară de masaj!

Dan se uită o clipă rugător la Ursu, apoi începu să le povestească celor cinci exploratori nenorocoşi tot ce a auzit un bolnav nefericit, "în urma unor străduințe şi chinuri supraomeneşti care ar putea măcar să-l scutească de masaj".

Istorisirea lui Dan îl tulbură cumplit pe Tic. Îi reapăru în fața ochilor chipul fetei în alb, îi simți parcă părul negru atingîndu-i obrazul, ca atunci în sala mare. Şi privirea aceea care parcă-i vorbea despre ceva tainic... O văzu retrasă într-un colț al castelului, tremurînd, frîngîndu-şi mîinile în fața unor oameni răi,

fioroşi.

— De ce n-o salvăm? explodă ca un țipăt vocea prichindelului. Cireşarii îl priviră surprinşi. Tic îşi dădu seama într-o clipă că se întîmplase ceva groaznic şi căută iute pavăza unei glume:

— Ce vă uitați aşa? Nu vă dați seama c-a trecut ocazia pe lîngă noi? Aoleu! Dac-aş fi fost eu în locul lui Dan, îl aduceam pe cioban legat aici. L-aş fi torturat, l-aş fi zmucit de nas, pînă ne-ar fi spus cum se ajunge la castel. De ce n-am căpătat eu febra ta, mamă dragă?...

— Să-l fi văzut ce urs era! Şi avea un nas!... zău, Ticuşor. Ca un vîrf de lance. Sînt sigur că-l poartă ca armă de atac...

— Ce-i cu ciobanul ăsta? se întrebă Victor. Păcat că n-am putut sta de vorbă cu el.

— Poate-l mai ajungem! interveni Maria.

— Ce să-l ajungem că mergea cu o viteză... Zău că ălălalt alerga ca să-i poată ține pasul. Şi numai cît am făcut eu pînă aici, aproape un ceas... Dar ce ne facem fără intrare?

— Să mai răscolim mîine din nou coclaurile... spuse Maria. Oare n-o fi fost stricată busola?

— În nici un caz! o asigură Lucia. Eu zic să mai repetăm o dată fraza. Poate că se interpretează în alt fel: *"Săgeata azvîrlită în soare arată intrarea"...*

— Inutil, Lucia, spuse Victor. Ce altă interpretare putem să-i dăm? Ce poate să indice cuvîntul soare decît răsăritul? Soarele nici nu pătrunde în fundul ăsta de căldare. N-am văzut toată ziua o palmă de lumină.

— Au! Auuuu! răcni Dan de răsunară toate ecourile văii. Toți se repeziră spre el.

— Nu! Nu spun nimic. Numai dacă mă absolviți de masaj...

— Ai înnebunit? Nesuferituie! îl luă din scurt Maria. Ce tot îți bați joc de noi?

— Vreau să vă fac o mărturisire. Azi dimineață mi-am dat seama că sînt un geniu, mai ceva decît Oedip. De aceea v-am forțat la marş. Ca să fac o febră musculară... Am calculat grozav... Pe la 5 mă apucă febra, voi plecați fără mine în explorare. Eu rămîn pe platou cu Țombi. Ştiam că vine ciobanul...

Pe Lucia o impresiona debitul verbal fără noimă al lui Dan. Îi puse mîna pe frunte:

— Mi se pare că ai febră generală. Precis peste 40 de grade.

— Dacă-i vorba pe-aşa, se-nfurie Dan, de ce să nu vă fac eu vouă febră. Aflați, dragii mei, că la ora 6 şi 35 de minute precis, pe fundul căldării, o rază de soare s-a odihnit 5 minute.

Niciodată nu văzuse Dan în privirile prietenilor lui mai multă uimire. O uimire care şi implora.

— Da! Nesuferiților! se milostivi el. E drept că Țombi a descoperit raza de soare. Dar el nu vă putea anunța descoperirea... Eu sînt eroul! Dacă nu mă duceam pe urmele razei de soare, nu-l auzeam nici pe cioban.

Dan nu greşise. Prietenii lui păreau cuprinşi de delir. Se năpustiră asupra lui, îl zgîlțîiră, îi răcniră în urechi, pînă ce sărmanul căzu moale în brațele lui Ursu:

— Du-mă, Ursule! M-au nenorocit, mişeii. Un om bolnav... Ursu îl puse pe umăr ca pe un pardesiu.

— Unde-ai văzut soarele? răcni Lucia în urechile lui.

— La tufiş, Ursule! Şi mai repede, că în urechi nu-mi mai poți face masaj.

Dan le arătă locul precis în care se tăvălise îmbrăcat în raza de soare. Îşi aruncară toți privirile spre apus. Soarele apăruse, pesemne, printre zimții muntelui. Dar care erau zimții prin care îşi arătase discul? Dacă nu descopereau direcția razei prin calcule şi deducții, trebuiau să mai piardă o zi, adică să pornească spre castel doar a treia zi dimineață.

— Cum era fîşia de lumină? îl întrebă Victor pe Dan. Era paralelă cu buza văii, sau venea pieziş?

— Parcă puțintel pieziş, dar nu pot fi sigur.

— Geniu ce eşti! îl zgîndări Lucia. Nici atîta lucru n-ai fost în stare să reții. Dar de fapt, Victor, soarele nu s-ar fi putut vedea decît printre zimții cei mai înalți.

— Sau printre cei mai adînci, spuse Victor. Asta-i!

Ursu privea intens spre crestele masivului, trăgînd cu multă finețe o linie imaginară de la zimți pînă la tufiş, apoi invers. Victor şi Lucia nu mai priveau spre munte, ci spre ochii lui Ursu. Vlăjganul, după cîteva clipe de cumpănă, spuse cu vocea lui de momente grave:

— Foarte curios! Linia mea merge într-un loc, unde se întîlnesc doi zimți mari, cu doi zimți mici. Uitați-vă şi voi! Printr-una din aceste scobituri a trecut discul soarelui cînd a pătruns raza lui pînă la tufiş.

Toți ceilalți căutară linia imaginară de la ei spre zidul uriaş de piatră, dar nu mai reuşiră să deosebească contururile crestelor dințate. Înserarea se lăsase brusc, aşa cum se întîmplă la munte.

— Mi-am luat toate punctele de reper, îi linişti Ursu. Mîine putem porni cercetările. Chiar dacă mergem spre amîndouă scobiturile, fîşia de teren nu va fi prea largă.

— Numai să nu ne pască o nouă eroare, îi avertiză Lucia.

— Nu, Lucia! De astă dată, nu! Logofătul a dat cu cea mai mare precizie şi această indicaţie... Eu sînt de vină că nu i-am căutat înţelesul precis ci un înţeles general: răsăritul. Dacă m-aş fi gîndit la precizia cu care a dat celelalte indicaţii, n-am fi pierdut o zi...

— Aici nu-s de părerea ta! se supără Lucia. Tot ar fi trebuit să aşteptăm pînă la apusul soarelui.

— Da... dar ne-am fi păstrat forţele...

— Atunci ar fi bine să ni le refacem cît mai iute, spuse Lucia. Adică să începem imediat refacerea...

Se supuseră întocmai îndemnului Luciei, aprinseră un mic foc de vară, se strînseră împrejurul lui şi ospătară în tăcere subjugaţi de poezia întunericului, dar şi încălziţi de emoţii şi zgîndăriţi de nelinişti. Iar unul din ei, cel mai mic şi poate cel mai grav, amuţise sub ameninţarea unor spaime albe.

CAPITOLUL XVI

1

Lumina zorilor o trezi cu blîndeţea de toate zilele pe fata în alb. În camera mare cu reflexe şi oglinzi timide era răcoare. Prizoniera în alb îşi înfăşură pătura în jurul trupului, scoase de sub pernă caietul şi, sprijinindu-l pe genunchi, începu să întoarcă foile, să recitească pagini, frînturi, fraze din jurmalul ei. Simţind-o trează, Philippe veni dintr-un salt lîngă ea, îşi lipi capul de tălpile sale, apoi îşi reluă torsul lui monoton.

Fata în alb îşi destăinuia din nou gîndurile caietului cu scoarţe de piele. Primele fraze le rosti cu voce tare:

— *"Orice speranţă s-a destrămat. Cireşarii nu mai pot ajunge la timp, sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni cînd eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puţine... foarte puţine... Totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbîntat, zguduit de loviturile rele... În aer pluteşte ceva... Oamenii din jurul meu sînt neliniştiţi..."*

Creionul aluneca mai departe pe hîrtie, dar buzele fetei nu mai scoaseră nici un sunet. Într-un tîrziu, creionul îi scăpă din mînă... Ultima frază, prizoniera o rosti din nou cu voce tare:

— *"Am greşit... Eu sînt marea vinovată pentru tot ce s-a întîmplat, pentru tot ce mi s-a întîmplat. Dacă v-aş fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gîndurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe..."*

Sări apoi din pat, respiră adînc de cîteva ori, şi, cu Philippe pe urmele ei, părăsi încăperea de marmură ducîndu-şi paşii înfriguraţi spre izvorul cu apă vie. Stropii reci şi bolboroseala lor o trezeau din visuri şi-i alungau, ca un descîntec, gîndurile negre, şi parcă-i culegeau şoaptele unor speranţe...

— Philippe, dragul meu. Aş vrea să cînt, să dansez pe lespezi de marmură... dar nu simţi şi tu, Philippe, că au mai rămas foarte puţine zile! Eu singură mi-am distrus Philippe visul, cel mai frumos vis, Philippe...

Dar se întoarse într-un suflet în încăperea rece de marmură, îşi îmbrăcă cea mai frumoasă rochie albă, o rochie lungă, cu poale largi, vaporoase, cu mîneci ca o cascadă de dantelă, şi cu dantele pe piept, parcă pentru a-şi ascunde primele rotunjimi şi zvîcnete. Şi faţa i se îmbujorase şi părul îi devenise negru, strălucitor. Îşi puse deasupra o jachetă largă de lînă, abă ca zăpada. Se plimbă apoi prin încăpere cu paşi mici, neauziţi, cu mişcări line, alunecînd ca un vis pe lespezile de marmură.

— Nu, Philippe, nu trebuie să fiu veselă! se opuse deodată. N-am voie să fiu veselă. Sînt prea singură. Ar trebui să fiu tristă, să îmbrac o rochie neagră şi să plîng. Ştii tu, Philippe, cît de bun e plînsul?... Să stai culcată pe pat, în linişte, într-o linişte mare, şi să simţi cum îţi curg lacrimi fierbinţi pe obraji... Ar trebui să plîng... să-mi simt lacrimile, Philippe...

Fata în alb închise ochii şi încercă să-şi adune tristeţile... Era singură în castelul ei... cu Philippe cel bun şi blînd, dar care nu voia să scoată nici un cuvînt, cu ziduri de marmură rece şi implacabilă... cu zile mari de singurătate şi monotonie. .. cu aceleaşi dimineţi... cu aceleaşi amurguri... cu aceleaşi tăceri pe care nici o trompetă nu le sfîşia... prin care nici un alt glas tînăr nu aluneca... iar acum... acum... cu aceste imagini triste... cu ore numărate care îşi bat secundele ca bătăile unei inimi, şi inima e tînără, dar e bolnavă şi grăbită... să se ducă unde... unde... unde...?

— Nu, Philippe, nu trebuie să plîng. N-am voie să fiu tristă. Şi condamnaţii la moarte speră pînă în ultima clipă. Şi clipele mele încă nu s-au terminat, încă nu mi s-au oprit orele... Sînt grăbite pentru marea întîlnire... pentru marea recepţie de la castelul de marmură... De ce să plîngem, Philippe? Poate vom auzi, curînd, zgomot de paşi... şi glasuri, glasurile pe care le aştept... Ei sînt!... prietenii mei... Fără să-i

cunosc, fără să mă cunoască... sînt cei mai buni prieteni ai mei... să-i aşteptăm pînă în ultima clipă.. .Trebuie să-mi apăr toate visele, dragul meu Philippe.

Fata în alb îşi reluă plimbarea prin marea încăpere de marmură, mîngîind lespezile cu paşi mici, neauziţi, alunecînd parcă prin spaţiile albe şi albastre ale unui vis.

2

În cealaltă încăpere locuită a castelului nu ajunsese însă linştea din camera fetei în alb. Oamenii erau agitaţi, posomoriţi, se plimbau nervoşi de la un capăt la altul al încăperii, îşi aruncau priviri reci, scrutătoare. Singurul care se străduia să-şi ascundă neliniştea şi să-şi păstreze înfăţişarea de toate zilele era omul cu cicatrice. Vocea lui era ca întotdeauna poruncitoare, mişcările stăpînite şi sigure, privirile îi luceau ca oţelul.

— Azi nu e voie să se facă nici o mişcare în afara cetăţii! decretă el.

— Am văzut patrula încă înainte de răsăritul soarelui, îl informă omul cu ochii de viezure.

— Intrarea în cetate e închisă perfect? îl întrebă şeful pe slăbănog.

— Am dezgolit şi prăpastia din faţa intrării...

— Aţi blocat drumul cu bolovani? întrebă din nou şeful.

— Da! răspunseră cei doi într-un glas.

— Şi pe dinăuntru? Aţi pus şi proptelile?

— Da!

— Mă duc să controlez. Rămîneţi aici!

Omul cu cicatrice părăsi încăperea. Cel cu ochii de viezure aşteptă o clipă să se îndepărteze, apoi se adresă slăbănogului:

— Se stăpîneşte grozav, dar tot i se simte neliniştea...

— Te cred şi eu. Tu ce-ai face dacă ai fi în locul lui?

— Ţie chiar nu ţi-e frică deloc, sau te prefaci?

— De ce să-mi fie frică?... Sîntem în siguranţă deplină. Nimeni nu poate pătrunde aici.

— Dar pe cealaltă intrare? se înfiora viezurele.

— Nu cred că mai există o intrare. E o legendă.

— Adică nu vrei să ţii seama de documentul pe care l-a descifrat fata? Chiar deloc?

— Ştiu şi eu... Zău că pare totul cam nefiresc...

— Şi dacă ne pomenim peste noapte cu cine ştie ce musafiri în cameră? se cutremură omul cu ochii de viezure.

— Imposibil! încercă celălalt să-l liniştească. Unde ar putea să fie intrarea?

— Eu voi sta totuşi mereu cu armele lîngă mine...

Cîteva clipe de tăcere. Apoi slăbănogul se adresă celui cu ochii de viezure:

— Despre fată n-a mai vorbit nimic?

— E foarte mînios. Nu ştiu ce-o să iasă pînă la urmă...

— N-o scapă o clipă din ochi. Oare ce are de gînd cu ea?

— Acum e prea tîrziu... Nu e decît o singură soluţie...

— Numai dacă nu şi-o schimba peste noapte gîndul... Acum două zile voia s-o...

— Nu cred că şi-l mai schimbă, îl întrerupse viezurele pe slăbănog. Îl forţează împrejurările.

— Ia spune drept! răbufni slăbănogul după o clipă de tăcere. Îţi pare rău c-am poposit aici? Parcă te simt altfel...

— Cred şi eu... răspunse omul cu ochi de viezure. Dacă n-ar fi fost povestea cu ciobanul, şi cu patrula, şi cu fata, şi atîta nesiguranţă... Dar tu?

— Aiureli! Mie-mi pare rău că n-am găsit toată comoara... Am fi uitat totul, sau poate s-ar fi schimbat totul...

— Crezi prea mult în legenda comorii... Eu...

— De ce să nu cred? Intrarea e altă poveste. Dar comoara există. Am şi găsit o parte din ea. Şi dacă am avea răgaz, am găsi şi restul. Dar e prea mare agitaţia pe-afară...

— Asta e! Mi-e teamă să nu pătrundă aici...

— Sssst! Vine! şopti slăbănogul.

Se lăsă iarăşi tăcere în cameră. Omul cu cicatrice pătrunse înăuntru parcă mai liniştit.

— E în ordine, spuse el. Pe intrarea noastră nu se poate pătrunde în castel. Am adăugat şi eu un baraj. Rămîne cealaltă intrare.

— Oare există...! şopti ca pentru sine slăbănogul.

— Există! se hotărî omul cu cicatrice. Şi trebuie s-o găsim! Şi chiar acum vom porni! Luaţi-vă uneltele!

Îşi luară lanternele, securile, vergelele de fier, ciocănaşele şi părăsiră tustrei încăperea în cea mai mare linişte.

Deasupra castelului de marmură parcă pluteau norii unor mari primejdii.

3

Cireşarii se sculaseră iarăşi o dată cu zorii. Ursu, care-şi fixase de cu seară puncte de reper, le arătă celorlalţi zimţii şi adînciturile în care soarele putea să rămînă cîteva minute ţintă pentru un arcaş al amurgului. Îşi imagină un triunghi cu vîrful în locul de popas şi cu baza în zimţii de cremene din depărtări. Laturile triunghiului imaginar nu se depărtau una de alta mai mult de şaizeci de metri în locul unde putea să ajungă o săgeată bine azvîrlită. Prin urmare, aveau de cercetat o porţiune lungă de o sută şi ceva de metri şi largă de vreo şaizeci-şaptezeci de metri spre baza terminus. Zona se întindea la dreapta şi la stînga unei coame stîncoase, pe fundurile unor văi prăpăstioase, foarte greu de explorat. Cireşarii se împărţiră iarăşi în două grupe. Grupul lui Victor luă în cercetare valea din stînga coamei, grupul lui Ursu valea din dreapta. Iar Ţombi rămînea mai departe Cerber la bagaje.

Victor se înţelese cu Lucia şi cu Dan să meargă cam 150 de metri înainte de firul văii, cercetînd toţi o singură coastă, iar întoarcerea s-o facă pe cealaltă coastă.

Valea nu se lăsa uşor cutreierată. Deşi nu se vedea nici un strop de apă pe fundul ei, tinerii înţeleseră că era calea de scurgere a unui torent ucigaş şi se adaptase întocmai furiei lui. La tot pasul, bolovani uriaşi rupţi din stînci barau trecerea şi-i obligau pe cei trei cercetaşi la eforturi şi acrobaţii grele. Dan, deşi se tînguise amarnic, seara, după ce-i făcuse Ursu un masaj zdravăn, începea deja să-i mulţumească din suflet vlăjganului. Nu-i trecuseră chiar de tot durerile şi acele de la încheieturi şi din muşchi, dar iată că era în stare să înainteze pe drumul acela plin de ură fără să aibă senzaţia că-şi va da la fiecare pas sufletul.

— Ursu m-a salvat! se lăuda el mereu. Fără duşmănia lui mă tăvăleam acum în faţa cortului.

— Oare n-ar fi cazul să-ţi mai odihneşti puţintel coardele vocale şi să-ţi antrenezi ochişorii cu coasta din dreapta? îl înţepă Lucia.

Din fericire, coasta din dreapta era destul de netedă şi de pleşuvă pentru a adăposti şi a feri de priviri iscoditoare o intrare secretă. Pe alocuri doar cîte un brad mai tînăr îşi ridica trupul semeţ spre cer, învingînd parcă legile naturii.

— Şi totuşi valea e umblată! descoperi Victor. Nu prea îmi vine mie să cred că vom găsi ceva pe-aici.

— Eşti sigur că e umblată? întrebă Dan.

— Am zărit cîteva urme care nu pot înşela. Nişte ramuri de brad tăiate de secure, cîteva locuri de trecere bătătorite... Am impresia că mergem pe o potecă de piatră destul de umblată.

— Crezi c-am greşit direcţia? se interesă Lucia.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund... Colindăm o zonă relativă, trasată de Ursu. E adevărat că Ursu e ultimul om care s-ar

putea înşela în privinţa distanţelor şi măsurătorilor. Totul depinde de locul pe care i l-a arătat Dan şi de direcţia razei.

— I-am arătat chiar locul unde m-am scăldat în soare, se scuză Dan.

— Şi i-ai mai spus că raza nu era paralelă cu buza văii, ci cam piezişă, îi aminti Victor. Pe baza acestor spuse ale tale a trasat Ursu zonele.

— Şi dac-aţi fi văzut voi soarele? întrebă Dan.

— Atunci se schimba povestea... Dar mai întîi trebuia să prindem indicaţia logofătului. După aceea... nu cred că mai era vreo greutate. Dacă logofătul vorbeşte de *săgeată azvârlită în soare...* cît de limpede pare totul acum!... Înseamnă că soarele se vede o singură dată de la picioarele stîncii de cremene şi pentru foarte puţin timp. Tragi cu săgeata în direcţia lui şi locul unde se opreşte săgeata e intrarea tăinuită spre castel.

— Foarte ingenios şi foarte frumos! recunoscu Dan.

— Şi foarte precis, şi foarte sigur...

— Victor! le întrerupse Lucia convorbirea. Ai văzut despicătura aceea de lîngă brad?

— Prea strimtă, Lucia. Şi pare prea recentă. E mai degrabă o prăbuşire de roci, probabil sub acţiunea unui torent puternic.

— Voi nu credeţi, reveni imediat Lucia, că am depăşit cei 150 metri? Eu am vrut să-mi număr paşii,

dar cu atîtea cotituri şi ocolişuri mi-am dat seama că-i imposibil sau inutil.

— Să mai mergem puţin, propuse Dan. Un arcaş bun putea să trimită săgeata şi mai departe.

Dar nu găsiră nici mai departe ceva care le-ar fi putut sugera o intrare secretă. Coastele din dreapta văii, spălată şi netezită cu grijă de ape, nu ispiteau cu nimic privirile. Cînd înţeleseră că au ajuns prea departe ca să-i mai ajungă săgeata oricărui mare arcaş, făcură cale întoarsă, aţintindu-şi de astă dată privirile pe cealaltă coastă a văii.

— Asta-i şi mai necuviincioasă, glumi Dan. De-a dreptul impudică. N-are nimic pe dînsa.

Într-adevăr, noua coastă, mai abruptă şi mai înaltă decît prima, era lipsită de orice urmă de vegetaţie. Parcă fusese rasă cu un brici necruţător. Nici un smoc de iarbă nu se căţărase pe peretele stîncos.

— Tare mă bate gîndul că n-o să găsim nici în partea asta intrarea, se înnegura Lucia. Dacă şi ceilalţi au acelaşi noroc...

4

Ursu propuse un alt plan de explorare: Maria şi Tic să cerceteze fundul văii şi partea din stînga, iar el, paralel cu cei de jos, partea din dreapta care i se părea mai răutăcioasă şi mai arogantă. O bună bucată de drum, Ursu se strecură printre brazi şi bălării cu "mîinile în buzunare", împăcîndu-se de minune cu micile capricii ale coastei. Şi pentru că înainta prea comod avea timp şi grijă să mai dirijeze, din cînd în cînd, şi căutările celor doi Floreşti. Vegetaţia tînără şi timidă precum şi blîndeţea coastei începeau să-l enerveze. Totul semăna cu o carte prea deschisă şi prea uşor de citit: intrarea nu se putea afla în zona aceea.

Tic şi Maria mai mult se distrau, jos în vale. Drumul li se părea floare la ureche, obstacolele erau foarte rare iar ciudăţeniile nu prea dădeau ghes. Amîndoi erau însă cu ochii în patru; nu pentru că şi-ar fi făcut cine ştie ce iluzii, mai ales Maria, ci pentru că se supuneau acelei corectitudini atît de comună cireşarilor. Prichindelul era, în sfârşit, optimist. Avea siguranţa că de astă dată porniseră pe drumul cel bun. De aceea fluiera neobosit şi vesel stîrnind cu trilurile lui curiozitatea păsăruicilor. În curînd va ajunge la castel... se va întîlni cu... Trilul care zbură de pe buzele lui era atît de gingaş şi de duios şi de înfiorat şi de sfîşietor încît Ursu, auzindu-l în toate nuanţele şi parcă descifrîndu-i taina, coborî privirile spre prichindel. Acel tril suav a fost salvarea ciufuliciului cu păr de aur şi ochi iarăşi calzi.

Un rîs mare, aproape cît Ţombi, urmărise cu alunecări neauzite bucuria blondă care fluiera şi setea de sînge îl îndemnă să atace. Ursu îl zări tocmai cînd se pregătea să sară spre gîtul lui Tic. Vlăjganul ştia ce înseamnă muşcătura fulgerătoare a unui rîs. Carotida despicată... Moartea... Rîsul era la cîţiva metri în spatele prichindelului. Maria era la cîţiva metri înaintea lui. Cam în dreptul ei era şi Ursu, dar sus pe coasta de piatră, la vreo cinci metri înălţime: Maria tocmai întorsese capul să-i spună ceva lui Ursu. Îl văzu sărind în gol.

Ursu nu mai avusese vreme să-l anunţe pe Tic şi să-şi calculeze saltul ci acţionase instantaneu. Şi el şi rîsul săriră în
aceeaşi clipă. Saltul lui Ursu fu mai lung. Cele două corpuri se întîlniră în aer. Ursu avea mîinile pregătite. Rîsul nu-şi mai putea opri săritura. Se izbi de pieptul lui Ursu, dar în aceeaşi clipită degetele de oţel ale vlăjganului îi prinseră gîtul. Laba rîsului se înfipse în buza lui Ursu, dar sufocarea şi moartea i-o prefăcură în cîrpă. Vlăjganul strîngea gîtul sălbăticiunii ca-ntr-o menghine. Cînd Ursu atinse pămîntul în locul pe care şi-l fixase, rîsul atîrna ca o zdreanţă în mîinile lui. Roti de cîteva ori animalul ameţit apoi îl azvîrli cu toată puterea într-un bolovan uriaş. Acolo rămase, acolo îl găsiră corbii uimiţi de moartea misterioasă şi neaşteptată a celui mai feroce tiran al pădurii.

Tic şi Maria asistaseră neputincioşi la ciocnirea ucigaşă dintre cele două fiinţe. Nici unul nu ştia ce se întîmplase. Totul se petrecuse atît de fulgerător, încît nu văzuseră încotro îşi îndreptase rîsul atacul. De aceea Tic se apucă să-l mustre pe Ursu:

— De ce l-ai omorît? Era atît de frumos!

Şi rămase foarte mirat cînd Ursu îi înconjură umerii şi cînd simţi degetele uriaşe plimbîndu-i-se prin păr.

Vlăjganul nici nu voia să se gîndească la ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi întîrziat numai o fracţiune de secundă... Începu să tremure.

— Ursule! ţipă Maria. Eşti rănit!

Din buza lui Ursu se prelingea un firicel de sînge.

— Nu-i nimic! Mi-am muşcat limba.

Se şterse cu dosul plamei şi supse adînc sîngele care-i năvălea prin cele cîteva găuri făcute de ghearele rîsului în buză. Se întoarse, scuipă de cîteva ori, apoi se uită la prichindelul care privea cu milă ucigaşul

ucis şi atunci îi trecu prin minte că-i iubeşte pe toţi cireşarii atît de mult încît şi-ar da oricînd viaţa pentru a-i salva. Dar erau printre ei două fiinţe, pentru care... pentru care... Nu găsi nimic comparabil, numai sfîşieri şi neant.

— Gata! îşi învinse Ursu slăbiciunea cu clocote. Reluăm cercetările.

Valea pe care mergeau cei trei cercetaşi îşi schimbă brusc aspectul. Peretele, pînă atunci blînd şi accesibil al coamei de piatră, deveni dintr-o dată înalt şi abrupt. Părea imposibil de escaladat. Ursu se văzu nevoit să-şi pună în joc toate virtuţile sale de acrobat pentru a ajunge pe muchia crestei. Muchia era însă atît de subţire şi de jur împrejur atîta gol că Ursu îşi menţinu cu greutate echilibrul. Înainta greu, în patru labe, uneori susţinîndu-se numai în muşchii braţelor, alteori făcînd adevărate salturi mortale şi răsuciri sinucigaşe pentru a depăşi crăpături şi prăpăstii înspăimîntătoare. După vreo 30 de metri de chin şi demenţă întîlni, în sfirşit, un platou strîmt în formă de romb alungit pe care se trînti parcă aruncat de altcineva. Era mort. Abia după un timp izbuti să-şi vină în fire şi să se uite în jur. În stînga, jos, în fundul văii, reapăruseră, chiar în dreptul lui: Tic şi Maria. Din dreapta, tot pe fundul văii, veneau spre el, fără să-l observe, Victor, Lucia şi Dan.

— Hei! strigă Ursu. Aţi descoperit ceva?

Dar înainte de a termina întrebarea, ochii lui Ursu fixară un punct anumit din mijlocul micului platou. Îşi zgîi ochii cîteva clipe acolo, apoi îşi căută prietenii. Toţi îl observaseră.

— Imposibil să descoperiţi ceva acolo! Uitaţi-vă toţi la ceas.

— Iar vrei să te sinucizi?! strigă Lucia mînioasă.

— 8 şi 3 minute! răcni Dan.

— Şi patru minute! auzi Ursu vocea lui Victor.

— Şi patru minute! repetă ca un ecou Maria.

— La ora 8 şi 4 minute, anunţă Ursu, cireşarii au ajuns la intrarea Castelului. Aduceţi iute bagajele şi frînghiile. E loc pentru toţi, aici, pe platou.

5

Exact în mijlocul platoului pe care se oprise, după acea cumplită trecere prin infern, Ursu zărise o crăpătură mică în formă de romb. Marginile crăpăturii erau atît de drepte şi forma de romb atît de perfectă încât tînărul nu mai avea îndoieli. Ori era o gaură făcută de mînă omului, ori era desăvîrşită de om. La altceva nu se gîndi pentru că nu voia să se bucure singur de descoperirea făcută. Aşteptă sosirea celorlalţi cireşari fără măcar să se mai uite la rombul săpat în stîncă, prinse frînghia pe care Victor i-o aruncă, apoi îşi trase prietenii, unul cîte unul, sus, pe platou, lîngă el. Întîi Tic, care se agăţase prin salt, ca un rîs, de funia coborîtă de Ursu, apoi Maria, apoi Lucia, apoi Dan şi pe urmă Victor.

— Dă, doamne, să nu-i fi urcat aici degeaba! îi întîmpină Ursu. Eu unul cred că gaura asta e intrarea!

Cu mare prudenţă sau poate cu mare emoţie, cireşarii păşiră ca într-un ritual spre rombul din mijlocul platoului. Nu era nici un pic de vegetaţie pe platou: Gaura se deschidea întunecoasă şi înfricoşătoare. Ursu se aplecă şi privi în adînc. Profunzimea crăpăturii sărea în ochi.

— Un puţ adînc, spuse Ursu, şlefuit de mîna omului. Daţi-mi o lanternă.

Cu ajutorul lanternei Ursu reuşi să vadă în pereţii drepţi ai puţului mînere de fier alcătuind o scară care ducea spre profunzimi. Ceru apoi o piatră pe care o aruncă numai în clipa cînd îşi apropie urechea de gura puţului. Numără în gînd pînă ce auzi un plescăit.

— Cam la 30 de metri adîncime e apă, anunţă vlăjganul. E cazul să încep coborîrea.

Victor şi Lucia îl legară cu frînghii de mijloc şi stabiliră un cod obligatoriu de semnale convenţionale. Apoi Ursu începu coborîrea. Mînerele solide de fier înfipte în zidul de piatră duceau pînă la suprafaţa apei. Băgă mîna în apă şi căută. Cînd apa îi ajunse pînă la cot, degetele lui întîlniră alt inel. Oare scara continua mult în jos? Atunci intrarea?... Dar dacă fusese acoperită de apa ploilor şi zăpezilor?... Imposibil... Ploi şi zăpezi au existat întotdeauna... prin urmare intrarea nu putea fi sub nivelul apei, ci mai sus, unde n-o putea ajunge apa.

Ursu începu să urce căutînd cu lanterna o scobitură sau o crăpătură în pereţii puţului. O descoperi la vreo cincisprezece metri mai sus, adică la jumătatea drumului, în zidul din faţa mînerelor de fier. Crăpătura se deosebea greu pentru că era piezişă, nu se căsca direct în zid. La prima vedere putea fi luată drept o pată sau o umbră lunguiaţă. Deşi era foarte îngustă, Ursu reuşi să se strecoare prin ea, făcu un pas, al doilea pas, văzu crăpătura lărgindu-se, transformîndu-se într-un coridor subteran, mai văzu o despicătură în dreapta, care parcă tăia zidul în sus. Făcu al treilea pas pe coridorul subteran şi în aceeaşi clipă simţi ceva mişcător, nesigur, sub tălpi. Instinctiv şi fulgerător se dădu înapoi. Exact la timp. Un bolovan mare, colţuros se prăbuşi cu zgomot asurzitor la picioarele lui. Bolovanul era destinat să zdrobească ţeasta musafirului

nepoftit. Deşi fusese la un pas de moarte, Ursu scoase o exclamație de bucurie. Căpătase certitudinea! Se afla pe drumul spre castel.

Nu spunea iscusitul logofăt la sfîrşitul ingeniosului său document: şi se *va feri de primejdii la fiece poartă? Iată* că ajunsese la prima poartă a Castelului celor două cruci!

Revăzînd în memorie textul vechi, Ursu îşi mai aminti o indicație: *Pogoară şi urcă la fel, apoi drept duce.* Aşa îndemna logofătul după ce săgeata va găsi intrarea. Deci drumul pe care apucase el nu era drumul cel bun. Era o capcană, anume pusă pentru a-l amuți pe vecie pe cel care nu cunoştea întocmai taina. Adevăratul drum nu putea fi decît prin scobitura din dreapta care ducea sus... Nu stătu mult timp pe gînduri. Îşi scoase iarăşi, ca la Vultureşti, frînghia din jurul trunchiului şi porni, tîrîndu-şi paşii de pardoseala de piatră, prin cotlonul suitor din dreapta. Dar numai după cîțiva metri se opri îngrozit. Se afla pe o platformă de piatră suspendată. De jur-împrejur numai gol. Platforma era ca o trambulină deasupra unei prăpăstii. Piatra pe care o lăsă să-i cadă din mînă întoarse raza lanternei şi nu departe de intrarea în scobitură zări o scară de fier, soră geamănă cu cea pe care călcase în puț. Aceleaşi mînere, aceleaşi distanțe. Scara urca parcă spre creasta platoului, dar nu drept ci cu o uşoară înclinație. Era şi mai limpede! Drumul subteran ducea spre munți prin coama de piatră pe care o escaladase el. Ca să se convingă de tot, se cațără pe mînerele de fier, şi după vreo zece, doisprezece metri se pomeni într-o încăpere largă, la capătul căreia se deschidea un gang. Încăperea era mobilată cu bănci de piatră, cioplite rudimentar chiar în peretele stîncii. Îşî imagină o veche cameră de aşteptare...

Ursu nu mai pierdu timpul. Făcu cale întoarsă evitînd cu uşurință primejdiile, îşi prinse din nou frînghia de mijloc şi urcă la suprafață. Cireşari îl aşteptau tremurînd toți de nerăbdare şi emoție. Îi puse repede la curent cu descoperirile de sub pămînt şi făcu o schiță foarte precisă a intrării, însemnînd locurile primejdioase, obstacolele posibile, şi indicînd aproape la centimetru distanțele. Era un moment mare, era linişte, se auzea numai vocea lui Ursu care cerea ca Victor să ia imediat conducerea expediției, iar lui să i se încredințeze ariergarda. Vlăjganul ştia cel mai bine cîtă vitejie, cîtă dăruire față de grup, cîtă răspundere şi cîtă siguranță şi decizie se ascundeau sub înfățişarea modestă, uneori timidă, alteori însuflețită a cireşarului pe care-l propusese conducător. Nu era unanimitate, ci bucurie, o bucurie mută care urca din adîncimi. Cireşarii porneau spre Castel!

Indicațiile lui Ursu, foarte precise, îi ajutară pe tinerii cutezători să ajungă în camera de aşteptare fără să se întîmple vreun incident. Victor, la gura puțului, şi Ursu, la intrarea de la mijlocul puțului, supraveghează coborîrea fiecăruia folosin-du-se de un sistem dublu de frînghii care înlătura orice primejdie posibilă. Şi pentru că Victor avea oroare de întîmplarea rea îi ceruse lui Ursu să conducă pe fiecare în camera de aşteptare. Ultimul coborîse el, cu ultimele bagaje.

Imediat ce apăru în încăperea largă, de piatră, Victor ceru să se aprindă toate lanternele. Lumina puternică, orbitoare, îi familiariza cu toate ungherele încăperii. După cîteva minute de cercetare Victor stinse lanterna iar ceilalți îi urmară exemplul.

— Avem baterii de rezervă? întrebă el.

— Cred că mai avem... douăsprezece bucăți, răspunse Lucia. Cîte un schimb de fiecare lanternă.

Lanternele vînătoreşti înghițeau în corpul lor cîte două baterii mari, rotunde.

— Ți-e teamă că nu ne ajung? se interesă Dan.

— Nu pot să-mi dau seama cît ține tunelul subteran, răspunse Victor. S-ar putea să fie foarte lung. Mă bate gîndul că tunelul sfredeleşte munții. În altă parte nu poate să fie castelul decît dincolo de munți.

— Aoleu! se înfioră Dan. Dar cine dracu' l-a făcut atît de lung? Cine? Cum?

— Apa, dragul meu, îl lămuri Lucia. Aminteşte-ți de Peştera Neagră. Tunelul nu e altceva decît albia unui pîrîu subteran. Cineva l-a secat sus, la izvor şi l-a transformat în cale de comunicație. Ăsta-i tot misterul.

— Ăsta-i tot misterul! repetă Victor foarte rar, aproape silabisind. Ai avut dreptate, Lucia, cînd ai spus că drumul spre castel nu poate merge decît printr-o vale, prin albia unui rîu. Numai că nu ne-am gîndit nici o clipă la o albie subterană.

— Cum a putut pătrunde pe-aici fata în alb? întrebă Tic. De unde a aflat ea despre această intrare? Nu mai înțeleg...

— Pe intrarea asta n-a pătruns nimeni, probabil de sute de ani, spuse Victor. Nu e nici o urmă recentă de trecere. Nu pe aici a trecut fata în alb.

— E absolut sigur! întări Victor. Mai este o intrare, descoperită, cred, tot în ultima vreme. Pe acolo a pătruns fata în alb în castel. Cine a putut oare să descopere intrarea aceea? Şi ce de se ține ascuns secretul? E destul de ciudată toată povestea... Ar fi o explicație...

— Care? sări Tic, nerăbdător.

— Încă nu sînt sigur. Doar o bănuială, Ticuşor. Dacă se adevereşte... Poate că o să ne lămurim mai bine pe drum. Să fim cu ochii în patru!

Ultimele vorbe ale lui Victor erau un semnal de plecare. Cireşarii se pregătiră, îşi verificară lanternele, se ridicară de pe bănci. Erau gata! Şirul se alcătui de la sine. După Victor veneau Tic şi Ţombi, cuminte nevoie mare, probabil sub povara unor amintiri mai vechi, în urma lor Maria, apoi Dan şi după Dan, Lucia. La urmă Ursu cu un rucsac uriaş în spate.

Victor pătrunse în coridorul subteran alungând raza lanternei drept în faţă. Coridorul era drept, destul de înalt şi nu prea strîmt. Puteau merge prin el fără să se înconvoaie şi fără să-şi strîngă umerii.

Singurul lucru cu care se împăcau mai greu cireşarii era curentul din tunel, un curent rece şi foarte îndărătnic. Înaintau împotriva lui, cu paşi apăsaţi, cu gîndurile încordate. După o vreme, un zgomot neobişnuit ajunse la urechile celor şase cavaleri ai eliberării.

— Parc-ar fi o futună undeva în apropiere, spuse Victor.

— Sau o cascadă! se înfioră Maria.

După cîteva minute de mers zgomotul deveni mai distinct. Părea un şuierat metalic, ascuţit, uneori asurzitor, scos parcă de gura unui monstru.

— Atenţiune! rosti Victor. Cred că se apropie o uşă... nu! O poartă! îşi aminti el. Asta trebuie să fie cauza zgomotului...

Într-adevăr, după alte cîteva minute de mers, raza lanternei se izbi de o poartă de metal, spartă la mijloc, care bara drumul. Şuieratul era produs de năvala aerului prin gaura din mijlocul porţii. Oare fusese anume pregătit monstrul de metal pentu a înspăimînta nepoftiţii? Era una din primejdiile, de astă dată psihologice, de care amintea logofătul?

— Să ne ferim de primejdii la fiece poartă! avertiză inutil Lucia.

Ursu veni imediat lîngă Victor. Îşi scoase bastonul şi împinse. Dar uşa nici nu se clinti.

— Să fie încuiată? întrebă Ursu.

— Nu cred! răspunse Victor. Atunci logofătul n-ar cere să ne ferim de primejdii. E numai închisă, aşa îmi închipui eu, şi dacă e încuiată într-un fel, e încuiată de curentul de aer.

— Să forţăm! propuse vlăjganul.

— Dar cu grijă, Ursule! Cine ştie ce e dincolo de poartă... Ursu nu împinse uşa nici cu băţul nici cu umărul. Îşi propti spatele în zid şi-şi repezi talpa piciorului în uşă. Uşa se crăpă, se deschise aproape mînă la jumătate, dar curentul o repezi cu zgomot la loc. Victor avu inspiraţia să ţină lanterna aprinsă şi să-i strecoare raza prin deschizătura de-o clipă. Văzuse tunelul, prelungindu-se, la fel de drept, dar parcă mai zărise, chiar sub pagul uşii şi o idee mai departe, căscîndu-se un gol.

— Victor! spuse vlăjganul. Eu o să bag cîţiva draci în uşă ca s-o deschid, iar tu să priveşti cu atenţie prin deschizătură. Aprindeţi toţi lanternele!

Toţi erau cu lanternele aprinse în spatele lui Ursu. Vlăjganul îşi încorda muşchii şi începu să împingă uşa. Deschizătura se mărea mereu. Cireşarii descoperiră capcana. De la pragul uşii pe o distanţă de vreo doi metri, tunelul nu avea podea...

— Ursule, mai poţi ţine deschisă uşa cîteva secunde? întrebă Victor.

— Şi mai mult! ! răspunse vlăjganul, opintindu-se din răsputeri. Victor nu mai ezită. Fără să spună un cuvînt celorlalţi îşi făcu vînt şi sări prin deschizătură. Ajunse cu bine dincolo înainte ca prietenii lui să-şi revină din uimire. Aprinse lanterna şi găsi lîngă mînerul interior al uşii alt mîner în zid. Prinse iute cu o funie mînerul uşii, trecu funia prin celălat mîner şi începu să tragă. Cînd uşa de lipi de zid înnodă funia. Intrarea era liberă. Scăpat de povară, Ursu îşi reveni din ameţeală. Îndreptă în acelaşi timp cu Victor lumina lanternei în jos. Golul nu era prea adînc. Doar vreo cinci, şase metri. Dar din fundul gropii ţîşneau în sus vîrfuri ascuţite: arme şi pietre. Deşi unele erau ruginite şi altele tocite, ar fi străpuns încă uşor orice corp prăbuşit în capcană.

— Brr! se îngrozi Maria. Dar cruzi mai erau castelanii. Nu-ţi lăsau nici o şansă de scăpare. Noi cum trecem?

Tic nu mai aşteptă nici o invitaţie. Sări ca o pisică dincolo. Ţombi imediat după el. Trecu şi Ursu în partea cealaltă pentru a preîntîmpina vreo săritură neizbutită. Sări şi Lucia, apoi Maria... Rămase Dan căruia în viaţa lui nu-i izbutise o săritură mai lungă de un metru, şi pe care nu atît suliţele din fundul gropii, cît muşchii şi încheieturile picioarelor, pline de alte suliţi, îi obligau să fie nehotărît.

— N-aveţi ce face! glumi el cam încurcat. Trebuie să ne despărţim. Nu văd cum s-ar putea înjgheba o punte...

— Cel mai simplu lucru! îi răspunse Ursu. Victor aruncă-i o frînghie.

Ceilalţi nu bănuiau ce urmăreşte Ursu. Vlăjganul îşi propi picioarele pe gura micii prăpăstii apoi îşi

lăsă trupul în cădere. Mîinile lui prinseră muchia cealaltă a gropii. Trupul coborî încet sprijinit în mîini şi în picioare pînă ce atinse o poziție perfect orizontală. Puntea era gata!

— Treci mai repede! răcni Victor la Dan, care privea cu ochi increduli toată scena. Bolnavul se dezmetici, puse repede piciorul pe ceafa lui Ursu şi ținîndu-se cu mîinile de frînghia aruncată de Victor îşi păstră echilibrul pînă ajunse în partea cealaltă. Acolo se lăsă moale în brațele lui Victor.

— Dacă n-ai fi răcnit la mine, n-aş fi participat niciodată la un asemenea asasinat. Eşti un monstru! Şi tu şi celălalt!

Ursu apăruse lîngă el şi deşi nu i se vedea fața, toți înțeleseră că-i vesel:

— Iar tu eşti uşor ca un fulg. Nici nu te-am simțit. Cînd ai slăbit?

— În timp ce treceam, se răzbună Dan în felul lui.

Într-adevăr, pentru Ursu puntea aceea vie fusese un fleac. Victor desfăcu frînghia şi uşa se închise cu zgomot.

— Pornim!

Tunelul părea fără de sfîrşit. Nici o geană de lumină nu se vedea în întuneric. Nimic nu prevestea apropierea celuilalt capăt. Curentul de aer continua să fie rece şi răscolitor. Cireşarii îl înfruntau senini. Pentru că nu mergeau pe apă, ca altădată, cu gheare de foc în urma lor, mergeu pe drum tare, de piatră, spre un castel alb, de marmură, care-i atrăgea ca un magnet cu enigmele şi fiorii lui necunoscuți. Mai ales pe cel mai tînăr dintre ei, un băiat cîrn şi blond, cu ochi sticloşi şi cu inima încălzită de apropierea unei revederi.

În cîteva locuri tunelul se bifurca. Victor înainta cu precauție pe unul din brațe, şi se pomeni la marginea unei prăpăstii hidoase. *"Pogoară şi urcă apoi drept duce"* scrisese iscusitul logofăt în vechiul document. N-aveau voie să se abată de la drumul drept. Se întoarse, şi cavalerii luminii îşi continuară drumul drept înainte. O altă poartă, asemănătoare cu prima, se ivi în raza lanternelor. Ce mare primejdie se afla oare îndărătul ei? Dacă nu i-ar fi avertizat milostivul logofăt...

Abia împinse Victor uşa cu piciorul că o avanalşă de bolovani se prăbuşi în cealaltă parte a coridorului subteran. Cînd totul se linişti, Victor deschise din nou uşa. Chiar sub pragul ei se afla o groapă aproape umplută cu bolovani. O capcană dublă cum fusese şi prima. Pentru cel care ar fi căzut acolo, groapa devenea mormînt.

După ce trecură cu bine obstacolul, tinerii descoperiră şi mecanismul care elibera avalanşa. Bolovanii se aflau într-o scobitură deasupra uşii. Unul din ei se sprijinea pe o platformă de metal. Deschiderea uşii îndepărta platforma şi bolovanul de la bază se rostogolea, atrăgînd după el ceilalți bolovani. Avalanşa!...

— Capcana asta e un fel de document sigilat, spuse Victor. Nimeni n-a mai trecut pe-aici de multă vreme. Nici măcar cineva care cunoştea tainele castelului. La prima poartă capcana putea fi deci evitată ca şi prăbuşirea bolovanului, dar oricine şi de oriunde ar fi deschis poarta, bolovanii trebuiau să cadă. Ultimul om care a trecut pe aici a intrat, nu a ieşit...

— Oare prin ce secol s-a plimbat pe-aici ultimul castelan? visă Maria. Şi cum era îmbrăcat?

— Ca să aflăm, o trezi Dan, trebuie să ajungem întîi la castel! Zău...

Şi cireşarii porniră din nou prin gangul întunecos care părea că nu se mai sfîrşeşte.

6

Fata în alb iscodea prin uşa întredeschisă a camerei sale ceea ce se petrecea în curtea interioară a castelului. Cei trei oameni se plimbau neliniştiți de la un capăt la altul al curții. Omul cu cicatrice fuma țigară după țigară. El era singurul care vorbea. Gesticula şi îşi strîngea pumnii, parcă îşi revărsa furia asupra cuiva. Cînd trecură pe lîngă uşă, fata în alb izbuti să-i fure cîteva cuvinte.

...„fir-ar să fie!... Tocmai acum cînd avem mai multă nevoie... cînd am fi descoperit în mod sigur..."

Mai mult nu auzi. Paşii se îndepărtaseră. Se aşeză iarăşi la pândă. Omul cu cicatrice gesticula. Ceilalți doi nu scoteau nici un cuvînt. Îl ascultau şi-l aprobau uneori cu mişcări din cap.

La un moment dat se opriră toți trei lîngă zidul cu crenele. Omul cu cicatrice părea că-i spune ceva grav celui cu ochii de viezure. Mîna lui indica sinuozitățile scării care ducea la crenele, apoi izbea aerul cu putere. Cel cu ochii de viezure îşi înclină capul, ba chiar spuse cîteva cuvinte. Imediat i se alătură şi slăbănogul.

— Ssst Philippe... Tăcere! şopti fata în alb. Uită-te pe furiş. Trebuie să se fi întîmplat ceva grav...

Omul cu ochii de viezure începu să escaladeze zidul. Se vedea de la primele mişcări că nu este obişnuit cu asemenea îndeletniciri. Urcuşul era un chin pentru el. Prizoniera asista la un spectacol de acrobație comică şi abia îşi stăpînea rîsul. Mîinile, picioarele şi trupul erau mereu în conflict, transformînd ascensiunea viezurelui într-o scenă caraghioasă grotescă, dar şi primejdioasă, pentru că în apropierea crene-

lurilor, o mişcare bruscă îl dezechilibra, lăsîndu-l cîteva clipe agăţat într-o singură mînă. Cînd ajunse în vîrf, omul cu ochii de viezure se culcă mai întîi pe spate şi răsuflă adînc şi prelungit: parcă se aproviziona cu aer. Încerca să-şi refacă puterile şi mai ales să-şi alunge spaimele.

În sfîrşit se ridică în genunchi, îşi făcu semnul crucii şi începu să înainteze, în brînci, pe marginea zidului. Ajuns într-una din despărţituri, le adresă un semn cu mîna celor de jos, apoi se aşeză în spatele unei piramide de piatră, în rol evident de iscoadă.

Omul cu cicatrice îi mai spuse cîteva vorbe, apoi îl părăsi îndreptîndu-se, urmat de slăbănog, spre izvorul de la celălalt capăt al curţii. După ce cercetă cu atenţie zidul din spatele izvorului şi schimbă cîteva cuvinte cu slăbănogul îşi întoarse brusc privirile spre uşa secretă dindărătul căreia îl spiona fata în alb.

Prizoniera tresări. Avea impresia că privirile li se întîlniseră. Închise fără zgomot uşa şi se retrase pe pat împreună cu Philippe.

Clipele treceau încet. Uşa însă nu se deschise. După o aşteptare lungă şi plină de emoţie, fata coborî din pat şi se duse în vîrful picioarelor spre uşa secretă. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic. Aşteptă cîteva minute într-o încremenire de piatră, apoi îşi ridică mîinile spre crăpătura uşii. Prinse cu degetele marginea şi trase uşor. Uşa nu se mişcă. Trase mai tare. Nimic... Zmuci cu toată puterea... uşa rămînea imobilă.

— Ne-au închis! ţipă fata în alb.

Şi alergă spre uşa grea de metal din mijlocul peretelui de marmură. Ca întodeauna, şi de astă dată, era încuiată. Alte cîteva minute de împietrire. Apoi îşi îndreptă cu o mişcare energică trupul. Luă o atitudine nepăsătoare, aristocratică, începu să se plimbe cu mers lin, elegant. Dar pe obraji i se prelingeau lacrimi mari, calde...

7

Cireşarii mergeu înainte prin tunelul întunecos. Nici o poartă nu li se mai ivise în cale. Undeva, tunelul se înălţa cu cîteva trepte. Victor le numără. Erau şapte în total. Puse piciorul pe prima treaptă, dar imediat şi-l retrase. Oare aceste trepte nu constituiau şi ele o poartă? Fără îndoială că da. Ciocăni cu bastonul de alpinist în prima treaptă. Zgomot dur, greu. A doua la fel. A treia la fel. A patra suna altfel. La fel şi a cincea. Şi a şasea. Ultima sună din nou dur, înfundat. Deosebirea de zgomote nu putea fi întîmplătoare.

— O nouă capcană? întrebă Tic.

În loc de răspuns, Victor izbi cu călcîiul în treapta a patra. Simţi cum călcîiul i se duce în gol şi chiar se formă un gol în locul celor trei trepte, care-şi trădaseră menirea la ciocăniturile lui.

Gaura pe care o dezveliră treptele prăbuşite era profundă. O adevărată prăpastie. Ca şi celelalte capcane era o condamnare sigură la moarte!

— Brrr! Ce cumplit! se înfiora Victor. Castelul era atît de bine tăinut că nu mai avea nevoie de paznici. Dacă vreun oştean indiscret sau vreun călător oarecare găsea intrarea şi voia să pătrundă taina, aici îi rămîneau oasele. Chiar dacă ar fi scăpat de prima capcană, cred că atîta spaimă i-ar fi intrat în oase, că nu ştia cum să se mai întoarcă afară. Nu-i mai ardea lui de taine.

— Gaura nu e largă, anunţă Ursu. Se poate sări uşor.

Cu toate acestea, vlăjganul se postă deasupra deschizăturii, gata să intervină la orice mişcare greşită, şi pentru a da o mînă de ajutor fetelor şi lui Dan.

Gangul continua tot în linie dreaptă. Dar undeva în fund se zărea parcă o gaură mică albastră. Cireşarii îşi iuţiră paşii, încrezători în indicaţiile fără greş ale logofătului de divan Cristache Zogreanu. Pata aceea albastră se apropia văzînd cu ochii. Era capătul tunelului. Ursu ieşi înaintea lui Victor afară, îl împinsese obiceiul său de a face recunoaşteri rapide. Din fericire se grăbise. De aceea, lovitura, în loc s-o primească în cap sau în gît, o primi în rucsac. Surprins se întoarse înapoi, tocmai pentru a mai apuca să vadă căderea unei săbii uriaşe, mîncate de rugină. După cîteva sute de ani poate că lama ei nu mai era în stare să taie. Cîndva însă, căderea ei ar fi despărţit capul de trunchi într-o clipită.

Păţania lui Ursu cu deznădămîntul ei comic aduse buna dispoziţie în rîndurile cireşarilor.

— Dacă ne ne-am gîndit că ieşirea e o poartă! spuse Victor, jumătate vesel, jumătate serios. Şi era doar la mintea oricui... Oare cît de lung să fie tunelul?

— 11349! răsuflă Lucia.

Ceilalţi o priviră uimiţi. Numai Ursu o luă în serios:

— Nu se poate. Nu are mai mult de 8 kilometri...

— 11349 de paşi! trăsni Lucia.

— Eşti nebună? se zgîi Maria la ea. Nu cumva ai numărat?

— Ce să fac? Mi s-a părut atît de stupidă pălăvrăgala voastră încît m-am gîndit că-i mai bine să fac o treabă utilă. Mi-am numărat paşii. Vă rog deci să mă iertaţi că n-am participat la discuţie. 11349 de paşi ori... ori 70 de centimetri... Cît face, Ursule?

— Şapte mii nouă sute şi vreo cincizeci de metri... Numai o clipă... Exact: 7944 de metri. Aproape 8 kilometri.

— Uff! Răssanta Lucia!! o blagoslovi Dan. N-ai învăţat nimic din toate plimbările noastre. De ce te apuci să calculezi distanţele dacă-l ai pe Ursu lîngă tine? Cînd o să te lecuieşti?

Cireşarii ieşiră cu totul la lumină. Mai urcară cîteva trepte apoi se pomeniră pe un platou stîncos, aşezat la capătul unei coame cu pereţi abrupţi, prăpăstioşi, care atingeau pămîntul la sute de metri mai jos. Coama ducea spre o îngrămădire uriaşă de stînci ascuţite. Se aflau într-un fund de căldare, înconjuraţi din toate părţile de munţi uriaşi, inaccesibili, mai degrabă într-un fund de prăpastie pe unde nu cutezau decît vulturii. În mijlocul platoului suspendat se înălţa îngrămădirea aceea de stînci semeţe, ascuţite, ameninţătoare...

— Cetatea Vulturilor! rosti prichindelul cu toată emoţia lumii în priviri.

Şi chiar în clipa cînd Tic o numi, insula de piatră din mijlocul prăpastiei se transformă în faţa privirilor avertizate într-o fantastică şi inexpugnabilă cetate naturală. Şi tot atunci, din seninul cerului, un vultur începu să plutească deasupra înfricoşătoarelor stînci, ca pecetea regăsită a unor secole trecute.

Era vremea prînzului. Uriaşa văgăună se umpluse de soare. Cineva aminti de odihnă. Altcineva, cu ochi şi cozi negre, se rugă de toţi ceilalţi să nu se oprească pînă la intrarea în cetate, la poarta Castelului.

Creasta pe care porniră cireşarii era lărgită de mîna omului şi forma o adevărată punte de legătură între tunel şi cetate. Aproape trei kilometri ţinu drumul de piatră şi soare pînă cînd ajunseră la porţile Cetăţii. Îngrămădirea se stînci era despicată drept în mijloc. Acea despărţitură falnică trebuia să fie poarta de intrare în cetate. Dar nu se vedea nicăieri un castel, nici o coloană, nici o arcadă, nici o revărsare de eleganţă şi fast domnesc. Totul era tăcut şi brutal şi sălbatic, aşa cum hotărîse natura.

Cireşarii se opriră pe un platou îngust, îşi lepădară bagajele, şi cu umerii liberi ca nişte aripi, cu privirile limpezi şi purificate de atîta cer, stăteau în faţa cetăţii gîndindu-se nu la o năvală zgomotoasă şi haotică, ci la un marş senin, cum se potrivea unor cercetători.

— Întîi un popas pentru refacerea forţelor, pentru aranjarea ţinutei... spuse Lucia.

— Apoi ne facem intrarea triumfală în cetate!... se bucură Dan.

— Poate că vom găsi şi castelul... Îşi destăinui Maria visul şi dorinţa.

De departe, se auziră cîteva bubuituri înfundate ca nişte salve de salut. Tinerii însă nu le aşteptau. Oare ce însemnau acele bubuituri? În locul veseliei se urca încet, încet în sufletele lor neliniştea.

CAPITOLUL XVII

1

Soarele trecuse de zenit. Razele grele, pline de aur, incendiau cetatea mută. Cireşarii porniseră în marş triumfal spre poarta cetăţii. Truda, şi chinul, şi emoţiile, şi încleştările, şi visele lor erau răsplătite. Pătrundeau, după veacuri de linişte netulburată, în cea mai tainică şi mai ascunsă cetate dintre toate cetăţile ţării.

Nici un glas însă nu-i întîmpină, nici o trompetă speriată nu anunţă temerara lor apariţie. Nici un cavaler îmbrăcat în haine de epocă nu-şi duse mîna dreaptă la piept, pentru a face plecăciunea şi chemarea cuvenită: "Sosesc excelenţele lor... Cireşarii..." Şi totuşi, tinerii pătrundeau pe poarta cea mare a cetăţii, îşi purtau paşii înfioraţi pe lespezi de granit, treceau printre coloane şi arcade naturale de piatră. Înaintau spre intrarea castelului. Două stînci îşi apropiau crestele, parcă atingîndu-şi-le, alcătuind o poartă ciudată, ca un triunghi isoscel. Abia cînd trecură paragul invizibil al porţii de cremene, ochii lor întîlniră primele străluciri ale castelului.

Ajunseseră într-un uriaş amfiteatru descoperit, cu pereţii rotunzi căptuşiţi în marmură. Podeaua amfiteatrului pardosită cu lespezi de granit era tăiată în mijloc de un drum îngust bătut din plăci albe de marmură. Drumul alb şi strălucitor lega poarta triunghiulară de cremene de altă poartă care se zărea ca o arcadă de gheaţă sclipitoare, ca o provocare şi o răzvrătire a naturii. Intrarea în castel! Capetele ascuţite ale stîncilor nu lăsau să se vasă turnurile şi cupolele castelului. Dar în sufletele cuceritorilor nu mai era loc pentru îndoieli şi spaime. Erau atît de siguri că se află în vechea curte domnească în care se adăpostiseră în

vremuri de cumplită bejenie, familia domnească şi averile ţării!

De-a lungul zidurilor rotunde se ridicau din loc în loc cuburi de piatră folosite cîndva ca jeţuri şi bănci de către castelani. Două havuzuri secate găureau podeaua de cremene, la dreapta şi la stînga punţii de marmură. Lîngă unul din

bazine încremenise de veacuri o amforă veche, sveltă şi intactă, acoperită cu lac negru şi încrustaţii albe.

Privirile cireşarilor alergau uimite prin marele amfiteatru descoperit. Reflexele marmurii le frigeau ochii. Se uitau, nemişcaţi şi tăcuţi, şi priveau totul cu tresăriri şi respiraţii nesigure. Într-un tîrziu, Victor rupse tăcerea:

— Castelul e pustiu! Nimeni n-a trecut pe-aici! Într-adevăr, în pulberea care acoperise granitul şi marmura ca un voal nu se zărea nici o urmă, nici o călcătură.

— Şi totuşi, descoperi Lucia, sînt urme... cineva a umblat pe-aici.

Ochii ei zăriseră nişte semne ciudate undeva pe pardoseala de granit. Parcă trăsese cineva prin pulbere o linie subţire, sinuoasă care ducea spre havuzul din stînga. Lucia urmări curioasă linia pînă la marginea bazinului.

— Nu înţeleg ce poate fi? Oare...

Dar nu reuşi să-şi termine fraza. Simţise ceva mişcîndu-se la picioarele ei şi cînd coborî privirile... Groaza o paraliza... Ultima imagine pe care o reţinu fu aceea a reptilei gata să sară... O dungă vînătă, cu capul triunghiular, cu o umflătură în vîrful botului... Nu mai simţi înţepătura viperei... se prăbuşi lin pe lespezile de granit...

În aceeaşi clipă sări şi Ţombi. Observase mişcarea tîrîtoarei şi-o decapita încă în aer. Din nefericire, după ce colţii subţiri ca nişte ace îşi injectaseră veninul în gamba Luciei. Ţombi lepădă capul viperei undeva în havuz şi se azvîrli apoi asupra panglicii vinete cutremurată de convulsii, care parcă voia să-şi caute capul. Nu mai putea face însă rău nimănui.

Totul se petrecuse în cîteva secunde. Cînd Ursu se repezi spre bazin, Lucia cădea moale pe lespezile de cremene. O luă în braţe şi o întinse pe un cub de piatră. Victor apăru lîngă el, palid, străveziu:

— O viperă cu corn, Ursule.

Vlăjganul nici nu-i mai auzi cuvintele de groază. Cînd îl văzuse pe Ţombi lepădînd capul reptilei parcă simţise prăvălindu-se asupra lui un trăznet negru, al morţii. Şi ca întotdeauna în clipele supreme, se răzvrăti totul în el şi deveni de o luciditate crudă. Pe cubul de piatră nu se afla numai un muribund, se afla Lucia, se aflau toţi prietenii lui. Se repeta parcă scena trăită o dată, de mult, la Peştera Neagră, cînd o salvase pe Lucia din ghearele ursului. Ca şi atunci timpul trebuia simţit şi cules în sutimi şi zecimi de secundă.

Îi îndepărta brutal, cu mîinile, pe toţi ceilalţi. Avea nevoie de lumină. Trebuia să găsească muşcătura reptilei... dacă o muşcase... Oare o muşcase?... Oare nu leşinase Lucia numai văzînd-o cum ţîşneşte, numai auzindu-i şuieratul? Muşcătura nu putea fi decît sub genunchi... Mai sus nu putea ajunge capul tîrîtoarei. Cercetă gambele Luciei cu fixitatea şi puterea unor lentile. Poate că niciodată nu-şi încordase atît de cumplit privirile... Şi zări pe piciorul drept, la mijlocul gambei, două înţepături fine, două punctişoare roşii. Trecuseră doar cîteva secunde!

Degetele lui Ursu se încleştară cu putere de oţel în gamba Luciei. Prin cele două puncte începu să picure sînge. Era tot ceea ce dorise el; toată rugăciunea lui era să vadă ţîşnind sîngele. Apoi îşi lipi buzele de pata roşie şi începu să sugă pînă ce simţi că i se umple gura de sînge. Cleştele degetelor se desfăcu. Lucia era salvată! Nu era o dorinţă, era tot adevărul vieţii lui îngîndurile acelea... Scuipă sîngele otrăvit în bazin, apoi răcni:

— Spirt! Alcool!

Victor îl aştepta cu sticla de spirt pregătită. Făcuse deja un tampon de vată îmbibat cu alcool pe care-l aplică pe gamba Luciei. Ursu îi smulse sticla din mînă, scuipă de cîteva ori, apoi o duse la gură şi începu să bea. Sticla era plină cu alcool pur, de 95 de grade. Cînd i-o înapoie lui Victor, lichidul de foc coborîse la jumătate.

Toţi se uitară la el uluiţi. Nu înţelegeau nimic. Pînă cînd auziră ţipătul dement al Mariei:

— Aaaa! Doamne! E rănit în gură! Azi dimineaţă!... Rîsul!

Se repezi spre el. Vlăjganul se aşezase pe cubul de piatră lîngă Lucia. Îşi simţea gîtul ars. Sîngele îi frigea carnea. În cap parcă i se zvîrcoleau milioane de vipere. Expiră îndelung de cîteva ori, ca să-şi alunge incendiul dinăuntru, apoi se întinse pe piatră şi închise ochii. Exact în clipa cînd, lîngă el, Lucia făcu prima mişcare şi-şi trimise privirile ameţite, nebuloase, spre prietenii din jur.

Vreme de cîteva ore organismul vlăjganului duse o luptă crîncenă cu veninul viperei. Alcoolul

acceleră şi întări împotrivirea sîngelui. Cireşarii priveau neputincioşi zvîrcolirile prietenului lor. Şiroaie de sudoare îi curgeau de pe faţă, maioul era numai apă, parcă se lichefia. Îmbibat de alcool şi ameţit de otravă, Ursu îşi pierduse de mult cunoştinţa. Trupul lui de oţel respingea atacul nemilos al otrăvii; sîngele, celulele, forţele de miracol ale organismului izgoneau veninul cumplit care ucidea orice vietate în mai puţin de două ore. Tic şi Lucia şi toţi ceilalţi nu se mişcară o clipă de la căptîiul lui. Degetele Luciei se plimbau neîncetat prin părul lui Ursu, în timp ce mîinile prichindelului îi cuprinseseră braţul drept şi i-l strîngea dureros, parcă voiau să transmită sînge, viaţă, căldură, tot ceea ce puteau da.

Maria, Dan, Victor stăteau ca nişte statui în jurul cubului de piatră, urmărind tăcuţi şi asupriţi de spaime şi speranţe convulsiile inconştiente ale prietenului lor. Numai după ce se scurseră două ore de la autoleşinul lui Ursu, Victor aruncă primele ancore ale speranţei:

— Două ore! Scapă! Sigur! Absolut sigur!

Era atîta convingere disperată în vorbele lui, că ele singure ar fi avut puterea să-l salveze pe Ursu. Feţele cireşarilor se mai luminară. Tic şi Lucia mai ales se uitau la Victor cu ochii plini de lacrimi şi de lumini. Spasmele şi convulsiile parcă se domoleau şi se răreau. Dar valurile de sudoare erau şi mai abundente. Cîteva zvîrcoliri sălbatice atraseră iarăşi sfredele în inimile tinerilor. O răsuflare profundă... apoi trupul lui Ursu rămase nemişcat. Tic simţi cum braţul pe care-l ţine în mîini îşi pierde încordarea şi se înmoaie. Era cît pe-aici să ţipe, dar auzi glasul lui Victor:

— Gata! A trecut orice pericol... Doamne, ce frică mi-a fost!... Nu ştiu dacă alt om pe lume ar fi rezistat la veninul ăsta... Şi-ncă atît de aproape de inimă...

Respiraţia lui Ursu devenise iarăşi normală. Trăsăturile feţei i se destinseră. Trăia. Organismul biruise în lupta cu otrava necruţătoare.

— Nici un medic n-o să creadă povestea asta, continuă Victor. Vipera cu corn este cea mai ucigătoare reptilă din toată specia asta scîrboasă.

Bolnavul de pe cubul de piatră făcu o mişcare cu mîna. Toţi îşi aţintiră privirile asupra lui. Se trezise. Dar nu deschise ochii. Aşteptă să-şi revină din ameţeală. Îl durea groaznic capul şi mai simţea încă arsuri în gît. Dar gîndurile i se limpezeau şi îşi amintea toate amănuntele... degetele care strîngeau gamba... cum sugea sîngele Luciei şi o dată cu el veninul reptilei... Cum golea sticla cu alcool... Ultima imagine pe care şi-o amintea era mişcarea vie a Luciei... apoi o ceaţă caldă, blîndă care-l dobora... Mai aşteptă cîteva clipe... Simţi cum îi revin puterile, cum îi piere durerea, cum aude toate foşnetele şi parcă şi multe bătăi de inimă...

Deschise ochii şi sări în picioare ca un arc. Îşi privi prietenii zîmbind. Îi era teamă de cuvintele multe şi-l speriau mîngîierile. Trebuia să oprească totul! De aceea glumi:

— Nu cumva v-aţi speriat!? Cînd am văzut sticla cu alcool în mîna lui Victor m-a apucat pofta să beau şi să mă îmbăt! Dar a fost prea tare. Ce-aş mai trage o duşcă! Zău, Victor, o duşculiţă...

— Ursule! îl dojeni Maria. Ce tot pălăvrăgeşti?

— Ce palavre? Dacă-i vorba pe-aşa, mă jur să nu mai pun toată viaţa în gură alcool... curat! Şi vă sfătuiesc şi pe voi să faceţi la fel, brrr... tare mai e... face explozie în gură.

Victor cam înţelegea ce se întîmplă cu Ursu şi se hotărî să-i vină în ajutor:

— Ca să vezi! Şi noi ne-am închipuit alte drăcii... A doua oară nu mai vezi tu alcool de la mine, chiar de te-ar muşca o sută de vipere cu corn. Nu ţie îţi trebuia alcool, ci viperelor, săracele. Sînt sigure că mor la jumătate de oră după ce te muşcă.

Înfloreau iarăşi zîmbete pe feţele dresărilor. Trecuseră prin clipe de iad cum poate nu mai trecuseră pînă atunci. Vlăjganul îi întrebă brusc:

— Ei, cum arată castelul? Nu cumva mi-aţi vegheat somnul de beţie?... Eu să fi fost în locul vostru, ehei, vă prezentam pînă acum fetei în alb.

Cuvintele lui Ursu readuseră seninătatea şi veselia. O singură fiinţă schimbase o durere cu alta. Tic. Cîteva ore o uitase pe fata în alb. Dar începea iarăşi să şi-o amintească şi de cîte ori şi-o închipuia undeva, aproape, simţea ceva sfîşietor în inimă.

— Sînteţi gata toţi!? întrebă Victor cu prefăcută severitate. Cine ştie ce ne aşteaptă de aici înainte... ? Lucia, cum stai cu piciorul.

Lucia nu simţea nici o durere în locul muşcăturii. Atît de iute îi fusese supt sîngele otrăvit, că nici măcar nu i se umflase piciorul. O durea în jur, acolo unde degetele lui Ursu lăsaseră urme vinete.

— Ei! Cum stai cu piciorul?

— Parcă nu l-aş avea, glumi, în sfîrşit, şi Lucia.

— Tu, cum îţi simţi capul, Ursule?

— Tot parcă nu l-aş avea...

— Să nu ţi-l pierzi de tot... adăugă Dan cu aer nevinovat, dar văzîndu-l pe Ursu roşind se grăbi să

adauge: Mai de dimineață era să ți-l taie iataganul... mai adineauri Lucia... adică... Gata!

— Vezi să nu ți-l țuguiez eu pe al tău, îi șopti Tic la ureche lui Dan.

— Cum?! se aplecă Dan uimit spre urechea care i se întindea.

— Foarte simplu! Cu un pumn! preciza puștiul, bineînțeles pe șoptite.

Dar nimeni nu luă în seamă schimbul șoptit de cuvinte dintre cei doi cireșari.

— Luăm bagajele cu noi? întrebă Maria.

— Cum vrea fiecare, răspunse Victor. Dar poate că ar fi mai bine să le luăm. Gata? atunci să intrăm în castel o dată cu amurgul.

Porniră spre intrarea arcuită, pe drumul de marmură. Lucia și Ursu rămaseră la urmă. Ea își lipi capul de pieptul lui, și în clipa cînd îi simți palmele alintîndu-i părul, se desprinse, îl apucă de mînă și-l trase după ea țipînd și înveselindu-se așa cum nu i se mai întîmplase niciodată:

— Hai, Ursule! Hai să încălzim castelul ăsta rece și răutăcios! Hai să-i aprindem marmura!...

Vlăjganul fu nevoit să alerge după ea. Și trupul ei era atît de zvelt și mișcările atît de sprintene încît îi venea s-o apuce de mijloc și s-o azvîrle spre cer și s-o prindă în brațe și iar s-o azvîrle. Și Lucia îl trăgea de mînă, repezindu-și pașii pe lespezile de marmură...

Cei doi nici nu-l văzură pe Tic rezemat de arcada intrării de gheață. Trecură pe lîngă el în goană, aprinși de emoții, fericiți. Prichindelul închise o clipă ochii pentru a zăvorî în el imaginea unei fete negricioase, îmbrăcată în alb, care trăgea veselă de mînă un băiat speriat, neîncrezător, dar atît de fericit și de cald în adîncurile lui.

2

Omul cu ochii de viezure stătea de cîteva ore în crăpătura de piatră iscodind fără încetare zona cetățuiei. Un timp nu zări totuși nimic. Nici o ființă nu voia să tulbure liniștea pădurii, îl mustră în gînd pe omul cu cicatrice pentru veghea inutilă, caraghiasă și incomodă la care-l condamnase. I se părea atît de tăinuită și invulnerabilă cetatea, încît rolul lui de iscoadă acolo la crenele nu avea nici un rost.

Tocmai se gîndea că ar fi cazul să coboare, cînd privirile lui deosebiră o mișcare în desișul pădurii. Pe cărăruia de legătură cu lumea urca o patrulă de oșteni. Oamenii mergeau agale, cu armele pe umăr, unii iscodind desișurile, alții privind spre cetățuie. Cînd ajunseră într-un luminiș, în mijlocul căruia se afla o movilă, se opriră. Apoi se urcară toți pe movilă și trecură în revistă regiunea. Unul dintre ei descoperi pesemne ceva, pentru că arătă cu mîna într-o anumită direcție. Porniră toți într-acolo și ocoliră stînca, parcă pentru a dispare din raza vederii celui care pîndea la crenele, dar reapărură foarte repede, în formație ciudată. Mergeau în șir, retrăgîndu-se parcă din fața unui inamic. Mergeau cu spatele și cu armele pregătite să tragă.

După cîteva clipe, omul cu ochii de viezure văzu și inamicul care-i forțase să se retragă. Era o ursoaică brună, înaltă și puternică. Părea foarte agitată și mînioasă. Pesemne că fusese tulburată în timp ce se hîrjonea cu ursuleții. Sălbăticiunea înainta amenințător spre oșteni. Omul cu ochii de viezure îi văzu ridicînd armele și imediat auzi și bubuiturile. Speriată de trăznetele care-i spărseseră auzul și de gloanțele care-i vîjîiseră pe la ureche, ursoaica se trezi din furia inutilă și făcu repede cale întoarsă.

Patrula mai zăbovi puțintel, apoi își continuă drumul spre cetățuie. Omul cu ochii de viezure îi văzu pe oșteni oprindu-se într-un luminiș ca pentru popas. Pentru că se așezaseră pe iarbă, unul scoase din raniță un șervet și cîteva pachete, altul o sticlă, altul își aprinse o țigară.

Viezurele se pregătea iarăși să coboare dar îi ajunse la ureche un fluierat sacadat, care părea că vine din cealaltă parte, de peste cetățuie, din zona sălbatecă și inaccesibilă. Își întoarse privirile într-acolo și zări în depărtare silueta ciobanului. El fluiera, ca să sperie, pesemne, fiarele pădurii, sau ca să-și îndemne pașii la mers vîrtos. Cu desaga în spate, cu ciomagul în mînă mergea fără să-i pese de nimic. Trecu prin dreptul crenelelor și chiar privi spre o anumită despicătură, dar nu prea încordat și nu prea multă vreme pentru că auzise zgomote în vale și descoperise oșteni în luminiș. Și își grăbi pașii, parcă se lua la întrecere cu cineva, iar cînd ajunse în luminiș își lepădă desaga și se așeză pe iarbă alături de oșteni.

Omul cu ochii de viezure urmărise totul, ca un aparat de fotografiat. Nu mai ezită nici o clipă: trebuia să coboare. Și chinul reîncepu. La fiecare treaptă se oprea și-și blestema zilele. Era atît de preocupat cu blestemele și coborîșul de iad, încît nu-și observă tovarășii apropiindu-se de zidul cu crenele și oprindu-se la poalele lui. Și se înecă ohiar la mal. Piciorul îi alunecă din ultimul mîner... și se pomeni în brațele omului cu cicatrice.

— Ce s-a întîmplat? întrebă șeful după ce-l repuse energic în poziție verticală.

— Nu... Nimic! dar... se bîlbîi încă năucit viezurele.

— A sosit patrula? îl luă la rost omul cu cicatrice.
— Da! I-a atacat ursoaica...
— Te pomeneşti c-au tras în ea?
— Nu... numai au speriat-o...
— Aha! Va să zică de acolo veneau împuşcăturile! descoperi slăbănogul.
— Da... dar am mai văzut pe cineva.
Omul cu cicatrice îşi duse degetul la frunte:
— Pe cine?
— Pe cioban! S-a întors. Şi stă de vorbă cu oştenii...
— Unde?
— Chiar aici, în faţa cetăţii, în luminiş.
— Da... da... În sfirşit! Acum e acum. Ştiţi ce avem de făcut?
Cei doi îşi priviră şeful întrebător.
— Fiecare cîte o cameră. Trebuie să găsim neapărat cealaltă ieşire... Nu mai avem voie să pierdem nici un minut.
Nu îndrăzniră să-l contrazică. Numai slăbănogul adăugă:
— Dac-am avea o scară mai înaltă...
— Nu cred că-i nevoie... Nu scară ne trebuie... Ci...
Omul cu cicatrice îşi duse degetul la frunte:
— Cap... asta ne trebuie...
Apoi plecă, lăsîndu-i pe cei doi nehotărîţi şi uimiţi.
— Măcar recunoaşte că n-are nici el, murmură slăbănogul.
— Mai bine ţi-ai vedea de treabă, îi atrase celălalt atenţia. Nu-mi plac de loc chestiile astea. Ai ceva împotriva lui, spune-i.
Slăbănogul tresări şi se uită speriat spre tovarăşul lui:
— Nu cumva ai de gînd...
Omul cu ochii de viezure îl privi cam dispreţuitor:
— Zău c-ai merita!... Dar n-are nici un rost să ne pierdem timpul. Dacă nu descoperim în cel mai scurt timp ieşirea secretă... ne putem aştepta la orice deznodămînt.
Fără să mai zăbovească, pătrunseră în castel.

3

Fata în alb stătea întinsă pe pat cu Philippe la picioarele ei. Ţinea ochiii închişi, iar braţele ei albe băteau aerul ca nişte aripi. Un singur gînd o obseda şi încă n-avea puteri să-l treacă în caietul cu scoarţe de piele: *"...ziua de azi sau ziua de mîine va fi şi pentru mine ziua hotărîtoare... Aş avea o singură dorinţă... implor atît de mult clipele să mi-o înfăptuiască... aş dori atît de mult... n-am nici măcar curajul s-o aştern pe hîrtie... i-o voi şopti încet, la ureche, lui Philippe..."*.
Aşa că nimeni nu auzi dorinţa fetei în alb. Dar cine nu i-o cunoştea în camera aceea mare şi albă de marmură? De cîte ori n-o şoptise cupolei înalte şi lespezilor supuse de la picioarele ei şi firidelor lucitoare şi pereţilor reci?
Fata în alb tresări:
— N-ai auzit nimic, Philippe? întrebă ea cu teamă.
Îşi încordă din nou auzul şi aşteptă în nemişcare. Clipele se scurgeau mute, se scurgeau încet. Philippe sări din pat şi se îndreptă cu mişcări mlădioase spre uşa acoperită, postîndu-se ca un ghem în faţa ei. Molipsindu-se parcă de la alunecarea felină a lui Philippe, fata în alb porni după el. Cînd ajunse în faţa uşii se opri:
— Sssst! şopti ea. E cineva în partea cealaltă...
Motanul i se lipi de picioare aşa cum făcea numai cînd voia s-o linişte ască. Fata în alb îşi alunecă mîna spre pătratul de marmură, îşi purtă fără zgomot degetele pe muchia nevăzută, prinse marginea uşii şi trase brusc.
În deschizătura uşii se ivi chipul omului cu cicatrice.

4

După coridorul în formă de cruce, Victor înțelese că se află în castelul pe care-l descrisese fata în alb. Cireşarii ajunseseră la punctul unde se întretăiau cele două coridoare pardosite cu lespezi de marmură. Prizoniera le trimisese un plan foarte fidel. Fiecare uşă era trecută, distanțele erau surprinzător de precise, pînă şi numărul lespezilor de marmură corespundea. Şi cu toate acestea nici un semn, nici un zgomot, nici o urmă, nicăieri. Parcă de sute de ani nu mai trecuse nimeni pragul castelului. Era halucinant, totul. Enigma castelului şi a fetei în alb începea iarăşi să-i obsedeze, să-i îmbolnăvească pe cireşari. Crezuseră că ajungînd în castel totul se va lămuri, misterele se vor spulbera precum colbul de pe suprafețele de marmură. Şi iată că, dimpotrivă, totul se întuneca, enigmele se îngroşau.

— Deocamdată să nu ne grăbim cu nici o concluzie, spuse Victor. Mai întîi să cercetăm încăperile castelului. Să începem la inspirație.

Revenind de la capătul coridorului în formă de cruce, cireşarii se opriseră chiar între primele două uşi din apropierea intrării: la dreapta sau la stînga?

— In care vrei, Ticuşor, mai întîi? întrebă Ursu. Tic rămase cîteva clipe în cumpănă. Apoi se hotărî:

— În dreapta.

Uşa mare, de metal, era acoperită cu un strat gros de rugină. Ursu împinse cu toate puterile şi reuşi s-o deschidă. Mîinile i se făcuseră roşii, iar izbitura brutală împrăştie pe marmura albă o pulbere ruginie.

— În camera asta n-a intrat nimeni, spuse Victor înainte de a-i trece pragul. Sau cel puțin, pe uşa asta n-a intrat nimeni de cîteva secole.

Cireşarii pătrunseră în încăpere: Un cub imens, alb, luminos, dar trist. Recunoşteau camera după planul fetei în alb. Aceleaşi dimensiuni, aceleaşi firide săpate în perete, aceeaşi coloană ciudată, de marmură, în mijlocul încăperii. Cu singura deosebire că încăperea lor era mobilată, sau fusese mobilată cîndva, la vremea ei. Cîteva jețuri roase amarnic de vreme erau aşezate ca un evantai în preajma unui baldachin din care nu mai rămăseseră decît coloanele subțiri şi împletite, de bronz, şi scheletul acoperămîntului, iar dedesubt ruinele unui pat domnesc. Tot ce fusese cîndva stofă, pînză, piele, suprafață, culoare devenise pulbere. Mai atîrnau doar cîteva zdrențe cenuşii, uscate şi cîțiva ciucuri arămii, pe care vremea şi păsările răpitoare încă nu-i destrămaseră. În apropierea unei firide, o masă de marmură neagră, cu picioarele curbate, de metal, îşi păstrase încă înfățişarea domnească. Pe masă adormise o amforă ciudată de argint înconjurată de zece cupe aurite, toate zvelte, toate într-un picior ca nişte paznici. Într-o firidă se odihneau sub pulberea vînătă vase de argilă smălțuite şi puzderie de tacîmuri aurite.

Nimic, nici o urmă, nici o dîră în pulbere nu arăta că pătrunsese altcineva în încăpere. Cireşarii priveau cu emoție, cu fiori, cu tăcere plecată acea pagină încremenită a istoriei. Numai gîndurile clocoteau în capul lor, gînduri multiple, şi mai ales întrebări la care nu puteau încă să răspundă. Victor i se adresă lui Ursu în şoaptă:

— Încearcă tu să deschizi uşa de fier. Eu caut uşa secretă.

În timp ce Victor şi Ursu se străduiau să deschidă cele două uşi, ceilalți îşi apropiau privirile timide şi incredule de lucrurile răspîndite în încăpere. Mai văzuseră pînă atunci în muzee obiecte asemănătoare, dar toate erau lustruite, curate, păzite de geamuri de cristal. Lucrurile lor păstrau însă colbul sfînt al istoriei pe ele, toate erau pline şi învelite de răsuflarea secolelor. Oare ce mînă apropiase ultima dată gura amforei de cupele aurite şi în sănătatea cui se închinase?

Glasul lui Victor îi trezi pe ceilalți din visul vechi cu colb şi mucegai, cu fiori şi enigme:

— Veniți în curte!

Victor reuşise să deschidă uşa secretă, aproape în aceeaşi clipă în care Ursu deschisese uşa de metal. Cireşarii ieşiră întîi în curtea interioară. Era aidoma celei pe care le-o descrisese fata în alb. Goală, pustie, înconjurată de ziduri înalte, cu neputință de escaladat. O colindară de la un capăt la altul, dar nu găsiră nimic altceva decît un bolovan scobit şi cioplit pe margini care semăna cu o bancă.

Tinerii se întoarseră, închiseră fără zgomot uşile şi reveniră tăcuți pe coridorul de marmură. Urmau să pătrundă în încăperea vecină, din stînga.

Noua cameră nu se deosebea de cea pe care abia o părăsiseră. Aceeaşi mobilă veche roasă de vreme, acelaşi colb, des, vînăt, aceeaşi atmosferă tristă, apăsătoare. Pînă şi în distrugere şi ruină se asemănau cele două încăperi. Oare cine hotărîse toată acea moarte jalnică pînă la amănunt? Amfora de argint era şi aici răsturnată pe masa cu picioare curbe de fier. Uşa secretă dădea şi aici într-o curte interioară în care nici cireşarii, nici Țombi nu găsiră, cu tot zelul lor, nimic altceva decît banca masivă de piatră. Şi aici, ca şi în cealaltă curte, zidurile şi lespezile neatinse spuneau fără echivoc că nimeni înaintea lor nu pătrunsese în castelul de marmură.

Mai rămînea de vizitat aripa de nord a castelului. Acolo mai puteau să dezlege enigma cetății şi a fetei în alb. Înainte de a intra în cele două încăperi, cireşarii cercetară cu atenție şi migală coridoarele interioare.

Crucea albă de marmură care despărţea în patru părţi egale castelul nu avea decît o singură intrare, aceea pe care veniseră ei. O altă intrare sau ieşire nu izbutiseră să găsească la celelalte trei capete ale crucii. Ciocăniseră în ziduri dar în zadar. Le răspunsese un zgomot greu, dur, care nu lăsa nici o speranţă.

Cireşarii erau gata pentru marele asalt. Ursu deschise uşa... Tic îşi acoperi ochii cu palma. Intrau în camera fetei în alb. Prichindelul îşi amintea în toate detaliile planul din mesajul prizonierei... Dar încăperea era goală, pustie. Nimic, absolut nimic nu se afla înăuntru. Nici măcar un scaun, o urmă în pulberea deasă, nici măcar o undă invizibilă care să le dea senzaţia stranie că trecuse altcineva înaintea lor pe acolo. Ieşiră în curtea interioară dar şi acolo îi aştepta pustietatea. Doar un bolovan, undeva într-un colţ şi o grotă în care picura un izvor. Zidurile erau inaccesibile. În creasta unuia se zăreau cîteva scobituri ca nişte crenele.
Le mai rămînea o ultimă speranţă. În aer plutea înserarea. Ameninţarea întunericului îi grăbi. Ultima cameră, cea din dreapta. Ursu deschise uşa... dar făcu repede, speriat, un pas înapoi. Văzuseră şi ceilalţi, chiar în apropierea uşii, două siluete uriaşe cu armele gata să lovească. Războinicii rămaseră însă nemişcaţi. Numai armele lor sclipeau ameninţătoare...

Ursu şi Victor aprinseră brusc lanternele cu intenţia de a-şi orbi agresorii. Siluetele nu se clintiră nici de astă dată. Încremenirea lor dura de veacuri... Erau două armuri medievale reprezentînd doi cavaleri în poziţie de luptă. Cireşarii pătrunseră încet în încăpere, cu toate lanternele aprinse. Era un incendiu, cu văpăi şi reflexe cu puncte de jar, cu luciri reci, ameninţătoare, era cel mai tulburător spectacol la care asistaseră vreodată.

Se aflau în camera armelor. Panoplii ciudate împodobeau pereţii. Arme de toate mărimile şi din toate timpurile sclipeau în raza lanternelor. Erau acolo buzdugane, ghioage ţintuite, arcuri, arbalete, săbii, spade, iatagane, hangere, suliţi, lănci, pumnale, halebarde, unele ruinate de rugină, altele păstrîndu-şi încă rezistenţa şi strălucirea. Sute şi sute de arme acopereau pereţii de marmură, împrăştiind umbre şi luciri stranii în lumina lanternelor. O a treia armură, mai veche decît celelalte două, se înălţa dreaptă în apropierea coloanei de marmură străpungînd aerul cu o suliţă lungă, ruginită. Cu viziera ridicată, cavalerul părea că se opune intrării străinilor şi suliţa lui părea gata să se înfigă în pieptul îndrăzneţului. În firide se aflau tolbe pline cu săgeţi, unele de lemn cu vîrf de metal, altele de bronz sau fier, alături de căşti şi coifuri, de platoşe şi scuturi, care cîndva fuseseră stropite cu aur şi argint şi încrustate cu pietre preţioase.
Era o altă pagină de istorie acolo, încremenită şi ea de secole; nimeni nu tulburase liniştea războinică a încăperii, nimeni nu locuise şi nu locuia acolo decît doar cavalerii de fier nemişcaţi şi tăcuţi. Oare nu era totul un vis, o părere? Sau se puteau atinge şi pipăi reliefurile acelea de vis? Tic încercă să ridice un buzdugan şi numai cu mare greutate izbuti să-l mişte din loc. Degetele lui îşi lăsară tiparele în pulberea de pe mînerul buzduganului. Era prima urmă omenească după atîtea secole. Tot el descoperi într-un perete o firidă tăinuită care, deschizîndu-se, adună privirile şi exclamaţiile tuturor. Era o panaoplie numai cu pumnale şi hangere, o colecţie cu sute de piese, poate locul cel mai preţios din întreaga încăpere. Fiecare mîner era bătut cu pietre scumpe, îmbrăcat în aur şi argint, ori împodobit cu încrustaţii de fildeş şi alabastru, de jad şi de chihlimbar. Unul din hangere, încovoiat ca un cosor, purta pe mîner semnele înaurite ale dinastiei selgiucizilor.

Cireşarii priveau totul cu ochi beţi, dar erau atît de multe obiecte acolo, atîtea comori în marele tezaur al armelor, atîtea străluciri şi atîţia fiori, încît obosiră repede. Victor deschise uşa secretă şi ieşiră cu toţii într-o curte care nu se deosebea, la prima vedere, cu nimic de celelalte. Lanterna unuia dintre tineri descoperi totuşi o scobitură într-unul din zidurile înalte ale curţii. Ursu şi Victor se îndreptară într-acolo cu lanternele aprinse. Scobitura se lărgea în zid, în stîncă, transformîndu-se într-o încăpere largă şi scundă. De-a lungul pereţilor se afla un şir de bănci masive, de piatră, ca un inel rupt într-un singur loc, la intrare.

— Aici a fost, pesemne, camera de gardă, şopti Victor. Era noapte, şi o dată cu întunericul coborîse parcă şi oboseala şi neliniştile şi pocneau în sufletul fiecăruia şi emoţiile atîta vreme închise. Simţeau nevoia odihnei, dar mai întîi nevoia unor vorbe care să liniştească şi să umple pînzele speranţei. Îşi aleseră camera de gardă ca loc de popas pentru noapte. Acolo îşi duseră bagajele. Din corturi şi pături făcură saltele cu care acoperiră băncile de piatră. Urmau să petreacă prima noapte a victoriei ca nişte ostaşi adevăraţi, bravi şi viguroşi, în camera de gardă a castelului, pe blocurile dure de piatră. Dar şi oboseala şi somnul erau departe. Simţindu-se iarăşi alături, cu unde care treceau direct de la unul la altul, fără obstacolele marmurii şi ale surprizelor şi ale metalelor ameninţătoare, cireşarii se pomeniră apăsaţi de întrebări chinuitoare:

— Nu mai înţeleg nimic, mărturisi Dan fără ocol. Ori sîntem într-un castel fantomă, ori fata în alb nu e altceva decît o fantomă. Voi ce credeţi?

— Sînt două fapte care se bat cap în cap, spuse Lucia. Unul, e planul castelului pe care ni l-a trimis fata în alb şi care nu putea fi făcut decît de un cunoscător al castelului. De cineva care a trecut prin castel.

La început n-am crezut în plan, dar acum, după ce am colindat castelul, am certitudinea că fata în alb n-a putut face planul decît după ce a văzut castelul. Atîtea amănunte nu puteau fi nici imaginate, nici reținute dintr-o povestire. Mă gîndesc mai ales la amănuntele de distanțe, de dimensiuni, la detaliile arhitecturale. Cine putea să-i povestească asemenea amănunte? Şi al doilea fapt, la fel de sigur, e acela că nimeni nu a trecut prin castel înaintea noastră. Nu am găsit nici o urmă de urmă. Cum se împacă unul cu altul?

— Nu se împacă de loc, recunoscu Victor. Şi mai ales se duce şi singura ipoteză mai plauzibilă, şi anume aceea că o anumită persoană i-ar fi povestit fetei despre castel. Cine şi cum putea să-i povestească atîtea amănunte cînd prin castel n-a trecut nimeni?

— Dar dacă fata în alb, sugeră Maria, a dat peste un plan al castelului, cine ştie prin ce întîmplare, l-a copiat şi ni l-a trimis nouă?

— În orice caz, presupunerea ta este cea mai logică dintre toate, spuse Victor. Poate chiar singura care ar părea că explică totul. Indicațiile sînt atît de precise, vorbesc de indicațiile pe care le dă fata în plan, încît te îndreptățesc să te gîndeşti la o asemenea concluzie: că au fost copiate după un document vechi.

— Nu se poate! se răzvrăti Tic. Atunci de ce circulă în regiune zvonul că fata?...

— Ei, tocmai acest lucru, dacă nu spulberă, clatină foarte serios ipoteza ta, Maria. N-ar fi altă ieşire decît aceea de a admite că fata singură a lansat zvonul cu răpirea. Dar de ce? Ca să ne atragă pe noi aici? Să zicem că ar fi aşa. Mergem la absurd. Bineînțeles făcînd abstracție de documentul lui Zogreanu. Unde putea să ne atragă mesajul fetei şi zvonul lansat de ea? Unde a ajuns Tic pe urmele mesajului? La Şoimeni; şi dacă ar fi continuat, unde oare ar fi ajuns?

— Totuşi la castel nu putea să ajungă! se împotrivi Maria, pentru că, după cum se vede, nici fata n-a ajuns la castel.

— Eşti sigură?

— Victor, se amestecă Lucia, totuşi fata n-a intrat în castel şi nici altcineva. E un fapt sigur.

— Sînteți foarte, foarte sigure?

— Tu singur ai recunoscut, răspunse Maria, că nimeni n-a pătruns poate de sute de ani în acest castel. N-ai spus asta?

— Ba da!

— Atunci, iartă-mă, dar nu te mai înțeleg.

— Să recapitulăm, spuse Victor foarte calm. Primim un mesaj, de la o anumită persoană, care ne cheamă într-o cetate veche, necunoscută pînă acum. O dată cu mesajul primim şi un plan foarte amănunțit al castelului. Dar persoana respectivă uită să ne spună locul unde se află castelul.

— De ce uită? sări Lucia. Oare nu pentru că nu-l cunoaşte nici ea?

— Să lăsăm deocamdată răspunsul la această întrebare pentru mai tîrziu. Eu aş avea curajul să afirm că, dacă nu uita să ne spună locul unde se află cetatea, poate că n-am fi dat niciodată peste castel şi n-am fi acum aici.

— Mi se pare ilogică afirmația ta! i se împotrivi Maria.

— Stați să nu pierd şirul. Va să zică, uită să spună în ce loc se află cetatea. Cineva dintre noi crede în sinceritatea mesajului şi astfel încep cercetările. Una din căi este şi firul mesajului. Pe această cale merge Tic şi ajunge la Şoimeni fără să dea însă de capătul firului. O a doua cale, greşită, cea a cercetării ruinelor de la Vultureşti, duce întîmplător la descoperirea documentului scris cu mai bine de trei sute de ani în urmă de logofătul Zogreanu. Pe această cale, a documentului, mergem şi noi şi ajungem tot la Şoimeni.

— E foarte ciudat dar e posibil, spuse Dan, care începea să dea dreptate fetelor.

— Sau mai bine-zis: e foate posibil dar e ciudat, îl corectă Victor. Sau mai bine-zis: e ciudat, dar e foarte posibil.

— Accept! spuse Dan.

— Atunci, haideți să mergem la cel mai strict raționament. O persoană, A, găseşte un document unic care spune că în locul X se află cutare lucru. În acelaşi timp, o altă persoană, B, primeşte un mesaj care spune că în locul X se află cutare lucru. Cele două persoane, A şi B, se întîlnesc la punctul Y şi se duc astfel împreună în locul X unde găsesc acel lucru. Ce rezultă din toată această poveste? Existența în timp a altor două persoane: autorul documentului şi autorul mesajului, C şi D. Putem foarte bine să raportăm această problemă la cazul nostru. Documentul şi mesajul sînt două lucruri perfect distincte. Şi totuşi, ele duc la locul X.

— Dar nu duc amîndouă la locul X, îl întrerupse Lucia. Persoana B nu a ajuns la locul X.

— Pentru că nu a mers pînă la capăt, răspunse Victor. Dar să considerăm că a mers pînă la capăt.

— Cu logica mea nu pot accepta raționamentul ăsta! se opuse Lucia. Dar... poftim! Să mergem la

absud! Persoana B parcurge firul pînă la capăt. Ajunge ea oare la locul X?

— Foarte logică întrebarea, Lucia. Aici se opreşte şi raţionamentul meu: ajunge oare persoana B la locul X dacă nu trece prin punctul Y? Iată deci că elementul Y începe să devină un element de primă importanţă. Devine poarta de intrare la locul X. Dar... nu numai pentru persoana A, ci şi pentru persoana B. Existenţa acestui Y, extrem de important, nu justifică oare şi existenţa persoanei D?

— Da! răspunse Lucia. Dar nu neapărat existenţa ei în locul X.

— Ba da. Dacă punctul Y ar fi fost indicat în mesaj, existenţa persoanei D în locul X putea fi pusă la îndoială. Dar în momentul cînd punctul Y apare drept rezultatul unei ecuaţii matematice, transformîndu-se din necunoscută în cunoscută, nu mai poţi pune la îndoială existenţa persoanei D în locul X. Fără D şi X nu mai poate exista problema, nu mai poate exista Y. Numai alături de D şi X poate exista Y. Sînt indispensabile în ecuaţie. Şi în clipa cînd Y devine cunoscută, înseamnă că întreaga ecuaţie e valabilă, deci şi D şi X.

— Cred că raţionametul tău e cam sofisticat. Pare logic, dar...

— Dar ce? Judecă. Dacă A+C+Y=X şi B+D+Y=X, asta în mod matematic, nu ne rămîne decît să confruntăm X-urile. X-ul nostru, adică cel obţinut de noi prin C, prin logofătul Zogreanu, e X pur, adică e rezultatul numai al acestei ecuaţii.

— Exact! sări Lucia. X-ul acesta e numai al nostru. În castelul nostru n-a pătruns nimeni altcineva decît noi, bineînţeles în ultimele sute de ani.

— Dar acest rezultat trebuie neapărat să distrugă cealaltă ecuaţie? S-ar putea ca şi X-ul obţinut prin D să fie pur.

— Asta nu, în nici un caz! se împotrivi Maria. Nu poate fi pur decît un singur X. Acesta pe care păşim noi.

— Ecuaţia cealaltă, glumi Dan, să fie sănătoasă. O fi ea valabilă, dar nu poate să dea acelaşi X.

— Atunci, spuse Victor cu un ton foarte ciudat, singura problemă e problema X-ului. Ca să împăcăm ecuaţiile pe care voi le-aţi recunoscut valabile, şi *le-aţi recunoscut valabile pe amîndouă,* nu avem altceva de făcut decît să-i dăm uneia, să zicem primei ecuaţii, drept rezultat X1 iar celeilalte X2..., pentru că amîndouă au nevoie de un X.

— Doi de X?! se miră Lucia. Ori X, ori altceva.

— Nu doi de X, ci X1 şi X2, accentua Victor. Doi de X, însă doi de X gemeni.

— Nu mi s-a întîmplat asta în matematică, se împotrivi iarăşi Lucia. Unde ajungem cu asta? La a admite existenţa ambilor X.

— Şi dacă X înseamnă castel? întrebă Victor.

— La existenţa a două castele? rîse Dan.

— Sau, ca să terminăm, spuse Victor cu o voce foarte sigură, la existenţa Castelului celor două cruci. Aşa spune Zogreanu. Curtea celor două cruci.

— Cum? întrebă Dan năucit.

— Algebra e de vină, se scuză Victor. Un singur X mare, format din doi gemeni mai mici. Un singur castel format din două cruci.

Tinerii erau uluiţi. Enigma castelului celor două cruci le fusese dezvăluită fără pic de dubiu. Totul părea acum atît de simpu şi atît de clar.

— Formidabil! răcni Dan. Două castele identice. De fapt un singur castel format din două pătrate asemănătoare... Cînd ai ajuns la descoperirea asta?

— În timpul discuţiei, recunoscu Victor. Fără opoziţia voastră teribil de logică, nici nu mi-ar fi putut trece prin cap. Şi acum pare atît de simplu. Oul lui Columb!

— Dar asta înseamnă că mai există o intrare, în afară de cea pe care am venit noi! descoperi Lucia. Intrarea pe care a ajuns fata în castel.

— Fără îndoială! spuse Victor. Dar cu asta nu s-a terminat enigma castelului. Să nu uităm că e un singur castel, format din două părţi, din două cruci. E deci absolut necesar ca o parte să comunice cu cealaltă. Unde e comunicarea?

— Dacă există două intrări în castel, interveni Maria, atunci cele două cruci nu pot să fie despărţite una de alta?

— Mi se pare imposibil! răspunse Victor. Un loc de refugiu trebuie neapărat să aibă şi intrare şi ieşire... Ceea ce, de fapt, se întîmplă cu castelul nostru. Din moment ce logofătul Zogreanu indică drumul pe care am venit noi drept intrarea în cetate, înseamnă că drumul pe care a pătruns fata în alb este ieşirea din cetate. Putem, cu asemenea date, să admitem că nu există un drum de legătură între intrare şi ieşire? Ar

fi absurd. Castelele comunică unul cu altul. Sigur!

— Dar pe unde! întrebă Dan. Tot castelul e atît de simetric, e atît de lipsit de fantezie. Nu-i ca acele castele din romane, cu mobile, cu fel de fel de arcade şi şemineuri, cu ganguri şi coridoare, cu bolţi de piatră şi tapiserii. Ce intrare secretă poţi să ascunzi în zidurile acestea netede de marmură?

— Asta mă înnebuneşte şi pe mine, mărturisi Victor. Unde să fie intrarea? Unde ar putea fi? Să începem prin eliminare...

— În coridoare sigur nu e! spuse Ursu. Zidurile sînt groase şi dure ca stînca.

— Dar nici în curţile interioare nu poate fi, adăugă Maria. Aici, cel puţin zidurile sînt de-a dreptul stînci.

— Atunci nu rămîn decît încăperile! conchise Lucia. Într-una din cele 4 camere. În care?

— În care? repetă Victor.

— O să vedem la faţa locului, se rugă Dan cuprins de oboseală.

Cireşarii acceptară fără cuvinte rugămintea timidă a lui Dan. Aveau ei nevoie de odihnă pentru eforturile pe care le făcuseră, dar mai ales pentru cele pe care nu le făcuseră.

CAPITOLUL XVIII

1

Omul cu cicatrice se sculase cu noaptea în cap. Dormise profund, odihnitor. Abia după ce se bărbieri îi trezi şi pe ceilalţi. Părăsi apoi încăperea luînd cu sine uneltele de care nu se lipsea aproape niciodată. Slăbănogul şi viezurele nu se grăbiră să sară din pat. Îşi aprinseră cîte o ţigară, apoi îi cuprinse chef de vorbă, şi începură o discuţie pe şoptite, aşa cum se obişnuiseră.

— Nu ţi se pare oarecum schimbat? întrebă slăbănogul.

— Ba da! Parcă i-ar fi venit inima la loc.

— Ufff! Poate-o să mai răsuflăm şi noi puţin. Să-ţi spun drept: mă cam săturasem.

— Poate... Numai să nu se mai ivească vreo chestie...

— Ai vorbit şi tu cu ciobanul? Mare rău era să ne facă... În ultima clipă s-a salvat totul...

— Şeful zicea că patrula nu se mai întoarce, anunţă cel cu ochi de viezure. Şi chiar dacă se mai întoarce, nu ne mai prinde pe noi aici. El intrase serios la griji. Mai ales din cauza fetei...

— Te cred şi eu, spuse slăbănogul. Fata era cel mai grav lucru în toată povestea asta... Oare ce-o să se întîmple cu ea acum?

— Cu toanele lui, nu poţi fi niciodată sigur...

— Aseară a stat o mulţime în preajma fetei, reluă slăbănogul. Ba mi se pare că a şi intrat în camera ei în timp ce dormea...

— Ce vorbeşti?! Crezi că... ? Eu, în orice caz, nu mă mai bag în povestea asta. N-ai văzut ce era să mi se întîmple atunci, cînd cu moneda?... Zău c-am avut noroc... şi inspiraţie.

— Tu chiar crezi că nu te-a simţit? Eu am avut altă impresie. S-a prefăcut...

— Fugi de-aici! Dacă mă simţea, cu toanele lui de-atunci, era mare jale...

— Să nu vină! tresări slăbănogul. Hai să ne sculăm!

Săriră amîndoi odată din pat, se îmbrăcară la iuţeală, apoi alergară către izvor cu prosoapele pe braţ. Cînd se întoarseră, îl găsiră înăuntru pe omul cu cicatrice. Amîndoi înţeleseră dintr-o privire că s-a mai înseninat la faţă, fără să i se fi atenuat însă veşnica lui încruntare.

— Am dat drumul la ieşire, dar nu e cazul să devenim dintr-o dată prea imprudenţi, îi anunţă el. Rar şi cu ochii în patru...

— A plecat şi ciobanul? întrebă omul cu ochii de viezure. Parcă a înnoptat pe aici...

— A plecat. Adineauri. L-am frecat niţeluş, că merita.

— Nu cred c-o să mai aibă chef de pălăvrăgală, după atîtea şuruburi, din atîtea părţi, rîse slăbănogul.

— Da! spuse omul cu cicatrice. Mi-a jurat cu mîna pe inimă că s-a lecuit. Şi chiar îl cred.

— Şi patrula? se interesă viezurele.

— S-a liniştit. Prin urmare o să avem şi noi linişte. Şi-i păcat să n-o folosim. V-aţi mai gîndit?

— La intrare?! se prefăcu mirat slăbănogul. Toată noaptea. N-am visat decît intrări.

— Şi... ? continuă întrebarea cu o notă de dispreţ în voce. Nimic?... Ei, ce-aţi spune dacă intrarea ar fi chiar în camera asta?

— Aici!? întrebară cei doi în acelaşi timp.
— Da!... Uitaţi-vă şi voi în jur. Unde-ar putea să fie?
Omul cu cicatrice făcu un gest prin care părea că le dăruieşte pentru vecie încăperea de marmură:
— Nimic nu vi se pare ciudat în camera asta? Hai! Uitaţi-vă şi gîndiţi-vă!
Cei doi se uitau prin cameră ca doi nătîngi. Cunoşteau totul, fiecare plăcuţă de marmură, fiecare centimetru al fiecărei plăcuţe. Ridicară din umeri nepuntincioşi.
— Aţi mai văzut vreodată o singură coloană într-o cameră? întrebă omul cu cicatrice. Şi-ncă una fără nici un rost?
— În coloană? bîigui slăbănogul.
— Am bănuit mai de mult... dar m-au ţinut în loc ultimele întîmplări... Puneţi scara!
Slăbănogul aduse dintr-un ungher al încăperii o scară metalică, uşoară, pe care o rezemă de coloană. Înarmat cu un ciocănel, omul cu cicatrice se urcă pe scară cu mişcări sigure şi elastice. Cam pe la mijlocul scării se opri;
— Nici măcar nu-i atît de sus. Ia ascultaţi!
Bătu încet cu ciocănelul în coloană. Lovea pe rînd numai în două plăci de marmură, lipite una de alta. După fiecare lovitură, aştepta. Apoi începu să lovească de cîte două ori şi de cîte trei ori în fiecare placă. Cei de jos nu auzeau însă nici o deosebire în răspunsul dat de plăcile de marmură.
— Tot nu auziţi?... Ce vă holbaţi aşa? Mai bine aţi ciuli urechile. Reîncepu loviturile şi iată că ascultătorii parcă distingeau nişte nuanţe în zgomotele făcute de cele două plăci. Una din plăci scotea parcă un sunet mai desfundat.
— Ţineţi minte placa! Şi în camera de vizavi, aceeaşi placă dă acelaşi sunet. Nu-i mare diferenţa de grosime. Cîţiva centimetri, O placă poate să aibă 25 de centimetri, cealaltă 15 sau chiar 20. Dar prea mare e coincidenţa: chiar aceleaşi plăci!
— Oare s-ar putea deschide?
— Ăsta-i păcatul. Numai prin interiorul coloanei s-ar putea deschide. Probabil că e un mecanism. Pe aici numai dacă s-ar arunca în aer coloanele... Sînt prea groase... Sssst!
Era un ordin. De undeva răsuna un zgomot înfundat. Nu era o părere, ci bocănituri în zid, foarte disticte. Într-o clipită, toţi trei aveau în mînă securile acelea cu coadă lungă.
— Închideţi imediat intrarea! le porunci celor doi.
Şi se duse după ei pentru a-i supraveghea. Numai cînd îi văzu că nu sînt în stare să împingă un bolovan uriaş, plasat într-un sistem de pîrghii, apăru lîngă ei şi puse umărul. Bolovanul se urni şi acoperi ca pentru veşnicie orice cale de comunicare cu lumea de afară.
— Controlaţi încăperile cu cea mai mare atenţie! Stînga! Dreapta!
Cei doi înţeleseră. Slăbănogul urma să controleze încăperea din stînga, omul cu ochii de viezure pe cea din dreapta. Porniră amîndoi în goană, cu toporiştile la brîu.
Cînd ajunse în faţa uşi care dădea în camera fetei în alb, omul cu ochi de viezure începu să-şi controleze fiecare mişcare. Desfăcu mecanismul şi descuie, fără zgomot, uşa. În cameră nu se afla nimeni. Închise uşa la loc, puse drugul de siguranţă şi se întoarse pe celălalt coridor. Aşteptă cîteva clipe, apoi pătrunse în curtea interioară, dar nu zări pe nimeni, nicăieri. Parcă-l pocnise trăznetul. Unde putea fi fata? Dar parcă simţi o fluturare undeva. Îşi ridică privirile. O zări sus, pe zid, la crenele. Dar şi fata în alb îl văzu. Şi începu să coboare, neliniştită...

2

În celălalt castel, cireşarii căutau de zor uşa secretă prin încăperile de marmură. Bocăneau în fiecare bloc, în fiecare lespede, în fiecare perete. Înjghebaseră o scară rudimentară pe care se urcau cu schimbul şi băteau în fiecare pătrat şi apoi îi pipăiau cu degetele perimetul şi şănţuleţele de legătură.
Prima căutare nu duse la nici un rezultat. De undeva parcă îi pîndea ceaţa resemnării.
— Totuşi o comunicare trebuie să fie! se încăpăţînă Victor. Unde? Unde? Fir-ar să fie!
— Eu cred că facem o greşeală, spuse Maria.
— Iar te îndoieşti de existenţa celor două castele? o înfruntă Dan care, fluctuant ca întotdeauna, devenise adeptul cel mai fidel al teoriei lui Victor.
— Nu e vorba de asta, se apără sora lui Tic. Să ne gîndim la documentul logofătului, la intrarea în castel, la porţile păzite cu atîta cruzime şi iscusinţă, fără să fie nevoie de vreun paznic, la ideea asta generală a construirii unei cetăţi cu două castele surori...
— Ei bine, eu mă gîndesc, o persifla Dan, şi nu văd unde vrei să ajungi.

— Vreau să ajung aici! se înfurie Maria. Vreau să vă scot din cap că intrarea ar putea să fie o simplă uşă în perete. Eu cred că-i mult mai ingenios concepută...

— Ai dreptate, Maria! încuviinţă Victor. Dar toată această simetrie severă a castelului ne obligă la cercetări banale, obişnuite. Ce să facem altceva?

— Ce-ar fi să vedem totul prin prizma simetriei? dădu Lucia glas primei inspiraţii.

— E o idee! se înveseli Victor. Dar necunoscînd intrarea, ce alte mijloace să folosim pentru a o descoperi?

— Să ne gîndim mai întîi! propuse Maria.

— Toată noaptea n-am făcut altceva, se destăinui Victor. Caut mereu ideea comunicării... Caut să mă pun în pielea constructorilor... dar... vorba lui Dan; dacă ar fi măcar nişte şemineuri, nişte statui, nişte ganguri şi cămăruţe... Dar aici totul e mare, imens şi descoperit. Nimic nu arată că s-ar putea ascunde o taină. De aceea sîntem nevoiţi să ciocănim în pereţi.

— Şi dacă uşa secretă e la fel de groasă ca peretele, sau aproape la fel de groasă? întrebă Lucia.

— Asta ar însemna eşecul cercetărilor noastre, răspunse Victor. Eu sînt de acord să luăm de la capăt încăperile şi să căutăm locurile simetrice. Poate că reuşim ceva. Să vedem unde nu corespunde numărul lespezilor, al plăcilor de marmură, să comparăm camerele între ele pe dimensiuni şi cifre, cine ştie...

— Atunci n-ar fi bine să facem mai întîi un plan al castelului? spuse Lucia. Facem prototipul camerei, pe hîrtie, şi-l comparăm cu fiecare încăpere în parte. Sînt sigură că o să meargă mai uşor.

— Un fel de pat al lui Procust! descoperi Dan. Să-i dăm drumul. Lucia schiţă pe o foaie de hîrtie camera-prototip. Un cub cu latura convenţională de 10 metri, alcătuit din cinci suprafeţe drepte, pereţii şi podeaua şi uşa boltită care însă nu intra în sfera cercetărilor. Fiecare suprafaţă era formată din 100 de plăci de marmură, cam de cîte un metru pătrat fiecare. Patru pătrate de cîte un metru, în mijlocul podelei, constituiau baza coloanei, iar trei dreptunghiuri, fiecare de cîte doi metri pătraţi, constituiau uşa de intrare şi cele două firide. Astfel arăta prototipul unei camere.

Cireşarii tocmai erau pe cale să plece, cînd Ursu veni cu o altă propunere:

— Eu totuşi cred că nu-i bine să excludem din principiu ideea că ogrăzile interioare nu ar putea să ascundă o comunicare secretă cu cealaltă parte a castelului...

— Te gîndeşti la ceva anume? îl întrebă Maria.

— Mă gîndeam că, în timp ce voi cercetaţi încăperile, eu şi Tic am putea să facem acelaşi lucru în curţile interioare.

Ideea lui Ursu căpătă aprobarea tuturor şi însufleţirea prichindelului. Tic nici nu se mai uită la ceilalţi. Se lipi de Ursu şi amîndoi, cu Ţombi după ei, ieşiră în prima curte din stînga, în timp ce cireşarii de salon, în frunte cu Victor, intrau în încăperea din dreapta. Încăperea însă corespundea întrutotul planului Luciei. Nici o placă în plus sau în minus, nici o lespede stingheră. Rămîneau cele două firide. În locul plăcilor de marmură de un metru pătrat, firidele erau alcătuite din bucăţele mici de un decimetru pătrat. Ciocăniră cu bastoanele în fiecare plăcuţă, dar nici un sunet nu trăda prezenţa vreunui gol.

— Cred că în camera asta nu mai avem ce căuta, spuse Dan. S-o controlăm şi pe soră-sa de vizavi.

Lucia mai zăbovi cîteva clipe pentru a încerca o lespede de marmură din podea, care părea puţintel urnită de la locul ei. Dar ciocăniturile înfundate o lămuriră repede.

Cealaltă încăpere era şi ea aidoma prototipului. Nici aici căutările nu duseră la altceva decît la enervări şi blesteme. Simetria era fără cusur. În firide ascultară acelaşi zgomot înfundat. Părăsiră camera cam dezolaţi. Şansele de a descoperi intrarea li se reduseseră la jumătate.

— E absolut obligatoriu, spuse Lucia, ca în una din cele două camere care au mai rămas să se afle comunicarea secretă.

— Şi dacă găsim şi acolo aceeaşi simetrie? întrebă Dan.

— Atunci, ori nu există intrare secretă, ori nu ţine de legile simetriei, ori există o anumită asimetrie pe care noi nu izbutim s-o observăm. Maria se uită la Victor, dar nu descoperi pe faţa lui nimic altceva decît o expresie chinuită. Îşi muşca buzele de ciudă.

3

Ursu şi Tic trecuseră prin toate curţile interioare, şi la fiecare schimbare de prag simţeau că li se umflă şi mai rău buzele. Numai ziduri nemiloase, stînci naturale, fără scorburi şi cotloane, ziduri groase cît muntele, în care nu mai era nevoie să ciocăneşti. Se aşezară, obosiţi, pe banca de piatră din camera de gardă şi meditau. Ursu sesizase o anumită schimbare în purtarea lui Tic şi nu putea să-şi explice cauza ei. Încă nu putea. Prichindelul nu mai era acelaşi. Isteţimea şi veselia care-i aduceau atîta argint viu în ochi şi-atîta

dibăcie în mişcări pieriseră, parcă deveniseră nelinişte şi amărăciune. O tăcere speriată înlocuise verva lui neobosită, iar privirile acelea neastîmpărate, duioase, scăpărătoare, încărcate mereu de alte nuanțe aveau parcă o singură culoare: se întunecaseră. El, Tic, neobositul, veverița, rămînea uneori cu privirea pierdută, parcă nici nu ştia ce se întîmplă în jurul lui, unde se află, cu cine este. Enorm se schimbase prichindelul şi se simțea bine numai alături de Ursu, sau poate că alături de el se simțea mai liniştit. Ursu era atît de bun. Ar fi fost în stare să-şi rişte viața numai pentru a aduce zîmbet pe fața cuiva. Lui Ursu i-ar fi putut spune tot ce simțea. Dar îl ținea ceva ca un cleşte fierbinte. I se părea că, dacă ar fi spus un cuvînt, cleştele l-ar fi prins rău înăuntru. Întrebă, aproape fără voia lui:

— Ursule, tu ai văzut-o pe fata în alb? Era în fața mea la meci. Şi atunci noaptea, în poarta casei...

— Îmi amintesc... răspunse vlăjganul, mai mult ca să se afle în vorbă. Da... Mi s-a părut frumoasă...

— Foarte frumoasă, Ursule... oftă Tic. Nu ştiu cine dracu m-a pus să-i fac mereu în ciudă. Oare de ce am ofticat-o mereu? Tu nu crezi că din cauza mea a fugit?... Aşa mă gîndesc cîteodată... Şi-n loc să-mi pară rău, îmi pare bine...

— De ce, Ticuşorule?

— Dac-a fugit din cauza mea... ştii... şi eu aş fi fugit din cauza ei... Cînd mă gîndesc c-am s-o văd, Ursule...

Lui Ursu i se strînse inima. Va să zică, asta era pricina cea mare! Cu ghimpi în inimă, luă prichindelul de după gît şi-l apropie blînd de pieptul lui. Tic se lăsă furat de mîngîiere. Închise ochii şi se gîndi la fata în alb... Vlăjganul nu îndrăzni să-i spună un cuvînt; neliniştea şi durerea îl sugrumau. Dacă ar fi avut o bucată de gheață la îndemînă i-ar fi topit-o pe frunte şi abia apoi i-ar fi spus cîteva cuvinte rele, care să trezească. Tot Tic îşi reveni primul:

— Ursule, nu crezi că prin scobiturile alea din zid s-ar putea vedea ceva?

Ursu îşi aminti că într-una din curțile interioare se afla un zid înalt şi neted ca un perete, cu nişte deschizături în creastă, ca nişte crenele. A încerca escaladarea lui era o nebunie. Dar puştiul pusese atîta nădejde în întrebarea lui.

— Să încercăm, Ticuşorule, poate cu o frînghie reuşesc să ajung în creastă.

— Nu, nu! mă urc eu.

Vocea lui Ursu se făcu dintr-o dată rea:

— Tic! E un lucru prea serios ca să glumim. Adă o frînghie!

Prichindelul se supuse fără să cîrnească şi plecă în căutarea frînghiei. Ursu pătrunse în curtea interioară şi se opri furios în fața zidului cu crenele. Zidul avea vreo cincisprezece metri înălțime şi era drept, parcă tăiat cu barda, dintr-o lovitură. Zări la mijlocul zidului un colțişor de piatră şi mai sus, cîteva mici crăpături. Coborîşul de sus, de la crenele în curte, Ursu îl avea în cap, foarte precis, în toate amănuntele lui. Urcuşul, în schimb, era încă o mare întrebare.Tic sosi cu un colac de frînghie:

— Îți ajunge?

— Berechet! Va să zică... poate reuşesc s-o strecor pe acolo... Colțul cred că ține. Dă-mi funia!

Tic i-o întinse. Ursu desfăşură frînghia pe toată lungimea ei.

— Nu merge cu lațul. Vezi, Ticuşorule? Colțul e prea mic şi prea triunghiular. Lațul ar ieşi din ele imediat. Sau, măcar de-ar ieşi imediat. Ar fi bine. Să nu iasă pe la mijloc...

— Atunci, mai bine să lăsăm... Poate că descoperă Victor intrarea...

Ursu simți toată disperarea mascată din vocea prichindelului:

— Nu! Ar mai fi o soluție, dar o să ai şi tu de furcă.

Tic era de-a dreptul bucuros:

— Fac orice... orice... Dacă-mi dai voie...

Dar n-avu curajul să termine fraza. Îi era teamă că-l va mînia iarăşi pe Ursu dacă-i va spune că ar putea să încerce ascensiunea deşi nu prea vedea cum i-ar reuşi isprava.

— N-o să-ți fie prea greu, dar nici prea uşor, mai spuse Ursu. Vlăjganul aruncă funia în aşa fel că mijlocul ei se opri între colțul mic de piatră şi zid. Smuci cu putere. Colțul rezista. Înnodă un capăt al funiei de un bolovan mare de la baza peretelui iar un capăt rămase liber. Îi arătă şi lui Tic ce are de făcut: să se străduiască şi să țină lipită frînghia de zid, pentru că, depărtîndu-se, ar putea să iasă de după colțul de piatră şi atunci... Puştiul înțelese cît de grea era ascensiunea lui Ursu şi deodată simți că trebuie să-l roage să nu urce. Dar nu avu curajul.

Ursu începu cățăratul cu o prudență care părea frică. Ştia că dacă nu forțează frînghia, dacă nu face mişcări neregulate, s-ar putea ca să se înțepenească între colț şi zid, oferindu-i sprijin pentru ascensiune. Era poate unica şansă ca să ajungă la colțul de piatră. Şi presupunerea lui sau dorința lui se adeverea. Frînghia înțepenise. Trebuia să facă eforturi duble, dar cîştiga, în schimb, siguranță. Ajunsese destul de

repede la colţul de piatră. Aici însă...
Tic îl văzu lipindu-se de zid, apucînd cu mîna stîngă colţul de piatră şi înfăşurîndu-şi vîrful unui picior în funie. Susţinîndu-se astfel, se împinse încet pe zid cu mîna dreaptă întinsă spre o crăpătură neînsemnată. Degetele intrară în crăpătură ca nişte gheare, iar piciorul stîng se propti în colţul de piatră. Ursu făcu un laţ cu mîna stîgă prinzîndu-şi în el piciorul stîng. Laţul era atît de ingenios, că trăgea în sus frînghia după piciorul lui Ursu. Tic nu înţelese la început rostul acelui laţ, dar cînd îşi văzu prietenul deplasîndu-se în direcţie opusă, îi trecu în minte ca un fulger descoperirea. Ursu îşi legase funia de picior, pentru ca, în cazul unei căderi neaşteptate, să rămînă suspendat undeva, de-a lungul zidului... o fracţiune de secundă numai să fie oprit în cădere, pentru a avea posibilitatea să-şi refacă echilibrul...

Ascensiunea lui Ursu deveni un chin cumplit pentru Tic. Cele mai neînsemnate asperităţi ale zidului ajungeau prin încăpăţînare feroce puncte de sprijin sigure şi rezistente. Spectacolul era unic. Pe un zid înalt, neted ca o placă de marmură, o fiinţă omenească, sfidînd orice legi ale echilibrului, se căţăra. Era imaginea unui înotător pe suprafaţa unei ape line, ca oglinda, înaintînd rar, cu încetinitorul, numai că apa era verticală. Şi fiinţa înota încet, neverosimil... Tic avea mereu imaginea apei verticale în faţa ochilor întredeschişi... Îl văzu pe Ursu apucîndu-se cu mîinile de o balustradă, înălţîndu-l în muşchi, parcă ieşind dintr-un bazin.

Vlăjganul ajunsese pe creastă! Răsuflă de cîteva ori, jurîndu-se să nu mai facă a doua oară în viaţă o asemenea ascensiune. N-ar mai fi reuşit. Era sigur. Îşi dezlegă imediat frînghia de la picior, trecînd-o după un colţ mare şi puternic de la capătul ei. Privirile i se rostogoliră brusc şi fără voie într-o curte interioară, aidoma celei pe care o părăsise, cu acelaşi bolovan în mijlocul ei, cu aceleaşi ziduri. Vlăjganul îşi opri printr-un miracol o exclamaţie de uimire.

Chiar lîngă bolovan se afla o fată în alb... Mergea cu capul aplecat. Un bărbat înalt, gros şi puternic, o trăgea de braţ. Fata în alb nu opunea nici o rezistenţă. Se lăsa dusă spre intrarea secretă. Dar în clipa cînd trecu pragul, Ursu îşi înălţă capul iar fata îşi întoarse privirile. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Se zăriseră.

Fulgerător, Ursu se retrase. Tocmai la timp pentru a nu fi descoperit de privirile iscoditoare ale omului cu cicatrice. Cînd privi a doua oară în curte, dintr-o poziţie invizibilă, îl văzu pe omul cel voinic ferecînd uşa secretă. Vlăjganul îşi trase trupul înapoi, se împinse pe marginea zidului, apucă frînghia în mîini şi începu să alunece cu o viteză uluitoate. Tic avu senzaţia că Ursu se prăbuşeşte...

4

Exploratorii din interiorul castelului terminaseră de cercetat şi ultima cameră, şi erau cît pe-aici să dea drumul unui potop de blesteme, dar îi opri altă vijelie: apariţia lui Ursu şi Tic cu vestea cea mare. La început luară totul drept o glumă pusă la cale de Tic. Nu puteau să-şi închipuie, nici în ruptul capului, că zidul de sticlă putea fi escaladat, dar cînd văzură feţele celor doi şi mai ales cînd observară hainele lui Ursu roase şi prăfuite, simţiră cum trăzneşte în preajma lor. Erau atît de năuciţi de ambele întîmplări, de nebunia lui Ursu şi de scena văzută de Ursu, dincolo, încît le trebui destulă vreme ca să se reculeagă.

— Ştii ce meriţi, Ursule? îşi dădu, în sfîrşit, drumul mîniei Lucia.

— Fiindcă totul s-a terminat cum s-a terminat, interveni prompt Victor spre a o calma, merită, nici nu ştiu ce ar putea să merite. Dac-aş fi în locul tău, aş cere tuturor să închidă ochii...

— Eu i-am închis, anunţă Dan, şi-mi astup şi urechile!

Gluma lui Dan suna ca un clopoţel miraculos: înseninarea. Lucia se împurpura, Ursu începu să-şi şteargă praful de pe haine cu un asemenea zel, că timp de cîteva minute nu-i mai văzu faţa. Iar cînd reveni în poziţie obişnuită, bineînţeles că faţa îi era congestionată.

Cireşarii, de la primul pînă la ultimul, erau sub impresia unui singur gînd: să acţioneze imediat. Şi Victor, care ar fi vrut mai întîi să dezlege enigma din celălalt castel, lăsă la o parte supoziţiile şi ipotezele:

— Trebuie să descoperim intrarea! Există aici, undeva şi trebuie s-o găsim imediat! Am avea un atuu extraordinar în mînă. Vă daţi seama?

— Da! spuse Lucia înfierbîntată. Da! Da! Ştim cu toţii ce-ar însemna să găsim intrarea. Am fi stăpînii castelului, feriţi de orice primejdie, am putea să salvăm fata, să dezlegăm toate enigmele de dincolo... Dar unde-i, unde-i afurisita asta de comunicare?

— În curte nu-i sigur! anunţă Ursu.

— Nici în camere! adăugă Dan.

— Nici pe coridor! completă Maria. În văzduh nu poate fi. Atunci unde-i?

— O să mă omoare simetria asta scîrboasă a castelului, se tîngui Lucia. Poftim! Ce-i asimetric în

această încăpere? Spuneți şi voi. Zidurile perfect asemănătoare, coloana drept în mijloc, firidele şi uşa exact la locul lor... Simetria nu ne duce nicăieri.

—Atunci jos cu simetria! se răzvrăti Dan. Să căutăm altă lege.

— Care lege? întrebă Maria. Dacă ar fi ceva ciudat aici, am aplica o lege a ciudățeniei! Dacă ar fi ceva inutil, am aplica o lege a utilității. Nu văd nimic…

— Stai! o întrerupse Victor, Maria! Ai spus un lucru mare. Totul pare util. Dacă-i aşa, ia să privim totul prin această prismă, prin această lege a utilității. Lucia! Dă-mi prototipul camerei.

— Ce să ți-l mai dau! îl ştiu pe de rost. Cinci suprafețe, fiecare de o sută de metri pătrați...

— Nu, nu, nu! Ce nu este util? întrebă Victor.

— Firidele, lespezile de marmură, uşa secretă, coloana... enumera Dan. E atît de sărac totul... Poate marmura... ce nevoie aveau de atîta marmură?

— Firidele erau necesare, reluă Victor. Lespezile de marmură, nici nu mai discutăm; uşa secretă leagă fiecare cameră de o curte interioară... Coloana...

— Dar coloana la ce serveşte? întrebă deodată Maria.

— Dac-ar fi una singură... spuse Dan.

— Într-adevăr, la ce serveşte? repetă Victor. O coloană... şi drept în mijlocul încăperii!... Maria! E oare utilă coloana asta în cameră?

— Nu văd la ce-ar putea să fie utilă...

— Şi totuşi castelul acesta nu are nimic inutil, nici măcar un bolovan. Atunci ce rost au coloanele?

— Sînt inutile! accentua Maria.

— Atunci ce caută aici? Trebuie să aibă un rol în această simetrie şi sărăcie utilă. Din moment ce nu susțin nimic, din moment ce nici măcar nu înfrumusețează camerele, nu pot avea decît rolul de a servi ca mijloace de comunicare.

— Cum de nu ne-am gîndit pînă acum? întrebă Lucia şi mirată şi mînioasă.

— Pentru că erau prea simetrice şi prea uriaşe! răspunse. Vorba lui Dan: dacă era una singură, ne şi năpusteam asupra ei, dar aşa, în fiecare cameră cîte una... Dacă nu venea Maria cu ideea utilului, nu ştiu cînd le-am mai fi descoperit. S-aducem scara!

Ursu tocmai venea cu scara. O rezemă de coloană, se cațără pe ea şi începu să ciocănească. Înfundat, înfundat... Tic... Tic... Tic... Tec... Tec... Tec...

— Aici parcă-i o mică deosebire, sesiză Ursu. Auziți?

— Tic... Tec... Tic... Tec... Tic... Tec... Una din plăcile de marmură scotea un zgomot care se deosebea, vag, de zgomotul scos de celelalte plăci lovite. Ursu o pipăi la toate marginile, reuşi să-şi bage degetele într-o crăpătură şi trase. Placa nu se mişca. Trase cu toată puterea! Nimic. Atunci îi veni ideea să împingă. Placa de marmură se roti în jurul unui ax deschizînd o intrare prin care putea să pătrundă cu uşurință corpul unui om.

— Închide la loc, Ursule! spuse Victor. Acum trebuie să aplicăm legile simetriei!

— Crezi că şi în celelalte coloane există asemenea căi de comunicare? întrebă Dan.

— Dacă aplicăm legile ciudățeniei, da! răspunse Victor. E cam ciudat să descoperim comunicarea chiar în prima coloană pe care-o cercetăm. Să vedem şi în celelelalte camere.

În încăperea vecină, care adăpostea sala de arme, cireşarii dibuiră cea de a doua intrare. Dar în celelalte două încăperi, cu tot zelul şi meticulozitatea lor, coloanele nu dezvăluiră nici un secret, nu-şi clintiră nici o placă de marmură.

— Asta-i, trase Victor concluzia. Castelul are două căi de comunicare. Şi mi se pare că le-am descoperit pe amîndouă, nu?

— Cu alte cuvinte, sesiză Maria gîndul lui Victor, am devenit stăpînii castelului!

Tic îl trase de o parte pe Ursu. Ceilalți porniseră spre cele două încăperi cu toate secretele dezvăluite. Prichindelul îşi apropie buzele de urechea vlăjganului:

— Ursule... te rog mult... lasă-mă pe mine într-o coloană... zi... că te-ai lovit la picior... la genunchi...

Mai mult nu reuşi să-i spună, pentru că Victor tocmai venea.

— Ursule! Pornim amîndoi în recunoaştere! Să nu mai pierdem nici o clipă.

Vlăjganul îşi privea cu disperare genunchii. Parcă se uita cum şi-i freacă. Răspunse fără să-şi ridice privirile:

— Nu ştiu ce am... Parcă mi-a anchilozat piciorul... Cînd am coborît de pe zid...

Victor nu mai avu răgaz pentru întrebări, tresăriri şi spaime. Prichindelul sări ca o nevăstuică în fața lui. Privirile îi ardeau ca jarul, deşi vorbea cu o nepăsare uluitoare:

— N-are nici un rost să ştie Lucia, Victor. Fă-te şi tu că ţi-ai schimbat părerea şi spune că merg eu în locul lui Ursu. Sînt mai subţire, trec mai uşor prin gang, o convingi tu, ca să nu o necăjim, săraca...

— Ursule, Ursule!... spuse Victor şi mai uimit.

Dar nimeni nu mai avea timp să încerce să afle la ce s-a gîndit Victor cînd a repetat numele vlăjganului. Se găseau toţi cireşarii într-o încăpere albă cu o coloană la mijloc, dar Tic parcă rătăcea prin ceaţă şi vocea care anunţa că la prima recunoaştere va participa şi el, o auzea parcă din depărtări.

Şi deodată îl trezi o voce rea, care-i zbîrnia la ureche şi care se împotrivea alegerii lui. Era Lucia, dar, din păcate, nu rămase singură. Sări şi Dan şi mai sări şi nesuferita şi mincinoasa care spunea că-l iubeşte.

— Să plece Ursu, spunea Maria. Eu nu-i dau voie lui Tic!

Prichindelul, totuşi zăpăcit, şi nu de tot în apele lui sprintene, se mulţumi să ia o mutră foarte jignită şi nedreptăţită. Îl chemă pe Ţombi cu un gest scurt apoi spuse cu înverşunare:

— Dacă nici pentru o recunoaştere nu-s bun, o să vă dovedesc puţin că ştiu să mă întorc fără ajutorul vostru acasă. Hai, Ţombi! Şi tu, tîmpito, o să vezi...

— Stai! îl opri Lucia. Parcă ai fi un copil. Nu înţelegi?...

— Stai şi tu! se încruntă Tic. Parcă ai fi o dădacă. Tu de ce nu înţelegi? Şi să nu-ţi închipui că am vrut să plec de-ade-văratelea. Am vrut să-ţi arăt că te poţi înşela. Ca şi în chestia cu recunoaşterea...

— Nici nu te gîndi! ţipă Maria. M-ai făcut şi tîmpită... O să urci ultimul în coloană...

Tic începu să se gudure pe lîngă Maria:

— Hai, zău Maria... De cîte ori nu te-am făcut şi idioată şi tot ţi-a trecut supărarea. Tîmpită e mai puţin decît idioată... Lui Dan îi spun mereu.

— Şi dacă mă opun şi mai tare? se repezi Dan.

Cireşarii erau în camera goală. Tic privi îndurerat pereţii de marmură, coloana... oftă lung, lung de tot.

— Dacă vă opuneţi toţi, n-am ce face. Măcar să văd cum arată intrarea...

Cu expresia ce mai jalnică pe figură, cu mersul unui om obosit, se urcă pe scară şi se uită prin deschizătură. Deodată vocea i se schimbă. Şi înfăţişarea:

— Pssst! Ia uite o carte! Cum de n-aţi văzut-o?

Toţi făcuseră cerc în jurul coloanei. Tremurau de nerăbdare. Ursu îl ajută pe Tic să intre în interiorul coloanei pentru a aduce cartea. Prichindelul dispăru doar cîteva clipe. Capul care se ivi apoi în deschizătură era al altcuiva. Al unui învingător foarte tînăr şi blond, cu un nas cîrn şi cu argint viu în ochi:

— Cartea e grozavă, spuse el. Ştiţi ce scrie în ea? Dacă Tic vrea ceva, gata! S-a terminat. Atît scrie. Auzi! Tîmpito şi idioato! Parcă nu m-ai cunoaşte! Ai tu noroc că ţin la tine...

— În faţa unui fapt împlinit, ridică Victor din umeri, nu mai avem ce face, decît doar să ne închipuim că şi noi am vrut aşa. Ursule, rămîi tu aici pentru legătura cu Tic, iar Lucia ţine legătura cu mine. Tic, la semnul Mariei pornim amîndoi.

Peste cîteva minute, Maria dădu semnalul de plecare. Cei doi cireşari porniră în acelaşi timp pe drumul subteran care trebuia să facă legătura cu castelul fetei în alb. Amîndoi îşi imaginau că drumul va fi greu, întortocheat, plin de obstacole şi surprize. Căile subterane erau însă tot ce poate fi mai simplu. După ce coborau sub nivelul podelei, înainta fiecare drept, ca un tunel. Numai cînd ajungeau sub încăperile celuilalt castel urcau cîţiva metri în interiorul coloanelor de-acolo. Constructorii căilor de comunicaţie secretă se îngrijiseră de un singur lucru: să împiedice intrarea în castelul în care se afla camera de arme şi în care locuia familia domnească. De aceea uşile de comunicaţie prin coloanele celuilalt castel aveau un dispozitiv, în interior, care le închidea automat, după ce solul tainic părăsea intrarea. Se putea ieşi prin ele, dar de intrat nu se mai putea intra; numai dacă un paznic de casă, aflat în interiorul coloanelor, deschidea uşile la un semnal convenit. Familia domnească avea deci o a doua ieşire în caz de primejdie. Dar prin acea ieşire nimeni nu putea pătrunde în crucea cea mare.

Tic şi Victor n-aveau însă de unde să ştie această taină. Ei înaintau ca nişte melci, luminînd drumul de jur-împrejur, oprindu-se la fiecare pas şi ascultînd. Dar se convinseră amîndoi că nimeni nu mai folosise, de foarte multă vreme, acele căi misterioase. Erau deci în deplină siguranţă. Raza lanternei arăta fiecăruia un drum drept, liber, fără nici un obstacol. Drumul urca brusc pe o soară cu mînere de fier, într-un cilindru înalt de piatră, care nu putea să fie decît interiorul unei coloane.

5

Fata în alb fusese iarăşi închisă în camera ei. Era din nou prizonieră, împreună cu Philippe, în spaţiul uriaş şi tăcut ca un mormînt de gheaţă. Altă dată ar fi plîns, ar fi izbit cu pumniii în uşa de metal, i-ar fi plîns lui Philippe tristeţea care o sfîşia. Deşi omul cu cicatricea nu fusese niciodată mai sever şi mai

neînduplecat, fata în alb uitase toate tristețile, toate spaimele, toate amintirile negre. O bucurie mare, caldă îi apăsa în valuri pieptul şi-i înfiora inima. Caietul cu scoarțe de piele cunoştea pricina marii bucurii. Prizoniera i-o destăinuise: Nimeni altcineva n-o aflase...

Minunea pe care o aştepta fata în alb se ivise. Chiar în ultima clipă, cînd îşi pierduse orice nădejde, cînd intra din nou în închisoarea de marmură, chiar cînd îi păşise pragul, privirile ei descoperiseră pe creasta zidului chipul unuia dintre cei pe care îi aştepta cu atîta înfrigurare. Era chipul lui Ursu. Nu era părere, nu se înşelase!

Cireşarii sosiseră! Nu se întreba cum şi cînd. Sosiseră! În ultima clipă!

— Ți-aduci aminte, Philipe? *"Şi condamnații la moarte mai speră pînă-n ultima clipă".* Am învățat ceva, Philippe. N-avem voie să părăsim speranțele! Pînă în ultima clipă.

Omul cu cicatrice, ferm şi dur ca întotdeauna, nu observase tresăririle şi apoi strălucirile din privirile fetei. Nici n-avusese timp să se uite la ea. Fata în alb aştepta în linişte. Cireşarii ştiau că e aici, ştiau că e prizonieră. Şi afară era cald, frumos şi castelul avea nevoie de voci, de paşi sprinteni, de o nemaipomenită recepție.

Fata în alb se lăsă furată de vîrtejul unui vals imaginar. Dansa în cercuri largi, tăcute. Nu se auzea nimic. Paşii nu făceau zgomot, nici mîinile care alintau aerul, nici faldurilele rochiei albe. Marmura era obişnuită cu tăcerea, era stăpîna întregii tăceri, nu cuvînta niciodată altfel decît prin sclipiri reci, mute. Dar bătăile inimii deveniseră prea puternice, amenințînd liniştea incoruptibilă. Fata în alb îşi opri dansul şi încercă să-şi liniştească gîndurile pornite într-un cutreier prea luminos.

Lipit de baza coloanei, Philippe se transformase într-un arc. Fata tresări şi urmări privirile de foc. Coloana! De-acolo veneau zgomote abia perceptibile. Dar zgomotele veneau din interiorul coloanei... şi una din plăci începu deodată să alunece fără zgomot.

O față bronzată cu priviri adînci, cu întrebări în sprîncene, cu trăsături aproape bărbăteşti se ivi în deschizătură. Privirile de sus şi de jos se întîlniră instantaneu. Ale fetei: speriate, cu luciri de vis şi avînt; ale băiatului: surprinse, uimite, strălucitoare. Băiatul îşi duse tăcut degetul la buze, chiar în clipa cînd fata în alb voia să spună ceva. Cerea tăcere... Capul tînărului dispăru pentru cîteva clipe, apoi ieşi din nou la iveală.

— Bine c-am observat la timp, spuse el în şoaptă. Nu pot să cobor. Uşa se închide automat. Poți să urci pe frînghie?

— Cine eşti? întrebă tot în şoaptă fata în alb. Victor?

— Victor!

— Victor? Ați venit toți? Şi fetele?

— Toți! Îți arunc frînghia. Prinde-te bine! Te trag eu.

Fata ezită o clipă. Deşi-i aştepta pe cireşari, apariția bruscă a lui Victor o surprinsese. Ştia că mai are ceva de făcut, dar se agăță fulgerător de frînghie şi începu să se cațere ca o pisică. Auzise pe cineva umblînd la uşa de metal.

Victor o prinse în brațe şi o trase în deschizătură. Zmuci şi frînghia pe care Philippe nu mai avu vreme să se agate. Apoi împinse fără zgomot placa de marmură care se lipi de celelalte exact în clipa cînd pătrunse în încăperea pustie omul cu ochii de viezure.

6

Şi Tic ajunsese în interiorul coloanei. Urcă fără zgomot scările de fier şi se opri în dreptul plăcii care alcătuia uşa. Inima prichindelului bătea cu putere. O va vedea în sfîrşit pe fata în alb. Cît îl invidiase pe Ursu cînd îi spusese că o zărise în curte! Visase şi dorise atît de mult ca el să fie primul care s-o vadă! Acum însă va trebui să o salveze. Chiar dacă va fi nevoie să înfrunte cele mai mari pericole. Nu se va întoarce dincolo fără fata în alb.

Însuflețit de gînduri eroice, Tic încercă să manevreze dispozitivul uşii. Mecanismul era vechi şi făcea zgomot. De aceea îşi împărți operația de deschidere în etape scurte cu pauze între ele. Placa de marmură începu să se îndepărteze de celelalte, să se rotească încet, fără zgomot. Tic îşi scoase capul prin deschizătură şi privi în încăpere. Zări trei pături de campanie, cîteva geamantane, rucsacuri, văzu trei fişicuri de monezi scînteietoare de aur. Zări chiar lîngă coloană o masă plină cu pachete, cu hîrtii, cu pahare şi termosuri: în altă firidă văzu o puzderie de obiecte, accesorii de alpinism, bastoane, ciocane, cuțite, vergele de fier, lanterne, baterii, securi, toate însă într-o rînduială perfectă.

Prichindelul luă o hotărîre temerară: îşi va da drumul în cameră. Cunoştea tot planul castelului, cunoştea amplasamentul încăperilor, specificul fiecărei camere, uşile secrete şi mai ales cunoştea calea de

comunicație secretă. Se uită încă o dată înăuntru, dar nu zări pe nimeni, nu auzi nici un zgomot. Din nefericire, Tic nu putea să vadă şi în spatele coloanei. L-ar fi descoperit ascuns acolo, cu o secure în mînă, abia ținîndu-şi răsuflarea, pe omul cu cicatrice. Tic nu-l văzu. De aceea îşi scoase tot trupul afară, se prinse cu mîinile de marginea deschizăturii şi îşi dădu drumul, alunecînd pe coloană.

În clipa cînd atinse podeaua, Tic auzi uşa secretă pe care o părăsise, închizîndu-se cu zgomot rău şi simți două mîini de fier prinzîndu-l şi răsucindu-i brațele.

7

Omul cu ochii de viezure pătrunse în camera fetei în alb. Intrase zîmbitor, cu gîndul că va face impresie. Dar nu zări pe nimeni nicăieri. Numai motanul îl privea duşmănos dintr-un ungher. Camera era goală, uşa secretă era închisă pe dinafară... Şi totuşi fata dispăruse. Cînd se convinse că dispariția fetei era tot atît de reală pe cît era de enigmatică se simți năpădit de spaimă. Părăsi repede încăperea, dar nu se duse direct la şef. Îl căută mai întîi pe slăbănog, într-o curte interioară unde-l lăsase la pîndă.

— A dispărut fata! îl anunță el îngrozit.

Pîndarul făcu o mişcare de negație şi teamă:

— El ştie? I-ai spus?

— Nu! Şi nu ştiu ce să fac! Dacă află...

— De unde a dispărut! îl zgîlțîi slăbănogul.

— Din camera ei... cu uşile încuiate pe dinafară.

— Atunci şi coloana de acolo are o intrare secretă. Hai să-i spunem! Imediat!

Alergară amîndoi spre camera cu pături de campanie şi cînd intrară înăuntru îl văzură pe şeful lor răsucind brațele unui omuleț cu păr blond, care se zvîrcolea sălbatec.

— E mic dar neastîmpărat ca o zvîrlugă, dumnealui, îi întîmpină omul cu cicatrice.

Îşi împinse prizonierul într-un colț mai luminos şi-i cercetă fața. Îşi îngroşă vocea şi răcni, parcă s-ar fi prăvălit o sută de tunete asupra încăperii:

— Ce cauți, tîlharule?

Imperturbabil, Tic nu scoase nici un cuvînt. Omul cu cicatrice se apropie mai amenințător. Ridică mîna în aer parcă pentru a-l lovi:

— Răspunde, pungaşule! N-auzi?

Tic se uită țintă în ochii lui dar nu răspunse.

— O să văd eu dacă după douăzeci şi cinci de curele pe spatele gol te mai ține curajul. Spune, mă, cine te-a trimis aici şi de unde vii?

Prichindelul luă o mutră nepăsătoare şi parcă disprețuitoare, ceea ce mări furia omului cu cicatrice. Întorcîndu-se

spre cei doi pe care scena neaşteptată îi amuțise şi văzîndu-i cum stau nemişcați lîngă uşă, strigă la ei:

— Ce-i cu voi? Ce-ați încremenit acolo? Numai statui mai lipseau în camera asta.

— Fata... îndrăzni viezurele.

— Ce-i cu ea? Ce s-a întîmplat?

— A dispărut!...

— Cum? urlă omul cu cicatrice. Şi mai stați aici şi vă holbați la mine?

Uitînd de prizonier, luă la repezeală o secure în mînă şi se avîntă pe uşă cu cei doi după el. Slăbănogul însă nu-şi pierdu firea cu totul şi încuie uşa.

Rămas singur, Tic sări ca o veveriță spre uşa secretă, împinse cu toate puterile. Zadarnic. Uşa era închisă pe dinafară. Alt mijloc de scăpare nu avea. Prizonierul cîntări situația. Trebuia să facă neapărat ceva, să profite de absența celor trei. Deşi dorise atît de mult să dea el primul peste fata în alb, era totuşi bucuros că fata scăpase. O grijă i se luase de pe inimă... Dar ce putea să facă acum în situația în care se afla? Să stea cu mîinile în sîn? Nu!

Ochii lui cotrobăiau avizi încăperea şi se ațintiră asupra firidei cu fişicurile de monzei. O idee mare îi trecu prin minte. Alergă spre firidă, privi o clipă monezile, apoi îşi roti ochii prin cameră, căutînd ceva. Şi deodată ochii.i se umplură de străluciri.

Acțiunea lui nu dură mai mult de două minute. Abia revenise în colțul în care fusese lăsat, că uşa de fier se deschise şi cei trei îi păşiră pragul. Omul cu cicatrice era congestionat la față. Se repezi la prichindel gata să-l zdrobească:

— Tot nu vrei să spui, pungaşule?

Cu o sforțare supremă reuşi totuşi să se stăpînească. Înțelese că trebuie să procedeze repede şi

calculat. Se adresă celor doi cu voce tot mai calmă:

— Lanțurile! Și încuietoarea de siguranță!

Slăbănogul scoase dintr-un rucsac un lanț gros la capătul căruia atîrna un lacăt mare și solid:

— Scara! îi porunci celui cu ochii de viezure.

I se aduse la repezeală scara. O rezemă de coloană, urcă pînă la mijlocul ei, apoi înconjură de cîteva ori cu lanțul porțiunea de coloană în care descoperise ușa secretă. Strînse lanțul cu ajutorul încuietorii de siguranță, în așa fel că ușa secretă nu se mai putea clinti.

— Lanternele și lanțul celălalt! porunci iarăși, după ce coborî de pe scară.

Tic îi văzu luîndu-și lanternele de pe o măsuță de piatră, apoi scoțînd din rucsac un al doilea lanț și îndreptîndu-se spre ușa de fier. Înainte de a părăsi încăperea, omul cu cicatrice îl fixă cu degetul:

— Stai liniștit, că totul e în zadar. Ești un zălog foarte prețios! Aflu eu ce-i cu tine și cu cine ești...

Puștiul auzi distinct cum se fixează drugul de siguranță. Era prizonier... Știa însă că prieteni lui îl vor salva și mai știa că oamenii care-l făcuseră prizonier nu vor mai găsi monezile de aur cînd se vor întoarce. Într-adevăr, în firida de marmură nu se afla nici urmă de monedă.

8

Victor o lăsase pe fata în alb să coboare înaintea lui pe scara cu mînere de fier. Îi luminase drumul cu lanterana și cînd fata ajunsese în gang începuse și el coborîșul.

— Pot să vină după noi? îl întrebă fata cînd îl simți aproape.

Victor aprinse lanterna și lumină drumul pînă departe. Apoi îi răspunse liniștitor:

— Numai dacă sparg coloana. Ușa nu se deschide decît pe dinăuntru.

Fata îl apucă pe Victor de braț și-i spuse cu o voce tremurătoare:

— Nu se poate! Trebuie să mă întorc neapărat... Măcar pentru cîteva clipe. Am uitat ceva...

— Calmează-te! o întrerupse Victor. Dacă de-acolo nimeni nu poate veni după noi... În schimb noi putem pătrunde oricînd acolo. Castelul a fost special construit ca numai din aripa noastră...

Dar nici fata în alb nu-l lăsă să-și termine fraza:

— Eram sigură că mai există o aripă! E mai mare decît a noastră?

— Exact la fel! Seamănă cu planul tău ca două picături de apă.

— Ați găsit și comoara?

— Comoara!? A, da! E o sală de arme cu obiecte de mare preț. Dar de unde știi toate astea?

— Am dat peste un document vechi, ascuns în camera mea. Dar voi cum ați reușit să ajungeți aici? Am uitat să vă spun în mesaj...

— Am dat și noi peste un document vechi care ne-a dus însă la altă intrare... O să-ți povestim.

Amîndoi mergeau cu pași prudenți pe lespezile de piatră ale gangului subteran.

— Cine sînt oamenii care te-au făcut prizonieră? o întrebă brusc Victor.

— Voi n-ați aflat?

— Încă n-am aflat, dar am o bănuială...

Cei doi tineri ajunseseră la mijlocul tunelului. Fata în alb făcu un pas înainte pentru a merge cot la cot cu Victor.

— Ce bănuială ai? îl întrebă ea cu subînțeles.

Victor o prinse de braț cu mîna liberă. Dar nici n-apucă să deschidă gura că îl trăzni fulgerul unei presimțiri negre. Era prima reacție la atacul mișelesc. Pămîntul îi fugi de sub picioare. Fata în alb se *agăță* de gîtul lui într-un gest instinctiv de salvare. Amîndoi se prăbușiră în gol îmbrățișați, lipiți unul de altul, cu spaima morții în suflet.

9

În camera de arme, Lucia se plimba nervoasă printre armurile amenințătoare. Trecuse prea mult timp pentru o recunoaștere. Victor n-avea obiceiul să forțeze lucrurile și mai ales nu-i plăcea să lase în urma și în absența lui neliniști, întîrzierea i se părea prea mare Luciei, pentru a mai aștepta cu brațele încrucișate întoarcerea celor două iscoade. Ieși pe coridor și-i chemă pe ceilalți.

Ursu părea la fel de frămîntat. Îl rodeau remușcările că-l lăsase pe Tic să plece în locul lui. Cine știe ce i se întîmplase prichindelului? Încercă totuși să-și liniștească prietenii:

— Nu vă alarmați. Cine știe ce obstacole li s-au ivit în cale? Dacă vreți, eu pornesc pe urmele lui Tic.

I se răspunse din ochi, mai ales ochii celei atît de jignită de întîrziatul cel blond și nesuferit

răspundeau cu lacrimi. Vlăjganul se cațără la iuțeală pe coloană şi dispăru prin uşa secretă. Ajunse repede în gang şi de acolo înainta cu prudență luminînd şi cercetînd fiecare perete şi fiecare lespede de piatră în parte. Trecu de mijlocul tunelului fără să i se întîmple nimic. Capcana era în aşa fel construită că nu se deschidea decît atunci cînd cineva din castelul celălalt încerca să intre în castelul domnesc. Era o dublă măsură de siguranță împotriva oricărui străin şi nechemat care ar fi rîvnit spre castelul domnesc.

Ursu ajunse în interiorul coloanei, dădu peste uşa secretă şi se chinui s-o deschidă fără zgomot. Mecanismul se supuse, dar uşa nu se clinti din loc cu toate opintelile lui. Nu mai era nici o enigmă. Vlăjganul înțelese că uşa fusese baricadată pe dinăuntru. Prin urmare, Tic căzuse în mîinile oamenilor de acolo. Ceea ce nu-şi putea închipui Ursu era faptul că, umblînd la mecanismul uşii, declanşase instantaneu un dispozitiv de pîrghii care punea în funcțiune trapa de la mijlocul tunelului. Nu mai avea timp de pierdut. Trebuia să se întoarcă imediat, să-l cheme pe Victor şi să facă împreună un plan pentru salvarea prichindelului din mîinile necunoscuților.

Vlăjganul porni cu paşi repezi înapoi. Gîndul că Tic e în pericol îi provocă dureri fizice. Cum se putea apăra prichindelul, cum putea să reziste împotriva unor nelegiuiți? Trebuia să-l salveze imediat şi ştia cum. Va trece în castelul celălalt, escaladînd încă o dată zidul cu crenele. Lumea îl va ierta că pentru salvarea lui Ticuşor îşi călcase jurămîntul. Va fi pentru prima şi ultima oară în viață lui.

În clipa cînd ideea salvării lui Tic îl cotropise de tot, cînd se hotărî s-o aplice fără zăbavă, vlăjganul simți căscîndu-se un gol la picioarele lui. Se răsuci instinctiv în aer, încercînd să prindă ceva. Nu reuşi decît să-şi recapete echilibrul, ceea ce însemna însă foarte mult în prăbuşirea crudă şi neaşteptată.

10

Castelul nelocuit de aproape 300 de ani deveni dintr-odată teatrul unor evenimente nemaipomenite.

În partea nordică, aripa fetei în alb, trei oameni, mai mult deznădăjduiți decît furioşi, se învârteau în jurul unui tinerel cu nasul cîrn şi păr ciufulit, care la toate amenințările lor răspundea printr-o muțenie definitivă.

În aripa domnească, trei cireşari trăiau clipe unice prin cruzimea lor. Cei mai buni dintre ei dispăruseră fără urme. Dispăruse Victor, singurul care ar fi putut să despice cu mintea lui întunecimile, dispăruse Ursu, singurul care ar fi putut duce la capăt cel mai absurd plan de salvare, dispăruse prichindelul cîrn şi ciufulit, singurul care le sfîrşia tuturor inimile.

Singurele ființe care ar fi putut aduce linişte, seninătate şi poate chiar veselie în castelul rece de marmură se zbăteau neputincioase în două hrube adînci şi întunecoase de unde nu putea răzbate în afară nici un strigăt de încurajare sau de ajutor. Ingenioasele capcane nu-şi pierduseră memoria mecanică nici după secole de aşteptare. Făcuseră prizonieri, aşa cum le era menirea.

Deasupra cetății celor două cruci începea să fîlfîie pasărea nopții cu aripile sale negre, înfricoşătoare, cu răsuflările sale de spaimă.

CAPITOLUL XIX

1

Omul cu cicatrice îşi recăpătase stăpînirea de sine.

— Avem un zălog la fel de prețios, le spuse tovarăşilor lui. Sînt sigur că "ăilalți" vor propune schimbul. Umblă sigur după comoară. Trebuie să mai aşteptăm.

— Numai să fie legată apariția intrusului ăluia mut de dispariția fetei... Îndrăzni omul cu ochii de viezure.

— Prea s-au petrecut în acelaşi timp, ca să nu fie legate între ele.

Cei doi tineri erau impresionați de tăria "şefului". Slăbănogul i se adresă după cîteva clipe:

— Ce facem cu mormolocul?

— Îl închidem în camera fetei! răspunse sec omul cu cicatrice. Cînd pătrunseră în încăperea închisoare, îl găsiră pe Tic

Încremenit în ungherul lui de pedeapsă. Slăbănogul se postă în fața lui şi-l fulgeră cu privirea:

— Dacă pînă mîine dimineață nu spui totul, te...

Gestul pe care-l făcu era foarte crud şi hotărît. Tic îşi ridică ochii spre individul din fața lui, îl măsură

din picioare pînă în cap şi faţa lui ca de mort îl cutremură scurt. Se feri repede coborînd privirile.

— Duceţi-l, porunci şeful. Ai timp să te gîndeşti toată noaptea. Ai auzit, pungaşule?

Slăbănogul îl zmuci pe Tic inutil, pentru că prichindelul nu făcu nici o încercare de rezistenţă. Tocmai cînd ajunsese la uşă, vocea îngrozită a omului cu ochii de viezure umplu încăperea:

— Monezile! Au dispărut monezile! Hoţul!... Staţi!

Parcă-l cuprinsese demenţa. Ochii îi ieşiseră din orbite.

— Unde-s monezile? răcni el şi se repezi cu pumnii strînşi spre prichindelul înghesuit dar foarte indiferent.

— Stai! îl opri şeful. Nu pot să fie decît aici în cameră. Mai întîi controlaţi-l pe dumnealui pînă la piele.

Amîndoi se năpustiră asupra lui Tic, îi scotociră veşmintele, îl pipăiră peste tot, dar nu găsiră nimic. Repetară de cîteva ori percheziţia pînă ce omul cu ochii de viezure se convinse:

— Nimic! N-are absolut nimic la dînsul. De înghiţit nu putea să le înghită.

— Atunci, duceţi-l! Imediat!

Fiecare îl luă pe Tic de cîte un braţ şi-l transportară în camera fetei în alb. Nu părăsiră însă încăperea înainte de a-l ameninţa:

— Dacă pînă mîine dimineaţă nu spui totul, te facem bucăţi! Tic îi salută politicos, înclinîndu-şi capul, apoi se trînti pe pat pentru a-şi aduna gîndurile.

Cei doi baricadară uşa dar nu se înapoiară pînă ce nu verificară şi siguranţa uşii secrete care dădea din camera lui Tic în curtea interioară.

Era întuneric de-a binelea. Mergeau amîndoi cu lanternele aprinse.

— Unde-a pus pungaşul ăla monezile? întrebă omul cu ochii de viezure.

— Le-o fi ascuns undeva în cameră, răspunse celălalt. Nu ăsta-i baiul. Ce-o fi cu el şi mai ales ce-o fi cu fata?

— Şeful parcă s-a calmat.

— Aşa e el întotdeauna cînd e distrus. Chiar mă nelinişteşte starea lui. Cînd e nervos nu-i nimic grav, dar cînd pare liniştit... Să nu facă vreo gafă.

— Nici o grijă, îl asigură celălalt.

Cînd se înapoiară la sediul lor, găsiră lumînările aprinse. Omul cu cicatrice încremenise, gînditor, lîngă firidă.

— Voi căutaţi monezile! se trezi el. Oare unde le-o fi ascuns pungaşul? Căutaţi bine! Iau eu o să dau o raită prin castel.

— Trebuie să răscolim totul! spuse viezurele.

— Poate că nu, se îndoi slăbănogul. Să ne gîndim cam unde ar fi putut să le ascundă... Camera o cunoaştem cum ne cunoaştem palma... Nu există altă ascunzătoare secretă decît acolo în firidă.

— Dar dacă le-a dat cuiva prin uşa secretă din coloană? tremură omul cu ochii de viezure.

Şeful se uită la el cu o nuanţă de dispreţ:

— În loc să i le fi dat cuiva, prin uşa din coloană, nu crezi că era mai simplu să le fi băgat în buzunar şi să fi plecat apoi cu buzunarele pline pe-acolo?

Cel întrebat îşi aplecă privirile, ruşinat, prefăcîndu-se că începe să caute monezile.

— Ce-ar fi să ne uităm întîi prin bagaje? îşi dădu cu părerea slăbănogul.

Şi pentru că nu-i răspunse nimeni, se apucă să cotrobăiască prin bagaje. Răsturnă prima raniţă pe patul de campanie.

2

Prăbuşirea lui Victor şi a fetei în alb fusese atenuată de închiderea mecanismului. Lespedea de piatră care avea rolul de trapă îi aruncase pe amîndoi în hrubă ca un tobogan. Contactul cu pămîntul îi zdruncinase rău, mai ales pe Victor, care printr-un gest reflex o ridicase în braţe pe fata în alb, chiar în clipa atingerii, pentru a o feri de izbitură. Leşinul stîrnit de ciocnirea dintre oase şi abdomen nu durase însă prea mult. Victor se trezise cu capul în poalele fetei în alb, cu fruntea şi tîmplele lipite de palmele ei. După ce-şi revenise în simţiri, primul lui gînd fusese să caute lanterna. Dar mîna lui nu întîlni pe podea decîte cioburi şi aşchii de ebonită şi sticlă şi degetele fierbinţi ale fetei în alb.

În hrubă era întuneric beznă, întuneric de mormînt, iar prizonierii nu aveau la ei nici o sursă de lumină, nici măcar beţele uscate ale omului primitiv. Şi nu le trebuia decît o clipă de lumină ca să vadă locul în care se află. Cumplită situaţie! Nu ştiau dacă sînt pe marginea unei prăpăstii, sau înconjuraţi de

tăişuri de fier, sau ameninţaţi de prăbuşirea unor bolovani, sau suspendaţi pe vreo platformă îngustă deasupra abisului. Ca s-o încurajeze pe fata în alb, Victor începu să-i povestească peripeţiile prin care trecuseră cireşarii în drumul lor spre cetate. Timpul se scurgea şi Victor era convins că Lucia şi Ursu şi ceilalţi vor porni în căutarea lui. Fata îl asculta fără să-l întrerupă. Numai cînd Victor îi spuse cu voce timidă şi cam nesigură ce credea el despre mesaj, despre castel, despre oamenii care-o făcuseră prizonieră, fata îi aprobă spusele prin exclamaţii uimite şi tresăriri speriate.

— De-acum înainte n-o să te mai numesc fata în alb, îi spuse Victor. Te voi numi Laura.

După ce simţi că Laura îşi recăpătase calmul, Victor o invită la o explorare temerară prin beznă.

— Eu merg înainte, iar tu mă ţii de mînă, o dăscăli el. Îmi trebuie neapărat un punct de sprijin, sau mai degrabă ideea că există cineva lîngă mine care mă poate ajuta în cazul unui accident neprevăzut, al unei alunecări, al unei ezitări.

Laura înţelese totul şi în loc de orice răspuns îi căută mîna. Astfel porniră amîndoi la o explorare, care, cel puţin pentru Victor, deveni o sursă de senzaţii stranii, netrăite, unice. Parcă era înconjurat de toate ameninţările lumii, parcă-l aşteptau pretutindeni tăişuri şi zimţi şi goluri şi gheare şi tentacule, dar mîna aceea mică, plină de zvîcnete, care se înghesuise în mîna lui, şi şoaptele care-i mîngîiau şi-i călăuzeau ceafa şi obrajii şi toată fierbinţeala din spatele lui, care intra în el ca nişte unde, şi apropierile, şi fiorii îl făceau să uite spaimele rele... dar îl încolţeau altele pe care nu le cunoştea.

Cutreierul celor doi prin beznă ţinu multă vreme. Victor înainta încet, cu pauze după fiecare pas, căutînd reazem sau obstacole în întunericul misterios. În ciuda prudenţei exagerate, cireşarul se împiedică de două ori. Prima dată cînd întîlni un gol lăsat de alunecarea unei lespezi, şi la tresărirea lui speriată simţi un braţ cald încolăcindu-i-se de gît şi trăgîndu-l înapoi. A doua oară se împiedică mai rău, chiar în mijlocul hrubei şi se prinse el de gîtul fetei, iar fata i se cuibări înfricoşată la piept. Dar acolo nu se afla nici un obstacol, nici un gol, nici un ascuţiş din afară. Erau alte spaime, care-i ţinură îmbrăţişaţi şi tremurînd multe clipe. Se treziră amîndoi şi se îndepărtară unul de altul fără să-şi deznoade mîinile. Şi tîrziu, după ce liniştea şi calmul se întoarseră în cubul de întuneric, se auzi vocea lui Victor:

— Sîntem într-o hrubă, un fel de închisoare, supusă şi ea legii pătratului. Latura cred că e de vreo patru metri. În zidul din stînga noastră e o gaură de aerisire, însă mult prea sus. Înălţimea hrubei cred că e de vreo trei metri, poate trei metri şi jumătate.

— Şi podeaua? întrebă fata. E accidentată?

— Într-un singur loc a alunecat o lespede, răspunse Victor.

— Şi eu am simţit la fel: într-un singur loc... tremură vocea Laurei.

Victor înţelese tîlcul întrebării şi închise ochii, deşi întunericul era gros, parcă se simţea în mîini. Încercă să-şi oprească bătăile inimii, dar îl înfioră şi mai tare adierea unor degete pe braţul lui. Şi braţul înfiorat căută umerii fetei şi-i apropie încet de pieptul lui.

— E atît de frig aici, Laura... dar ce s-ar fi întîmplat dacă n-am fi căzut aici?

Şi fata în alb ţinea ochii închişi:

— Nu, Victor! Trebuia să ne prăbuşim aici...

Dar simţi dintr-odată că visase prea mult şi i se făcu teamă de răzbunarea zeilor. Se retrase din îmbrăţişarea lui, apoi şopti:

— Dar trebuie să şi ieşim, Victor! Cine ne poate auzi?

— Nu trebuie să ne audă nimeni. Cred că de multă vreme ne caută cineva... tu nu-l ştii pe Ursu, Laura... Nu se poate să nu ne găsească.

Amîndoi îşi trimiteau speranţele după ajutor. Amîndoi voiau lumină, voiau soare, voiau să se privească mult, fără să clipească, fără să cuvînte...

3

Fiinţa spre care zburau speranţele celor doi prizonieri era la fel de neputincioasă ca şi ei, închisă şi ea într-un cub de întuneric. Trapa îl azvîrlise pe Ursu în gol, fără nici un avertisment. Printr-o scurtă răsucire, vlăjganul îşi recăpătase însă echilibrul. Raza lanternei sale coborîse luminînd podeaua, îşi calculase cu precizie flexiunea, aterizase prefect, parcă pentru a sări imediat. Dar trapa se închisese prea repede. Nu mai avu timp să se prindă cu mîinile de ea. Ajunsese prizonier într-o încăpere strîmtă şi adîncă. Plafonul era la aproape trei metrei şi jumătate înălţime. Ursu îl cercetase cu lanterna şi înţelesese că trapa, deşi era foarte groasă, s-ar putea deschide printr-o simplă împingere.

Mica văgăună era complet pustie. Nu zărise nici măcar un bolovan care l-ar fi putut înălţa cu cîţiva centimetri. Trapa era prea groasă şi se lipise prea bine de plafon, pentru a lăsa să se audă afară vreun sunet.

Măcar o piatră să fi găsit... Ar fi aruncat cu ea în plafon şi poate că ar fi auzit de cei de sus. Ursu mai descoperi într-un ungher al carcerei o gaură care servea pesemne la aerisire. Gaura era sus, în colţul opus trapei, nu departe de pafon şi părea destul de largă pentru a se putea strecura în ea. Din fericire, vlăjganul avea la el un cuţit de excursie. Lovi cu el în zid, în colţul în care se afla gaura de aerisire, pînă făcu o mică scobitură în care-şi putea sprijini vîrful piciorului. Îşi înfipse bine bombeul în mica scobitură, apoi făcu un salt disperat în întuneric şi izbuti să-şi agate degetele de marginea găurii de aerisire. Se înălţă în muşchi, îşi lăsă greutatea corpului într-o singură mînă, apoi scoase lanterna din buzunar. Raza lanternei îi descoperi un tunel îngust şi drept care se oprea undeva într-un zid.

Ursu se împinse înăuntru şi începu să înainteze prin tunel ca o reptilă. Numără în gînd cam vreo şapte metri, pînă cînd atinse cu fruntea capătul tunelului. Cotlonul era oprit de un zid artificial făcut din cărămizi şi mortar, dar continua în sus printr-un cotlon strîmt prin care abia îi intra mîna: gaura de aerisire. Zidul de cărămidă îl atrăgea cel mai mult pe Ursu. Care era rostul lui acolo dacă nu acela de a bara o cale de comunicare? Barajul acela asimetric şi arogant nu numai că-l enerva pe vlăjgan, dar parcă îl şi provoca, îi aţîţă degetele.

...Nu-şi mai dădea seama de cîte ore se chinuia la demolarea zidului. Cuţitaşul nu putea face mare treabă. Cuţitaşul sfărîma mortarul, iar mîinile lui Ursu smulgeau ca un cleşte cărămizile din zid. Truda lui putea fi invidiată de toţi stăpînii iadului. Numai ca să se debaraseze de o cărămida smulsă trebuia să se învîrtească şi să se răsucească, să-şi transforme tot corpul, pînă la vîrfurile picioarelor, în bandă de expulzare, împingea şi cu nasul, şi cu bărbia, şi cu răsuflare. Zidul era gros, solid, temeinic, cum era totul în castel. Parcă devenise el întreg un burghiu, atît de chinuitor înainta. Deşi praful de mortar şi de cărămidă îi umpluse gura şi gîtlejul, nu încetă nici o secundă sfredelirea. Lovea mereu, smulgea cărămidă după cărămidă, colţ după colţ din zidul tuturor iadurilor.

Deodată, cuţitaşul, sau ce mai rămăsese din el, începu să scoată zgomote seci. Ursu ajunsese la capătul puterilor. Fără acel zgomot al speranţei s-ar fi înăbuşit acolo, pentru că de întors nu mai avea pe unde. Îşi adună toată energia îşi împinse mîna şi mîna alunecă o dată cu zidul, sau cu ce mai rămăsese din el, în gol. Sfredelise bariera de piatră. Îşi strecură corpul prin gaura spartă de mîinile lui şi se pomeni într-un tunel identic cu cel pe care venise el.

Vlăjganul îşi opri tîrîşul prudent. Auzise parcă nişte sunete... Înaintarea deveni tăcută ca o alunecare în apă... pînă ce mîinile lui pipăiră o muchie: ieşirea din tunel. Scoase cu gesturi neauzite lanterna din buzunar, întinse mîna în gol căutînd cu farul lanternei o direcţie precisă. I se părea că aude un foşnet, undeva, jos, în stînga lui. Îndreptă într-acolo farul şi apăsă brusc butonul împrăştiind o explozie de lumină.

4

În camera de arme, Lucia, Maria şi Dan se străduiau de ore întregi să găsească un mijloc oarecare pentru a da de cei dispăruţi, pentru a afla care e soarta lor. Lucia oprise orice coborîre prin coloană. Înţelese că intrarea e primejdioasă, că de acolo vin toate relele. Aştepta din moment în moment o apariţie înfricoşătoare în cadrul uşii secrete. Spaima şi tensiunea prin care treceau erau atît de mari, că multă vreme nici unul din cei trei abandonaţi nu izbuti să închege o idee mai ca lumea.

Dan nu putea să-şi imagineze că Victor încăpuse atît de uşor pe mîna necunoscuţilor, că nu fusese în stare să le dea măcar un semn de alarmă. Niciodată Victor nu făcuse un act nesăbuit, hazardat. Şi mai ales nu înfrunta un pericol fără să-şi avertizeze prietenii.

Lucia nu-şi putea lua gîndul de la Ursu... Îl cunoştea prea bine, îi cunoştea gîndurile, îi cunoştea capacitatea unică de a acţiona şi de a se orienta fulgerător în clipele cele mai grele, şi mai ales ştia ce forţă putea să declanşeze Ursu dacă era în joc viaţa cuiva.

Iar Maria... Imaginea lui Tic în mîinile unor necunoscuţi, care nu puteau fi decît nişte oameni răi şi fioroşi... parcă le vedea mutrele crude, hidoase, neînduplecate... Îi străpungea cu mii de ace inima. Şi nu mai era în stare să se gîndească la alceva. Dacă ar auzi un glas care ar face-o idioată, nebună, orice, cît de fericită ar fi lumea!

Şi mai era şi Ţombi, credinciosul căţel, pe care neaşteptata dispariţie a stăpînului îl adusese într-o stare jalnică.

Lucia îşi revenise prima. Încercă să-şi liniştească prietenii, sau poate să se autoliniştească, să-şi alunge disperările:

— Nu se poate să fie ceva grav, Maria. Mintea mea nu vrea să accepte aşa ceva...

— Oare mintea, Lucia? îndrăzni Dan s-o întrerupă. Sau poate...

— Nu, Dan... ştiu la ce te gîndeşti. Sigur că mă doare şi sufăr... Dar judecaţi şi voi. Dacă prietenii

noştri ar fi ajuns în mîna necunoscuților, credeți că ăia s-ar fi mulțumit numai cu atît? Chiar dacă n-ar fi scos un cuvînt de la ai noştri, dacă n-ar şti că sîntem aici, oare n-ar fi venit ei încoace să se convingă că nu mai este nimeni?

— Poate că se tem, spuse Dan, fără convingere.

— Dacă sînt în stare să pună mîna pe Ursu, crezi că sînt oameni care se mai tem de ceva în lume?

— Atunci ce crezi tu? o întrebă Maria.

— Cred că s-a întîmplat ceva neprevăzut, că au căzut într-o capcană care nu are nici o legătură cu necunoscuții... cine ştie! Camerele în care au pătruns poate că sînt închise...

— Atunci de ce nu se întorc?

— Poate că s-a stricat mecanismul uşilor, sau...

— Sau ce? se interesă Dan. Atunci n-avem altceva de făcut decît să pornim pe urmele lor prin comunicarea secretă.

— Nu! se opuse Lucia din răsputeri. Primejia e aici, în coloanele astea nenorocite. Numai dacă n-o să găsim nici o altă cale vom încerca să trecem prin ele legați de frînghii... Pînă atunci...

Lumina zorilor pătrundea pe nesimțite în castel. Întunericul se topea şi parcă renăşteau speranțele în inimile cireşarilor abandonați.

— Maria, Lucia! descoperi Dan. Mai este o cale de comunicare cu castelul celălalt... Zidul pe care s-a urcat ieri Ursu.

— Eşti nebun? tresări Lucia. Calea aceea este inaccesibilă!

— Dacă Ursu a ajuns acolo... se încăpățînă Dan.

Totuşi tinerii se îndreptară spre curtea interioară. Ajunseseră în situația înecatului pentru care şi un pai e o speranță de salvare. Era o speranță absurdă, dementă, şi iată că acest crez absurd le oferi marea şansă. Pentru că, ajungînd în curte, văzură miracolul: de sus, de pe creastă, atîrna o frînghie. În graba lor, Ursu şi Tic uitaseră, cu o seară înainte, să tragă frînghia jos.

Bucuria descoperirii îl amuți pe Dan. Uită că e grăsun, că încă nu i-a trecut febra musculară, că n-a făcut acrobații în viața lui, că poate să-şi rupă picioarele şi mîinile, că poate să-şi spargă capul. Simțea asemenea fiori de vitejie în el, că nu voia să mai audă nimic:

— Eu urc, fetelor. Fie ce-o fi! Dacă Ursu a ajuns fără frînghie, eu de ce să nu reuşesc cu frînghia?

Fetele se uitară la el ca la un necunoscut. Niciodată nu-l văzuseră atît de hotărît. Dan era gata să-şi înceapă temerara ascensiune.

5

În aceeaşi clipă în care aprinsese lanterna cu farul îndreptat în direcția în care auzise foşnetele, Ursu răcni cu o voce îngroşată care ar fi paralizat pe oricine numai prin puterea ei:

— Stai!

Dar cuvintele continuară printr-un hohot de rîs care cutremură pereții de piatră. Chiar în bătaia lanternei, stăteau, ținîndu-se de mînă, încremenite, lipite de zid, cu ochii măriți de spaimă, două ființe... Dacă ar fi întîlnit un crocodil sau un urangutan în hruba aceea, uimirea vlăjganului n-ar fi fost atît de mare. Numai pe Victor şi pe fata în alb nu se aştepta să-i găsească acolo!

Victor care recunoscuse autorul cumplitului hohot, pentru că un singur om pe lume era în stare să rîdă asfel, răsuflă uşurat:

— Doamne! Ce spaimă am tras! Credeam că s-a terminat cu noi. Nu puteai şi tu să răcneşti mai altfel, Ursule!...

— Ursu! se bucură fata în alb, o dată cu Victor. Cum ai dat peste noi?

— Am spart un zid atît de gros, că tare mi-e teamă să nu se prăbuşească temeliile castelului.

— Şi cum ai descoperit intrarea asta? întrebă Victor.

— Care intrare?

— Asta care te-a adus la noi... Doar n-ai venit numai prin zid.

— Aaaaa! O blestemată de trapă...

— Nu cumva eşti şi tu prizonier?

— Ba da! Întocmai ca voi. Tic e în mîna ălora, noi sîntem îngropați de vii... Nu ştiu ce-i cu cu ceilalți... Trebuie să se fi întîmplat şi pe acolo ceva... S-or fi năpustit armurile asupra lor. Vreun ienicer sau vreun tătar întîrziat...

Lui Victor i se părea cam ciudată veselia lui Ursu, mai ales după ce-i văzu fața şi mîinile înroşite de cărămidă şi sînge.

— Ia spune drept, Ursule! Ai descoperit vreo posibilitate de ieşire?... Mai bine aruncă-ne frînghia că tremurăm de frig?

— Şi cum o să vă încălziţi cu frînghia? glumi iarăşi Ursu. M-ar interesa şi pe mine... pentru altă ocazie, fiindcă acum n-am frînghie.

— Dacă ai fi stat atîta timp ca noi, în hruba asta, se plînse fata în alb.

— Adevărat! Eu n-am stat prea mult timp. Am spart zidurile castelului... Dar dacă nu le-aş fi spart poate că ne-ar fi rămas oasele aici.

— Ai găsit vreo ieşire pe drum? îl întrebă din nou Victor.

— Pe drum, nu. Aici la voi. Dar mai întîi trebuie să cobor. Coborîrea li se părea tuturor o tentativă de sinucidere. Ursu era cu capul înainte, spaţiu ca să se întoarcă nu avea nici cît negru sub unghie, iar pînă jos erau cam vreo trei metri şi jumătate. Dacă podeaua ar fi fost de pămînt s-ar fi aruncat pur şi simpu cu capul în jos.

— Victor! Ia vino aici sub gaură şi ţine-te bine. O să-ţi apăs puţintel umerii. Dar altfel nu pot să cobor.

Vlăjganul se lăsă încet cu capul în jos, reuşi să-şi oprească prăbuşirea prinzînd muchia tunelului cu vîrfurile picioarelor, îşi lăsă apoi mîinile în jos şi atinse cu degetele umerii lui Victor. In clipa aceea i se desprinseră şi picioarele de margine... Era însă în plin salt, un salt mortal, nemaipomenit, în întuneric, pe care-l execută însă fără greş.

Imediat ce atinse podeaua, Ursu aprinse lanterna şi se lăsă jos pe piatră. Se întinse cît era de lung.

— Ce-i cu tine? se sperie Victor.

— Sînt frînt! Mor! Dacă-ţi spun că am bortelit un zid de vreo doi metri.

— Unde ai văzut ieşirea aici? îl întrebă fata în alb.

Ursu lumină trapa de sus:

— E aceeaşi pe care aţi intrat. Trebuie împinsă puţin şi sîntem liberi.

— Cine s-o împingă? se miră fata în alb.

— Cred că însăşi persoana care întreabă! răspunse Ursu vesel. Facem o piramidă. Eu baza, Victor mijlocul, iar... dumneata... vîrful. Dar să mă mai odihnesc puţin...

6

În castelul celălalt, lumina zorilor surprinse aceaşi agitaţie şi tensiune. Cei trei bărbaţi întorseseră camera cu fundul în sus, răscoliseră şi cotrobăiseră peste tot şi prin locuri în care nu şaizeci de monezi dar nici măcar jumătate de monedă n-ar fi putut să încapă. Şi cu toate acestea nu găsiră nimic. Ciocăniseră din nou în pereţi crezînd că poate descoperise puştiul vreo ascunzătoare secretă de care ei încă nu dăduseră, dar pereţii erau reci şi indiferenţi. Toată noaptea lanternele lor luminaseră colţuri şi crăpături, interioare de valize şi de rucsac, pantofi, cutii de conserve, lanţul de pe coloană, dar în zadar.

— Şi totuşi la el nu sînt! ţipă omul cu ochii de viezure.

— L-aţi căutat şi-n încălţări? întrebă şeful.

— Şi-n gură l-am căutat, şi-n mîini, şi-n căptuşeala hainei, numai dacă nu le-a înghiţit.

— Atunci tot aici sînt, în camera asta! hotărî şeful.

— Dar n-a rămas nici un colţişor necercetat, îndrăzni să-l contrazică slăbănogul.

— Dacă le-o fi pus înapoi în ascunzătoare? sări viezurele. Iată la ce nu se gîndise nici unul. Tustrei îşi aţintiră privirile spre firidă. Omul cu ochii de viezure se apropie de ascunzătoare, desfăcu prima placă de marmură, apoi pe a doua şi-şi băgă mîinile înăuntru. Şi le retrase însă repede înapoi. Mîinile îi tremurau ca varga. Ultima speranţă fusese distrusă.

— Nu-s!

— Atunci unde dracu le-a ascuns? se înfurie şeful. Un pungaş, un mucos îşi bate joc de noi.

— Numai o explicaţie rămîne. Să le fi aruncat pe coloană! Omul cu cicatrice îl privi mînios pe slăbănog, dar se strădui să păstreze un ton calm:

— V-am mai spus o dată! Ca să le arunce pe coloană, trebuia mai întîi să se deschidă uşa secretă. Ca să se deschidă uşa, trebuia să fie acolo, în coloană, o fiinţă omenească... Această fiinţă nu putea veni decît pentru a-l salva pe pungaş. Şi cred că mult mai uşor puteau ajunge monezile în coloană prin buzunarle pungaşului cel mic, decît aruncate.

— Şi totuşi...

— Aici sînt monezile, în camera asta, accentua şeful. Cîrnul ăsta trebuie să fie ori fiul celui mai mare hoţ de buzunare, ori al vreunui scamator celebru. Cît am lipsit din încăperea asta prima dată?

— Fix trei minute! anunţă slăbănogul.

— În aceste trei minute le-a ascuns. Asta-i culmea! Să ne punem în pielea lui. Unde le-ar fi putut ascunde în trei minute?

— Eu zic să-l aducem mai bine aici! îndrăzni viezurele. Să-l amenințăm cu tortura. Pînă la urmă va spune el.

Omul cu cicatrice alungă propunerea viezurelui cu o mişcare de dispreț.

7

Şi pentru Tic noaptea fusese rea şi cu chinuri. Singur, în camera imensă şi tăcută, fără nici un semn de la prietenii lui, căzuse pradă unor gînduri negre. La un moment dat auzise nişte foşnete în cameră şi zărise undeva într-un colț două puncte de foc. Un fior îi trecuse prin şira spinării. Dar dezlegase repede enigma punctelor de jar, şi-l strigase cu voce blîndă pe Philippe. Motanul, simțind parcă în prichindel un prieten, se aciuase lîngă el, pe pat. Torsul monoton şi blana moale, de catifea îl mai liniştiră puțintel pe prizonier.

Tic nu putea să-şi răspundă la o întrebare teribilă. Pentru că o dată cu liniştea apăruse şi o întrebare, care se transformase repede în obsesie chinuitoare: unde-l mai văzuse pe omul cu cicatrice? Figura lui încruntată, statura lui vînjoasă şi parcă şi vocea lui groasă nu-i erau străine. Îl mai văzuse sigur undeva şi nu de mult... Dar cu toate strădaniile sale, prizonierul nu izbutea să-şi amintească. Unde? Unde? Unde?

Somnul nu voia să i se strecoare în pleoape şi nici nu-l dorea. Şi cum stătea lungit pe pat cu ochii închişi, un gînd neaşteptat îl făcu să tresară... În patul în care stătea el, dormise atîta timp fata în alb. Motanul de la picioarele lui primise mîngîierile ei. Marmura albă şi tăcută o urmărise cu toate strălucirile ei. Tic începea să se simtă într-o închisoare de vis. O moleşeală caldă pătrunse în gîndurile lui. Îl luă pe Philippe în brațe ca să-l mîngîie şi să-l alinte. Parcă simțea pe blana lui moale urmele altor mîini pe care ar fi vrut atît de mult să le atingă... Încet... uşor...

Cu gîndul la fata cea dragă, în alb, cel mai tînăr dintre cireşari adormi blînd, poate chiar în clipa cînd, într-o hrubă mică şi întunecoasă de sub castel, mîinile fetei din vis primeau mîngîierea altor mîini. Şi acele mîini care mîngîiau erau ale unei ființe pe care Tic o iubea cum iubea puțini oameni pe lume.

...Lumina zorilor îl trezi pe ciufulici dintr-un somn adînc cu vise calde. Tic îşi regăsi gîndurile, îşi aminti întîmplările prin care trecuse... Era prizonier, era în mîinile unor oameni rai... Sări din pat cu iuțeala unui fulger... Trebuia să se salveze! Nu mai putea suporta captivitatea. Saltul lui brusc răscoli perna şi salteaua patului şi descoperi undeva un caiet cu scoarțe de piele. Jurnalul fetei în alb... Tic îl deschise, şi imediat ce citi primele rînduri, bineînțeles, fără să vrea, uită de orice obligație de pudoare şi discreție. Începu să citească cu pasiune. Cînd îşi dădu seama că pătrunsese taine nepermise era prea tîrziu. De acea reciti încă o dată jurnalul cu intenția de a găsi ceva anume.

Însemnările din jurnalul fetei în alb fiind foarte necesare pentru înțelegerea unor taine, iată că indiscreția lui Tic devine indiscreția tuturor:

"Sînt tristă, îşi începea fata în alb jurnalul. Deşi mă aflu în castelul pe care-l visez de zece ani, pe care l-am căutat cu atîta înfrigurare în zilele şi nopțile mele libere, trebuie să stau închisă, prizonieră, mută, înconjurată de oameni la fel de tăcuți ca pereții de marmură. Poate că-mi merit soarta, dar nu mai puteam rămîne închisă într-un orăşel gălăgios în care orice prieten ar fi însemnat o durere pentru bunica... Nu pot s-o condamn, o înțeleg şi o voi ruga mult, mult, să-mi ierte gestul... Dragă bunicuțo, o să-ți treacă tristețea dacă îmi voi culca capul încet în poala ta şi-ți voi povesti despre castelul meu... Îți voi povesti mult iar tu vei fi fericită cînd îmi vei cunoaşte şi prietenii... Sînt mult mai aproape de tine, bunicuțo, cînd nu stau tristă lîngă tine... Poate chiar acum cînd sînt departe, prizonieră într-un castel rece... te simt atît de aproape... Nu-i aşa că mă vei ierta şi mă vei înțelege?

Cînd îmi amintesc spaima pe care am tras-o în prima zi!... Ştiam cum să ajung la Cetățuie, aveam planul precis al drumului de la gară la ruine, ştiam că o să-i găsesc acolo, dar cînd l-am simțit lîngă mine... şi cînd... i-am văzut fața, am ştiut că nu mă va ierta. Ca să-l înduplec m-am prefăcut că leşin... L-am auzit cînd şi-a trimis asistenții să-mi pregătească patul, l-am văzut cum caută în trusa de medicamente, şi cînd am zărit siringa în mîna lui m-am prefăcut că mă trezesc.

— Ştiam că te prefaci! mi-a spus dînsul. De ce-ai fugit din oraş? N-a vrut să țină seama de nici un motiv, nu mi-a ascultat nici cea mai mică rugăminte. Era neînduplecat, aşa cum e întotdeauna cînd nu i se dă ascultare. Cînd i-am auzit vocea calmă, liniştită, mi-am dat seama că sînt pierdută.

— Vei sta închisă! N-ai voie să ieşi decît în curte şi cît mai rar. De altfel nici nu vei putea ieşi, oricît te vei zbate. Totul e închis în jurul tău.

Am încercat să protestez. Ştiam că e în zadar. Vorbea prea liniştit pentru a-mi lăsa cea mai mică speranţă. Mi-a spus doar atît: că nu vrea să mă expună la primejdii... şi că mă va trimite acasă cu prima ocazie. Dar nu mi-am putut da seama imediat ce primejdii pot fi în castelul acesta vechi şi liniştit... Şi dac-ar da Dumnezeu să mai întîrzie prima ocazie!

El a vrut să luptăm unul împotriva altuia! Mă gîndesc la un plan de acţiune.

....

Chiar a doua zi am făcut marea descoperire! Mă aflam în Castelul celor două cruci. Amîndoi îl căutam şi îl visam. Cîte documente prăfuite n-am citit despre acest castel. Devenise ţelul lui. De aproape 20 de ani îl căuta. Şi în ultimii ani mă lua mereu cu el. Oare de ce nu m-a luat şi în vacanţa asta? Ce stupidă sînt! Eu n-am vrut!... Vorbeşte mereu de primejdii. Ce primejdii pot fi aici?

Dar n-am descoperit numai castelul meu în această zi. Am descoperit şi ideea care mă va slava. Care va elibera pe prizoniera în alb. Le voi scrie cireşarilor, le voi vorbi despre castelul meu. Vor veni sigur. Şi dacă vor veni şi ei, atunci ne va lăsa să cutreierăm în voie castelul...

Sînt foarte, foarte tristă... Sărmanul Philippe... Se gudură la picioarele mele... Parcă m-ar înţelege şi ar vrea să mă liniştească... Le-am scris cireşarilor... Oare va ajunge mesajul meu pînă la ei? I l-am dat unui cioban cu nasul ascuţit. Ce-o fi crezut oare despre mine cînd m-a văzut cocoţată deasupra prăpastiei şi aruncându-i pachetul?... Şi chiar dacă va ajunge mesajul, vor veni oare vreodată cireşarii aici? Cum de-am uitat? Lucrul cel mai de seamă l-am uitat. Sînt sigură că nu vor crede în mesajul meu... Vor crede că e o farsă... Îi chem la un castel necunoscut, fără să le spun unde se află castelul! Nu pot să înţeleg cum de-am uitat cel mai important lucru! Dacă măcar s-ar duce ciobanul cu mesajul în oraş... Să nu-l pună la poştă, sau să-l dea altuia şi altuia... Am avut în mînă colacul de salvare... Oare voi mai avea şi un al doilea?... Oricum, trebuie să fiu pregătită... cineva... mi se pare... Pasteur, spunea că întîmplarea cea fericită nu vine decît la oamenii pregătiţi…

....

Abia a plecat din camera mea. E foarte încruntat. Mi-a spus că un cioban nătîng care l-a văzut cînd m-a luat luat în braţe (atunci cînd m-am prefăcut leşinată) s-a dus la post în sat şi a povestit toată întîmplarea... Mă gîndesc la mutra pe care-au făcut-o cei de acolo cînd ciobanul le-a povestit întîmplarea. Pe mine m-a pufnit rîsul. Trebuie să fie ciobanul căruia i-am încredinţat mesajul!

— De ce rîzi? s-a răstit el. Dacă s-a apucat să povestească şi altcuiva? O să se scornească în regiune că s-au aciuat aici, la Cetăţuie, tîlhari şi hoţi de copii. Ce dobitoc! Nu putea să vorbească mai întîi cu noi?

A plecat furiş din cameră. M-a anunţat însă că are de făcut cercetări aici şi că o să mă mute pentru un timp în altă încăpere "Tot închisă"! m-a avertizat el.

Ce zi groaznică!... Şi începuse atît de frumos... Unul din asistenţi, probabil numismatul, mi-a trimis un bileţel de încurajare şi o monedă. Dacă ar şti el că se amestecă... Nu ştiu ce i-ar face, deşi ţine foarte mult la asistent şi la fetiţa lui, blondă ca o păpuşă.

El trebuie să-mi fi trimis bileţelul. Şi moneda cu chipul lui Caligula pe dînsa... Oare a trimis-o din întîmplare? Caligula a fost un tiran, un despot... Cred c-a vrut să facă o aluzie. E inteligent şi simpatic... Şi e înnebunit după monezi.

Începuse frumos ziua... tocmai priveam moneda, cînd l-am zărit pe Philippe şi apoi vipera... Am îngheţat... Urăsc cu cea mai mare ură din lume şerpii... Dar cînd am văzut că-i viperă... Dragul meu Philippe... Mi-a salvat viaţa! Fără el nu mai apucam să scriu aceste rînduri... Pînă să dea peste mine, veninul şi-ar fi făcut efectul. De ce mă ţine închisă? Cum poate să fie atît de crud? Dacă mă muşca vipera nu puteam să ajung la medicamentele lui. De ce e atît de crud? De ce mă ţine închisă? Îi voi spune în faţă cu răutate. Vreau să- doară! Poate că era mai bine să mă înţepe vipera... Ba nu! Nu!

....

Am fost atît de nedreaptă cu el! L-am întristat şi-mi pare foarte rău. Mi-a spus că tocmai din cauza asta mă ţine închisă. Regiunea e plină de vipere. Sînt şi exemplare rare de viperă cu corn a cărei muşcătură omoară în mai puţin de o oră. Mi-a spus că au fost atacaţi de multe ori. Şi mi-a mai destăinuit un secret. Pe Philippe îl cheamă Boroş... E un motan din regiune. Oamenii spun că-i cel mai vestit omorîtor de vipere din părţile acestea. L-au dresat de mic nişte vînători. Cu mare geutate l-a obţinut pentru timpul cît stă la Cetăţuie. De aceea l-a lăsat cu mine. M-a convins să nu-mi mai fie frică de şerpi cînd e Boroş cu mine. Boroş! Nu-mi place numele. Eu îi voi spune tot Philippe. Şi ei au început să-l numească aşa.

Cu toate acestea, încă nu vrea să-mi lase libertatea. Poate mai tîrziu, mi-a promis el. Am aflat, tot de la dînsul, că l-a mustrat pe numismat pentru că s-a amestecat în povesea mea.

— Ţi-a trimis o monedă? m-a întrebat dînsul.

L-am mințit, i-am spus că nu. Dar sînt sigură că nu mă crede. N-aş vrea să fiu în pielea numismatului. Oare de ce e atît de sever cu asistenții? Eu ştiu foarte bine cît de mult ține la ei şi cît îi apreciază!

Azi am făcut o descoperire grozavă. Am găsit un document vechi scris în litere chirilice. Mi-a plăcut mult ingeniozitatea cheii. Dacă n-ar fi tors Philippe lîngă mine, nu m-aş fi gîndit niciodată că se poate descifra numai prin scandare. Mi l-a luat în timp ce eram în curte. Seara mi-a spus că-i va fi de mare folos în cercetările lui... De ce nu-s cireşarii aici? Am întreprinde atîtea cercetări. Sînt sigură, sigură că acest castel e plin de taine... Dacă mă gîndesc mai mult, încep să mă conving că cireşarii nu vor mai sosi aici niciodată.

Sînt fericită, fericită, fericită... Adineauri am smuls de la el o promisiune. Mai am o zi şi-o noapte. De mîine la prînz... sînt liberă. Voi fi stăpîna castelului! Mi s-a pus o singură condiție. Să fie mereu Boroş (ce urît nume!) cu mine. Dar eu l-am îndrăgit atîta pe Philippe că nu mă mai pot despărți de el.(Oare o să vrea să-l luăm acasă pe Philippe?) De mîine, Philippe...

Şi cu toate acestea, mă cuprinde din cînd în cînd cîte un val de tristețe. Dacă ar fi şi cireşarii aici... cîte n-am face! Dar cum să creadă ei într-un mesaj fără adresă... şi cum să ajungă aici cînd nimeni nu ştie despre Castelul nostru şi cînd e atît de departe...!

....

Orice speranță s-a destrămat. Cireşarii nu mai pot ajunge la timp. Sau poate nu vor mai veni niciodată aici, sau vor veni cînd eu nu voi mai fi... Au mai rămas zile puține... foarte puține... totul se aseamănă cu o inimă bolnavă, cu un trup înfierbîntat zguduit de lovituri rele... În aer puteşte ceva... Oamenii din jurul meu sînt neliniştiți...

Toți sînt disperați. Şi ei şi-au pierdut calmul. Patrula l-a anunțat, azi dimineață, că se zvoneşte despre o bandă de tîlhari în preajma Cetățuii. I-au spus că regiunea începe să devină primejdioasă, că s-au mai aciuat şi altă dată cete de tîlhari prin părțile astea... Cred că numai din cauză că țin foarte mult la el, au acceptat să mai rămînă aici cîteva zile, însă cu condiția fermă ca intrarea în castel să fie închisă în aşa fel ca nici musca să nu pătrundă înăuntru.

....

S-a sfîrşit cu visul meu de libertate... Aproape că sînt ferecată în cameră... N-am voie să ies de-aici fără ştirea lor. Şi el şi asistenții nu scapă nici o clipă din ochi camera şi curtea mea. Oare de ce le e atîta teamă?... Din cauza mea?... Poate că totuşi le-am adus multe neplăceri... Dar cum aş fi putut renunța să-mi vizitez castelul?... Atîtea zile pierdute! Nici o zi nu m-am plimbat liberă prin încăperile castelului meu... Dacă i-aş fi chemat de la început pe cireşari, sau dacă n-aş fi uitat să trec în mesaj locul castelului...

Am greşit... Eu sînt marea vinovată pentru tot ce s-a întîmplat, pentru tot ce mi s-a întîmplat. Dacă v-aş fi destăinuit încă atunci, în seara aceea, gîndurile mele, planurile mele, dragii mei prieteni de departe...

Stau închisă cu Philippe. N-avem voie să ieşim în curte. Patrula cercetează pas cu pas regiunea. Trebuie să fie ceva foarte grav. Le-a vorbit despre comoară şi de atunci vin în fiecare zi la cetățuie. I-au spus să se pregătească se plecare. El e nervos. Nu-şi poate continua cercetările. E convins că povestea cu hoții e un zvon lansat inconştient de cioban. De aceea e furios... Stau singură şi camera pare că nu mai are nici un secret... mereu mă gîndesc că s-ar putea să fie ultima zi... N-am gustat nici o zi plină de libertate, nici o clipă de libertate, în castelul meu... Aş putea oare să plîng?

....

Aceeaşi nelinişte... Philippe a mai ucis o viperă... Am asistat la întreaga scenă. Vipera se tîra pe piatră... Philippe a sărit asupra ei. Întîi a imobilizat-o. I-a pus o labă pe cap şi alta pe trup. Pe urmă i-a băgat colții după cap. A decapitat-o foarte repede. Ah! ce scîrboase reptile! Şi ce noroc cu Philippe...

Şi-a făcut un post de observație la crenele... Cred că şi-au pierdut prea uşor cumpătul. Cine ar putea să pătrundă în castel? Mai bine s-ar ocupa de cercetări... Dacă mîine ni se va cere să părăsim regiunea?... Nu! Trebuie să-mi păstrez speranța. Pînă în ultima clipă.

....

Şi totuşi el a avut dreptate! S-a întors ciobanul şi cînd l-au luat oştenii la rost a mărturisit că i-a mai povestit unuia despre răpirea mea şi despre tîlharii de la cetățuie. Cît de repede s-a răspîndit zvonul!

Sînt din nou fericită! Mi s-a dat în sfîrşit libertate. Pot să merg oriunde în castel, numai afară din castel n-am voie să ies. Bineînțeles, cu Philippe. Avem încă multe zile în față. Bucuria libertății îmi reînvie o speranță veche... Poate că totuşi vor veni cireşarii... Atîtea minuni se întîmplă! De ce oare n-ar putea să dea peste castel... Dacă vor crede în mesaj, ar putea merge pe urmele lui şi ar ajunge aici...

Dragul meu caiet, te voi umple de azi înainte cu lucruri vesele, cu povestiri şi istorii... Dacă îl voi putea convinge pe el să povestească!... Ştii tu ce frumos povesteşte?... Parcă vezi totul în culori, simți vremea cu toate legile, obiceiurile şi oglinzile ei, vezi mişcări uriaşe de oameni. N-am auzit pe nimeni să

povestească atît de frumos. Şi a trecut prin atîtea cetăţi şi castele... Ştii tu cît de mult îl iubesc? Îl iubesc, îl iubesc...

Oare chiar niciodată n-o să-mi pot vizita castelul? Sînt aici de atîta timp şi totuşi mereu prizonieră. Întotdeauna mă aflu la cîţiva paşi de libertate, dar niciodată nu-i pot trece pragul. A venit la mine cu o figură atît de încruntată. Niciodată nu l-am văzut atît de nervos. Mi-a spus că a auzit zgomote străine în castel... Crede că sînt hoţi... Iarăşi mi-a limitat graniţele... N-am voie să părăsesc încăperea şi curtea...

Oare ce s-a întîmplat? Cine a putut să fie? Ce-ar fi să încerc şi să le dau o mînă de ajutor. Îmi voi lua în primire postul de observaţie de la crenele...

....

Sînt din nou închisă în camera mea, sînt ferecată, parcă aş fi în lanţuri. Dar sînt atît de fericită! L-am văzut pe Ursu sus, pe creasta zidului. L-am văzut şi m-a văzut. Au venit cireşarii! Au venit dragii mei prieteni! În ultima clipă. Am sperat pînă în ultima clipă... Cred că eu i-am adus aici, cu speranţele mele. Sînt salvată! Sînt liberă:

Au venit cireşarii... Vă aştept dragii mei...

Aici se termina jurnalul fetei în alb. Tic îl închise şi deveni trist şi gînditor. Dorise atît de mult ca fata să-şi fi amintit de dînsul. Ar fi vrut s-o salveze din ghearele unor oameni răi... S-o ia de mînă şi s-o poarte prin ganguri şi încăperi secrete... Unde o fi acum fata în alb? Probabil că era în mijlocul celorlalţi. Trebuia şi el să scape din închisoarea asta rea... dar şi caldă... În care petrecuse atîta timp fata în alb...

Prichindelul îşi amintea şi unde-l zărise pe omul cu cicatrice, îl zărise în curtea şcolii, alături de moş Timofte în ziua cînd o întîlnise, prima dată, pe fata în alb. Şi moş Timofte era atît de bucuros lîngă dînsul, încît Tic îşi închipui că trebuie să fie unul din cei mai de seamă oameni pe care-i dăduse şcoala.

Tocmai în momentul cînd Tic îşi amintea, parcă întristat, tainele, uşa de fier a camerei sale se deschise cu zgomot, lăsînd să intre înăuntru trei oameni furioşi. Omul cu cicatrice se uită fix în ochii lui Tic şi-l întrebă cu voce copleşitoare:

— Spui?

— Spun! răspunse prichindelul rîzînd. Dar cu condiţia ca să desferecaţi coloanele...

Prichindelul nu destăinui însă locul unde ascunsese monezile ci cu totul altceva. Spusele lui îi lăsară năuci pe cei doi asistenţi şi îl făcu pe omul cu cicatrice să explodeze într-un asemenea hohot de rîs, cum de mult nu i se mai întîmplase.

8

Întregul castel trăia evenimente neobişnuite.

După eforturi groaznice Dan, Maria şi Lucia reuşiseră să ajungă pe creasta cu crenele a zidului de piatră. Escaladarea îi obosise. Se aşezaseră pe zid pentru a răsufla cîteva clipe. Ultima urcase Lucia. Trăsese frînghia după ea şi se aşeză alături de ceilalţi.

9

Piramida înălţată de Ursu în hruba de sub castel îşi împlinise întocmai menirea. Ursu o dăscălise pe Laura să-şi lipească palmele de zid pentru a menţine echilibrul întregii piramide. Îi apusese, de asemenea, ca imediat ce va împinge trapa să caute să se agate cu mîinile de marginea deschizăturii. Cînd piramida ajunse sub trapă, Ursu îl apucă pe Victor de tălpi şi-l ridică spre plafon. Fata în alb reuşi astfel să împingă trapa şi să se agate de marginea deschizăturii. Ursu şi Victor se căţărară pe trapă. Ajunseră, în sfîrşit, sus, în gangul subteran, după o noapte de temniţă.

Dezorientaţi, cei trei evadaţi porniră nu spre castelul domnesc ci spre crucea cea mică. Lanţurile fiind coborîte de pe coloane pătrunseră la repezeală... În camera fetei în alb.

Aşa se face că în clipa cînd, sus pe creastă, Dan, Lucia şi Maria îşi luară în primire posturile de observaţie de la crenele şi îşi aruncară privirile în curte, asistară la un spectacol care pur şi simplu le produse ameţeală.

Două grupuri de oameni pătrundeau în curtea interioară pe două intrări deosebite. Unul era format din Ursu, Victor şi fata în alb, celălalt din Tic, omul cu cicatrice şi asistenţii lui. Scena era atît de năucitoare şi atît de neaşteptată, mai ales din cauza veseliei care-i cuprinsese pe cei din curte, încît Dan îşi duse mîinile la gură şi începu să strige:

— Hei! Nu uitați galeria!

Dar şi pe cei din curte, mai ales pe Tic şi pe Ursu care nu-şi mai aminteau nimic despre frînghie, îi apucă amețeala la vederea înspăimîntătoarei galerii.

CAPITOLUL XX

Era dimineață. O dimineață caldă şi strălucitoare care va rămîne neştearsă în amintirea cireşarilor. Maria şi Lucia coborîseră în curtea interioară. Mai rămăsese Dan, sus, pe creastă, la crenele. Ursu îi ținea frînghia întinsă ca să-i ajute coborîrea. Dar nici n-apucă să facă prima mişcare, cînd Victor îl opri:

— Stai! trebuie să deschizi uşile din coloane. Au rămas închise amîndouă.

Acesta era adevărul. În graba şi dezorientarea lor, Ursu, Victor şi Laura uitaseră să lase uşile deschise. Comunicarea cu castelul domnesc era tăiată. Dan n-avea ce face, trebuia să primească misiunea. Îşi dădu drumul pe frînghie, viteaz şi grăbit, dar din nefericire în cealaltă curte interioară, în Crucea cea mare. Fără vina lui, întîrzia la întîlnirea din curtea fetei în alb, tocmai în momentul cînd se dezvăluiau toate tainele. Şi iată că această absență atît de motivată, poate chiar lăudată şi elogiată, avu nişte repercusiuni, dacă nu dramatice, cel puțin comice, şi în orice caz neplăcute, pentru Dan. În formă de zile mari, bravul cireşar nu se mulțumi să deschidă mecanismul la o singură uşă, ci alergă să elibereze şi cealaltă intrare. Ajunsese tocmai la jumătatea drumului. Cînd păşi pe lespedea uriaşă din mijloc, auzi în spatele lui răcnetul lui Ursu:

—Stai! Stai! E o cap...

Atîta auzi Dan. Restul cuvîntului se pierdu undeva în lume. El ajunse sub pămînt, trimis de tobogan drept în fundul hrubei. Căderea bruscă îi produse mai multă spaimă decît durere. Numai abdomenul era foarte revoltat, şi, pentru a-l împăca, bravul cireşar se tăvăli cîteva clipe pe podeaua de piatră.

— Şi eu care credeam că mi-au încredințat o misiune de seamă... se tîngui Dan în timp ce-şi căuta juliturile. Ce mişei! Ce ingratitudine!

Ursu ajunsese la trapă, izbuti s-o deschidă, şi pentru că n-avea lanternă la el se mulțumi să întrebe:

— Hei, Dan! Eşti rănit?

Dar nici un răspuns nu veni din hruba rece şi întunecoasă. Vlăjganul îşi simți inima săgetată. Strigă din toate puterile:

— Daaaaan! Hei Daaan!

— Ho! C-o să-mi spargi urechile! Ce păcat că eşti singur! Aş fi vrut să-i bag în sperieți pe toți... Va să zică aşa; m-ați trimis la moarte... Mi-am rupt numai piciorul drept şi două coaste. Şi o claviculă...

Ursu ştia că Dan nu e omul care putea să facă glume cu oasele rupte:

— Atunci te mai las puțintel acolo, pînă te vindeci de oase şi de glume proaste...

— Stai! Stai că n-am nimic. Şi scoate-mă, că am trecut printr-o spaimă soră cu moartea.

Tocmai sosise Victor cu frînghia. Ursu aruncă un capăt în hrubă, Dan îl prinse, şi se simți ridicat în aer ca o păpuşă.

— Dar tot eu mă duc să deschid intrarea cealaltă! spuse el, şi într-adevăr fugi spre capătul coloanei ca un Hermes.

— Stai! îl opri Victor. Şi capcana de dincolo e deschisă. Pe-acolo am ieşit noi.

Dan consideră însă totul o glumă şi-şi continuă fuga. Ursu îl prinse de umeri tocmai cînd se prăbuşea în gol. Aşa că ajunse la timp în curtea întîlnirilor, la timp pentru a-l auzi pe Tic dezvăluind omului cu cicatrice enigma celor 60 de monede de aur. Toți erau ochi şi urechi.

Tic trase mai întîi cu coada ochiului undeva, apoi se uită destul de obraznic, adică puțintel cam superior, spre cei trei bărbați care abia îi aşteptau cuvintele:

— Sînt chiar la dumneavoastră! spuse el.

Toți făcură acelaşi gest reflex: îşi duseră mîinile la buzunare. Dar nu găsiră nici o monedă. Bricege, ciocănele, lanterne, pachete cu țigări, tot felul de lucruri obişnuite. Asistentul cu ochi de viezure îl mustră prieteneşte pe Tic:

— Acum nu mai merg glumele. Ne-am făcut oameni serioşi.

— Dar v-am spus foarte serios! se prefăcu ofensat prichindelul şi iar trase cu coada ochiului undeva şi cineva în alb nu părea că-şi drămuieşte uimirea şi zîmbetele.

Privirile fetei parcă-l căutau pe Tic, şi parcă-i trimiseseră şi un semn de încurajare, aşa că emoția îl obligă să dezvăluie enigma mai repede decît ar fi vrut el, fără pariuri şi promisiuni, ehei! îşi făcuse un plan grozav.

— In lanterne... Îşi recunoscu ciufuliciul vocea.

Neîncrezător, numismatul cu ochii de viezure desfăcu lanterna şi văzu înăuntru bateria. Dar cînd răsturnă lanterna, o dată cu bateria alunecară şi monedele. Fusese o adevărată lovitură de teatru! Arheologii îşi explicau, în sfîrşit, ce se întîmplase. În cele trei minute cît lipsiseră prima dată din cameră, prizonierul desfăcuse lanternele, scoase una din cele două baterii şi pusese în locul ei monezi, cîte douăzeci de fiecare lanternă. Arcul de la capătul lămpii ajutase la sudarea perfectă dintre monezi şi baterie. Apoi aruncase bateriile scoase în colţul unde se aflau bateriile de rezervă şi-şi reluase, liniştiţi şi tăcut, locul în ungherul lui. Intrînd înăuntru, arheologii nu observară imediat lipsa monezilor. Erau prea grăbiţi să pornească în căutarea fetei. Baricadaseră intrarea din coloană, îşi luaseră lanternele şi uneltele de cercetare şi părăsiseră încăperea ferecată. Astfel, obiectele care se transformaseră în ascunzişuri şi tainiţe se aflau în mîinile lor, şi, mai ales, erau convinşi că le avuseseră tot timpul asupra lor. Cu lanternele pline de monezi, căutaseră toată noaptea, prin toate crăpăturile!

— Dar tot mi-a fost teamă de ceva... mărturisi curajos cireşarul. Mi-a fost teamă să nu vi se consume bateriile...

Hazul îi molipsi pe toţi. Şeful, mai ales, îşi pierduse orice urmă de încruntare de pe faţă auzind ultimele cuvinte ale "pungaşului cîrn". N-avea ce face. Trebuia să-i înconjoare umerii şi chiar să-l apropie puţin de pieptul lui. Şi bineînţeles să surîdă, şi chiar să rîdă de-a binelea.

Pe Tic îl interesau însă mult mai mult reacţiile fetei în alb. O văzu veselă, rîzînd nestăpînită, şi privindu-l mirată, sau poate chiar speriată, cu ochi mari care-l furnicau şi-i tăiau respiraţia. Trecu întîmplător pe lîngă ea şi descoperi cu bucurie că e aproape tot atît de înalt, şi mai văzu că e îmbujorată, şi îşi duce uneori mîna la piept, aşa cum ar fi vrut şi el, dacă nu i-ar fi fost teamă că îl vor observa toţi.

Tînăra castelană nici nu-l vedea pe Tic. Făcu o plecăciune în faţa tuturor, apoi îşi desfăcu braţele ca două aripi albe şi spuse cu vocea ei de clopoţei:

— Urmează recepţia! Vă invit pe toţi în sala de arme!

— Iar eu... se repezi Dan... bineînţeles dacă mi se permite, voi pleca înainte, pentru a anunţa, ca un veritabil mare postelnic, sosirea înalţilor oaspeţi.

Dan fugi înaintea tuturor, şi numai după ce pătrunse în coloană întoarse capul pentru a-i linişti pe cei care veneau pe urmele lui:

— De data asta nu mai cad! Feriţi-vă dumneavoastră.

Apoi dispăru în interiorul coloanei.

Fata în alb sosi înaintea celorlalţi în sala armelor. Dan o întîmpină cu o plecăciune adîncă, anunţînd cu voce gravă, parcă pentru a impresiona şi clinti armurile:

— Excelenţa sa, Castelana în alb!

Apoi o rugă cu voce foarte înceată;

— Te rog să-mi şopteşti numele celorlalţi, că habar n-am cum îi cheamă.

Castelana îi făcu un semn din ochi, iar Dan îşi reluă poziţia solemnă. Venea omul cu cicatrice.

— Soseşte... excelenţa sa... spune! o rugă el în şoaptă. Excelenţa sa... tatăl castelanei în alb!

După ce-i aruncă o privire fioroasă Laurei, continuă:

— Excelenţa sa... Iuliu Vernescu! Marele vistiernic al castelului... Excelenţa sa... Adrian Filip... marele armurier al castelului...

Cînd îi zări pe cireşari, Dan făcu anunţurile pe cont propriu, obligîndu-şi prietenii să intre într-o anumită ordine:

— Sosesc excelenţele lor... *Ci-re-şa-rii!* Victor! vel logofătul cireşarilor (Nu prea merge *excelenţă* cu *vel logofăt,* îşi spuse Dan, dar treacă de la mine)... Maria! prietena cea mai dragă a marelui postelnic, îi găsi, în sfîrşit, un titlu... Lucia! marele vistiernic al cireşarilor!... Ursu! prea marele spătar!... Tic! Micul mare ispravnic!... şi Dan! marele postelnic!...

Pătrunse pe uşă într-o atitudine demnă chiar de rangul de vel vornic.

Şi începu veselia!...

Dar mai întîi, arheologii se văzură nevoiţi să sature foamea de cunoştinţe a tinerilor. Erau atîtea bogăţii acolo, atîtea obiecte şi documente necunoscute, atîtea mărturii istorice ,dar mai ales atîta emoţie şi fiori şi evlavie şi plecăciune... şi, în sfirşit, acel pocnet necesar al tinereţii şi veseliei.

— Dacă nu găseaţi documentul lui Zogreanu, nu ştiu ce s-ar fi întîmplat... le spuse cireşarilor excelenţa sa, tatăl castelanei în alb, celebrul profesor de arheologie. Probabil că ar fi trebuit să spargem coloanele...

— Şi să faceţi cunoştinţă cu temniţele! îşi aminti Dan, cuprins de-o vervă de zile mari. De capcane tot nu scăpaţi...

Dar cine nu era în vervă în ziua aceea!? Cea de a doua expediţie a cireşarilor se terminase cu bine. Îi întrista doar absenţa lui Ionel. Ei nu aveau de unde să ştie că poate chiar în acele momente prietenul lor de pe malul mării era pe urma unor taine care, cîndva, îi vor atrage acolo pentru a le încerca ultimele energii şi a-i încărca de faimă.

Cireşarii se bucurau de coroana expediţiei lor şi se dăruiau, fără zgîrcenie, cu toate emoţiile şi melodiile din suflet alcătuirii de marmură.

— Dacă nu era ciobanul, spuse Lucia, nu ştiu dacă ar mai fi avut loc expediţia noastră...

— Multă bătaie de cap şi multe necazuri ne-a dat cu gura lui de muiere! îşi aminti tatăl castelanei în alb. Tare aş fi vrut să-i prind nasul între degete şi să i-l strîng puţintel...

Asistenţii rămăseseră pedagogi. Mai rîdeau ei uneori la glumele lui Dan, dar rîsul li se prefăcea în tuse dacă observau privirile profesorului căutîndu-i sau dacă-i auzeau glasul undeva în preajmă.

Omul cu cicatrice se apropie de ei:

— Asta e cea mai sinceră şi mai generoasă vîrstă a vieţii... Dacă oamenii ar rămîne măcar cu amintirea ei... Oare prin ce constelaţii şi-ar căuta pasiunile?

Tinereţea pocnea pretutindeni. Chiar armurile, cu toată răceala şi nemişcarea lor dispreţuitoare, începeau să-şi găsească locul în acel iureş cald. Cavalerii de fier erau, de fapt, singurii martori verticali care puteau să jure că în nici o altă zi a veacurilor trecute castelul nu trăise o veselie mai pură. Dacă tinerii s-ar fi uitat la ei, din unghiuri neobservate, cu ochii întredeschişi, ar fi zărit poate în vizierele trase reflexe ciudate. Cu siguranţă însă că Lucia ar fi explicat totul prin legi fizice stricte, ca un schimb de lumini între soare, marmură şi metal.

Fata în alb, castelana care îşi găsise cetatea şi prietenii, îşi ducea mereu mîinile la piept parcă pentru a-şi opri erupţii şi clocote. Ea îl căuta cu privirile pe Victor, şi Victor îi căuta mereu privirile, şi se apropiau mereu pentru a-şi atinge mîinile sau umerii, şi iar se depărtau, şi iar se întîlneau privirile, şi iar se apropiau.

Dar mai era o fiinţă în camera veselă cu pereţii reci de marmură, care n-o pierdea din ochi pe castelenă. Îi urmărea fiecare mişcare, dorea să-i întîlnească măcar o dată privirile. Fata în alb era însă lîngă Victor, mereu lîngă el, numai lîngă el, şi fiinţa care n-o slăbea din ochi înţelese totul.

Niciodată sala armelor şi Castelul vulturilor nu trăiseră asemenea clipe de veselie senină. Doar într-un ungher, ascuns după o armură, un băiat cîrn, cu părul de aur încîlcit, uitat de toţi ceilalţi, se lupta cu disperarea. Ursu îl zări şi-l chemă cu toată dragostea lui:

— Ticuşorule...!

Dar Ticuşor nu răspunse. Îşi pierduse copilăria. Intrase în adolescenţă. Şi, ca aproape toţi copiii, pătrunsese pe porţile largi ale dragostei. Iar întîmplarea hotărîse ca prima lui dragoste să fie tristă şi deznădăjduită.

Sfîrşit